HUMANITAS
rteti и

St iau două foste glorii ale Hollywoodului. Susan Colgate – regina tabloidelor – a participat la primul concurs de frumuseţe la vârsta de cinci ani, a făcut primele operaţii estetice la zece, a refuzat un titlu de Miss America, şi-a trăit cele 15 minute de celebritate şi şi-a înscenat moartea. olm Johnson, fost producător de succes, a dus o viaţă de excese, dar acum a renunţat la toate bunurile lumeşti şi trăieşte ca un hoinar. Povestea lor de dragoste are romantismul unor Ken şi Barbie angoasaţi, dai şi realismul unor oameni în carne şi i usc i arc au încercat totul. La a doua lor întâlnire. Susan dispare fără urmă, iar i. Uitai ca ei va da un nou sens vieţii lui Johnson. Tocmai această căutare a senului mu o lume decerebrată îl obsedează pee umplând încă de la *Generaţia X*, generaţie t ai e acum a mai dospit şi a ajuns la olupiatea unor concluzii. Scriitorul înregiM i c. i/. i zgomotul culturii urbane cu ai în iicţe perfectă, redându-l cu nuanţe de llmoi ambiental şi o sensibilitate pop Io ud îi.i. inepuizabilă. Tot ce înseamnă. iiltiu. i populară în America anilor ’90 e prezent în roman: experienţe în afara n lipului, industria frumuseţii, zvonistică pe Iniei net, pelerinaje la urnele celebrităţilor, lumea starletelor, sitcomurile. Satira Im i oupl. ind este extravagantă, însăaproape duioasa, romanul amintind ca atmo. h ia de filmele lui Jim Jarmusch sau de muz ti, i lui Tom Waits.

DOUGLAS COUPLAND
Miss Wyoming
Traducere din engleză şi note de
CRISTINA BARBU
humanitas
Coperta
ANGELA ROTARU

Redactor
ALEXANDRA RUSU
DOUGLAS COUPLAND
MISS WYOMING
Copyright e 1999 by Douglas Coupland All rights reserved.
e HUMANITAS FICTION, 2009, pentru prezenta versiune român»
EDITURA HUMANITAS FICTION Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74 www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel. /fax 021/311 23 30 C.P.C.E.
— CP 14, Bucureşti e-mail: cpphumanitas.ro www.libhumanitas.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României COUPLAND, DOUGLAS
Miss Wyoming / Douglas Coupland; trad. din engleză: (instina Barbu.
— Bucureşti: Humanitas, 2009 ISBN 978 – 973 – 689 – 322 – 3
I Barbu, Cristina (trad.)
«21.1 I 1 (70 – 31 = 135 – 1

Capitolul unu

Susan Colgate stătea împreună cu impresarul ei, Adam Norwitz, pe terasa pavată cu piatră a restaurantului Ivy de la periferia oraşului Beverly Hills. Lui Susan îi era cam răcoare şi îşi înfăşurase în jurul umerilor puloverul castaniu de caşmir, în timp ce arunca pe furiş firimituri păsărilor care se îmbulzeau la picioarele ei. Chipul îi era fardat fără cusur, iar părul, tuns foarte la modă. Era întruchiparea femeii de pe o copertă de revistă, care se uită fix la cumpărătorul din faţa chioşcului de ziare,

zâmbind, totuşi încapsulată în timp şi spaţiu, departe de lumea reală a bebeluşilor plângăcioşi, a cardurilor bancare şi a obişnuitului furtişag din magazine.

Susan şi Adam se uitau la doi bărbaţi aflaţi în partea cealaltă a restaurantului aglomerat.

— Îl vezi pe tipu' din stânga? o întrebă Adam pe Susan. ăla-i Jerr-Bear Rogers, traficantul de „gustărici" al starurilor şi echivalentul uman al unei toalete înfundate.

— Adam!

— Păi, aşa e! Şi Adam îşi rupse o bucată de focaccia. Ah, Dumnezeule, Sooz, ăia se zgâiesc la noi!

— Gândurile au aripi, Adam, aşa să ştii.

— Mă rog… Tot se mai zgâiesc la noi.

Un chelner veni să le umple paharele cu apă.

— Iar ălălalt e John Johnson, continuă Adam. Producător de filme semislinos. S-a dat la fund pe la începutul anului. Ai auzit ceva despre chestia asta?

— Îmi sună vag familiar. Dar eu, una, nu prea mai citesc ziarele de ceva vreme. Iar tu, Adam, ştii foarte bine asta!

— A dispărut complet din peisaj. Se pare c-a luat o supradoză şi c-a avut nu şi ce viziune, iar după, şi-a dat de pomană toate bunurile, casa şi maşinile, şi drepturile de autor, absolut tot, şi s-a transformat în vagabond. Cic-ar fi făcut cu piciorul tot Sudul, mâncând hamburgeri din tomberoanele McDonald s-urilor.

— Pe bune?

— Da, da! Hei… Şi Adam îşi coborî vocea, continuând din colţul gurii: O, sfinţişoare, John Johnson parcă-i obsedat de tine, Sooz, se chiombeşte ca prostu, de parc-ai fi Fergie sau mai ştiu eu cine! Zâmbeşte-i frumos, ca o fată de gaşcă, vrei? O fi el tralala, dar încă are relaţii.

y

— Adam, te rog să nu-mi spui ce să fac sau să nu fac.

— O, Doamne! S-a ridicat în picioare. Vine-ncoace, gâfâi Adam. Lana Turner, fii fată bună şi trage-ţi puloverul pe tine[1]! Oau! John *Johnson*. Ce scârbă-mpuţită!

Susan se întoarse spre Adam:

— Nu mai fi atât de ipocrit, Adam, de parc-ai fi puritatea întruchipată! Ştii ce cred? Cred că-i un strop de ticăloşie în fiecare dintre noi.

John stătea de-acum în picioare, la o distanţă respectuoasă de Susan, şi se uita la ea cu zâmbetul timid al unui şcolar adunându-şi tot curajul ca să-i ceară unei fete care nu-i de nasul lui să-l însoţească la balul de absolvire, cu mâinile încleştate la spate, de parc-ar fi fost pus la colţ.

— Bună! spuse el. Eu sunt John Johnson.

Şi, brusc, întinse mâna dreaptă, luând-o pe tânără prin surprindere, însă ea i-o strânse şi-şi împinse scaunul mai în spate, pe pavaj, ca să-l poată cerceta – un bărbat de o frumuseţe tristă, purtând nişte haine care păreau primite de pomană: blugi şi o cămaşă cadrilată jerpelită, iar în picioare, o pereche de bocanci scâlciaţi, cu şireturi de culori diferite.

— Eu sunt Susan Colgate.

— Bună!

— Bună şi ţie!

— Eu sunt Adam Norwitz, şi impresarul îşi strecură mâna între ei, iar John i-o strânse şi, pentru o clipă, îşi desprinse privirea de chipul lui Susan.

— Da, spuse John. Adam Norwitz… Am auzit de tine.

Adam se îmbujora la această ambiguă dovadă de recunoaştere:

— Felicitări pentru *Mega Force*, zise.

---

1 Aluzie la îmbrăcămintea provocatoare purtată de Lana Turner într-o scenă devenită celebră din filmul They wont forget (1937).

În urma deciziei radicale luate de producător iarna trecută, acesta nu câştigase niciun sfanţ din *Mega Force*, blockbuster-ul momentului. Avea în buzunar nouăzeci de bancnote de douăzeci de dolari, toată averea lui pe lume.

— Mulţumesc, răspunse John.

— Adam mi-a spus că eşti slinos, interveni Susan.

John, prins pe picior greşit, râse. Adam îngheţă de groază, iar Susan se mulţumi să zâmbească şi să adauge:

— Ei bine, chiar *asta* ai spus, Adam.

— Susan! Cum poţi să…

— Păi, are dreptate, zise John. Dacă-mi cercetezi dosarul, o să vezi că aşa e. Te-am văzut hrănind păsările pe sub masă. Asta-i drăguţ.

— Şi tu ai făcut la fel.

— Mda, îmi plac păsările.

Dinţii lui John erau mari şi albi, ca nişte boabe de porumb abia apărute, ochii îi erau azurii, de culoarea tichetelor de parcare decolorate, iar tenul cafeniu, ca pielea tăbăcită.

— De ce? îl întrebă Susan.

— Pentru că-şi văd de treaba lor. Nicio pasăre n-a încercat vreodată să-mi bage pe gât vreun scenariu sau să mă lucreze pe la spate. Şi, în plus, continuă să se afişeze cu mine, chiar şi atunci când filmele mele sunt un fiasco.

— Sentimentul ăsta *chiar* că-l cunosc.

— Susan! exclamă impresarul. Proiectele tale se bucură de mare succes.

— Filmele mele sunt de tot rahatul, Adam.

În partea cealaltă a terasei, Jerr-Bear scotea tot soiul de *ahoooh-gah*, *ah-oooh-gah*-uri pe care le-ar fi emis şi-un submarin pe punctul de a se duce la fund, ca să-i atragă atenţia lui John, dar acesta şi Susan, singuri în mijlocul iritatei mulţimi care-şi lua prânzul, îl ignorară.

Adam încerca din răsputeri să scape din ceea ce el

considera a fi o aglomerare nefericită de *fauxpas*, de semnale prost înţelese şi de prăjituri cu cremă de banane foarte stângaci aruncate dintr-o parte-ntr-alta, aşa că spuse:

— Aţi vrea oare dumneavoastră şi… ăăă… colegul dumneavoastră, domnule Johnson, să ne ţineţi companie?

John păru să-şi dea brusc seama că se afla în public, într-un restaurant, înconjurat de oameni care se îndârjeau să mănânce şi să bârfească, şi că ăsta era opusul locului unde şi-ar fi dorit să fie.

— Eu… bălmăji el.

— Da? îl întrebă Susan, privindu-l cu blândeţe.

— Chiar trebuie să ies de-aici. N-ai vrea să vii cu mine la… nu ştiu… la o plimbare, ce zici?

Susan sări în picioare şi, pentru că surprinsese privirea năucită a impresarului ei, spuse:

— Te sun mai încolo, Adam.

Personalul restaurantului începu să se agite în jurul lor şi, într-un interval de timp cam cât un trailer foarte prost montat, John şi Susan se treziră afară, pe North Western Boulevard, în mijlocul Saaburilor şi Audiurilor toropite, în lumina orbitoare a soarelui, care făcea să li se băşice bulbii oculari de parc-ai fi turnat înăuntru cola.

— Poţi să mergi cu pantofii ăia? întrebă John.

— Cu ăştia? Pot să urc şi Alpii! apoi zâmbi: Niciun bărbat nu m-a mai întrebat asta.

— Par italieneşti.

— I-am cumpărat de la Roma, în 1988, şi nu m-au dezamăgit niciodată.

— De la Roma, zici? Ce făceai la Roma?

— Filmam nişte reclame TV la un sos pentru spaghete care se vinde la sticlă. Poate că le-ai văzut. Sunt la televizor de ani de zile. Au cheltuit o avere ca s-aducă pe toată lumea acolo, deşi oricum au tras clipurile în studio,

iar apoi le-au asezonat cu tot soiul de italienisme de doi bani, aşa că la final toate arătau de parc-ar fi fost turnate la New Jersey.

— Bine-aţi venit în industria cinematografică!

— Ei, asta n-a fost nici pe departe prima mea lecţie, dar a fost una dintre cele mai stranii. N-ai făcut niciodată reclame, nu?

— Am trecut direct la lungmetraje.

— Reclamele sunt aiurea rău. Poţi să joci, spre exemplu, într-un serial TV care se difuzează săptămânal şi care se bucură de un succes rezonabil, şi nimeni să nu-ţi pomenească măcar de asta, dar ia s-apari într-o reclamă la vreun sos, al dracului de proastă şi difuzată la trei dimineaţa, şi oamenii vor începe să te sune, sculându-te din somn ca să-ţi urle-n ureche: „Tocmai te-am văzut la televizor!”

Un poştaş trecu pe lângă ei şi, după ce-i depăşi, John şi Susan, gând la gând, începură să-i imite mersul cu paşi de uriaş, strâmbându-se unul la altul.

— Tre’ să recunoşti totuşi – spuse Susan, după ce omul se îndepărtase suficient ca să nu-i mai audă – că, pentru un tip de vârsta lui, se cam chinuie pentru salariu.

— Câţi ani crezi că am eu? o întrebă John.

— Aş zice că vreo patruzeci, aproximă Susan. De ce-ntrebi?

— Arăt de *patruzeci*?

— Da asta-i bine! Dacă n-ai patruzeci, atunci înseamnă că ai un aer mai înţelept decât, să zicem, un bărbat de treiş’cinci de ani. Îţi stă bine aşa.

— Am treişapte.

— Şi tot nu mi-ai spus de ce-ntrebi.

— Pentru că mă tot gândesc că sunt bătrân, îi răspunse John. Şi mă minunez: „Hei, John Johnson, ai cam simţit deja toate emoţiile de care-o să ai parte vreodată, iar

de-acum încolo nu vor mai fi decât reluări". Iar chestia asta mă sperie cu totul şi cu totul. Tu te gândeşti vreodată la asta?

— Ei bine, John, viaţa mi-a dat câteva pase cu efect, aşa că nu-mi fac prea multe griji în legătură cu reluările. Însă, mda, mă gândesc la asta. Zi de zi, dacă e s-o spun pe-a dreaptă. Şi-l măsură din cap până-n picioare: Nu ştiu cât contează, dar azi e a douăzeci şi opta mea zi de naştere.

— La mulţi ani, Susan! spuse John cu un zâmbet radios, apoi îi strânse mâna într-o parodie a înflăcărării, savurând în secret cât de reci îi erau palmele, ca un balsam pe o arsură de existenţa căreia el nici nu ştiuse.

Noutatea faptului că se plimbau prin oraş, mai degrabă decât să gonească prin el în interiorul unor bule metalice cu aer condiţionat, dădea o senzaţie nepământeană propriilor paşi. Auzeau cum se schimbă vitezele maşinilor care se îndreptau spre Beverly Center. Ascultau trilurile păsărilor şi foşnetul ramurilor. John se simţea tânăr, de parcă s-ar fi întors în şcoala primară.

— Ştii ce simt acum – după ce-am părăsit restaurantul aşa cum am făcut-o? îl întrebă Susan.

— Ce anume?

— Mă simt de parc-am fi fugit împreună de-acasă.

Străbătură o intersecţie scăldată de razele soarelui, unde un băiat hispanic, cu un incisiv de aur, vindea hărţi pe care erau însemnate casele celebrităţilor.

— Ai fost vreodată trecută pe vreuna din ele? o întrebă John pe Susan.

— Pe o hartă a celebrităţilor? O dată, acum vreo doi ani. Am fost ştearsă când au retipărit-o. Maşinile se-apropiau de casa mea, apoi încetineau, încetineau şi brusc luau din nou viteză – zi de zi, noapte de noapte. A fost cea mai înfiorătoare chestie pe care am trăit-o vreodată. Casa avea sisteme de alarmă, dar de vreo câteva ori m-am

speriat aşa de tare, încât am plecat şi am stat la o prietenă. Tu?

— Eu nu sunt un star.

Şi, chiar în clipa aceea, un crenvurst-mobil al celor de la Oscar Mayer trecu pe lângă ei şi toate maşinile se puseră pe claxonat, de parc-ar fi fost un alai de nuntă. Luându-şi inima-n dinţi, John întrebă:

— Susan… Sue… C*ă t*ot vorbim de pase cu efect, am şi eu una pentru tine. O întrebare simplă: crezi că m-ai mai văzut vreodată?

Susan păru să cadă pe gânduri, de parcă tocmai s-ar fi pregătit să-şi silabisească răspunsul într-un concurs pentru grupa mică:

— Am citit despre tine prin reviste. Şi am mai văzut câte ceva pe la televizor. Îmi pare rău că lucrurile nu ţi-au ieşit cum ai fi vrut – atunci când ţi-ai luat tălpăşiţa şi ai încercat să te schimbi sau, mă rog, orice ai încercat să faci. Chiar îmi pare rău.

Hărmălaia făcută de reclamele la crenvurşti se potolise, iar Susan se aşează în faţa lui John, ca să-l poată studia. Ochii lui arătau că ai unuia care a pierdut la greu şi e gata s-o şteargă de la cazinou.

— Vreau să spun că m-am cam săturat să fiu eu însămi, aşa că pot să-ţi împărtăşesc sentimentele.

John făcu un gest de parc-ar fi vrut s-o sărute, dar cauciucurile a doua maşini din spatele lor scrâşniră pe asfalt, într-un acces de furie rutieră, aşa că se întoarseră pe călcâie şi-şi reluară plimbarea.

— Ai câştigat un concurs de frumuseţe, nu-i aşa? o întrebă John. Miss Wyoming.

— O, Dumnezeule mare, da… Am intrat în circuitul concursurilor de frumuseţe pe când aveam aproximativ

vârsta lui JonBenét[2], adică vreo patru anişori. Am mai fost, de asemenea, copil-vedetă TV, glorie apusă, nevastă de star rock, supravieţuitoare a unui accident aviatic şi enigmă publică.

— Şi-ţi place c-ai fost atât de multe lucruri?

Lui Susan îi luă o secundă să răspundă:

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Da. Nu. Vrei să spui că-ţi poţi duce viaţa şi altfel?

— Nu ştiu, răspunse John.

Traversară San Vicente Boulevard, trecând apoi pe lângă clădiri şi străzi care cândva ştiau poveşti despre fiecare dintre ei, însă acum păreau efemere şi rupte de vieţile lor, ca nişte vitrine. Fiecare îşi amintea de o întâlnire neplăcută ici, de un cec încasat colo, de un prânz…

— De unde eşti de fel? întrebă John.

— De unde-i familia mea? Suntem nişte mocofani de la munte. La propriu. De prin munţii din Oregon. Nişte neică nimeni. Dacă maică-mea n-ar fi fugit de-acolo, probabil c-aş fi fost gravidă cu a şaptea stârpitură a lu' frate-miu pân-acum, iar careva din familie ar fi furat puştiul şi l-ar fi dat la schimb pentru câteva bilete de loterie, încă nerăzuite. Tu?

Cu o voce profundă, de spicher care anunţă intrarea celebrităţilor în platou, el îi răspunse:

— Familia Looodge din Delaaaware! „Acei Lodge care s-au îmbogăţit din pesticide". Vocea îi reveni la normal: Stră-străbunicul meu din partea mamei a descoperit un produs chimic care întrerupe ciclul reproductiv al

2 JonBenet Patricia Ramsey (1990-1996), copil-vedetă în America şi câştigătoarea multor concursuri de frumuseţe pentru cei mici, foarte populare la acea vreme. Opinia publică a fost şocată de vestea uciderii ei, în ziua de Crăciun a anului 1996, autorul crimei nefiind descoperit până în prezent.

căpuşelor ce infestează culturile de porumb.

Un semafor îşi schimbă culoarea în verde, bulevardul fu împroşcat de trecători şi cuplul merse mai departe. Susan era înfăşurată într-un material gălbui, răcoros şi confortabil, ca eşarfa câştigătoarei la un concurs de Miss. John transpira mai ceva ca un storcător de lămâi, jeanşii, cămaşa cadrilată şi părul lui negru absorbind căldura ca pietrele din deşert. Dar, în loc să caute o încăpere cu aer condiţionat sau o oglindă, bărbatul pur şi simplu îşi scoase cămaşa din pantaloni şi ţinu pasul cu Susan.

— Dac-ar fi să te iei după cum o boiereau toţi ai mei pe Coasta de Est, ai zice că familia noastră a inventat bomba atomică. Dar au mai făcut o chestie, şi mai ciudată.

— Care anume? întrebă Susan.

— Noi am trecut prin propriul arbore genealogic cu drujba. Fără milă, fără pic de milă! Oricine nu corespundea ca statut social era pur şi simplu şters de pe faţa pământului. De parcă nici n-ar fi trăit vreodată. Am zeci de străunchi şi stră-mătuşi şi veri pe care nu i-am întâlnit niciodată, a căror singură crimă era că duceau vieţi umile. Un străunchi era gardian la o închisoare de stat. Dus a fost! Altul s-a însurat cu o femeie care pronunţa *ti-atru* în loc de *teatru*. Dus a fost! Şi să-l ferească sfântul pe vreunul să nu-i arate cuiva din familie respectul cuvenit! Oamenii nu erau traşi la răspundere sau pedepsiţi în familia noastră. Ei erau pur şi simplu şterşi de pe faţa pământului.

Tăcură amândoi. Făcuseră deja vreo doi kilometri. John se simţea la fel de apropiat de Susan ca vopseaua de peretele pe care este aşternută.

— Spune-mi ceva, Susan! îi ceru el. Orice. Îmi place vocea ta.

— Vocea mea? Oricine îmi poate auzi vocea, aproape la orice oră, în orice colţ de pe pământ. Nu-ţi trebuie decât o antenă de satelit care să prindă posturile unde se dau

non-stop emisiuni TV de doi bani, de la începutul anilor optzeci.

Erau acum în faţa unui magazin de viniluri. Două fosile de punkeri, tunşi ca indienii Mohawk şi parcă îmbrăcaţi la fel din 1977, trecură pe lângă John şi Susan.

— Susan, ai văzut vreodată un chip – într-o revistă sau la televizor – care să fi ajuns să te obsedeze într-atât, încât să speri în secret, zi de zi, că vei ajunge odată să dai peste persoana care se ascunde în spatele acelui chip, al acelei faţade? o întrebă John, privind-o.

Susan izbucni în râs.

— S-o iau ca pe-un răspuns afirmativ?

— Dar ce-ţi veni? se miră ea.

John îi povesti despre o viziune pe care o avusese cu un an în urmă la Centrul Medical Cedars-Sinai şi care-l convinsese să ia o decizie atât de drastică referitoare la viaţa lui. Apoi îi mărturisi lui Susan că, în timpul acelei viziuni, chipul şi vocea *ei* îl bântuiseră.

— Dar s-a întâmplat ca, după luni bune, după ce plecasem şi-mi aruncasem la gunoi viaţa cea veche, să-mi dau seama că, de fapt, *nu* avusesem nicio măreaţă, mistică viziune cu sonor Dolby. Mi-am dat seama că fusese doar un vechi episod din serialul în care jucai tu cândva, care se transmitea la televizorul din spital, de lângă patul meu. Şi probabil că se insinuase în viaţa mea din vis.

Lui Susan i se părea oarecum rezonabil ca acest bărbat cu ochii trişti, spălăciţi ca ecranele vechilor televizoare, s-o fi socotit pe ea un fel de refugiu şi apoi s-o fi găsit cu adevărat. Cu ani în urmă încetase să mai creadă în destin. Ideea de soartă era prea siropoasă. Şi, cu toate astea, în prezenţa lui John simţea din nou acea furnicătură a destinului.

O motosuflantă pentru frunzele din grădină tăie momentul în două şi, exact în clipa în care John se

pregătea să ridice glasul, clădirea Cedars-Sinai deveni vizibilă undeva, în depărtare, printre şiruri de chiparoşi şi un panou care făcea reclamă croazierelor transatlantice pentru cuplurile gay. Cămaşa lui era deja leoarcă de transpiraţie, aşa că se opriră la un magazin non-stop şi cumpărară două sticle de apă şi un tricou alb de bumbac, mărimea XXL, pe care scria *ILOVE L.A.* Bărbatul se schimbă într-o parcare, spre marele amuzament al unor adolescenţi care-i făcură ochi dulci şi se puseră pe strigat: „Cocotă masculină face senzaţie pe podium!”

— Să-i ia naiba! spuse John şi cei doi traversară Sunset Boulevard.

Începea să se lase seara, iar traficul devenise greoi, sclerotic. Intrară într-o zonă rezidenţială. Susan era ameţită şi somnoroasă şi spuse: „Trebuie să stau jos”, aşa că se aşezară – sub privirile bănuitoare ale unei asiatice de la etajul doi – pe bordura din faţa unei case rustice, în stil franţuzesc, zugrăvită în albastru Wedgwood.

— E din cauza soarelui, spuse Susan. Nu mai e ca pe vremuri. Sau nu mai pot eu să-l suport ca pe vremuri, şi se întinse pe iarba de Bermuda.

Brusc îngrijorat că el fusese singurul care-şi pusese sufletul pe tavă, John spuse:

— Povesteşte-mi despre accident. Despre prăbuşirea avionului din Seneca. Pun pariu că n-ai vorbit niciodată despre asta, nu-i aşa?

— N-am spus toată povestea.

— Păi, spune-mi-o mie.

Susan se ridică şi John îi cuprinse umerii cu braţul. Uitându-se fix în pavaj, ca Prinţul William în spatele coşciugului mamei sale, ea îi depănă povestea. Şi ar fi putut să-i vorbească toată noaptea, dacă nu s-ar fi petrecut două lucruri: aspersoarele peluzei din spatele lor izbucniră frenetic şi o maşină de patrulă a poliţiei din Beverly Hills

se materializă fără zgomot. Doi ofiţeri cu chipuri fioroase ieşiră din ea, cu mâinile pe patul armelor pe care le purtau la brâu. Udă leoarcă, Susan dădu să se ridice, dar genunchii ei obosiţi cedară. John o ajută să stea-n picioare, spunând:

— Iisuse, încercăm şi noi să ne odihnim oleacă şi hop, apare o trupă SWAT! Cine vă plăteşte salariile, băi, gorilelor? Io vi le plătesc…

— Nu-i nicio trupă SWAT, domnule Johnson. Păstraţi-vă calmul, spuse unul din ofiţeri. Doamnă – continuă el, privind-o mai tu atenţie – doamnă Thraice? Putem să vă ajutăm cumva? Să vă ducem cu maşina? Aţi fost grozavă în *Dynamite Bay*!

Dynamite Bay era un film de acţiune cu buget mic, care tocmai fusese lansat pe casete video şi se vindea binişor. Adam proclamase că producţia aceasta va marca renaşterea carierei de actriţă a lui Susan.

Ea îşi luă tonul profesional:

— Bună, băieţi! Da, mi-ar plăcea să mă duceţi undeva cu maşina. Se întoarse spre John şi-i zâmbi, plină de regret: Mă dau în vânt după plimbările lungi, dar altfel nu prea sunt potrivită să mă-nscriu la Outward Bound.[3] O altă zi, un alt pelerinaj…

Şi tânăra intră în maşină, pe locul din spate, unul dintre ofiţeri închise portiera, apoi ea coborî geamul:

— Spre Beechwood Canyon, băieţi! Se uită la John şi-i spuse: Şi îi… habar n-am care-i numărul meu de telefon. Sună-l pe Adam Norwitz. Apoi, chiar în clipa în care maşina se puse în mişcare, că îşi scoase de la gât eşarfa de mătase udă şi i-o înmână lui John: de *s-a* întâmplat cu adevărat după prăbuşirea avionului, asta e interesant.

3 Organizaţie nonprofit internaţională, ai cărei membri îşi propun să-şi dezvolte personalitatea prin activităţi în aer liber.

Sună-mă!

Apoi ea dispăru, iar John rămase pe loc, ducând pătratul de mătase în dreptul inimii, în vreme ce ţâşnitorile îi muiau picioarele, de parcă acestea ar fi fost seminţe.

Capitolul doi

Cu două zile înainte de a împlini douăzeci şi cinci de ani, Susan a luat avionul de la New York, unde se dusese pentru o audiţie, ca să obţină rolul vecinei ţăcănite în episodul-pilot al unui serial de comedie. Nu rolul principal, ci rolul vecinei ţăcănite. Următorul pas: roluri materne. Audiţia nu mersese prea grozav. Spanielul Prince Charles al producătorului avea diaree, ceea ce făcuse ca personalul hotelului să-l înnebunească pe acesta cu telefoane şi bătăi în uşă, asta în timp ce Susan încerca, plină de dăruire, să scoată cât mai mult din bancurile răsuflate, gen: „Ce-aţi prefera: cafea, ceai sau persoana mea?”, scrise de absolvenţi ai Universităţii din California de Sud, hrăniţi o viaţă cu sitcomuri jalnice, ca *Charles in Charge*, plus patru ani boemi, de ţigări Gauloises şi curiozităţi din opera lui Fellini.

Simţindu-se învinsă, Susan luase Zborul 802 de la New York spre Los Angeles, la clasa economic, în timp ce valuri de compătimire, gen „I-o fi apus steaua?”, o inundau dinspre ceilalţi pasageri, care adulmecaseră rapid mirosul eşecului unei celebrităţi. Slavă Domnului că existau ritualurile de decolare, care mai reuşeau să le distragă atenţia – demonstraţia privind măsurile de siguranţă, micul fior de anticipare dinaintea accelerării şi desprinderii de pământ. Şiruri de ecrane TV coborâră din lăcaşurile lor din tavan şi începură să împroaşte cu reclame la Disney World, Chevrolet Lumina şi parfumuri dulcege. Apoi începu un episod din *Cheers*.

Luminiţele care arătau că toate centurile trebuie să fie cuplate se stinseră, iar însoţitoarele de bord începură

să le arunce posomorâte pasagerilor pachete de migdale uscate. Companiile aeriene nu mai au pic de consideraţie pentru mâncarea pe care-o servesc, în ziua de azi, Şvş? un care fusese cândva regina vechilor linii aeriene MCM Grand şi zburase între cele două coaste ale

Americii jucând pocher cu Nick Nolte, făcându-şi pedichiura cu Mari ha Kitt şi bârfind cu Roddy McDowell. Tovarăşii ei din Zborul H02 îşi sfâşiară la unison pungile şi se repeziră toţi odată asupra migdalelor, întregul avion fiind cuprins brusc de frenezia ronţăitului, ea şi cum ar fi fost plin de lăcuste, urmată de mirosul pătrunzător al migdalelor zdrobite. *Amară-i căderea omului*!

Susan stătea pe scaunul ei de lângă hublou, 58-A, şi se uita, alene, la peisajul de dedesubt. La stânga ei stătea un cuplu mai tu vârstă – el, un inginer de naiba ştie ce fel, iar ea, o nevestică de prin anii cincizeci. Domnul Inginer era convins că zburau în acel moment chiar pe deasupra oraşului Jamestown, New York, „locul de baştină al lui Lucille Ba11144, şi-şi tot întindea gâtul peste Susan, devorând din priviri ceea ce părea a fi doar un alt oraş american, care cumpăra Tide, mânca supă Campbells şi genera cel puţin o crimă stranie, complet absurdă, pe deceniu. Mai târziu.

Susan avea să cerceteze harta estului Statelor Unite şi să-şi dea seama cât de mult se înşelase, într-adevăr, Domnul Inginer, dar la momentul respectiv căscase şi ea gura, în speranţa prostească, dar mai puternică decât ea că va reuşi să zărească un punct mişcător de par roşu ca focul.

Şi în punctul ăsta a explodat motorul – cel din stânga, pe care Susan îl vedea perfect din scaunul ei. Ca un bob de porumb pentru floricele – buuub! –, explozia fiind apoi înăbuşită de fuselaj. Reculul le-a împins pe stewardese, cu tot cu cărucioarele de băuturi, spre mijlocul avionului, în

timp ce măştile de oxigen au căzut brusc din tavan, ca limbile unor şopârle. Aeronava a început să facă tumbe, iar pasagerii care, la fel ca Susan, nu aveau cuplate centurile de siguranţă au început să plutească de ziceai că-s păsări colibri, „ia uite, plutesc", îşi zise. „Sunt astronaut!" Totul se întâmpla prea repede ca să mai apuce să-i fie frică. S-au auzit nişte gemete în timpul căderii, nişte înjurături, dar n-au fost isterii sau alte zgomote.

Apoi pilotul a preluat din nou controlul avionului şi strunirea lui, ca să-l repună pe linia de plutire, a fost percepută de toţi ca o zdrobire de ciment a aeronavei. Măştile de oxigen dansau ca nişte lotuşi din desenele animate, iar televizoarele au reînceput să difuzeze *Cheers*.

În următoarele două minute s-a zburat normal. Susan se simţea oarecum uşurată, în timp ce Domnul Inginer îi povestea în detaliu Doamnei Inginer de ce aparatul continua să zboare.

Şi atunci a reînceput coborâşul, un coborâş la fel de lung ca un cântec difuzat la radio, o plutire liberă în jos – lină şi fără turbulenţe. Susan se simţea de parcă toţi ceilalţi ar fi fost furioşi pe ea pentru că le adusese ghinion – fiindcă era celebritatea ofilită de la bord, din cauza căreia blestemul tabloidelor se pogorâse asupra unui zbor care altfel ar fi fost unul de rutină. Evită să se uite la ceilalţi. Îşi fixă centura de siguranţă. Se simţea încordată şi fragilă. „Vasăzică, aşa se termină totul", îşi spuse, „într-un accident deasupra oraşului natal al lui Lucy, în mijlocul unor secvenţe dintr-un serial dat în reluare, băuturi vărsate şi motoare care gem. Odată ce avionul va lovi pământul, nu voi mai fi eu însămi. O să continui să fiu orice o fi după”.

Simţea o uşurare neaşteptată că acel cordon de plastic al identităţilor eşuate pe care le înşirase una lângă alta de-a lungul vieţii ei ajunsese la capăt. „Poate c-o să

clipesc şi, când o să deschid ochii, o să mă descopăr ieşind dintr-un ou, reîncarnată ca pasăre-cardinal. Poate c-o să-l întâlnesc pe Iisus. Dar, orice s-ar întâmpla, am scăpat! Orice s-ar întâmpla, nu va mai trebui să fiu o ratată sau o marionetă, o fostă glorie pe care oamenii pot s-o urască sau s-o iubească, sau s-o condamne”.

Apoi, într-un *montagnes-russes* ameţitor, avionul se rupse în două, ricoşă şi se izbi de sol. Zgomotul fu atât de puternic, încât copleşi orice altă senzaţie. Nălucile se abăteau asupra ei una după alta, ca nişte instantanee – cadavre şi glod, şi bagaje aruncate spre ea ca dintr-un aşchietor de lemne –, urletele metalului torturat şi ale aerului comprimat. Şi apoi, tăcere.

Scaunul ei se opri odată cu o porţiune din fuselaj. Inginerul, soţia lui şi cele două scaune ale lor… disp*ăruseră. Do*ar locul ei rămăsese, prins de bucata lui de fuselaj, perfect vertical. Stătu nemişcată cam un minut, în timp ce o dâră de fum se înălţa undeva, departe, în dreapta ei. Simţea mirosul de combustibil. Desfăcu blând centura de siguranţă a lui 58-A şi se ridică, privind peste câmpul de sorg. O sumară examinare a propriului corp îi arătă că n-avea nici măcar o zgârietură, deşi era convinsă că toţi ceilalţi pasageri erau zdrobiţi şi fripţi, înşiraţi de-a lungul unei cărări de sfărâmături care se întindea pe aproape un kilometru de-a lungul câmpului plantat cu sorg şi mărginit de un şir de case Identice. A existat un scurt interval între momentul în care avionul ei s-a prăbuşit şi acela în care oamenii au început să curgă în şuvoi dinspre suburbie spre epavă. În acel interval, Susan a avut întregul avion prăbuşit şi pe toţi pasagerii nimiciţi numai şi numai pentru ea, ca şi cum ar fi fost într-un muzeu la o oră târzie sau într-o după-amiază ploioasă de marţi. Leşurile din jurul ei păreau să fi fost expulzate din carcasa avionului şi apoi pe câmpul de sorg printr-un tub de spray. O grămadă de

tăviţe cu mâncare pentru lină, învelite încă în folie de aluminiu şi neîncălzite, acopereau picioarele unei stewardese. Geamantanele explodaseră ca artificiile şi se amestecaseră cu ţărâna, rădăcinile şi păpădiile, în timp ce uit iile de băuturi răcoritoare şi sticlele de Courvoisier erau împrăştiate peste tot, ca nişte bile într-un joc de copii. Susan încercă să mai găsească vreun supravieţuitor. Găsi fragmente de membre şi i apere. Iar fuselajul acoperit de funingine conţinea o grămadă ca de surcele de pasageri morţi.

Se simţea ca o stafie. Încercă să-şi descopere rămăşiţele pământeşti acolo, în epavă, dar nu reuşi. O cuprinse din ce în ce mai tare groaza că legătura dintre mintea şi trupul ei fusese tăiată.

Primii care-au ajuns au fost adolescenţii călare pe biciclete, pe care le trânteau imediat la pământ când îşi începeau periplul somnambulic împrejurul scenei dezastrului. Păreau atât de tineri şi de plini de viaţă! Susan se apropie de ei şi unul ţipă: „Hei, madam, ai văzut ce s-a-ntâmplat? Ai văzut când s-a prăbuşit? 44, la care Susan dădu aprobator din cap, înţelegând că puştii habar n-aveau că şi ea fusese pasager şi că n-o recunoscuseră.

Apoi s-a pierdut în mulţimea de privitori şi camionete, sirene urlătoare şi ambulanţe. Şi-a croit drum şi s-a îndepărtat de busculadă, găsind un drum suburban proaspăt asfaltat, pe care l-a urmat ca să se îndepărteze de epavă şi apoi să se piardă printre faldurile unui cartier de case identice. Supravieţuise, iar acum avea nevoie de adăpost şi linişte.

Se uită la numele străzilor: Bryn Mawr Way, Appaloosa Street, Cornflower Road. După o scurtă plimbare pe Cornflower, trecând pe lângă parcelele recent săpate şi copăceii tineri, zări o casă proaspăt construită, cu ziare făcute stivă pe verandă. Merse drept spre uşa de

la intrare, sună la sonerie şi simţi cum i se relaxează umerii când nu-i răspunse nimeni. Aruncând o privire înăuntru, zări o cameră răcoroasă, tăcută, mic-burgheză, care pentru ea era la fel de liniştită şi primitoare cum trebuie să fi fost şi cripta plină de comori a lui Tutankhamon pentru descoperitorii ei. Se simţea cuprinsă de o pace care-i amintea de perioada când, copil fiind, călătorea noaptea pe bancheta din spate a Chevroletului Corvair al familiei, privind în sus, la stele, prin trapa maşinii, cel mai strălucitor lucru din lume.

Încercă să deschidă uşa de la intrare, dar era încuiată. Pe o latură a casei, şi uşa garajului era încuiată, iar în spate încercă să clintească uşa bucătăriei. Nici pic de noroc! Cu o piatră de mărimea unei piersici, făcu o gaură în geam, băgă mâna şi ridică zăvorul, apoi intră în bucătărie. Scană repede locul după sisteme de alarmă – viaţa la Hollywood o transformase într-o adevărată expertă în materie –, dar nu descoperi niciunul. O, ce uşurare! Şi câtă linişte!

Adulmecă aerul, îşi turnă un pahar de apă de la robinet şi trecu în revistă diversele flecuşteţe lipite cu magneţi de uşa frigiderului: fotografii de familie, doi copii arătoşi, un băiat şi o fată, poza mamei, care-i păru lui Susan a fi una dintre acele gospodine din suburbii care-şi petrec viaţa cărându-şi plozii de la o activitate extraşcolară la alta, genul pe care-l vezi zâmbind din revistele pentru femei, îndurând naşterea cu acelaşi zâmbet neînfricat şi refuzând să prepare meniuri de picnic care să nu fie perfect echilibrate caloric. Era şi o poză a tatălui, atletic, în şort şi tricou de maraton albastre, de nailon, cu fiica lui legată în chingi de spate, pe model tribal. Tot pe frigider era şi un calendar, cu însemnări ce-i dădură repejor de ştire lui Susan că „alde Galvin” vor mai sta în Orlando vito şapte zile. Se uită în frigider şi găsi nişte morcovi curăţaţi

pe care începu să-i ronţăie, în timp ce se îndrepta spre living, unde se întinse pe canapea. Lătrăturile şi urletele estompate ale sirenelor ajunseră până la ea, iar tânăra aprinse televizorul. Un elicopter aparţinând unei filiale locale a unui post de ştiri furniza imagini ale dezastrului. Evenimentele de pe sticlă i se păreau mai reale decât propriile experienţe. Muncitorii din trupele de intervenţie, anunţă o voce, încă nu localizaseră niciun supravieţuitor. Numărul morţilor se ridica la 194. Susan absorbi totul. Era înspăimântată de propria incapacitate de a reacţiona în faţa acestei catastrofe. Li a însă suficient de matură ca să fi auzit cum se manifestă şocul post traumatic şi ştia că simptomele lui puteau fi dure şi bizare.

Se făcuse după-amiază târziu şi razele soarelui erau filtrate de jaluzelele livingului. Susan porni aparatul de aer condiţionat, apoi străbătu casa tăcută, oprindu-se pentru a-şi lipi obrajii de zidul în r al holului de la etaj. Găsi un labirint format din trei dorinţe oare şi două săli de baie, de o normalitate atât de flagrantă, tiu At se simţi de parc-ar fi fost aruncată cu cinci sute de ani în viitor, înăuntrul unei diorame care încerca să recreeze viaţa unei familii mic-burgheze din nordul Americii, în a doua jumătate a secolului XX.

Sala de baie era incredibil de mare şi de curată. Susan îşi pregăti baia, se dezbrăcă şi intră în cadă, scufundându-şi capul în apa albastră ca topazul, plină de clor, iar când ieşi la suprafaţă ca să respire, izbucni în plâns. Scăpase fără nicio zgaibă – nesfârtecată şi neînvineţită, ca un măr roşu abia scos din frigiderul supermarketului. Cu pielea umedă, cu genunchii strânşi la piept, Susan se gândi la mama ei, Marilyn, şi la pasiunea acesteia pentru biletele de loterie: Quick Picks, Shamrock Scratches, 6 din 49. De la o vârstă fragedă, Susan căpătase o neîncredere profundă în loterie. Sigur, ea oferea cuiva

oportunitatea de a câştiga 3, 7 milioane de dolari, dar, deschizând uşa acestei posibilităţi, ea deschidea, de asemenea, şi *alte* uşi – unele pe care, probabil, persoana respectivă nu le voia nici măcar crăpate, uşi care aveau să devină apoi imposibil de închis. Pentru că acea persoană se deschidea astfel, în egală măsură, posibilităţii de a trăi atât un bine catastrofal, cât şi un rău de acelaşi fel. Fusese oare, aşadar, salvarea miraculoasă a lui Susan o răsplată pentru anii în care refuzase să scrijelească bileţelele lui Marilyn?

Îşi dădu cu apă pe faţă, ştergând urmele lacrimilor. Îşi simţea dinţii cleioşi, aşa că-şi îşi clăti gura şi-şi curăţă dinţii cu limba. Nu se mai simţea de parc-ar fi fost moartă sau doar o stafie.

Pieptul nu-i mai era zguduit de suspine. Cerul se întuneca, iar ea se şterse din cap până-n picioare, se îmbrăcă apoi cu halatul de baie al lui Karen Galvin şi se întoarse în bucătărie, unde-şi încălzi o cutie de supă cremă de ciuperci. Odată ce supa fu gata, o duse, împreună cu o cutie de biscuiţi săraţi Goldfish, în living, ca să se poată uita la televizor. Oare vecinii vor vedea luminile şi vor bănui că înăuntru era un intrus? Alungă repede acest gând. Întregul cartier părea să fi fost transportat pe calea aerului direct de pe platourile Studiourilor Fox, special amenajat pentru oameni care n-aveau chef să facă parte dintr-o comunitate, iar Susan bănuia c-ar fi putut chiar s-asculte un album heavy metal cu sonorul dat la maximum şi nimănui nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie.

Echipajele de ştiri ale televiziunilor locale erau la datorie, pe teren, şi Susan nu se miră deloc atunci când o poză de-a ei mai veche, de agenţie de ştiri, apăru pe ecran, în spatele prezentatorului, îşi aminti ziua în care făcuse acea fotografie. Soţul ei, Chris, starul rock, stătea în spatele fotografului şi măcănea. Se bucura nespus că acum

era departe de Chris şi de auziţii, şi de articolele răutăcioase ale tabloidelor. Dar, ia stai puţin… chiar era *aşa* departe? în Ohio? Sau în Kentucky? Se ridică şi verifică plicurile de pe un mic bufet, de lângă uşa de la intrare. Era în Seneca, Ohio. Buuun!

Se întoarse pe canapea ca să afle mai multe despre presupusa ei moarte, întrebându-se cât le va lua autorităţilor să cerceteze cadavrele şi fragmentele dentare, ca să constate într-un final că ea nu se afla la bord. Se întrebă dacă nu cumva centura de siguranţă de la 58-A, desfăcută, o va da de gol.

Adormi apoi pe canapea, trezindu-se în dimineaţa următoare flămândă şi curioasă. Televizorul încă mergea şi, în timp ce schimba canalele, constată înţelepciunea axiomei că ultimul lucru ce se poate învăţa în viaţă e efectul pe care-l avem asupra celorlalţi. Putu, ilr asemenea, să calculeze cu precizie deprimantă înălţimea reală a treptei pe care reuşise să coboare în iadul showbizului:

…Abandonând o carieră actoricească mediocră pentru un im krr depravat”.

„… O fată din provincie cunoaşte un succes trecător”.

Isteaţă, dar a făcut câteva alegeri greşite”.

Femeia care a îndurat cu stoicism amantlâcurile soţiei ului rocker”.

…A avut recent un rolişor cretin într-un filmuleţ cretin”.

IV CNN îşi văzu mama şi tatăl vitreg intervievaţi pe peluza Im din Cheyenne. Marilyn ţinea strâns, în dreptul stomacului, o fotografie înrămată a lui Susan, de parc-ar fi vrut să ascundă

O maici na. Era o poză de-a ei din adolescenţă, făcută la vreo trei minute după ce devenise faimoasă, chiar înainte ca lumea ei să mpundeze ca o navă spaţială

explodând într-un film. Tatăl ei vitreg, Don, avea braţele încrucişate pe piept şi era sobru. Amândoi vi ni le-au despre moartea lui Susan, amândoi spuneau „Fără comenta iil”, când erau întrebaţi dacă vor da în judecată compania aeriană. După interviul cu cei doi, a urmat un clip de vreo zece mh unde cu Susan în cel mai popular rol al ei, acela al lui Katie, (ăla cea bună dintr-un serial longeviv, *Meet theblooms*. La finalul

1 lipului, ştiristul a adăugat pe un ton grav: „Susan Colgate – regină a frumuseţii, copil-vedetă, nevastă de star rock şi fiică devotată. Steaua ei străluceşte acum în Ceruri”, la care Susan a tras adânc aer în piept şi a spus:

— Câh!”

Îşi făcu nişte suc de portocale dintr-un concentrat găsit în frigider şi apoi îşi luă o farfurie de mâncare de mazăre congelată, met vită într-o băltoacă de margarină topită, cu doi hamburgeri bine rumeniţi, garnisiţi cu sos Thousand Island, serviţi cu chifle, Urcare dintre acestea umplută cu câte-o felie de brânză topită, care fusese cândva pliată. Masa aceasta îi aduse aminte de o perioadă din copilărie petrecută în spital, pentru o operaţie de apendicită, şi conştientiza pe deplin regresia.

Pe CNN nu mai era nicio ştire nouă faţă de ziua precedentă. Până a doua zi, îşi zise Susan, n-o s-o mai pomenească nimeni, iar peste două zile, cicatricea din memoria naţiunii se va fi vindecat complet. Lumea o va uita, iar ea va uita lumea. Orice urmă va fi lăsat pe pământ va dispărea la fel de repede ca o zgârietură în colţul unei foi de hârtie. Toată truda şi timpul, şi înflăcărarea pe care le depusese pentru a deveni o Susan Colgate credibilă – tot şi toate fuseseră în van.

Opri televizorul şi merse la etaj, ca să probeze câteva dintre hainele lui Karen Galvin, care părea să poarte acelaşi număr ca şi ea, deşi era ceva mai atletică. Avea şi

câteva bijuterii decente – să fi fost vorba de bunul-gust al soţului?

După câteva zile, Susan a surprins la *Entertainment Tonight* un fragment din propriile funeralii, cu Chris Thraice, care zburase tocmai din Germania pentru a-i dirija pe oamenii de bine adunaţi la Capela Memorială Westwood, într-o penibilă interpretare a versiunii rock a imnului *Amazing Grace*, care suna la fel de siropos ca refrenele pe care se îmbrăţişează vedetele în timpul concertelor Live Aid[4]. Simţi că-i ard obrajii de ruşine văzând acest omagiu jalnic, găunos, pus la cale numai Dumnezeu ştie de cine – de oamenii lui Chris, probabil –, dar apoi îşi dădu seama că trebuie să fi fost opera echipei de PR care se ocupa de campania filmului ei de acţiune. Probabil că ei iniţiaseră această genială variantă a unui futai de milă, ca să-i aducă pe oameni în sălile de cinematograf şi să umfle încasările în cel de-al treilea weekend de la lansarea lungmetrajului.

Mama şi tatăl ei vitreg, intervievaţi din nou după slujbă, deveniseră deja personajele principale ale unui proces colectiv intentat companiei aeriene. „Am fi gata să sacrificăm absolut tot ce-am câştiga din acest proces, numai s-o putem strânge din nou în braţe pe scumpa noastră Suzie!” Suzie? Marilyn o făcuse pe Susan în multe feluri, dar niciodată „Suziea, i în nişte ştiri locale despre accident, se spunea că deja compania aeriană le plătise fermierilor despăgubiri echivalente cu preţul recoltelor de sorg pe trei ani şi că, folosind instrumente de cernut

4 Eveniment care a avut loc pe 13 iulie 1985, cuprinzând concerte rock ce s-au desfăşurat simultan la Londra, Philadelphia, Moscova şi Sidney. Organizat în scopul strângerii de fonduri pentru eradicarea foametei din Etiopia, Live Aid a fost unul dintre cele mai mari evenimente mediatice ale tuturor timpurilor, urmărit în direct de 1,5 miliarde de oameni, din peste 100 de ţări.

împrumutate de la o mină din apropiere, igienizase locul prăbuşirii avionului. Medicul legist al zonei recunoscuse că multe cadavre erau prea carbonizate pentru a mai putea fi identificate şi orice teamă ar fi avut Susan că autorităţile îi remarcaseră absenta a fost înăbuşită de interviul cu tânăra înlăcrimată care-i făcuse îmbarcarea şi care povestea cât de emoţionată fusese când îi arătase actriţei drumul spre terminal („Atât de naturală! Şi călătorind la clasa economic, pe deasupra! a). Mărturia femeii fusese singurul moment cu adevărat emoţionant în toată mascarada slujbei de pomenire.

În orice caz, Susan pariase că familia Galvin – ca orice familie cumpătată, de oameni cu scaun la cap, care cumpără cu toptanul – va rămâne în Orlando pentru tot restul vacanţei dinainte plătite, fără să acorde prea multă atenţie faptului că, la doar câţiva paşi de uşa din spatele casei lor, avusese loc cel mai mare dezastru aviatic civil petrecut vreodată în America de Nord. Calendarul de pe frigider indica sosirea în Columbus în ziua următoare, la ora 18.10, iar în Seneca, la 20.00.

În dimineaţa inevitabilei întoarceri a familiei Galvin, Susan a străbătut toată casa înarmată cu mai multe cârpe şi Rivex, ştergând perfect toate suprafeţele pe care era de presupus c-ar fi rămas amprentele ei. A spălat cearşafuri şi prosoape şi le-a aşezat în poziţiile iniţiale. A aranjat, de asemenea, şi alimentele rămase în dulapuri şi în congelator, astfel încât rafturile să nu pară golite.

Apoi a ales diverse articole, fie dintre cele îndesate în fundul şifonierului lui Karen Galvin, fie dintre cele înghesuite în cutii care arătau că respectivele haine abia dacă fuseseră purtate. Tot în fundul dulapului, îngropate sub pantofi şi un morman de batoane energizante ca cele folosite de atleţi, a descoperit câteva peruci de culoare blond-cenuşiu, cu coafuri ce o făceau să se gândească la

femei provenind din a doua sau a treia generaţie de moştenitori ai unor averi făcute in showbiz. Susan a pus câteva peruci şi hainele pe care le alesese într-o veche geantă de voiaj, pe care o găsise pe un raft, lângă maşina de spălat şi uscătorul de rufe. A împachetat, de asemenea, şi o cutie de batoane energizante, nişte cosmeticale mai vechi şi unii dintre pantofii înduioşător de comozi ai lui Karen. Şi-a improvizat apoi o costumaţie pentru ziua următoare şi a dat aprobator din cap spre imaginea reflectată în oglindă.

Gata!

Acum mai avea de făcut un singur lucru. S-a îndreptat spre barul domnului Galvin, a ales băutura pe care o considera cea mai râvnită de adolescenţi – nişte Jack Daniel’s – şi a vărsat trei sferturi din ea în chiuvetă. A luat apoi sticla aproape goală şi nişte cutii goale de bere şi le-a aranjat într-un semicerc în jurul televizorului. Apoi, cu o cariocă foarte groasă, a mâzgălit pe ecranul televizorului, cu un scris, spera ea, de puştan: „Metalica e super!”. A mai scos de asemenea câteva pahare, pe care le-a mânjit de Jack Daniel’s, pe două dintre ele lăsând şi urme de ruj. A răvăşit apoi canapeaua şi a făcut dezordine, împrăştiind diverse nimicuri. Familia întoarsă din concediu nu va descoperi decât probe care să indice o infracţiune banală, „vizitarea” casei lor de către o gaşcă de puşti.

Cu peruca şi hainele lui Karen, Susan se simţea foarte bine când a ieşit pe poarta fără lacăt, într-un drum lăturalnic, unde a îndesat sacul cu tot gunoiul făcut de ea într-o săptămână în tomberonul unor străini. A încercat să hotărască unde să se ducă. A ales Indiana.

Capitolul trei

La spital, John şi-a revenit în simţiri suficient cât să-l audă pe doctor spunându-i unei surori că plămânii pacientului erau înfundaţi cu „vreo cinci cutii de supă

cremă de ciupercii remarcă urmată de:

— Dumnezeule mare, arată groaznic! Am mâncat fripturi care păreau mai sănătoase decât gagiu ăsta. A rămas cu cât... vreo şais*prezece celu*le T? îmi pare cunoscut. Face filme?

— Îl cheamă Johnson. A făcut *Bel Air PI*.

— Nu, zău! Şi mai ce?

— *Bel Air PI 2*.

— A, da... una dintre puţinele continuări mai bune decât originalul.

— Mda, aşa-i, dar ai văzut *The Wild Land*?

— Nu. Nici n-am auzit de el.

— Nimeni n-a auzit! N-a ajuns nici măcar pe casetă video. Cred c-a fost difuzat direct în Malaysia!

— Ia stai puţin! N-a făcut tipul ăsta *The Other Side of Hate?*

— Vinovat! Asta a ajuns să ruleze direct în avioane. La fel de bine-ar fi putut să difuzeze cadrele trase zilnic la fabrica Boeing.

— Pentru filmul ăsta, merită să se abată asupra lui mânia divină! Am zburat de pe-o coastă pe alta de vreo opt ori într-un an şi filmul ăla a fost ca un blestem. M-a bântuit indiferent de companie sau de direcţia în care mă îndreptam.

— Da, dar cel puţin a plătit cutia cu jucărioare a Petrecăreţului nostru, aici de faţă. Ia uită-te puţin la urmele de frânghii de pe încheieturile şi gleznele lui!

Doctorul şi asistenta i-au inspectat corpul de parc-ar fi fost un brad de Crăciun sărăcăcios.

— Ei bine, am eu o vorbă, fiecare pasăre pe limba ei piere. Hai să-i curăţăm plămânii! Şi monitorizaţi-i SNC-ul, să n-aibă spasme.

Tipul ăsta-i o supă de pastile. Dumnezeule mare, ce mizerie! Zici că-i cornetul de îngheţată stricată al lui Walt

Disney.[5]

Sora medicală s-a întors spre un tub de aspirate, dar l-a oprit atunci când John a scos câteva sunete:

— Na mer-vieho.

— Mormăie ceva. Ce zice?

— Na mer-vieho.

— Parcă molfăie. Ascultă mai cu atenţie!

— Cred că vrea să spună: „N-a mers pe casete video”.

— Ce n-a mers?

— *Wile Lann*.

— *The Wild Land*.

— Câcânaaahule…

— Ei bine, domnule doctor, cred că tocmai v-a zis că sunteţi un *prinţ*.

Că o infecţie oarecare, şi nu, să zicem, o supradoză de cinci tipuri de antidepresive şi analgezice, amestecate cu coniac şi două milkshake-uri de căpşune cu lapte degresat, fusese pe punctul să-l omoare a fost un lucru care i-a dat serios de gândit, indiferent de ce-au crezut membrii echipei medicale care l-a tratat.

Noaptea în care a murit ar fi trebuit să se încheie ca o seară de joi obişnuită: plecat de-acasă pe la unşpe, petrecut cu un prieten de-al lui Ivan care tocmai sosise de la New York, un tip care avea de vânzare o piesă tare de tot – şi, poate, plimbat amintitul prieten pe la Melody, pentru o-mbrăţişare rapidă sau două. Numai că John se trezise pe la amiază, simţind că-i vine să vomite şi că-l dor toate cele, cu mintea înceţoşată, şi confundase starea aceasta cu o reacţie nasoală la metamfetaminele, Seraxul şi partida sado-maso de care avusese parte cu o seară în

5 Autorul face referire la o legendă urbană americană, care pretinde că Walt Disney ar fi fost unul dintre primii oameni criogenizaţi.

urmă. În fond şi la urma urmei, o cagulă de piele îi frecase mărul lui Adam până-l făcuse să ia foc. Îşi aducea vag aminte cum trăsese cam tare de o frânghie. Şi-l durea la baza penisului – *au*! –, i se făcuse, oare, rană? Iar scrumiera Vasarely[6], cea-la-fel-de-scumpă-ca-o-maşinuţă-nouă, fusese spartă în trei bucăţi care nu mai aveau acum nicio valoare.

Spre seară, Kay terminase de făcut curăţenie prin bucătărie şi de împachetat prânzul în folie transparentă. John i-a auzit maşina ieşind pe alee. A simţit cum îl cuprinde un val de greaţă, de parc-ar fi avut rău de mare, şi cum respiraţia îi devine complet lipsită de vlagă. S-a târât peste pragul cabinei de duş ca să vomite, apoi a înşfăcat şi a înghiţit o pastilă de Serax, care se rostogolise sub dulăpiorul chiuvetei. S-a dezbrăcat, în timp ce se sprijinea încovrigat de peretele placat cu faianţă, apoi a dat drumul robinetului de apă caldă şi şi-a dat seama cât de puţine lucruri avea în stomac – alge marine, orez indian, un grepfrut, o băutură din alge şi şase batoane Kit Kat. În timp ce se spăla, a leşinat.

Când şi-a venit în simţiri, apa care-l îneca era aproape rece, iar cerul pe care-l zărea era complet întunecat. A oprit robinetul. Tremura şi înţelese că era pur şi simplu bolnav – bolnav! Nu mai fusese bolnav de decenii întregi şi i-a tresărit inima când a înţeles că nu din cauza drogurilor sau a stilului de viaţă plin de excese îi tremurau fălcile de parc-ar fi fost un copac plin de vrăbii. S-a întins după telefonul prins în peretele de lângă toaletă şi a lovit butonul speakerului cu palma, iar tonul a spintecat liniştea ca un brici.

Pe cine să sune? Trebuia să gândească iute, fiindcă

6 Victor Vasarely (1906-1997), artist francez de origine maghiară, iniţiatorul curentului Op Art.

deja simţea cum îi dispar din minte numerele de telefon. Kay probabil că ajunsese deja la ea acasă, în Inglewood, şi era de-acum la a doua sticlă de Chablis. Melody era la Rancho Mirage şi organiza un weekend de vis pentru nişte bancheri. Ivan era în Davos, în Elveţia, unde-l futeau investitorii. Maică-sa? În niciun caz n-avea de gând s-o lase *pe ea* să-l vadă în halul ăsta! Asistenta lui, Jennifer, tocmai îşi dăduse demisia în dimineaţa aceea, când descoperise minicamera video pe care Lopez, bodyguardul lui, o instalase în dispozitivul odorizantului electric din baie. („John, nu-mi vine să cred că poţi fi atât de ticălos, încât să mă acuzi că-ţi fur cocaina!" „Dar.

Jennifer, tu chiar *îmi furi* cocaina! „Şi chiar dac-aş face-o, cum poţi nutri aşa nişte gânduri mizerabile despre mine? a) Dăduse foc şi acestui pod.

Iar apoi John n-a mai putut să-şi amintească niciun număr de telefon, punct, aşa c-a apăsat pe „Butonul senililor", acela însemnat cu cruciuliţă roşie, şi a croncănit la puştiul de la dispecerat să-i „trimită o ambulanţă, fir-ar ea a dracului", care şi-a făcut în cele din urmă apariţia, după vreo două partide bune de somn REM şi după ce el se-mbrăcase într-o pereche de pantaloni de trening, dosind într-un buzunar lăbărţat un săculeţ de Halloween plin de pastile, care i-au căzut zornăind, una câte una, în timp ce el se târa ca un vierme pe scări, spre uşa de la intrare, moment în care au apărut paramedicii şi el a leşinat din nou.

Câteva ore bune mai târziu, după ce personalul medical îi analizase întreaga carieră şi-i aspirase supa din plămâni, John stătea întins într-o cameră liniştită şi răcoroasă a Centrului Medical Cedars-Sinai. Lângă patul lui era un televizor de mărimea unui pachet de Marlboro. Auzi râsete, replici de reclamă, apoi îşi adună toate puterile ca să întoarcă uşor capul şi să privească ecranul.

Era un serial de rahat de prin anii optzeci. O adunătură de fosile.

Îi era rău, se simţea ameţit şi avea febră. Şi-a amintit cum, când era foarte tânăr, în Kentucky, împreună cu mama sa, văzuse o tornadă stranie apărând din senin. Mersese de-a lungul unei străzi ce fusese făcută una cu pământul. O vacă zăcea lângă un camion. Pielea îi fusese jupuită prin aspirare. Un cal era pur şi simplu înfipt în singurul copac care mai stătea în picioare şi ale cărui frunze fuseseră complet smulse, în mijlocul verii. Mii de bibani se treziseră aruncaţi într-un câmp de mărăcini şi părea că pământul germinase buboaie care erupeau şi împroşcau în jur cu puroi.

Brusc, se simţi de parc-ar fi avut din nou şaisprezece ani; trupul îi era curat. Se simţea plin de vioiciune şi avea chef să facă nişte tumbe de pe trambulina liceului. Avea chef să schieze pe un gheţar. Avea chef să escaladeze cu ventuze pereţii de sticlă ai clădirii First Interstate Bank Tower. Avea chef să zboare. Aşa c-a zburat, sus, tot mai sus, deasupra Centrului Medical Cedars-Sinai şi deasupra Los Angelesului, spre soare, în stratosferă, unde a bătut la uşa staţiei orbitale Mir, apoi a auzit vocea unei femei şi i-a văzut chipul. Îi spunea:

— Nu, John! E timpul să te-ntorci.

— O, cred *că glumeşti!* Şi John continuă să se propulseze spre soare.

— Nu glumesc, John Johnson. Nu face parte din fişa postului meu.

John se întoarse şi întâlni chipul şi vocea lui Susan, proaspăt furate de la televizor. Era o faţă drăguţă, bine proporţionată pentru sticlă, tipic americană – faţa unui copil crescut cu tetraciclină, bastoane de majoretă şi lecţii de kung fu.

— Cum ar veni, tu conduci studioul ăsta?

— John, nu suntem aici ca să încheiem vreo afacere pentru drepturile de distribuţie în Canada şi Mexic. Suntem aici ca să te ajutăm să te simţi mai bine.

— Mai bine? Da’ nu mi-a fost niciodată mai bine! La naiba, tocmai am sunat la uşa staţiei orbitale Mir!

Simţea cum se prăbuşeşte înapoi pe pământ, prin ionosferă şi troposferă şi atmosfera de frişcă albăstruie.

— Încetează! urlă el. Şi cine eşti, de fapt… te cunosc sau ce? Trimite-mă-napoi!

— Uită-te la mine, John!

— Mă uit, *mă uit*!

— Nu, nu te uiţi. Te uiţi în jur, doar – doar oi găsi o cale de-a scăpa de mine şi de-a o şterge înapoi în spaţiu.

— Bine, bine, recunosc: *te pricepi*! Dar poţi să mă condamni? Nu vreau să mă întorc acolo, jos, la vieţişoara mea de rahat!

— Viaţa ta e de rahat?

Trupul lui se opri exact acolo unde era, cu picioarele în atmosferă şi cu capul afară, în spaţiul extraterestru, de parc-ar fi fost un dop vârât în fundul planetei.

— Nu e ce-aş fi vrut eu să fie.

— Şi *ce-ai* fi vrut?

— Mă-ntrebi de parc-aş avea răspunsul în capul listei mele cu „Chestii de făcut azi".

— Şi ce-ar fi rău în asta?

Întrebarea îl cam puse pe gânduri pe John:

— Absolut nimic, cred. Şi privi spre est, spre coastă: Hei, ia priveşte New York-ul! Se văd luminile. E deja noapte.

Priveliştea era, într-adevăr, magnifică.

— Bineînţeles, John, lumea e frumoasă. Dar tocmai îmi spuneai ce ţi-ai fi dorit să faci astfel în viaţă.

— Habar n-am! Să fiu unul dintre tipii care cumpără

cămăşi de golf cu mânecă scurtă, cu romburi oliv, de la magazinul cu echipament profesionist – cei care-şi duc puştii cu maşina la lecţiile de judo şi apoi la *creperie*.

— *Tu*?

— Ei bine, ar fi un început. Îi tot văd pe tipii ăştia pe autostrada spre San Diego, în după-amiezile de duminică. Sunt însuraţi cu gospodine din suburbii, care-şi petrec viaţa cărându-şi plozii de la o activitate extraşcolară la alta, şi nu au amante.

— John, hai să fim serioşi! Nu mă face să-mi pierd timpul.

— Bine, bine! Ia o gură de apă, pentru numele lui Dumnezeu! Lasă-mă să mă gândesc.

— Ah, *Jooohn*! gânguri viziunea. Nu sunt o masă dintr-o sală de consiliu, plină de guleraţi de la Disney!

— Ştii ce? zise el. Mi-ar plăcea, pur şi simplu, să încetez să mai fiu *eu însumi*. Mi-ar plăcea să fiu un anonim, fără niciun bagaj. Vreau să mi se şteargă trecutul cu buretele.

— Păi, atunci du-te şi şterge-ţi trecutul cu buretele! Intră în programul tău secret de protejare a martorilor prin relocare.

— E prea complicat. Nu mai poţi să faci una ca asta în zilele noastre. Există prea multe computere şi alte drăcii!

— Nu-i deloc atât de complicat. E chiar opusul complicaţiei. Ce-ar putea fi mai simplu de-atât?

— Cine *eşti?*

— Nu despre mine-i vorba aici.

— Te *ştiu* de undeva. De la Festivalul Sundance? De la Tristar?

— Îţi pierzi vremea.

— Şi acum ce se-ntâmplă?

— Înapoi la spital.

— Oh!

— Pari dezamăgit.

John rămase tăcut ca o cameră pustie. Apoi spuse:

— Vreau să te mai văd.

— Nu ştiu ce să zic, John.

— Te rog.

Trupul lui John cădea spre California cu o viteză ameţitoare.

— Am un apel pe altă linie, John.

Buf.

Se simţea de parcă s-ar fi izbit de ciment.

Două zile mai târziu, John zăcea pe patul lui de spital, complet lucid, iar confidenta şi madama lui, Melody, stătea în celălalt capăt al rezervei întunecoase şi se uita la televizor, la *Dr. Quinn*.

— Te-ai trezit! *Bună*! strigă Melody, apoi apăsă pe butonul MUTE, se repezi spre el şi-l sărută pe frunte.

— Melody… Căcat!… Ce zi e azi?

— E sâmbătă, brută ce eşti! Ai fost *răcit*. Şi ai făcut pneumonie. Doctorii au crezut că ai SIDA, pentru că ţi s-a prăbuşit sistemul imunitar.

Soarele aproape apusese. Un cărucior plin de consumabile medicale trecu prin dreptul uşii.

— Ai fost aici tot timpul ăsta?

Melody îi aruncă o privire vinovată:

— Ei, nu chiar, am venit abia de vreo zece minute.

John întoarse capul şi-şi zări fugitiv faţa în oglindă. Închise ochii:

— Iisuse!

Melody scotoci prin geantă şi găsi nişte bomboane mentolate:

— Vrei o bomboană?

— Nu. John simţea cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Ai aşa un talent să strici cheful oamenilor!

Femeia îşi aruncă o bombonică-n gură şi apoi se holbă la John, care închisese ochii şi încerca să regăsească vocea şi chipul acelea, în loc de asta, o auzea doar pe Melody care-i spunea ce se mai întâmplase şi cât de bolnav fusese, asezonând totul cu frânturi de bârfe. Starea de captivitate şi statul în pat îi aduceau aminte de bolile lui din copilărie. Şi nu voia să-şi amintească de ele, aşa că-i aduse brusc la cunoştinţă lui Melody acest lucru.

— *Excusez-moi*! încercam doar să fiu prietenoasă. Ştii, nu *trebuia* să bat tot drumul pân-aici. Mi-a dat telefon Ivan din Elveţia şi m-a pus să fac pe santinela. Eu şi toţi ceilalţi prieteni ai tăi inexistenţi.

— Mel…

— Ei, rahat! Melody simţea că mersese prea departe: îmi pare rău, John. Dacă înseamnă ceva pentru tine, să ştii că mama ta şi-a ridicat tabăra aici de vreo patruşopt de ore. Chiar acum am trimis-o acasă, să se culce.

— Las-o baltă!

— Nu. Mă simt îngrozitor c-am fost aşa de răutăcioasă cu tine, când eşti aşa bolnav. Ochii îi străluciră: Ştiu… am nişte minunate pizdulici de bun venit pentru tine… gemene!

— Nu vreau gemene, Mel. Căcat, nu vreau pe nimeni! Şi nimic.

— Atunci, ce-ai zice de nişte cocaină? Melody extrase o cutiuţă Hello Kitty roz, în formă de inimioară, din geanta ei din piele de fetus de viţel: Direct din pernuţele sutienului lui Miss Bolivia. I-am, i-am!

Îi întinse cutiuţa lui John, care-i dădu peste mână cu o mişcare suficient de hotărâtă, cât să pară intenţionată. Cutia căzu pe podea şi se făcu praf.

— John! Asta chiar a fost o tâmpenie!

— Mel, te rog! Nu mă simt bine. Vreau să rămân singur.

— Vai, ce drăguţ! Ca dintr-un cântec de Simon şi Garfunkel! Ţine minte cine-ţi sunt prietenii. Şi mai ţine minte: gemene! Şi, pe deasupra, din Florida, nici mai mult, nici mai puţin.

John o privea fix.

— O să plec acum, John, înainte să mai spui vreo prostie. O să-i spun surorii Ratchet, care-i afară, că te-ai trezit. *Au revoir*, Johnniepoo!

Capitolul patru

Prima amintire a lui Susan era puternică şi clară. Avea patru ani şi jumătate şi se afla într-un lift al Hotelului Benson din Portland, Oregon, îmbrăcată într-o rochie de seară iară bretele şi plină de mărgele, care fusese plătită de mama ei, Marilyn, din vânzarea iepurilor de casă crescuţi în ţarcurile de lângă rulota din McMinnville.

Marilyn trudise ţâşpe ore la fiecare dintre şiragurile de mărgele ale rochiei, în timp ce arunca priviri furişe spre peretele tapetat cu fotografii de modă rupte din revistele pentru femei şi din publicaţiile dedicate concursurilor de frumuseţe. Marilyn îşi cumpărase de curând un pistol de lipit şi avea planuri măreţe, de fixare a unor decoraţiuni sclipitoare pe curele şi alte accesorii.

Faţa lui Susan fusese spoită din belşug, într-o manieră cu grijă plănuită pentru a adăuga vârstei ei vreo cincisprezece ani. Purta petrecută peste umăr o eşarfa de nailon, pe care scria „Petite Miss Multnomah County – Locul”, „iar chipul îi era atât de umed din cauza lacrimilor, încât părea un burete de vase nestors. Îşi amintea că apăsase câte un buton pentru fiecare etaj. Uşile se deschiseseră de şaisprezece ori între apartamentul de la mansardă şi subsol, dând la ivealăm, de fiecare dată, absenţa lui Marilyn.

Ceva mai devreme, chiar înainte ca Susan să urce pe scenă, Marilyn o strânsese de umeri, o privise fix în ochi şi-

i spusese: „Numai cele mai drăguţe şi mai bine-crescute fete ajung să câştige şi, dacă tu n-o să câştigi, n-am să fiu aici, să te-aştept după spectacol. Ai înţeles? E clar?” Susan aprobase din cap şi plecase spre scenă cu fluida, militărească precizie care-i fusese întipărită pe creier de instrucţia pe o pasarelă desenată de Marilyn cu creta, pe cimentul din capătul fundăturii unde locuiau în McMinnville. Şi, cu toate astea, nu câştigase, şi habar n-avea unde anume greşise.

Odată liftul ajuns la primul nivel, Susan a apăsat din nou toate butoanele şi a început să urce. Când s-au deschis uşile la parter, a văzut zecile de molecule mamă-fiică specifice concursurilor de frumuseţe mişunând spre ieşire. Marilyn vorbea cu portarul şi ia aruncat lui Susan, care tocmai ieşea din lift, o privire rece ca gheaţa, apoi i-a spus:

— Oh, iat-o pe ocupanta locului *doi*\ Când Susan s-a apropiat, a adăugat: Am şi eu o fiică, da, numai că ea-i o învingătoare, iar tu nu ai cum să fii ea, pentru că pe eşarfa ta scrie „Locul”, „care înseamnă aproximativ acelaşi lucru cu a pierde.

Susan a izbucnit în lacrimi.

— Oh, mai tacă-ţi gura! a spus Marilyn şi i-a dat fiicei sale o batistă. O să-ţi pătezi rochia. Haide! Să mergem la maşină!

Susan a urmat-o, plină de umila recunoştinţă a unui căţeluş în perioada de dresaj. Noaptea era rece, la limita disconfortului.

— Oh, Susan! a început Marilyn. Doar *ştii* cât am trudit pentru concursul ăsta! Sunt săptămâni întregi de când nu m-am mai atins de biletele de bingo împreună cu Elaine sau de când nu m-am mai uitat la televizor, măcar. Mă gândesc la timpul ăsta, pe care-l petrec încercând să te transform pe tine în cea mai câştigăcioasă fetiţă din Oregon, şi încep să mă simt ca puşcăriaşii în salopete

portocalii care adună gunoaie de pe marginea autostrăzii.

Vagabonzii le-au tot hărţuit, cât au mers pe jos prin centrul oraşului. Marilyn le-a aruncat o privire şi a spus:

— Parcă nu reuşesc s-asfalteze oraşul ăsta mai repede! Trânteşte, dom'le, o autostradă cu zece benzi prin mijlocul mormanelor ăstora de vechituri, fă-o mall, dacă vrei, şi gazează-i pe toţi beţivanii ăştia mizerabili!

Susan fornăia şi tocurile ei clămpăneau pe trotuar precum cuţitul unui ajutor de bucătar pe un tocător.

— N-ai *nimic* de zis? a întrebat-o Marilyn. Eşti aşa de tăcută, ca o păpuşă Barbie, numai că *Barbie* şi-ar fi aprins corect lanterna în timpul dansului tematic „Spiritul reciclării44. Marilyn a oftat, scoţând un sunet ca de balon de paradă care se dezumflă, apoi şi-a aprins o ţigară: Ai putea măcar să încerci să-mi faci faţă… Să te aperi… Să intri într-un dialog, eu zic una, tu răspunzi alta…

Dar Susan tăcea. Susan avea *să fie* Barbie. Avea să fie mai Barbie decât Barbie şi, luând această hotărâre, a urmat-o ca în transă pe Marilyn, care conducea dansul.

Au ajuns la maşină, Corvairul decapotabil pe care Susan îl considera cel mai strălucitor aspect al vieţii ei de familie. Se părea că Marilyn n-avea s-o ajute, aşa c-a urcat, şi-a ridicat şi şi-a aranjat singură rochia, ca să nu se strice atunci când se va trânti uşa.

Marilyn a pornit motorul şi s-au extras din miezul oraşului.

— Uite, Susan. Mersul tău pe podium a fost bunicel. Ai călcat hotărât, cu paşi mari. Iar machiajul a arătat bine în lumina reflectoarelor. Poate-a fost un pic cam de curviştină, dar a mers.

— Mami?

— Da?

— Ce-nseamnă „curviştină”?

Lui Marilyn nu i s-a părut tocmai potrivit să

vorbească despre curvăsărie cu fiica ei de patru ani şi jumătate, aşa c-a ignorat întrebarea:

— Data viitoare va trebui să te apropii de partea dinspre public a podiumului cu mai multă naturaleţe, şi cred sincer că bretonu tău ar trebui să mai crească. Şi-a privit fiica din cap până-n picioare: Susan, ochii tăi parcă-s doi sâmburi de cireşe scuipaţi pe podea, dar fata picotea deja. O ploicică începuse să cadă şi ştergătoarele de parbriz jucau leapşa: Eu, una, n-am fost niciodată în stare să intru într-un concurs de frumuseţe, Susan. N-am putut decât să visez la ele. Exaltarea! Rochiile! Victoria! Eram înglodată în pustietate, cu familia mea mizerabilă. A ieşit în autostrada care ducea înapoi acasă, în McMinnville: N-am avut niciodată ce ai tu – o mamă căreia să-i pese de tine şi care să vrea *să câştigi*. Şi, cu siguranţă, n-am avut ce-o să ai tu – mult succes în viaţă – şi, crede-mă, îl vei *avea*. Eu, una, n-o să fiu niciodată cea mai drăguţă sau cea mai pură, sau cea mai bună, dar tu… tu o să f*ii*.

Susan, toropită de somn, spera că dispoziţia paşnică a lui Marilyn va dura tot drumul până acasă.

— N-ar trebui să mârâi atâta. Am *reuşit* totuşi, până la urmă, să pun mâna pe tatăl tău – tatăl tău vitreg –, iar el e la fel de bun ca un tată adevărat. Vocea i s-a înmuiat: Don Lebădoiul. S-a uitat cu drag la Susan: Iubito, o să câştigi data viitoare, nu-i aşa, scumpete?

Susan a privit în sus spre maică-sa, în timp ce ploaia lovea parbrizul, şi guriţa ei a emis un „Da” calm, limpede şi, nădăjduia ea, docil ca de păpuşă Barbie.

Capitolul cinci

Suzie, fii un înger şi cafteşte acest malefic Kinder Egg pană-n Grand Canyon! Fă-o pentru mine!

Chris i-a înmânat lui Susan o crosă de golf, *iron*-ul de 51. Mijeau zorii, iar ea, Chris, doi membri ai trupei şi on fotograf cu ifose de artist, care nu făcea decât poze alb-

negru, pe nume Rudy, stăteau în şezlonguri, cocoţaţi pe autocarul cu care mergeau în turneu, sorbind Benedictine, şi probau cu rândul nişte franjuri pentru sfârcuri de culoare portocaliu-argintie pe care Chris, mort de beat, le cumpărase din Las Vegas cu vreo cinci sute de dolari, de la o stripteuză care era în afara programului.

— Bine, coane! spuse Susan. Dar nu vom şti niciodată ce jucărioară era înăuntru.

Păi, tocmai asta-i *faza*, diavoliţă ce eşti! ripostă Chris. Uşorul-ouşorul e aşezat aşa cum se cuvine pe *tee*

— Chris, să ştii că vocabularul tău londonez mă scoate din minţi!

— Oricum ar fi, repet: e uşorul-ouşorul aşezat cum se cuvine pe *teei*

Susan verifică oul de ciocolată învelit în staniol şi cocoţat pe un pachet de Marlboro:

— Gata de acţiune!

— OK, Sooz, e timpul să-l lansez!

Rudy, simţind că-i rost de-o captură, luă o poziţie din care avea unghi bun, în spatele lui Susan, care purta franjurile, în timp ce Chris strigă: [7]

— Stai puţin, franjurile tăi sunt varză! Şi, cu degetele unei mâini, îi protejă sfârcurile, folosindu-şi cealaltă mână pentru a-i netezi franjurile. *Aşa*!

— Îţi mulţumesc, *soţiorul* meu drag!

— Noi, britanicii, suntem atât de dominatori, atât de viguroşi!

— Soarele-i aproape sus! strigă Nash, toboşarul.

Susan se aşează în poziţia de tragere. Departe, dincolo de vasta rană geografică, primele crăpături de raze brăzdau stânca orizontului. Susan strigă: „Fereşte

7 Ţintă, cui mic de lemn sau de plastic care se înfige în pământ şi pe care este aşezată mingea de golf pentru lovitura de începere.

ouşoarele!” şi lovi oul Kinder cu atâta forţă, încât acesta se vaporiză şi căzu în canion ca o pâclă. Bliţul lui Rudy coincise cu lumina răsăritului care-i intră în ochi, şi Susan nu mai putu face diferenţa între ele. Fotografia era de mare succes: adolescenta stea de cinema apusă, înflorind acum pentru a doua oară, ca nevestică rock’n’roll.

— Răpitoare! spuse Chris.

— Mincinosule ce eşti! Îţi place de mine doar pentru că ţi-am făcut rost de rezidenţă.

— *Ţie*-ţi place de mine doar pentru că te las să faci acompaniament în turneu.

— Nu-i adevărat. *Te iubesc* pentru cele zece miare pe lună pe care mi le depui în cont.

— Tu *mă iubeşti* pentru bărbăţia mea! Chris îşi dădu jos pantalonii şi-şi bălăbăni şoldurile înainte şi-napoi, într-o pendulare libidinoasă, în timp ce mulţimea de pe acoperiş ţipă la unison.

Şi cam aşa mergea viaţa în turneu. Susan era şobolanul-deşosea alfa în turneul nord-american al trupei lui Chris, Steel Mountain, o familie temporară ce funcţiona pe principiul castei şi doar dacă era alimentată cu băutură, ţigări, droguri şi jocuri video din belşug, străbătând ţara în autocare puturoase, bântuite de sutele de trupe fantomatice care le ocupaseră înaintea lor.

Susan se măritase cu Chris la doi ani după ce reţeaua de televiziune anulase serialul *Meet the Blooms* şi cariera ei se topise într-un nor de praf. Agentul-managerul-iubitul ei de pe-atunci, Larry Mortimer, o sunase să-i dea veştile despre anulare în timp ce ea era în Guam, să filmeze o reclamă japoneză la o băutură pentru sportivi cu gust de lămâiţă, numită Pocari Sweeat („Hei, băieţi… Hai să pocari!”). Larry se plictisise de televiziune şi intrase de curând în lumea impresariatului de15 trupe rock. El îi făcuse lui Susan lipeala cu Chris.

Combinaţia avea plusurile şi minusurile ei. Chris avea bani, iar Susan nu. Tot ce câştigase ea în anii petrecuţi în televiziune fusese tocat de mama şi de tatăl ei vitreg, lucru pe care actriţa îl ascunsese cu mare grijă de ziarişti. Mai mult, Chris era homo, informaţie care, cu siguranţă, i-ar fi surprins electoratul de rockeri care. dădeau din plete. Mai presus de toate însă, Susan era încă îndrăgostită de catolicul, divorţo-fobicul Larry Mortimer. Şi, deşi pe vremuri fusese uşor să găsească motive pentru a fi în preajma lui, brusc avea nevoie de pretexte mai solide – iar căsătoria ei cu Chris, pentru a-i asigura acestuia un permis de rezidenţă, ar fi readus-o în cercul amicilor intimi ai lui Larry. Afacerea cu rezidenţa lui Chris părea să fie chiar biletul potrivit şi, pentru o vreme, chiar funcţionase. Iar când rockerul nu era în turneu, locuia la Londra. Susan stătea în California, iar săptămânile şi lunile far de partener s-au tot înmulţit, odată cu trecerea anilor. Trăia singură majoritatea timpului, într-un fel de Space Needle1, în sfera din vârful unui stâlp ce avea aura distinctă a unui lucru trecut din mână-n mână de un lung şir de indivizi din showbiz, care dăduseră recent de bani, însă emoţional rămăseseră blocaţi în adolescenţă. Avea covoare jegoase, din lână, în culori care nu se mai fabricau de mult, aparate electrocasnice care nu mai funcţionaseră probabil de pe când erau la modă cinele cu semipreparate luate în faţa televizorului[8] şi-ţi crea amenințătoarea senzaţie că trupa

Monkees[9] o să se iţească din clipă-n clipă pe una

8 Turn futurist construit cu ocazia Târgului Mondial din 1962, în centrul oraşului Seattle, şi considerat, la vremea inaugurării sale, cea mai înaltă structură de la vest de Mississippi.

9 Trupă pop-rock înfiinţată în 1965 la Los Angeles, pentru un serial de televiziune. A devenit una dintre cele mai populare trupe americane ale deceniului.

dintre ferestre şi-o să se pună pe cântat. În Space Needle, Susan şi-a dat seama că telefonul nu mai suna aşa de des ca pe vremuri şi că, atunci când o făcea, interlocutorul voia să vorbească doar cu Chris. Orice scenariu pe care i-l trimitea Larry era pentru filmuleţe decoltate. Convorbirile lor telefonice erau, de obicei, de genul:

— *Zău aşa*, Larry! Pot mai mult de-atât. Cât de greu poate fi să-mi faci rost de un film de televiziune?

— Acum eşti în gaşca rock'n'roll, Sue. Ca să faci filme de televiziune, ar trebui să fii întruchiparea Tinerei Mame. Ştii tu… să ai doi copii şi o dubită. Magneţi pe frigider… Publicul citeşte despre tine şi Chris, şi celelalte gorile care au făcut praf o cameră dintr-un hotel Ramada, în turneu, şi asta-i sperie, îi îndepărtează.

— Nu sunt rentabilă, Larry. Spune-o!

— Eşti nebună. Îţi trimit o duzină de scenarii săptămânal!

— Doar cu descăpătânări sau dezbrăcăciuni!

— Nu-i adevărat. Sunt puncte de acces.

— De acces spre nicăieri… Am fost clişeizată fie ca mezina de rahat a familiei Bloom, fie ca rockeriţa curviştină!

— N-am de gând să port această conversaţie, Susan, pentru că nu duce nicăieri.

— Să nu-mi închizi telefonu-n nas, Larry!

— Ia lecţii de actorie. De karate. Pune-ţi şmecheria aia de dantelă albastră pe care-ai purtat-o pentru mine în Laguna Niguel şi aruncă-i nişte priviri languroase lui Chris. E aşa de sexy, c-o să treacă în tabăra hetero!

— *Ţi-a plăcut* neglijeul meu?

— Dacă mi-a plăcut? Oooh… Susa*n!*

— Eram sexy în el? Nu te-ai purtat ca şi cum aş fi fost…

— Aveam şi eu grijile mele.

Larry a tăcut. După un timp, Susan a spus:

— Poţi să treci pe-aici în seara asta?

Niciun răspuns.

— La revedere, Larry! Şi a trântit telefonul, care a sunat aproape în aceeaşi clipă, aşa că ea a ridicat receptorul şi a lătrat: Alo!

— *Suzie*, dacă ai de gând să fii aşa un cârnat pentru un simplu alo-balo, atunci eu n-am de gând să-mi mai pierd timpul pe-aici.

— Hei, Chris! Larry s-a purtat ca un nemernic. Unde eşti?

— La o micuţă *soirée chic* în Kensington, şi totu-i atât de elevat, că mă ia cu ameţeli. M-am ascuns în bibliotecă.

— A cui petrecere e, Chris?

— Ia ghici!

— N-am chef să…

— Gândeşte-te la „palat”.

— Nu!

— *Ba da*!

— O, Doamne! O, Doamne! Nu pot să cred c-o să-ţi pun întrebarea pe care-o să ţi-o pun: cu ce e îmbrăcată *Edt* Atenţia lui Susan pentru rolul din ce în ce mai neînsemnat pe care Larry îl juca în viaţa ei fusese deviată, pentru moment, spre altceva:

— Fură-mi o pereche din pantofii Ei şi n-o să-ţi mai amestec niciodată casetele aşezate în ordine alfabetică!

Capitolul şase

La două săptămâni după ce John părăsise Cedars-Sinai, era complet refăcut din punct de vedere fizic, dar vechea lui viaţă şi obiceiurile ei i se păreau acum perimate şi uşor prosteşti, şi jalnic de neadecvate pentru a face faţă schimbărilor pe care le simţea petrecându-se în sinea lui – ca şi cum ar fi trebuit să pună nişte CD-uri la un pick-up vechi, care tremura şi mai avea şi acul tocit, pe deasupra.

Iar el tot încerca să-şi vadă viaţa aşa cum o văzuse Susan sau, mai degrabă, aşa cum trebuie să-i fi părut ea femeii din viziunea lui, a cărei identitate îi rămânea complet necunoscută. Bătea ritmuri distonante în timp ce se plimba de-a lungul pereţilor din aluminiu şi ardezie ai cuibuşorului de fâitaiuri. Da, experimenta un soi de libertate asociată cu faptul că nu-i mai păsa să păstreze aparenţele bogăţiei, dar, odată cu această libertate, apăruse şi o senzaţie bezmetică, una care-i dădea ameţeli, aşa cum se simţise, copil fiind, când aştepta săptămână după săptămână de agonie să sosească poştaşul, care avea să-i livreze un submarin de carton pe care-l comandase – un mecanism care promitea să-l ducă departe, pe un tărâm nou, fascinant, dar care, atunci când sosise, în cele din urmă, se dovedise la fel de trainic şi de bine construit ca o cutie de prăjituri de la o brutărie oarecare. Dar, *oooh*, aşteptarea fusese atât de dulce!

Soarele apusese. O altă zi luase sfârşit. Îşi petrecuse dimineaţa vorbind cu un avocat pe care-l chestionase în legătură cu testamentul său. Îşi petrecuse după-amiaza la primărie, completând nişte hârţoage. Încă mai bătea ritmul în pereţi când a sunat soneria (două măsuri din Phillip Glass). Erau gemenele pe care i le promisese Melody. A oftat şi a apăsat butonul care le permitea să pătrundă în atriumul lui de oţel şlefuit.

— Eu sunt Cindy, a spus sora îmbrăcată cu un pulover de angora roz, care lăsa să i se vadă buricul.

— Şi eu, Krista, a zis cealaltă, care era în verde.

S-au uitat una la alta, au zâmbit şi au afirmat evidenţa:

— Suntem gemene.

— Mda, mda…

Le-a condus în livingul cu pereţi de velur şi ferestre panoramice, care expuneau luminile oraşului aflat

dedesubt ca pe-o constelaţie.

— V-aduc ceva de băut? a întrebat el, conştientizând brusc de câte ori pusese aceeaşi întrebare răsuflată în viaţa lui.

Fetele au schimbat o privire:

— Doar un pahar, a răspuns Krista.

— Atât avem voie, a adăugat Cindy. Jack Daniel's, dacă ai. Cu cireşe confiate. Le *ador*, pur şi simplu!

— De ce un singur pahar? a întrebat John.

S-au privit din nou:

— Am auzit că poţi fi destul de solicitant, a zis Cindy.

Iar Krista a completat:

— Avem nevoie să ne păstrăm discernământul.

— Discernământul? s-a mirat John. Oh, Dumnezeule, *relaxaţi-vă*\ Luaţi loc. Admiraţi priveliştea. Nu vreau nimic. Ba nu, ia staţi! Vreau totuşi ceva. Vreau doar să vorbesc.

— E-n regulă. Avem parte tot timpul de asta, a spus Krista.

— De ce anume… de tipi care vor doar să vorbească?

— Nu. Mai degrabă, de tipi care nu vor să se simtă ca şi cum s-ar înhăita cu nişte târfe murdare şi care cred că o trăncăneală tihnită înainte îi va absolvi de contagiunea morală.

John o privi pe Krista:

— *Îi va absolvi de contagiunea morală*?

— Sunt o femeie educată, zise Krista.

— Krista, *nu ja una ca asta*! interveni Cindy.

— Ce *anume* să nu facă? întrebă John.

Urmă o pauză:

— Să nu facă pe deşteaptă.

— De ce nu? se amuză el.

— Le taie cheful clienţilor.

— Doar nu vorbeşti serios! hohoti John.

— Ei bine, încearcă doar s-aduci vorba de politică sau

să foloseşti un cuvânt cu mai multe silabe, şi-o să vezi cum se dezumflă un bărbat, mai ceva ca un balon de jucărie! zise Krista.

— Acum chiar ai făcut-o lată! se enervă Cindy.

— Ba n-ai făcut *nimic*, sări John.

— Mi-am luat licenţa în chimie organică, spuse Krista. Adică studiul moleculelor care conţin carbon.

— Mulţumesc foarte mult, *Madame* Curie, o zeflemisi John. Dar tu, Cindy, în ce ţi-ai luat licenţa?

— În prânzuri calde şi hrănitoare, interveni prompt Krista.

— Am o licenţă în nutriţie. Universitatea de Stat Florida, promoţia 97.

— Să sune cineva comitetul de decernare a Nobelului, i-o tăie sora ei.

— Krista, încetează!

— Păi, şi ce caută două licenţiate ca voi în cuibuşorul de futai al lui Melody? Cred că sunt o groază de laboratoare alimentare, pe tot cuprinsul Americii, care plâng după aşa o echipă.

— Foarte amuzant, domnule Johnson, n-am ce zice! spuse Krista. Adevărul e că amândouă vrem să fim actriţe. În liceu, eu, una, am interpretat *Joseph and the Amazing Tehnicolor Dreamcoat*[10] – şi-n haine de travestit, nici mai mult, nici mai puţin!

John simţi că-l cuprinde disperarea.

— Sunt bună. Şi la fel şi Cindy. Iar chestia asta pe care-o facem ne plăteşte facturile, pur şi simplu.

— Uite ce-i, interveni John, trebuie să ştiţi că, dacă l-aţi călărit pe unul dintre noi, tipii ăştia de ne zicem producători, ne-aţi călărit pe toţi… Ceea ce înseamnă că

10 Musical compus de Andrew Lloyd Weber şi Tim Rice, a cărui acţiune este inspirată de povestea biblică a lui Iosif.

există, probabil, o grămadă de alte rahaturi pe care le-aţi făcut şi pe care un tabloid ca Enqu*irer o s*ă pună reflectoarele ca pe-o bombă cu ceas, exact când o să obţineţi un rolişor, adică o să treceţi la un moment dat prin cadru în vreun filmuleţ de groază, care oricum n-o să se transmită decât prin cablu. Şi n-o să mai prindeţi nici măcar un contract de dublură fără faţă într-o reclamă la mâncare de căţei Cycle.

— Ne asumăm riscul ăsta.

— În regulă, zise John. Şi aveţi chef să interpretaţi ceva în seara asta, gagici?

Cindy îi făcu atunci cu ochiul Kristei:

— Sigur că da! Şi, apropo, *Bel Air PI a* fost super. L-am văzut de trei ori la rând în Pensacola primăvara asta, după ce mi-am scos măseaua de minte.

— Şi ce-aţi vrea să interpretăm, domnule Johnson?

— Oh, Iisuse! Ce-aţi zice de… norm*alitate?*

Cuvântul ăsta le făcu să rămână complet inexpresive.

— Să ne purtăm normal? întrebă Cindy. Adică la fel ca nişte casnice? Ca nişte ţipe care locuiesc în Ohio sau ceva de genul ăsta?

— Nu! Fiţi voi însevă. Vorbiţi-mi ca unui om obişnuit, nu ca unui client.

— Putem face asta, răspunse Krista, comunicând în acelaşi timp cu Cindy prin ceea ce părea să fie codul lor Morse personal, alcătuit din bătăi din gene. Da… hai s-o facem!

Cei trei sorbiră din băuturi şi priviră luminile oraşului câteva clipe.

— Vai, ce mă strâng chiloţeii! făcu Cindy.

— Şi puloveraşul meu mă încinge atât de tare! adăugă Krista. Sunt atât de înfierbântată! Va trebui să mi-l dau jos…

— Tăiaţi! făcu John furios. N-am vrut să spun să

purtaţi o conversaţie obscenă obişnuită. Am vrut să spun să vă purtaţi *normal*. Ca şi cum am vorbi într-un restaurant şi ca şi cum n-ar exista nicio posibilitate să facem sex.

Gemenele auziseră pe la Melody zvonuri despre cele mai perverse scene petrecute la John. Poate că aşa începeau toate.

— O să vă mai aduc de băut, spuse bărbatul, iar apoi o să-mi povestiţi despre voi. Cum aţi ajuns aici, unde sunteţi astăzi. Viaţa voastră, ca şi cum ar fi un film.

— Mai degrabă, un concurs de frumuseţe! strigă Cindy, în timp ce John făcea să zdrăngăne diverse sticle şi pahare de cristal.

— Eu am fost Miss Dade County, spuse Krista.

— Iar eu, Miss Uniunea Pomicultorilor, adăugă sora ei.

— Şi *amândouă* am fost Junior Miss Florida „Coadă de cratiţă”, continuă Krista. Câte-un an bucata, una după alta, dar, pentru că eram gemene, oamenii nu erau siguri dacă nu cumva suntem, tehnic vorbind, aceeaşi persoană. *USA Today* a publicat un articol despre noi. E de-a dreptul înfricoşător cât de malefic e circuitul ăsta al concursurilor de frumuseţe!

— Păi, ia povestiţi-mi, spuse John, întorcându-se cu băuturile.

— Oh! De unde să-ncep? întrebă Cindy. De la naştere, presupun. Cel mai important lucru e să ai o mamă lacomă şi neîmplinită, care are nevoie să vadă o bucăţică din ea însăşi acolo sus, pe podium, scăldată în adulaţia mulţimii. Nu e niciun copil-vedetă de capul lui. Starurile-copii există doar în conjuncţie cu o „mamă-de-scena A. Ca Pământul şi Soarele.

— Şi noi chiar am avut noroc la capitolul ăsta, completă Krista. În anul doi de facultate la Universitatea din Florida, mami a fost uşuită din musicalul *Godspell* şi şi-

a jurat să se răzbune pe statul Florida. Noi am fost armele ei.

— Trebuie să ai o mamă care să te-mpingă de la spate tot drumul, încă de pe la să zicem, doi anişori, spuse Cindy. Noi, cei mai mulţi câini de circ, nici nu suntem conştienţi cât de denaturaţi şi daţi peste cap suntem, până nu e prea târziu. Trebuie să pună gheara pe tine din faşă.

— Iar mama ta trebuie să-ţi cumpere sau să-ţi facă, nu ştiu, circa o mie de costumaşe pe an, adăugă Krista. Şi tot ea trebuie să te îmbrace ca pe-o stripteuză de la un ştiu, vreo cinci anişori.

— Unii părinţi sunt în stare de orice. E o actriţă… Susan… Ah!… Cum o cheamă, Kris? E-n dosarul cu Unde-o-fi-ajuns-înzilele-noastre?… Aia care-a dispărut un an.

— Colgate. Susan Colgate, răspunse Krista.

— Mda! Când era în generală, părinţii ei s-au mutat în Cheyenne, Wyoming, doar ca să-i crească şansele de a reprezenta un stat întreg în competiţiile naţionale. Mda… Miss Wyoming. Ha!

— Pe-asta am ratat-o, spuse John. Nu prea mă uit la televizor. S-a transformat în cloacă din anii optzeci. Am încetat să mă uit, şi gata.

Şi atunci muzica îi învălui brusc – corn şi jazz, iar luminile păliră până ajunseră nu mai puternice decât o lumânare.

— Luminile sunt programate să se stingă, spuse John, dar nu mai conta, pentru că încăperea se micşoră, aerul deveni electric, ca într-o înserare de vară, şi cei trei îşi zăngăniră cuburile de gheaţă care le mai rămăseseră în pahare.

Surorile începură să-şi dea jos puloverele.

— Nu, vă rog! strigă John. Nu… Să păstrăm atmosfera asta plăcută!

Iar fetele răspunseră:

— Bine.

— Vreţi să lucraţi pentru mine? le întrebă el.

— Ce? veni replica stereo.

— Să fiţi asistentele mele. Am nevoie de ajutor, în momentul de fată.

Urmă o pauză. Krista zise:

— Ştiu şi eu ce *să zic*, domnule Johnson?

— Nu! Nu! Nu-i nimic care să aibă legătură cu sexul, jur, fără pic de sex! Sunteţi două fete deştepte şi ambiţioase, interveni John.

— Şi asta cauţi la nişte asistente? întrebă Krista.

— Da, să mor io! Inteligenţă, vioiciune, lăcomie, viteză şi să fie *cool*.

— Şi aşa-ţi angajezi de obicei asistenţii personali? întrebă Krista.

— *Neeeh*! De obicei dau anunţuri în ziarele care fac reclamă la mobilă Eames[11], cu preţuri ridicol de mici.

— Zici de chestia aia din anii cincizeci, nu-i aşa? întrebă Cindy.

— Bingo! Vorbesc de mobila aia creată pentru săraci, dar care nu le-a plăcut niciodată săracilor, iar singurii care au habar de ea sau cărora le pasă sunt cei bogaţi şi deştepţi. Aşa că oricine răspunde foarte repede la un astfel de anunţ este de facto inteligent, plin de vioiciune, lacom şi *cool*.

— Şi ce-o să zică Melody când o s-audă una ca asta? întrebă Cindy.

— Mel are două răsfăţate mici, pe care le-a ţinut să-şi facă studiile la Darthmouth şi Neufehitel, fiindc-am ajutat-

11 Mobilă cu designul conceput de soţii Eames, care a revoluţionat industria propunând întoarcerea la simplitate şi folosirea materialelor neconvenţionale.

o eu. Mi-e datoare vândută.

— Păi, atunci cum rămâne cu, să zicem, salariul?

— Vezi… am avut dreptate. Chiar sunteţi un pic lacome, moment în care fetele tresăriră, îndreptându-şi spatele. Relaxaţi-vă! În industria filmului, ăsta-i un compliment.

— Aşadar, ce vrei *tu* de fapt? îl întrebă Cindy.

— Dacă e s-o spun pe-a dreaptă, răspunse John, singurul lucru din lumea asta pe care mi-l doresc mai mult decât orice altceva e o rangă de fier uriaşă, cu care să mă spintec şi să iau orice creatură o sta înăuntrul meu şi s-o scutur pân-o curăţ, ca pe-un covor, şi apoi s-o clătesc într-un lac cristalin şi rece, undeva prin Oregon, iar apoi s-o întind la soare şi s-o las să se vindece, să se usuce şi să crească, şi să-şi recapete cunoştinţa, iar de data asta să aibă mintea limpede şi senină.

CD playerul zăngăni şi toarse ca o pisică, în timp ce schimba albumele, iar Cindy şi Krista rămaseră o clipă nemişcate.

— În regulă, spuse Cindy. O să lucrez pentru tine.

— Şi eu, zise Krista. Mă bag.

— Bine, răspunse John, chiar când începea din nou muzica, Edvard Grieg, un solo de flaut. Păi, atunci, care va fi următoarea ta mişcare… John*? îl* întrebă Krista.

— Am de gând să mă lichidez.

— Adică să-ţi deschizi un *offihore* sau cam aşa ceva? E vorba de taxe? îl întrebă Cindy.

— Nu. Am de gând să mă şterg de pe faţa pământului. Am să încetez să mai fiu eu. John zări expresiile de pe feţele gemenelor şi nu era vorba de spaimă, dar nici de înţelegere: Nu! Nu mă gândesc la sinucidere. Ci la verişoara ei. Vreau să dispar.

— M-ai pierdut, spuse Cindy.

— Am să-mi încep propriul program de relocare a

martorilor.

— Nu ne-ajuţi deloc, John!

— E uşor. Nu mai vreau să fiu *eu*. Cred c-am ajuns cât de departe se putea în acest trup.

— În acest trup?

— Mda.

— Şi cine va primi toţi banii tăi? întrebă Cindy.

— Cei de la Fisc, probabil.

— Dar banii din drepturile de redifuzare şi de autor?

— Habar n-am. Copiii ai căror mame s-au drogat în timpul sarcinii. Sau puştii sprijiniţi de Jerry Lewis şi de Asociaţia pentru Combaterea Distrofiei Musculare. Ceva de genul ăsta. Dar astea-s amănunte. Gândiţi-vă la imaginea de ansamblu.

El va *dispărea*. Cu totul. El nu va mai fi John Lodge Johnson. El va fi un *nimeni* şi nu va mai avea nimic: nici bani, nici nume, nici istorie personală, nici dorinţe – va fi o creatură capabilă doar de senzaţii, care va străbate autostrăzile fierbinţi ale patriei, mallurile ei care cască de li se mută gura la ceafă, peticele ei de sălbăticie, furtunile ei cu tunete şi fulgere, fabricile ei şi spaţiile ei moarte.

— Doamnelor, atomul meu a încetat să se învârtească. Animalul din hambar care se tot perpelea zace liniştit, căzut grămadă. Maşina *s-a oprit*.

Cindy şi Krista scoaseră exclamaţii de uimire.

După încă două băuturi, Cindy şi Krista străbăteau casa lui John, în timp ce Cindy împingea un cărucior Smartelarte, iar sora ei ţinea un clipboard, notând fiecare articol pe care John îl arunca într-o cutie din cărucior, al cărei conţinut avea să ajungă la cel mai apropiat centru de colectare al organizaţiei Goodwill.

— Un sacou sport de la DKNY. Nepurtat. Antracit.

— Bifat!

— O pereche de pantaloni largi, marca Prada, cacao

cu lapte. Nepurtaţi.

— Bifat!

— De unde-ai făcut rost de un Smartelarte? îl întrebă Cindy.

— L-am furat de pe Aeroportul Seaâac din Seattle. Am băgat atâţia bani în afurisitele astea de cărucioare, de-a lungul anilor… Probabil că i-am ţinut pe copiii celor de la Smartelarte la şcoala de cosmetică. Îmi dato*rează şi* mie unul, după atâta amar de vreme!

— Se pare c-ai ajutat o grămadă de oameni să termine o grămadă de lucruri, John, spuse Cindy.

Şi chiar atunci s-a auzit soneria – erau partenerul de afaceri al lui John, Ivan McClintock, şi soţia sa, Nylla. John apăsă butonul care le deschise uşa şi-i chemă la etaj, iar Ivan şi Nylla urcară şirurile de plăci de aluminiu rece care duceau spre dormitoare.

— John-o?

— Aici suntem, Ivan!

Cuplul îşi făcu apariţia.

— Oameni buni, ele sunt Krista şi Cindy. Gagici, ei sunt Ivan şi Nylla. Ivan şi cu mine facem filme de pe vremea când eram plini de coşuri.

Grupul a schimbat saluturi politicoase, iar activitatea de golire a garderobei lui John de hainele ostentative a continuat.

— Vezi ceva ce ţi-ai dori, Ivan? întrebă John, ţinând în mână un mănunchi de cravate.

Ivan se străduia din răsputeri să pară calm:

— Stilurile noastre sunt complet diferite, John-o. De-aia şi facem o echipă atât de bună.

Nylla, însărcinată şi înfăşurată într-unul dintre şalurile de mătase care ajunseseră să fie marca ei, întrebă:

— John, Melody l-a sunat pe Ivan la serviciu şi dup-aceea pe mine, acasă. Spunea că plănuieşti să… Făcu o

pauză: Să te razi de pe faţa pământului sau cam aşa ceva. Un gest radical.

John tăcea.

Nylla stărui:

— Deci, ia zi, care-i faza?

O cutie de la Tiffany mare cât un televizor, plină de instrumente pentru clismă, se rostogoli zdrăngănind de pe un raft înalt, ricoşă din podeaua acoperită cu fibre de sisal şi se rostogoli spre holul spoit cu var alb.

— Ce-ar fi să mergem noi la parter? le propuse John lui Ivan şi Nyllei.

De pe palier, strigă spre cele două surori:

— Ţineţi minte, fetelor, *totul* zboară!

t 7 7

Cei trei intrară în living. Afară se lăsase noaptea. Ivan şi Nylla se îmbătau cu priveliştea.

— Nu mă plictisesc niciodată să privesc oraşul, John-o. Mă simt de parc-am zbura pe deasupra lui şi am fi pe punctul de-a ateriza pe LAX.

— De parcă stelele ar fi răsturnate, spuse Nylla.

John îi oferi lui Ivan un pahar de scotch cu apă plată, de izvor. Nylla acceptă un suc de merişor.

— M-a sunat Melody, începu Ivan. Mi-a spus c-ai depus o cerere ca să-ţi schimbi numele.

— M-a pârât, care vasăzică?

— Oh, nu mai fi aşa lacrimogen! sări Nylla. Bineînţeles că te-a pârât. A-nnebunit de grija ta. Ca noi toţi, de altfel.

Ivan izbucni:

— Din fericire, eu şi Mel avem suficiente relaţii la primărie ca să-ţi retragem formularele, înainte să se producă vreun dezastru.

— John, chiar aveai de gând să-ţi schimbi numele în „Punct”? întrebă Nylla.

— Nu în „Punct”, ci în semnul de punctuaţie. Când mi-am completat declaraţia pe proprie răspundere de schimbare a numelui la primărie, mi-au spus că trebuie să folosesc minimum un caracter. Punctul este cea mai mică erupţie de cerneală sau de spaţiu pe care o poate conţine un nume.

Ivan îşi puse paharul pe o măsuţă făcută dintr-un bloc de sticlă şi-i aruncă Nyllei o privire de „ţi-am-spus-doar”.

— Şi mai e ceva, Ivan. Am de gând să renunţ la cetăţenie.

— Oh, John-o, asta-i o idee incredibil de proastă… E… e… neamericană.

— Păi, şi-atunci, cetăţeanul *cărei* ţări vrei să fii? întrebă Nylla.

Cei trei se aşezară pe canapelele din Ultrasuede[12] ce decorau salonul high-tech al lui John; stăpânul casei bătu din palme şi în cămin se aprinse focul.

— Nu vreau să fiu cetăţeanul *nici unei* ţări, Ny!

— Şi poţi *face* asta? îl întrebă ea. Vreau să spun, să fii cetăţeanul de *nicăieri*?

— Habar n-am. Mă întâlnesc mâine cu un avocat specializat în imigrări. Mă-ntreb dac-aş putea obţine cetăţenia Antarcticii.

— A Antarcticii? sări Ivan.

— Mda! Nu e ca şi cum ar avea vreun rege sau vreo regină, sau vreun preşedinte, sau mai ştiu eu ce. Vreau să fac o încercare.

— Cred că Antarctica e împărţită în felii de la Polul Sud încolo, spuse Nylla, şi câte-o ţară cârmuieşte fiecare bucată. Aşa că poate nu acolo-i de tine. Poate că reuşeşti să obţii o cetăţenie atât de nefolositoare, încât să fii practic

12 Material sintetic inventat în 1970, foarte rezistent şi multifuncţional.

apatrid. Cetăţenia unei ţărişoare care există doar în timpul refluxului…

— Nylla, o întrerupse Ivan, nu faci decât să dai apă la moară unei idei de rahat.

— Ce-ai zice de Insula Pitcairn? sugeră femeia. O mie şase sute de metri pătraţi în mijlocul Pacificului de Sud, cel mai izolat loc populat de pe Pământ.

— Soţia mea, un adevărat as la *Cine ştie câştigă*!

— Asta aparţine Angliei, am verificat, răspunse John.

— Da cum de nu te-ai gândit la vreuna dintre ţărişoarele alea africane, care-s ţinute la un loc numai cu leucoplast şi beţe de îngheţată? întrebă Ivan, pe un ton indiferent.

— Le am în vedere, stai liniştit!

— John-o… Dacă renunţi la cetăţenia americană, n-o să mai ai niciun fel de protecţie. Câtă vreme ai cetăţenie, guvernul Statelor Unite poate să ia măsuri şi să te ajute oriunde te-ai duce. Şi, pe deasupra, îţi păstrezi numărul de Asigurări Sociale, orice s-ar întâmpla.

— Nu şi dacă renunţ la cetăţenie. Asta ştiu *sigur*.

Ivan întări sumbru:

— Încearcă numai să închiriezi o maşină, dacă n-ai card de credit şi paşaport de Volta de Sus.

— I se spune Benin mai nou, interveni Nylla.

Ivan îi aruncă nevestei sale o privire fioroasă:

— „Vă rog să formulaţi răspunsul sub formă de întrebare!”

— Ivan, nu cred că eşti suficient de atent. Pierzi din vedere tocmai spiritul întregii chestii. Eu *n-o să mai vreau* să închiriez maşini. *O să dispar* cu totul.

— Chiar că mă scoţi din pepeni cu moftul ăsta de-a face pe hoinarul[13], John-o! Dormitul în rigole şi furatul

13 în original, hobo (lb. engl.) — termen care, în Statele Unite,

rufelor de pe sârmă o să-şi piardă al naibii de repede savoarea, să ştii!

— Ivan, dă-mi voie să-i fac un pic de reclamă: chestia asta despre care vorbim e Drumul cu dmare… romantismul Drum*ului. Pr*ieteni noi şi ciudaţi. Aventuri din zece – n zece minute. Să te scoli în fiecare dimineaţă simţindu-te ca un animal sălbatic. Fără reguli de căcat sau obligaţii sufocante.

Ivan era îngrozit:

— Drumul e *terminat*, John-o! Nici măcar *n-a existat vreodată*. Acum gândeşti ca un puşti care stă în spatele tejghelei la Starbucks, aruncând câte-o privire spre Kerouacul lui în ediţie ieftină şi scriind pe margine: „Cât e de adevărat!” Şi, dacă nu ţii seamă de nimic altceva, să ştii că pe Doris ai scos-o din minţi cu chestia asta.

— I-ai spus *maică-miP*

— Bineînţeles!

John se opri:

— Mai vrei ceva de băut, Ivan?

În timp ce căuta cuburi de gheaţă în cele două congelatoare din bucătărie, John se gândea la cei doi prieteni ai lui pe care-i auzea vorbind în living. Discutau despre mochetare în maniera *World Book Encyclopedia*: preţuri per metru pătrat etc.

— Vreau din cea mai bună, spuse Ivan, cea care arată ca nişte bobiţe de arpacaş strânse la un loc. Foarte fină.

— Dar dacă lâna e prea fină, o s-arate ca şi cum ar fi făcută din fibre acrilice. Are nevoie de puţină personalitate. Poate fi amestecată cu câteva căcăreze de

---

desemnează un individ care duce o viaţă nomadă, însă, spre deosebire de vagabondul obişnuit, respectă un adevărat cod de comportament. Printre hoinarii celebri se numără boxerul Jack Dempsey, compozitorul Woody Guthrie, actorul Robert Mitchum, scriitorii Jack Kerouac, Eugene O’Neil şi John Steinbeck.

oaie.

— Şi uite-aşa o s-avem noi primul covor din Beverly Hills cu virus Hanţa1 încorporat.

— Oile nu sunt purtătoare de virus Hanţa. Numai rozătoarele, cred. Şi ratonii.

John asculta şi tânjea să aibă şi el pe cineva cu care să discute despre covoare şi ratoni. Era nevătămat, dar complet inutil, ca un iepure de ciocolată scos la vânzare cu reducere de 75% în luna de după Paşte. Numai că era mai grav de-atât. Se simţea contaminat, de parcă sângele lui purta nenumăraţi viruşi ai singurătăţii, ca nişte minuscule cârlige de pescuit care abia aşteptau să infecteze pe oricine ar fi fost suficient de tălâmb încât să-ncerce să devină intim cu el.

Mintea îi rătăcea. Trebuia să existe o brumă de speranţă – şi chiar exista. Îşi aduse aminte că femeia din viziunea lui de la spital îl făcuse să simtă că undeva, în acea Stea a Morţii[14] care era inima lui, se mai găsea un punct de intrare, mic şi vulnerabil, în care el putea să plaseze o rachetă cu rază medie de acţiune, reuşind astfel să se arunce în aer şi să se reconstruiască din hârburile care-ar fi rămas.

În cel de-al doilea congelator, John găsi cuburile de gheaţă lipite, într-o pungă de plastic azurie ca cerul. Deschise punga şi încercă să desprindă câteva cuburi. Visând cu ochii deschişi, se întrebă dacă va putea şi el vreodată să sporovăiască nestânjenit cu cineva. Dacă Ivan = Nylla, atunci John-*zero*. Poate că anii de rugăciuni ai mamei lui, ai lui Doris, începuseră să-şi croiască drum spre lista cu lucruri „de făcut „a lui Dumnezeu: *Doamne mare* şi

14 Virusul Hanţa, astfel denumit pentru c-a fost izolat pentru prima oară în regiunea fluviului Hantan din Coreea, este virusul febrei hemoragice cu sindrom renal. Unul dintre principalii purtători este şoarecele de bumbac.

bun, te rog, ai grija de răposatul Piers Wyatt Johnson, un adevărat rege printre oameni. De asemenea, binecuvântează industria de pesticide, pe băieţii noştri din Vietnam (da, chiar şi spre sfârşitul secolului XX!) *„//, rogu-Te, găseşte-i o nevastă tânără şi drăguţă lui John, preferabil una pe care nu o deranjează fumul de ţigară, adică una din soiul atât de rar în California…”*

Le auzi pe Krista şi pe Cindy coborând pe scări şi începând să trăncănească în voie cu Ivan, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre gheaţă. Ridică punga în care se afla conglomeratul şi o trânti de podea, sfărâmându-i conţinutul în cuburi. Zgomotul a fost de-a dreptul înfricoşător, aşa că Ivan l-a întrebat din living dacă totul era-n regulă, iar John a strigat drept răspuns: „Totul e bine… nici că se poate mai bine”, şi apoi i-a fost uşor să ia câte cuburi de gheaţă a vrut.

Capitolul şapte

Rămas singur pe trotuar, John a urmărit cu privirea maşina de poliţie în care se urcase Susan. Era încremenit ca o statuie, în timp ce soarele cobora în spatele unui deal. Lăsase, oare, vreo maşină la restaurant? Nu, Nylla fusese cea care-l adusese acolo. Aşa c-a luat hotărârea de a străbate pe jos restul drumului până acasă.

Acasă însemna casa de oaspeţi a lui Ivan, în care John crescuse şi în care încă locuia mama lui. John stătea acolo de când se întorsese, cu două luni în urmă, din dezastruosul experiment al vieţii de hoinar.

Mergea acum pe Sunset Boulevard, orb la felul în care se holbau la el şoferii care treceau, mulţi dintre ei punctându-şi convorbirile telefonice cu comentarii precum:

Dumnezeule mare! E John Johnson… merge pe jos… da, exact, pe propriile picioare*… pe Sunse*t!”

„Uau, arată ca dracu’… Care-au fost cifrele de încasări pentru Mega *Forc*e *pân*ă la urmă?… Eiii… chia*r*

*aş*a de mari?”

„Poate că s-a apucat din nou de chestia aia a lui cu mersu pe jos… Vreau să-ţi spun că arată ca un mexican d-ăla cărei gata să-ţi vândă portocale la stop, un dolar kilu’

„Da, sunt absolut sigur că el e… Pare foarte slab sau, oricum, nu mai e aşa balonat ca înainte de cura de dezintoxicare numărul 239”.

„Da’ nu era-n spital?… Bolnav de pneumonie? Sau de SIDA?… Nu, dac-ar fi fost, am fi aflat cu toţii”.

„Poate c-a luat-o razna şi l-a găsit din nou pe Dumnezeu.

Ce ţăcănit!”

Ivan îl zări pe John din Audiul său şi trase pe dreapta imediat după colţ, la intrarea pe Gretna Green Way:

— John-o, ce *pizda* mă-sii faci? Urcă!

— Ivan, ce ştii despre Susan Colgate?

— Susan Colgate? Televiziune, rock’n’roll… Urcă-n maşină şi-ţi povestesc. Iisuse, miroşi ca o carpetă din vestiarul de la Gold Gym.

— Am mers pe jos de la Ivy pân-aici.

— De la Ivy? Asta-i, cum ar veni, la ţâşpe kilometri distanţă!

— Ivan, ce ştii despre Susan Colgate?

Prietenul său intră din nou în trafic:

— Mai încolo. Mai încolo… Ai văzut cifrele cu încasările din weekendul ăsta în Franţa şi Germania? Vruuum!

— Ivan… John era tare pe poziţii: Susan Colgate.

— Toată lumea din oraş o să creadă c-ai luat-o iar razna. Auzi, să mergi pe jos! Pe Sunset, nici mai mult, nici mai puţin! Căcat!

— Nu-mi pasă. *Susan*!

— Ce… vrei s-o ăăă, distribui într-unfilm7.

— Poate.

— Ai de gând s-o transformi într-un star?

Amândoi au izbucnit în râs. Ivan a intrat cu Audiul pe aleea din faţa casei sale, a introdus un cod în tabloul de comandă de la intrare şi a deschis poarta. Au mers mai departe şi au lăsat maşina lângă treptele din faţa casei, în loc s-o ducă în garaj. Au ieşit. Ivan s-a oprit şi l-a prins pe John de braţ, înainte ca acesta să înceapă să coboare dealul spre casa de oaspeţi:

— Dumnezeule mare, ce zi minunată, John-o! Uită-te numai cum se filtrează lumina prin arbustul acela de mimoză! Ce *contre-jour*, parc-ar fi luat Demerol!

Cei doi bărbaţi s-au aşezat pe dalele de calcar ale terasei de la intrare şi au privit aureolele solare pe care după-amiaza târzie le arunca în jurul plantelor, păsărilor şi insectelor din grădina lui Ivan.

— De unde veneai când ne-am întâlnit? întrebă John.

— Templu, templu, templu.

— Încă mai mergi de trei ori pe săptămână?

— *Şi*.

Stropitorile porniră brusc lângă un petic de pământ plantat cu dălii. Ivan spuse:

— Aşadar, eşti îndrăgostit, John-o? De Susan Colgate… Ha!

— Simt o… nevo*ie. O* nevoie disperată.

— Unde v-aţi întâlnit?

— La Ivy. Astăzi.

— La prânz? Azi? Fluieră: *Asta* chiar că-i o răsturnare rapidă de situaţie.

— Acu juma de an, la Cedars, când eu, ştii tu… ea e *c*ea pe care-am văzut-o când am murit.

Trupul lui Ivan înţepeni, pur şi simplu, când auzi ultimele cuvinte:

— Zău aşa, John-o… Credeam c-ai depăşit faza asta.

— *Care* fază, Ivan? N-am niciun regret, numai că tot ce-am făcut m-a adus numai până aici. Iar Susan… ea e totul. Ea e aleasa.

Ivan era, în acelaşi timp, îngrijorat că John va recădea în starea lui de melancolie de acum câteva luni şi oarecum entuziasmat de ideea că prietenul său ar putea să stabilească o legătură emoţională, ceea ce nu mai făcuse niciodată:

— Ce ştii despre ea, John-o?

— Asta-i exact ce te-am întrebat eu pe tine.

— Mi se pare că impresarul ei e Adam Norwitz. A fost cu Larry Mortimer până acum câţiva ani. O despărţire urâtă. Ea l-a urmărit ca o psihopată. Şi nu cred c-a mai lucrat din perioada *grunge*. Să zicem, de prin 1994. Parc-a făcut un slasheri. Nu, stai, e unu nou… Dyna*mite Bay*? *Mă* bucur pentru tine, zău aşa, John-o, dar trebuie să ţi-o zic pe-a dreaptă: tipa e pe bune de serie C. Nu ştie să joace nici cât s-apară într-un spectacol la grupa mică.

— Ivan, nu se face să ponegreşti iubita cuiva chiar în faţa respectivului.

— *Iubita*?

— Ei, e doar un fel de-a spune.

Cei doi auziră zgomot de paşi în spatele lor – era Nylla, care ţinea în braţe un copil foarte cuminte.

— Ce fac băieţii, se destrăbălează aici, pe trepte?

— Hei, Nylla! *[15]

— Bună, John! Iei cina cu noi în casa mare astă-seară?

— Neeh! Mersi. Mă-ndop cu Metreca11 şi cu ţelină împreună cu mami, în casa de oaspeţi.

— Felicitări pentru încasările de peste weekend din

15 Gen de film horror cu scene de violenţă explicită, făcut după o reţetă devenită deja clasică.

Franţa. Ooo-la – *l-ai*

— Ne-am descurcat aşa bine?

— John-o, asta încercam să-ţi spun când te-am luat cu maşina, de pe Gretna Green Way. Hei, Nylla, ia ghici… John-o e îndrăgostit! Iubi-dubi! De Susan Colgate.

— Susan Colgate! exiamă Nylla. Oh, John, ce ciudat! Ce emoţionant! Mie mi-a plăcut în rolul din serialul ăla vechi, *Meet the Blooms*.

Pe chipul lui John se văzu că ştie adevărul.

— Ei bine, trebuie să-ţi spun, zise Nylla zâmbind, că misterioase sunt căile firii când e vorba de perpetuarea speciei.

— S-au întâlnit la prânz, la Ivy! îi scăpă lui Ivan.

— Ea e femeia pe care-am văzut-o în timpul experienţei mele extracorporale, când eram ţintuit la pat, la Cedars.

Muşchii responsabili de apariţia zâmbetului pe chipul Nyllei, versatili ca mareea, au retras brusc apele adevăratului surâs, lăsând la vedere o făcătură curată:

— Bine, atunci, ce să zic… Asta *e!* Femeia bătea în retragere şi Ivan, care stătea lângă prietenul său, îi aruncă o privire plină de îngrijorare: Trebuie să faci ce simţi. Nu intraţi să beţi ceva?

— Eu mă bag. Tu, John-o?

— Neeh! Mă duc să-l sun pe Adam Norwitz.

— Pe Adam… spuse Nylla. Atunci salută-l din partea mea. Mi-a fost impresar timp de vreo şase minute, acum câţiva ani.

— Hei! Am vorbit cu agenţia lui azi, interveni Ivan. Cred că am numărul în memorie. Îşi scoase celularul şi apăsă câteva taste, iar două secunde mai târziu, spuse: Cu Adam Norwitz, vă rog! John Johnson. Îi înmână telefonul prietenului său: Poftim!

John ridică iritat dintr-o sprânceană stufoasă şi luă

telefonul: [16]

— Alo, Adam?

Adam era, într-adevăr, la celălalt capăt:

— John *Johnsoră* Mi-a părut bine că ne-am cunoscut azi. Cu ce te pot ajuta? Şi, înc-o dată, felicitări pentru *Mega Force*!

— Mda, mda, mersi. Uite, Adam, am nevoie de-un număr de telefon. Al lui Susan.

Adam şovăia, de parcă principiile lui morale ar fi fost puse la grea încercare:

— Adam, nu-mi spune mie poezia cu politica firmei care cere păstrarea discreţiei. Am nevoie de numărul de telefon al lui Susan.

— Nu cred că pot…

— E vorba de-o chestiune personală, nu de afaceri. Eventual, sun-o şi întreab-o dacă e-n regulă să-mi dai numărul ei. Şi îţi rămân dator c-o mare favoare.

— Sigur că-ţi dau numărul ei de telefon. Numai că nu-l am – şi, zicând acestea, bărbatul foşni nişte hârtii în receptor – chiar aici, la-ndemână. Dă-mi cinci minute, bine?

— Cinci minute sau toată afacerea cade.

Şi amândoi închiseră telefonul. Adam o sună imediat pe Susan, dar îi răspunse robotul, aşa că-i lăsă un mesaj: „Susan! Ne dăm în bărci cu băieţii răi, aşa-i? Tocmai m-a sunat nimeni altul decât tovarăşul tău de hoinăreală, John Johnson, şi mi-a cerut numărul tău. Zice că-i ceva personal. Hmm! Ei, ca să ştii, chiar acum am de gând să-l sun înapoi şi să i-l dau. E o-ncăleare a protocolului, dar pentru asta sunt aici, nu-i aşa? Şi dă-mi *şi mie* un ţâr, fii fată bună, şi pune-mă la curent cu ultimele bârfe. O să am mobilul

16 Denumirea unui produs al companiei Mead Johnson & Co, recomandat în curele de slăbire.

deschis toată noaptea. Pa!”

Adam îl sună apoi pe John şi-i dădu telefonul lui Susan, pe care acesta îl notă pe spatele uneia dintre cărţile de vizită ale prietenului său. Apoi închise. Ivan şi Nylla se holbau la el.

— Ce-i? întrebă John.

— Sun-o! îl îndemnă Nylla.

— Cum, cu voi aici, pe capul meu?

— *Da*, fix cu noi aici, pe capul tău.

John formă numărul şi dădu peste robotul care-i prelua mesajele lui Susan. Şopti cuvântul „robot” către prietenii săi. Apoi lăsă următorul mesaj: „Susan, la telefon e John… Johnson. Sper c-ai ajuns cu bine acasă. Mamă, Doamne, nu-i aşa c-a fost groaznic de cald azi şi… of, fir-ar să fie, mă bâlbâi pe robotul tău!” Se opri ca să-şi adune gândurile: „Ei bine, ştii cum m-am simţit azi? Păi, cam aşa: de ceva vreme mă simt de parcă… de parcă m-aş fi întors dintr-o lungă călătorie pe meleaguri îndepărtate… şi, după, mi-aş fi văzut din nou de viaţa mea, dar abia azi mi-am dat seama că mi-a dispărut ceva cât am fost plecat. Şi cred că tu eşti ceea ce-mi lipseşte, şi vreau să te văd din nou, în asemenea hal, încât cred c-o să orbesc de dorul tău. Aşa că sună-mă!” Şi-i lăsă numărul de telefon.

Ochii Nyllei se umplură de lacrimi:

— Vino înăuntru şi ia cina cu noi, insistă ea. Te rog, adăugă. Bebeluşul se trezise şi începuse să urle: O s-o chem şi pe Doris.

Aşa că John intră în casă şi mâncă împreună cu Ivan şi Nylla.

Cu vreo şase luni în urmă, imediat după ce John părăsise oraşul şi devenise un hoinar *dhartna**, cuplului i se născuse o fetiţă, MacKenzie, care urla ca orice bebeluş a cărui mamă se drogase în timpul sarcinii şi care avusese o grămadă de probleme medicale, ce-i lăsaseră pe Nylla şi

pe Ivan, dar în special pe Nylla, de-a dreptul sleiţi de puteri. Nopţile nedormite şi grijile o transformaseră în mama tipică din suburbii, iar Ivan devenea şi el tatăl tipic din suburbii, care nu trăieşte decât pentru activităţile extraşcolare ale copiilor. Bucătăria lor era un mare talmeş-balmeş, dar tocmai asta o făcea atât de plăcută.

— Ai grijă unde te-aşezi! îl avertiză Nylla. Cred că Mac a avut o mică şedinţă de exorcizare pe scaunul ăla.

— Ajută-ne să alegem un nume pentru următorul copil, îl rugă Ivan.

— Nu se poate! exclamă John. Felicitări!

Nylla îşi dădu ochii peste cap: [17]

— Mă simt de parc-aş fi un proiect la ora de ştiinţele naturii.

— Mie-mi place Chloris, spuse Ivan, ce părere ai de Chloris…

dacă va fi fetiţă?

Înainte s-apuce John să dea vreun răspuns, Nylla îl întrebă:

— Ar putea Borgnine să fie prenume, dac-ai vrea neapărat?

— Ce ziceţi de Tesh? sugeră John. Ar merge şi pentru o fată, şi pentru un băiat.

— *Merveilleux*! Nylla vorbea franceza.

Şi, uite-aşa, cei doi soţi se luară din nou la harţă, iar John se retrase pe neobservate. „Asta şi-a dorit Ivan”, îşi spuse John. Asta-i alinarea lui – posibilitatea de a se pierde într-o familie. La fel e şi cu Nylla. Anul trecut, cei doi erau cei mai buni prieteni, dar acum deveniseră soţ şi soţie,

17 în limba sanscrită, „ceea ce sprijină sau susţine; legea" - concept fundamental în filozofia indiană care descrie principiul sau legea ordonatoare a universului şi regulile de conduită ale individului în conformitate cu această lege.

trup şi suflet. Erau mulţumiţi de ei înşişi şi de locul unde aterizaseră vieţile lor. Trenul lor se oprise şi acesta era locul unde ei doi se dăduseră jos.

John n-ar fi îndrăznit să recunoască în faţa lor tristeţea pe care o simţise atunci când Ivan îi spusese că se însoară. Asta se întâmplase cu vreo câţiva ani în urmă, în timpul unei perioade tulburi din punct de vedere emoţional, după ce două dintre filmele lor se dovediseră a fi adevărate dezastre în materie de încasări, iar marca lor în industrie se devalorizase simţitor. Pentru John, două eşecuri anunţau că venise vremea să se schimbe, să evolueze şi să meargă mai departe – numai că pe Ivan îl apucase frica. El se inventase deja pe sine, se dezvoltase până în punctul cel mai de sus la care avea să ajungă vreodată. Avea de gând să cumpere pachetul complet, să dispară în ceaţă şi să se-apuce de făcut filmuleţe pentru adolescenţi, cu bugete medii, filme care aveau să facă vânzări foarte bune în primul weekend, ca apoi să eşueze din cauza zvonisticii. Asta a fost ca o palmă pentru John, care voia să meargă tot mai departe, reinventându-se pe parcurs şi continuând să încerce.

John bănuia că recenta lui cădere psihică fusese grăbită de faptul că fusese, dacă nu abandonat de către Ivan, atunci cu siguranţă împins pe locul doi în viaţa acestuia. Simţea că e o dovadă de egoism din partea lui fie şi să gândească astfel, aşa că încercase să-şi alunge din minte toată povestea.

Dar John încă *voia* să se reinventeze. Chiar şi la treizeci şi şapte de ani, chiar şi după epocala lui rasoleală.

John îi iubea pe Ivan şi pe Nylla „preţuind lumea pe care ei şi-o construiseră pentru uz personal. Şi, cu toate astea, ştia că, destul de repejor, acolo, în bucătărie, după ce Mac va fi dată pe mâna guvernantei şi trimisă la etaj, Nylla îl va interoga blând în legătură cu Susan Colgate. Ea

va fi atentă să nu insiste asupra aspectelor negative – cum ar fi trecutul lui recent –, iar apoi atât ea, cât şi Ivan vor încerca să-l cârmească pe John mai aproape de drumul cel drept.

John avea îndoielile lui cu privire la sentimentele faţă de Susan, îşi mai urmaşe şi în trecut instinctul, în chestiuni foarte importante, dar, după cele două eşecuri de box-office şi după experienţa à la Kerouac, se părea că instinctele nu făceau altceva decât să-i înşele aşteptările, în ciuda vitalităţii de care dădea dovadă *Mega Force* în acel moment. Şi totuşi, cu Susan nu simţea decât emoţie pură. Nu exista absolut nicio strategie în această relaţie. Era doar o explozie de sentimente care nu puteau fi satisfăcute decât printr-o şi mai mare apropiere în viitor. Nu voia să facă bani de pe urma simţămintelor lui. Nu voia să dobândească fericirea cosmică – nu voia decât să fie… mai *apr*o*ape de* S*usa*n*.*

MacKenzie începu să zbiere ca un animal de la grădina zoologică, iar Nylla şi Ivan o duseră în camera ei de la etaj. John luă *Ghidul TV* şi-i scană paginile, încercând să dea de urma unor reluări ale serialului *Meet the Blooms*, înfuriindu-se pe măsură ce frunzărea în van.

Capitolul opt

Mama lui John, Doris, se îndrăgostise de tatăl lui John? Piers Wyatt Johnson, un crescător de cai din Arizona cu o mutră solemnă, iară familie sau istorie personală, pe care-l cunoscuse într-un grajd din Virginia şi peste care dăduse apoi accidental în Manhattan, în faţa Hotelului Pierre, de unde acesta ieşea după ce tocmai intermediase primul lui contract de vânzare de spermă pentru o sumă cu patru zerouri. Se îndrăgostise de el fiindcă i se păruse că întâlnirea lor atât de puţin probabilă fusese hotărâtă de soartă, dar, mai ales, datorită unui basm pe care i-l spusese după ce făcuseră dragoste în garsoniera lui Doris

de la al cincilea şi ultimul etaj al unui bloc fără lift din cartierul Chelsea* genul de loc care atrăsese femei tinere şi drăguţe, cu bonete scoţiene, în genul lui Mary Tyler Moore[18], încă de la începuturile epocii zgârie-norilor. Camera, pentru a cărei închiriere Doris trebuise să facă o mulţime de scamatorii, era prima ei locuinţă proprie („Mami, orice, numai Barbizon nu… Suntem în anii şaizeci, avem bombe atomice, pentru numele lui Dumnezeu! 44) * Doris îşi iubea garsoniera în felul în care toţi tinerii locuitori metropolitani iubesc simplitatea măsuţelor rabatabile, care pot fi depozitate în cutii portocalii, şi cinele improvizate, cu spaghete mâncate la lumina lumânărilor votive („Doar un dolar nouăşnouă pentru o cutie de patruşopt! *Dumnezeule mare, ca*tolicii ăştia chiar c-au i*nventat chi*lipirurile! 44) – şi asta într-o epocă în care spaghetele într-un cămin neitalian aveau acelaşi aer subversiv ca un teanc de planuri militare secrete sau nişte papagali de contrabandă.

— Vezi tu, e cam aşa, spunea întotdeauna Piers, începându-şi basmul şi întinzându-şi muşchii coapselor albe ca zăpada pe salteaua plină de cocoloaşe a patului cu patru stâlpi de bronz, dar fără baldachin al lui Doris, singura concesie pe care o făcuse educaţiei sale *frou-frou*. A fost odată ca niciodată o tânără şi singuratică moştenitoare, care a devenit prizoniera tatălui ei pe moşia lor de la ţară. Şi un zid mare din cărămizi, acoperit cu iederă, înconjura domeniul familiei.

— Cum o chema? întreba Doris în acest punct.

Asta făcea parte din ritual.

— Marie-Helene.

---

18 Actriţă americană devenită celebră pentru rolurile sale in seriale de televiziune. Autorul face referire la un serial din anii şapt^zeci care poartă numele actriţei şi în care aceasta este simbolul femeii independente, raţionale şi pline de umor.

— Ce drăguţ! spunea Doris.

— Şi ea era drăguţă. Era o *partidă*.

— E greu să fii o partidă, suspina Doris.

Lumina soarelui pătrundea pe fereastra ce dădea spre o alee lăturalnică pavată cu cărămidă şi plină de cisterne, cu împunsătura ca de seringă a clădirii Empire State deasupra, cu un stol de tomberoane dedesubt, toate astea părând să ţipe după pisoiaşi pictaţi, cu ochii mari şi trişti, care să se caţere pe ele şi să miaune. Perişorii fini de pe trupul lui Piers începeau să strălucească, de parcă lumina ar fi fost filtrată printre ţurţuri de gheaţă.

— Negreşit, adăuga Piers. Afegreşit.

Stomacul lui era la fel de întins şi de suplu ca o tobă africană, iar bărbatul o încuraja pe Doris să bată darabana pe burta lui, în timp ce el vorbea mai departe:

— Ei, şi e, cu toate astea, Marie-Helene îşi petrecea zilele făcând diverse planuri de evadare, numai că familia ei ştia asta, aşa c-au angajat mai mulţi paznici şi au pus în cimentul zidului împrejmuitor sticlă pisată. Dar, într-o bună zi, ea se plimba prin numeroasele odăi ale conacului, disperată, când a trecut pe lângă un vechi tablou în ulei, care înfăţişa o scenă de pădure cu un vânător, şi ceva din această pictură i-a atras atenţia.

— Ce-a văzut? Mai spune-mi o dată.

— Când Marie-Helene s-a uitat la tânărul vânător, un flăcău vânjos, l-a văzut făcându-i cu ochiul. Iar apoi i-a vorbit. I-a zis: „Marie-Helene, vino aici, înăuntru – în acest tablou, alături de mine – doar pe-aici poţi evada, prin această pictură”. Marie-Helene era înspăimântată. L-a întrebat pe vânător: „Cum aş putea veni să locuiesc într-un tablou? Ce vom mânca?” Asta l-a făcut pe vânător să izbucnească în râs şi să-i spună: „O s-avem aici tot ce ne-am putea dori. Nu e ca-n lumea ta. În tablouri, poţi merge să vizitezi alte tablouri. Aşa c-o să plecăm în ospeţie prin

picturile cu banchete făcute de olandezi pe la 1700. O să mergem să ne bem cafeaua în restaurantele-vagon ale lui Edward Hopper. Te rog… vino înăuntru. Sunt atât de singur!” Marie-Helene i-a spus că trebuie să se gândească la propunerea lui, dar în ziua următoare s-a întors în faţa tabloului îmbrăcată în haine potrivite pentru drumeţie, pregătită pentru aventura prin pădure. Şi vânătorul a întrebat-o: „Marie-Helene, o să vii în tablou să mi te-alături?”, iar ea i-a răspuns: „Da, aşa voi face”.

Piers se dădea cu Eau de Cedrat, o aromă franţuzească de lămâie despre care Doris spunea că-l făcea să miroasă ca Charles de Gaulle. Fumul ţigărilor lui, care era deja foarte sexy, se amesteca subtil cu colonia ca o ceaţă de primăvară care împinge bulbii din pământ să încolţească. Piers spunea:

— Vânătorul şi-a întins apoi braţul şi a tras-o pe Marie-Helene în tablou, în pădure, şi cei doi s-au apropiat încetişor, iar Marie-Helene a plantat un sărut pe buzele lui. Apoi ea a scos ceva din buzunar, iar vânătorul a întrebat-o ce era, dar tânăra nu i-a dat niciun răspuns. Erau o cutie de chibrituri şi o sticlă de lichid lampant a tatălui ei. Ea a stropit podeaua şi a aprins un chibrit, pe care l-a aruncat în urma ei. Casa a luat foc şi Marie-Helene i-a spus vânătorului: „Haide, să mergem acum! Nu te uita înapoi!” Aşa c-au plecat, departe de flăcări şi de lumea în care Marie-Helene nu mai putea să se întoarcă niciodată.

— Victima contraatacă! făcea Doris.

Doris şi Piers au fost uniţi, în ciuda dorinţelor familiei ei, printr-o căsătorie civilă în Manhattan. („Dor-Dor, păi el n-are nici familie… nimic. *În* viaţă lucrurile nu merg aşa. Johnson… ce hal de nume-i ăsta?”) Cei doi au călătorit prin toată lumea şi apoi s-au mutat în Panamá, unde Piers îşi făcuse relaţii pe la diverse ferme, iar Doris a rămas însărcinată. Într-o după-amiază, pe când era în luna a opta,

se afla în mijlocul unei lecţii de ikebana *în livi*ngul soţiei unui director de la Nestle, undeva, lângă ecluza Miraflores. Fără niciun avertisment, s-a prăbuşit la pământ în chinurile facerii, urlând ca o posedată şi trăgând după ea o căldare de zinc plină de tulpini fragede şi încă neprelucrate de ghimbir. Naşterea lui John fusese atât de violentă şi de bruscă, şi de fierbinte – aparatul de aer condiţionat se stricase şi camera era înăbuşitoare –, încât decenii întregi dup-aceea Doris avea să deteste căldura sau orice mirosea a tropice şi să-şi trăiască viaţa mutându-se dintr-un apartament cu aer condiţionat în altul. John a văzut lumina zilei pe podeaua de mahon, înconjurat de flori tropicale şi de neveste directoriale perplexe. La momentul naşterii, Piers verifica nişte cai în Insulele Canare. Avionul lui cu două elice se pierduse într-o furtună, iar el dispăruse.

Familia ei ţâţâise şi mormăise „ţi-am-spus-eu-c-aşa-o-să-se-ntâmple”. Tatăl ei îi repartizase un apartament micuţ al familiei din Upper East Side[19] şi o blagoslovise cu o alocaţie pentru creşterea micuţului John, plus câteva conturi fixe la câteva băcănii şi la câţiva croitori. Zilele în care ea se bucurase de sticle de Chianti ceruite, lămpi de hârtie japoneze şi jachete de stofa marinăreşti, la două rânduri, se terminaseră înainte să fi început cu adevărat. Avea să devină o matroană newyorkeză. Avea să joace rolul bogătaşei – doar fusese crescută pentru *a fi* bogată –, numai că nu era bogată, iar această poziţie complet lipsită de putere îi definea viaţa. Cu toate astea, ea preţuia încântătoarea amintire a lui Piers din această halcă de friptură roşie de vacă numită bebeluş, care urla ca ambreiajul distrus al unui Chevrolet.

19 Cartier exclusivist din New York City, situat între Central Park şi East River.

Treizeci şi şapte de ani mai târziu, când John a întâlnit-o pe Susan Colgate, fostul copil-vedetă, el sărise multe pagini din povestea familiei. John era membru al clanului Lodge din Delaware – la origine producători de pesticide, apoi de tot felul de chimicale agricole, produse din plastic şi produse farmaceutice, care ajunseseră în cele din urmă să alcătuiască un balaur care scuipa absolut orice, de la capcane pentru şoareci, până la sucuri de portocale şi componente pentru armele nucleare. Firma era, în mare parte, privată şi era condusă de unchiul lui Doris, Raitt, care împărăţea din Ţara familiei, aflată în zona rurală a Delaware-ului.

Familia hotărâse – deşi nu-şi formulase verdictul chiar cu aceste cuvinte – că Doris era o ţeavă spartă de scurgere a banilor, care se răzleţise de bunăvoie din graniţele nedeclarate ale clanului. Era tolerată cu ranchiună la evenimentele anuale ale familiei, la care adesea sosea singură, pentru că tânărul John fusese un copil bolnăvicios. Băiatul stătuse mai mult acasă decât la şcoală, intrând adeseori în spital din cauza urechilor sau a sinusurilor infectate, sau a altor neajunsuri microbiene, pe care Doris le trata cu un calm admirabil.

— Haide, John, trebuie să te transbordez la vraciul ăla al tău, pentru un consult!

— Lasă-mă să-mi termin mai întâi micul dejun.

— Ce-s lăturile alea portocalii pe care le bei acolo? Şi ea ridica uşurel cutia cu băutura făcută din prafuri pe care John o implorase să i-o cumpere cu o săptămână în urmă şi citi eticheta: Tang… super| *O* să-l încerc diseară, cu nişte gin Bombay.

— E pentru astronauţi.

— Pe bune? Atunci trebuie să iau o duşcă *imediat*, fiindcă în după-amiaza asta mă duc să-l văd pe Raitt la St. Moritz şi o să am nevoie de o cantitate de energie

extraterestră ca să-l smulg de sub farmecele lui Sixth Avenue suficient de mult cât să discutăm despre mărirea alocaţiei mele, un picuţ. Ea dădu pe gât băutura: Bravo! Acum hai s-o luăm din loc.

John se dovedise un copil plin de imaginaţie, dar curiozitatea lui fusese adesea îngrădită de boală între graniţele apartamentului. Când Doris era în oraş, John se furişa în dormitorul ei şi scotocea prin sipetul cu comori. Acesta conţinea carapacea unui bebeluş de broască-ţestoasă pe care îl mâncase la un mic dejun luat împreună cu Piers la Kyōto, în 1961 („L-am simţit cum mi se zvârcoleşte în burtă, afurisitu naibii!”); fotografii înainte şi după operaţia estetică prin care-şi retuşase coapsele sau „coburii”, cum le spunea ea („Coburii-s blestemul familiei Lodge, Johnsy. Oh, cât de bine-i să fii *băia*ş”) \ meniul scris de mână de la nunta ei, la care se îngrijise de mâncare şi băutură un *chef* andaluz, care-i fusese recomandat de Gala Dalí – miei nenăscuţi în înveliş de mentă („Fetus*? /, dragă, şi să nu strâmbi din nas până nu i-ai încercat, şi nu-mi fa mie mutra asta de Salvaţi-Animalele-plus-Poliţia-Animalelor în acţiune!) Se mai găseau acolo unul dintre botoşeii lui John de când era bebeluş (suflat cu aur, nu cu bronz), nişte scoici şi un mănunchi de panglici dintre cele care se înmânează câştigătoarelor concursurilor de echitaţie pentru fetiţe. Se mai zăreau, de asemenea, o fotografie a lui Doris făcând schi nautic împreună cu Christina Ford, una cu Piers călare pe o iapă premiată din Chesapeake, pe nume Luna-de-miere, precum şi o poză alb-negru îngălbenită de vreme, înrămată cu pioşenie şi oarecum nelalocul ei între celelalte fotografii. Părea să fi fost făcută lângă un grajd – Piers vorbea cu o persoană aflată în fundal – şi o înfăţişa pe Doris stând în picioare alături de Marie-Helene de Rothschild, în timp ce Marie-Helene îi aprindea acesteia ţigara, iar pe chipul lui Doris

se zugrăvise un rânjet viclean.

Lui John nu i se părea anormal că mama lui îşi petrecea zilele fără să deprindă vreo îndeletnicire şi fără să devină mai înţeleaptă. Mai degrabă, Doris prefera să-şi petreacă timpul vânând bogătaşi, lucru pentru care fusese crescută, cu instinctul lipsit de discernământ al rândunicilor de mare care migrează de pe un continent pe altul în fiecare an. John găsea toată această migraţie fascinantă:

— Mami, de ce te duci întotdeauna peste tot cu avionul?

— Ce vrei să spui, dragule?

— Azi, spre exemplu. Ai fost până-n Hudson Valley şi-ai fi putut lua o maşină, numai că tu ai zburat.

Doris prefera să zboare – chiar şi până în vecinătate, cum ar fi în Hudson Valley sau în Hamptons.

— Dragule, dacă există vreun lucru pe care un bărbat nu-l va recunoaşte *niciodată* în faţa unei femei, e faptul că n-are chef să plătească pentru un bilet de avion sau pentru închirierea unui aparat timp de o zi. Un bărbat mai degrabă ar mânca doar supă de ketchup, nu de roşii, vreme de o lună, decât să închirieze un elicopter ca să facă o plimbăricăpână-n Connecticut cu o *doamnă*.

Cel mai simplu e să comanzi avionul şi să le spui să plătească odată ce-ai ajuns la destinaţie.

Venind din partea lui Doris, nici măcar nu era o remarcă plină de cinism, fiindcă ea supsese toate adevărurile acestea odată cu laptele de mamă.

Rudele erau ceva mai drăguţe cu John decât erau cu Doris, aşa cum familiile adesea preferă să sară o generaţie când vine vorba de revărsarea afecţiunii, iar John era un băiat frumos, lipicios, deşi destul de tăcut. Cum zăcuse atâta vreme în pat, absorbise cantităţi anormal de mari de programe de televiziune care se transmit peste zi – cu mult

mai mari decât ocazionalul episod din *Dragoste de viaţă* sau *Tânăr şi neliniştit* vizionat de orice adolescent american. John absorbise absolut totul. Televiziunea îi împrumutase un vocabular şi un aer sofisticat care le lipseau celorlalţi copii de vârsta lui. Rudele îi aduceau cadouri şi-i strecurau plicuri cu bani. John părea să fie recunoscător pentru aceste daruri în prezenţa lor şi, odată ce-i vedea plecaţi, îi înmâna prompt banii lui Doris. Ea îi tăinuia în valiza Louis Vuitton în care punea deoparte pentru zile negre şi pe care o ţinea deasupra colecţiei de ţoale Op & Pop care-i impregnaseră sensibilitatea de-a lungul deceniilor.

Lui Doris îi plăceau aşa-zişii artişti. Îi plăceau bărbaţii care trăiau în tablouri. Iar aceşti bărbaţi aveau, la rândul lor, tendinţa s-o placă, la început, pe Doris, când credeau că ea îi poate cadorisi cu o evadare în lumea picturii, dar le lua de obicei cam un sezon ca să-şi dea seama că Doris nu juca deloc în aceeaşi ligă cu Maria Agnelli[20], aşa că-i dădeau elegant papucii. Doris era pe deplin conştientă de acest ciclu, dar asta nu reuşea s-o înrăiască la fel ca pe năbădăioasele personaje de serial de duzină, care scăpau tot nevătămate.

De faţă cu John, Doris îşi cam dădea drumul la gură în privinţa familiei ei, a surselor bogăţiei acesteia şi a rolului pe care îl juca în lume. John îşi mijea ochii şi încerca să-şi imagineze Corporaţia Lodge, zărind pentru o clipă umbra unei imense creaturi bolnave – un caşalot cu toate celulele infectate, sortit pieirii.

— Dragule, *toate* aspectele Corporaţiei Lodge sunt maligne. Produsele alimentare Lodge nu sunt nutritive şi putrezesc imediat. Copiii crescuţi cu lapte praf Lodge se

20 Soţia industriaşului italian Gianni Agnelli, cunoscută pentru activitatea ei de mecenat.

îmbolnăvesc repede şi mor. Aparatele electrocasnice Lodge fâsâie, pocnesc şi sucombă ca sturzii care se lovesc de ferestrele mari de pe faţada unei clădiri. Mii de muncitori din uzinele Lodge despre care nu vorbeşte nimeni, niciodată, se îmbolnăvesc de emfizem pulmonar pentru că inspiră solvenţii folosiţi la fabricarea pantofilor Lodge, care pantofi, s-ar cuveni să adaug, le lipesc celor care-i poartă etichetele de lipsiţi de stil, de penibili, copleşindu-i cu micoze ale picioarelor. Divizia de servicii Lodge oferă ridicole parodii de servicii, la preţuri superumflate, care sunt necesare pentru a plăti costurile de întreţinere ale corporaţiei, care includ mita sindicală, drogurile, hainele din blană de râs şi vacanţele în Bahamas ale nevestelor de directori. Lodge e o guşă pe chipul societăţii noastre, care nu face nimic altceva decât s-o secătuiască şi s-o fure, purulentă şi mută.

John o împingea să spună mai multe:

— Ce fel de lucruri *face* Lodge, mami?

— O întrebare mult mai bună ar fi ce *nu face* Lodge, dragule. Lodge face absolut *orice*. Nimic nu e sfânt pentru ei: ţigări pentru copii, vagoane pentru Holocaust, produse lactate care se obţin gata expirate, locuri de parcare în Vatican City – sunaţi la Lodge şi se rezolvă. Ori de câte ori cineva din America plânge sau moare, Lodge îşi înşfacă bănuţul stors într-un fel sau altul în timpul procesului. Ei bine, dragule, *asta-i Lodge*!

Când avea paisprezece ani, John făcuse nişte complicaţii respiratorii şi petrecuse, cu mici excepţii, un an de zile în pat, în vreme ce plămânii şi bronhiile i se vindecau. S-a uitat la televizor, a citit, a sporovăit cu Doris – nu avea niciun prieten, iar pe numeroşii lui veri îi ţinea la distanţă într-un fel de-a dreptul ostentativ. Au venit apoi meditatorii şi l-au pus la punct cu chestiile de bază. Nu era prost, dar nici vreun geniu. Îi plăcea lumea lui şi nu-l

deranjau îngrădirile ocazionale.

John se întreba, totuşi, cum ar putea recupera tot timpul pe care-l pierduse în viaţă. Presupunând că-şi va reveni, cum avea să-i ajungă din urmă pe ceilalţi copii care trăiseră acolo, în lumea largă, în lumea normală? Alergând după mingi. Aruncând beţe căţeilor. Furând mărunţişuri din magazine. Ideea lui John despre ce înseamnă activităţile specifice unei copilării normale era destul de schematică. Şi-şi mai făcea griji şi pentru Doris, care, deşi ajunsese destul de aproape, nu reuşise totuşi „să-şi facă rost de un *bâhhhr-baf*. Va ajunge vreodată să fie fericită? Ce-ar putea face el pentru a aduce dragostea în viaţa ei? Televizorul îl învăţase că dragostea era, cum s-ar zice, leacul tuturor relelor.

Doris înfrunta însă totul cu destul curaj. John era constanta vieţii ei, singurul lucru pe care familia nu putea nici să i-l ia, nici să-l bagatelizeze. Din punctul ei de vedere, cu cât John petrecea mai mult timp uitându-se la televizor, în apartament, departe de huligani, chestii ruşinoase şi bărbaţi ciudaţi în pardesie, cu atât mai bine.

Anul pe care l-a petrecut în pat a fost, cu siguranţă, cel mai lung din viaţa lui. Când avea să mai crească şi să cunoască alţi oameni care făcuseră lucruri măreţe în timpul şederii lor pe pământ, avea să descopere că, fără nicio excepţie, cândva, în copilărie, toţi avuseseră experienţa morţii sau a neputinţei, şi aceasta îi marcase atât de puternic, încât, după aceea, ei aveau să joace mereu la risc, punând totul la bătaie şi zicându-şi „La naiba cu toţi şi toate!”, primejduind orice ar fi acumulat în virtutea faptului că a-ţi irosi viaţa este, probabil, cel mai mare păcat din câte există. Boala aceasta l-a făcut pe John să preţuiască extremele.

Pe când John se afla în convalescenţă, unchiul Raitt a încercat să preia controlul asupra pieţei argintului din SUA

şi a falimentat grandios, într-un scandal care avea să se întindă în patruzeci şi şase de state, în mare parte din Europa, câteva regiuni din Asia şi chiar, în chip inexplicabil şi nemaiîntâlnit, în Antarctica. Peste noapte, Doris şi John au rămas fără casă. O săptămână mai târziu, Raitt s-a spânzurat de un candelabru în Delaware. Doris a simţit, în cea mai mare parte, uşurare: de atunci încolo nu mai trebuia să joace comedia familiei.

Cu câteva ore înainte ca linia să fie deconectată, Doris a dat nişte telefoane. Cu banii puşi la păstrare, a cumpărat două bilete de tren până la Los Angeles. O maşină i-a luat de la gară şi i-a dus în Beverly Hills, unde s-au instalat în casa de oaspeţi a lui Angus McClintock, tatăl lui Ivan, un producător de film care fusese pe punctul de a se însura cu Doris, dar nu reuşise să facă marele pas. Şi, cu toate că nu exista nicio verighetă, cei doi rămăseseră apropiaţi, chiar intimi în decursul anilor, şi astfel mama şi fiul şi-au găsit refugiul, departe de orice duhnea a Delaware şi a familii furioase şi abandonate, care se prăbuşeau din ceruri ca un stol de păsări în flăcări.

Angus le-a făcut turul casei de oaspeţi, o vizuină ce aducea cu sediul central al unei misiuni spaniole cu patru dormitoare, şi, în timp ce-i înmâna lui Doris cheile, s-a întâmplat un lucru ciudat. Era sfârşitul zilei şi soarele se odihnea pe dealuri. Culoarea pielii lui John s-a transformat în auriul unui Kruggerrand[21], imposibil de găsit în Manhattan, iar imaginea lui ca tânăr prinţ aurit a luat-o pe Doris prin surprindere. Fără să se gândească, ea a spus:

— Ştii, John, nu cred c-o să mai fi bolnav de-acum încolo. S-a terminat cu asta.

— Crezi?

21 Monedă sud-africană de aur, bătută pentru prima oară în 1967, u scopul de a ajuta la vânzarea aurului produs în zonă.

— Ştiu sigur. S-a terminat. Ai ajuns pe tărâmul aurului.

— Dar boala s-ar putea întoarce oricând.

— Nu. Gata, s-a dus.

Şi Doris s-a uitat la John, apoi la Angus. Iar apoi s-a rugat, scurt şi cuprinzător: „Doamne, încearcă să ţii cu mine la faza asta”.

Şi au intrat în noua lor casă.

Capitolul nouă

Pe măsură ce Susan se îndepărta de ascunzătoarea ei din casa familiei Galvin – îmbrăcată în hainele sport şi purtând una dintre perucile lui Karen Galvin s-a trezit că n-are cărţi de credit, bani gheaţă, permis de conducere sau orice altă legătură cu economia naţională. Şi-a atins faţa curată şi uscată, faţa pe care mama ei o detesta pe criteriul că semăna cu o farfurie goală („*Susan*, fără machiaj, chipul tău arată ca o coală de hârtie pentru imprimantă. Săptămâna viitoare mergem să-ţi tatuăm conturul ochilor, dulceaţă, şi cu asta, *basta*”). Susan le spusese odată prietenilor ei că să fii celebru e ca şi cum ai fi lipit cu Super Glue într-o rochie de seară a lui Bob Mackie[22], cu un premiu Emmy altoit pe mâna dreaptă. Dar fără machiaj, ea nu părea să mai aibă vreo legătură cu această imagine. Ceaţa asta identitară se putea dovedi una dintre micile binecuvântări ale noii sale vieţi, de vreme ce îi permitea să rătăcească după pofta inimii.

Primul lucru pe care l-a făcut Susan a fost să revadă locul prăbuşirii avionului, unde macaralele încărcau ultimele bucăţi de fuselaj în camioane mari, neacoperite. O adevărată tablă de şah, formată din poliţişti şi membrii ai Gărzii Naţionale, uşuia prostănacii care căscau gura. Fără

22 Designer de modă american, foarte cunoscut pentru rochiile de seară spectaculoase.

cadavre şi valize explodate de jur-împrejur, fragmentele avionului semănau cu sculpturile de scuar din fata băncilor cu sediul în turnurile din Manhattan.

y

Susan mâncă un baton energizant de ciocolată şi simţi soarele cald, de vară indiană, pe obraji. La dreapta ei era o explozie de culoare. Se apropie şi descoperi un şir de altare improvizate, construite din flori, panglici, fotografii şi ursuleţi de pluş, aduse acolo de rude şi oameni de bine.

„Toate sufletele astea amărâte", se gândi Susan, „dispărute pentru totdeauna, şi totuşi, iată-mă, la fel de dornică să dispar de parc-aş fi în culise, îmbrăcată într-o rochie de seară stupidă, cu breteluţe, şi aşteptând să cânt *Fur Elise* pentru o gaşcă de distribuitori Ford". Într-o punguţă de plastic Ziploc, zări fotografia Domnului şi Doamnei Inginer, familia Miller, după câte se părea, poză care părea luată cu tot cu ramă de la un magazin universal. Lângă aceasta, zăcea o fotografie a lui Kelly, stewardesa care-i spusese lui Susan că Zborul 802 era ultima ei cursă, înainte de vacanţa la Cancún. Lângă poză, cineva pusese un iepure de pluş cu ochelari de soare şi o sticlă de Tia Maria.

Susan tresări de uimire când văzu un altar care-i era dedicat – o fotografie color mărită, dintr-o revistă veche, cocoţată pe o cutie de carton maro. În poză avea cincisprezece ani, părul ondulat în genul New Wave şi dat din gros cu gel, şi cânta piesa *Whip It* a celor de la Devo, în mallul Clackamas, din Clackamas County, Oregon. În partea din stânga, sus, era prietena ei, Trish, care cânta la o orgă electronică de la Casio. Susan se uită la propriii ochi din fotografie, rimelaţi din greu, de o ardoare şi o naivitate care o făcură să zâmbească. Îşi aminti că se fardase pe furiş, în baia unui lactobar Orange Julius. Îşi amintea, de asemenea, şi ce se întâmplase după momentul

surprins de aparat, cearta colosală cu mama ei, care era de părere că Susan trebuia să interpreteze un potpuriu de cântece din musicalul *Grease*. Susan zâmbi, pentru că tocmai această poză veche şi caraghioasă, dintre toate imaginile cu Susan Colgate care existau pe lume, ajunsese să fie aleasă şi proptită în mijlocul unui câmp de sorg pârjolit din Ohio ca omagiul ei cel de pe urmă.

În partea de jos a fotografiei fusese lipită cu scotch o scrisoare. La prima vedere, părea a fi una dintre acele scrisori pe care le primea cu sacii în timpul anilor ei de glorie cu *Meet the Blooms*, adesea puse la poştă din Lompoc, închisoarea Federală a Statelor Unite sau vreo altă unitate corecţională. Depeşele începeau adesea cu poezii care erau întotdeauna sincere, dar, aproape invariabil, îngrozitoare. În aceasta scria:

„Susan, numele meu este Randy James Montarelli şi m-am născut în aceeaşi zi ca şi tine, pe 4 septembrie 1970. Tu ai fost, oarecum, unitatea de măsură a vieţii mele. Există o mulţime de oameni asemenea mie, cred, acolo, pe coclauri, care-ţi urmăresc cărarea vieţii pentru că te simt ca pe o soră sau, poate, pentru că tu ai reuşit să scapi de o viaţă de doi bani şi să mergi mai departe, spre ceva mai bun. Oricum o fi, noi am fost întotdeauna aici, încurajându-te. În fine, acum eşti în Rai, iar noi încă suntem pe-aici, pe jos, şi cred că sunt prea bătrân ca să mă mai apuc să găsesc o altă Susan Colgate, aşa că viaţa mea are să fie mult mai grea de-acum încolo. Trăiesc singur (nu sunt genul care să viseze la însurătoarei), dar am doi câini, Willy şi Camper, şi o slujbă bunicică. Bănuiesc că nu m-am gândit niciodată că tu o să pleci prima. Cumva, asta părea să facă parte din înţelegere. Chestia asta-i aşa de prostească, fir-ar al naibii, să pun pe-o foaie de hârtie toate cuvintele astea, scrise cu markerul, când orişicum n-o să le citească nimeni vreodată. Nu locuiesc în Seneca.

Locuiesc în Erie, asta-i în Pennsylvania. Am venit cu maşina pân-aici noaptea trecută (4 H2 h!) pentru că, dacă n-aş fi făcut-o, m-aş fi urât. Îmi pare rău că mariajul tău cu Chris n-a prea mers, dar tu erai, oricum, prea stilată pentru el şi-i ştiu prea bine pe tipii ăştia petrecăreţi: toţi dovedesc, în cele din urmă, că nu te poţi bizui pe ei. Sper că nu te-am jignit. Am ştiut dintotdeauna că vei ajunge să joci în filme într-o bună zi şi a fost amuzant să te văd în Dynamite Bay, *chiar luna trecută. Ei bine, aş putea s-o ţin aşa la nesfârşit, dar mi s-a pus un nod în gât, cum am avut şi pe drum încoace. Prietena mea, Casey (lucrează în pătratul de lângă al meu la fabrică), spune că eu le uşurez oamenilor misiunea de a profita de mine, numai că eu nu sunt de acord. Înţeleg că uneori lucrurile arată as fel, dar eu chiar ştiu ce se întâmplă. Văd că nu prea mai am loc. Salută Raiul din partea mea şi pe Jon-Erik Hexum), de asemenea. L-ai întâlnit vreodată? Juca într-un serial mai vechi, pe care-l dădeau noaptea…* şi… ei *b*ine… a*st*a-*i a*ltă *povest*e. *Noroc, scu*mp*etel*

De-a pururi devotatul şi *iubitorul tău fan.*

Randy

Chattanauqua Street 1402 Erie, Pennsylvania

P.S. *Ţi-am găsit plăcuţa asta de înmatriculare cu număr de Wyoming la un târg de vechituri, în ziua când s-a prăbuşit avionul. Cred c-a fost un semn premonitoriu".*

Sub fotografia lui Susan se aflau plăcuţa de înmatriculare din Wyoming, un automat de dulciuri Pez, care cânta şi melodii de Charlie Brown, împreună cu o duzină de pachete de bomboane, o sticluţă de şampon şi un balsam de la Hotelul Marriott şi un exemplar din *Ghidul TV*, cu toţi actorii din distribuţia serialului *Meet the Blooms* pe copertă. Susan îngenunche, se uită în toate părţile, asigurându-se că n-o urmăreşte nimeni, apoi luă scrisoarea care-i era adresată, o împături, o vârî în

buzunarul pantalonilor şi puse sticluţele de şampon şi balsam în geanta ei de voiaj din nailon. Se îndepărtă apoi de locul prăbuşirii avionului, fără să le stârnească nicio suspiciune celor care priveau de pe margine, şi se îndreptă spre autostrada cu patru benzi, luând-o în direcţia opusă casei familiei Galvin. Un autocar se opri să-şi descarce pasagerii şi Susan se urcă, plătindu-şi biletul cu patru monede de douăzeci şi cinci de centi găsite pe fundul genţii. Întrebă apoi de o legătură şi, atunci când autocarul ajunse în staţia terminus, sări într-altul, care o duse până la Toledo. Coborî în faţa unui minimali aflat lângă râul Maumee şi, când picioarele ei atinseră pământul, făcu nişte calcule rapide şi-şi dădu seama că, dacă Zborul 802 nu s-ar fi prăbuşit, în acel moment în care se afla în minimali, ea şi-ar fi condus maşina spre medicul naturist, după ce-şi va fi terminat şedinţa de aerobic în Santa Monica, pentru ca apoi să se îndrepte spre casă, citindu-şi pe sărite corespondenţa în timp ce-şi verifica mesajele de pe robot.

Robotul telefonic! Probabil că încă era conectat.

Lângă centrul Blockbuster zări o cabină telefonică şi, odată ajunsă acolo, observă că magazinul avea o promoţie cu casetele lui Susan Colgate la 99 de centi, ca un omagiu. Tastă codul robotului ei telefonic, zicându-şi că şansele ca cineva să-i monitorizeze contul erau infime. O serie de bipuri îi dezvălui că avea cinci mesaje:

„Susan, Dreama la telefon! Ţi-am citit numerele şi, măiculiţă, zău dacă joi n-o să fie o zi al naibii de norocoasă pentru tine! Ca numerolog conştiincios ce sunt, te sfătuiesc, ba nu, *te implor* să dai fuguţa şi să cumperi cât mai multe bilete la loterie – şi, după ce-ai câştigat, să-mi faci cinste cu un set de frâne pentru mormanul ăsta de fier vechi care se tot strică. Cină la Chin marţea viitoare. Dă-mi un ţâr!”

„Do n şoară Colllligate… Aici e Ryan de la West Side Video, şi dumneavoastră aţi întârziat şase zile cu returnarea casetei The *Brea**kfast Clu*b *şi* a pachetului de trei filme de Hitchcock. Ştiţi doar cât de cruzi putem fi cu cei care ne supără. Oh, şi v-am văzut în Dyna*mite Bay*, *aţ*i fost foarte sexy! La naiba! Acum tocmai am depăşit orice limită, spunându-i asta unui client, da chiar aţi *fost foa*rte sexy. Io-s Ryan. Spuneţi-mi «Bună!» data viitoare când mai veniţi pe la noi”.

Un bip de satelit, urmat de întreruperea apelului.

Un alt bip de satelit, urmat de întreruperea apelului.

Un alt bip de satelit, urmat de: „*Sooz*… „Era Chris şi urmă un alt bip, iar vocea lui suna de parc-ar fi fost foarte beat şi foarte drogat. „Eu… Pe fundal se auzeau cuvinte înăbuşite în germană şi zgomote ca de bar sau de restaurant. „Tu…” Ceva se prăbuşi cu un clinchet la capătul german al firului. „Hai să facem o plimbărică, scumpete/ O voce de bărbat îl întrebă cu cine vorbea, iar el replică: „Cu Max. Din Santa Barbara”. Chris mai respiră o vreme în receptor, apoi închise.

Susan se uită afară, peste râu, care părea gălbui ca de zahăr ars sub apusul dizolvându-se palid. La mică distanţă auzi camioane şi scrâşnet de frâne. Muzica urla din câteva maşini aflate în celălalt capăt al parcării – adolescenţi fumători şi libidinoşi. Îşi luă geanta de voiaj, sări peste un tufiş de pin pitic şi păşi peste galeţi crăpaţi şi fosile industriale ruginite spre malul râului. Încercă apa cu degetele – rece, ca apa din piscina unui cărpănos. Apoi se dezbrăcă de toate hainele şi scăpă de peruca lui Karen Galvin – în rolurile pe care le jucase, perucile o făcuseră, în general, să se scarpine şi să transpire – şi intră uşurel în râul Maumee, atingând cu degetele de la picioare noroiul şi pietrele, cu interiorul coapselor electrizat de răcoare, cu subsuorile înfiorându-i-se, apoi, în cele din urmă, reuşi un

plonjon de vidră în supa maronie, ieşind departe, pe la mijlocul râului, şi rotindu-şi capul ca pe un periscop în direcţia oraşului Toledo. Apoi îşi spălă părul cu şamponul lui Randy Montarelli şi-l vântură, ca să-l usuce. Se îmbrăcă şi-şi puse din nou peruca.

Susan a luat-o apoi în amonte, până la o stradă comercială unde se găseau un fast-food, o reprezentanţă auto şi o groază de semafoare. De-acum era aproape întuneric şi ei îi era foame, se săturase de batoanele energizante cu ciocolată. S-a plimbat prin cartierul cu trotuare goale de parcă şi-ar fi vizitat pentru prima oară ţara – indicatoarele rutiere, maşinile, felinarele, vitrinele magazinelor, toate păreau mai mari, mai luminoase şi mai puternice decât ar fi fost nevoie. A simţit o aromă de pui fript, printre gaze de eşapament de la un motor diesel, dar, după ce-şi cheltuise deja cele patru monede de douăzeci şi cinci de cenţi, nu-şi mai putea cumpăra de mâncare. Murea de foame. A mers apoi pe jos ore în şir. A trecut de optzeci de fast-fooduri Wendy’s, de o sută de Taco Bell, de şapte sute de benzinării Exxon şi a ajuns, în cele din urmă, la al nouă sutelea McDonald’s, unde s-a hotărât să meargă la toaletă.

În drum spre restaurant, a zărit un şef de tură ieşind pe o uşă lăturalnică şi mergând apoi spre un tomberon, în care a aruncat o tavă mare, plină de burgeri perfect împachetaţi, care probabil expiraseră. Susan îşi dădu seama că asta era şansa ei. Se duse spre tomberon şi, căţărându-se cu o agilitate ce amintea de şedinţa de aerobic la care-ar fi putut să fie prezentă chiar în acel moment, într-un univers paralel, sări înăuntru şi-şi umplu până la refuz geanta de voiaj cu cheeseburgeri calzi, bine împachetaţi. *Ce pradă*!

Auzi vocile unor oameni care se apropiau. Dădu repede drumul genţii şi se ghemui până se transformă într-

o minge, sub capacul din partea dreaptă care era deja închis, ascultând sporovăială adolescentină:

— …O să trec pe la Heather, după ce închid aici.

— Încă mai are draci?

— Nu, frate! Cel de-al doilea băiat aruncă în tomberon doi saci verzi, care se rostogoliră până la picioarele lui Susan: I-am cumpărat un tatuaj şi acum e tare drăguţă cu mine, cum să-ţi zic…

Buuuf.

Capacul din partea stângă fii trântit, Susan auzi câteva cugetări înăbuşite despre femei, plus zgomotul imposibil de confundat făcut de o cheie care încuia uşiţa de deasupra ei.

Capitolul zece

— Gândeşte-te numai cât de strălucitoare o să fim când te scoli din pat.

— Mami, *eu* fac asta, nu *tu*!

— Susan Colgate, am chelit al naibii de mulţi iepuraşi ca să-ţi corectez falca aia, iar acum *nu* e momentul să fii nerecunoscătoare. Ia prinde-mă de deget şi numără înapoi de la o sută!

Susan apucă degetul lui Marilyn şi numără: „O sută, nouăzeci şi nouă, nouăzeci şi opt, nouăzeci şi şapte…” şi închise ochii. Când îi deschise din nou, o făcu doar ca să descopere că era într-o cameră cenuşie, răcoroasă şi prost luminată. Marilyn stătea într-un colţ, fumând exact jumătate dintr-o ţigară mentolată Salem, pe care-o stingea ca să-şi aprindă apoi alta („Chiştoacele sunt vulgare, dragă”) evitând, în tot acest timp, întrebările mai intime conţinute în chestionarul despre viaţa interioară dintr-o revistă. Ridică ochii şi prinse privirea lui Susan: „Oh, dulceaţă! Arătăm fabu*losX*\ *ap*oi se repezi să se zgâiască, zâmbind plină de mândrie, la faţa lui Susan, pătată de celule ale sângelui pierdute şi muribun de – albastre, oliv

şi galbene –, la falca ei ruptă şi reconstruită, plină de copci şi bine înfăşată.

Susan îşi atinse faţa, care-i părea străină de ea însăşi, ca o mască de Halloween din plastic. Descoperi că nasul îi era prins în aţele:

— Nahsu meu! Ce s-a-ntâmplahhht?

— La mulţi ani! L-am convins pe doctor să bage şi-un nas nou, în acelaşi timp. O s-arătăm seo & z/ional!

— I-ai lăsant să-mi mutileze nahhhsul? Propria voce îi părea înăbuşită, de parc-ar fi vorbit de sub o grămadă de covoare.

— Să-l mutileze? Nu prea cred. Acum ai nasul lui Jennilu Wheeler, Mrs Arkansas America.

— Ahh… nahhhsu meu…

Simţea că-i vine să vomite. O durea falca.

— Nu fi aşa neliniştită, dulceaţă!

Susan încercă să-şi mişte corpul, care părea să cântărească o tonă. Nu mai simţise niciodată până atunci că gravitaţia o trage cu atâta forţă.

— Trebuie să stăm aici, la terapie intensivă, încă vreo şase ore, spuse Marilyn. Cum te simţi?

— Ahmeţită. Ghreah.

— E din cauza analgezicelor. I-am convins să-ţi dea o reţetă dublă, pe care s-o putem încasa de *două* ori. Ştii doar cât de urât poate să se comporte spatele Lebădoiului Don.

Don, tatăl vitreg al lui Susan, se transformase de-a lungul anilor într-un mecanic anchilozat, duhnind non-stop a whisky.

— Don pahre că poahte să-şi care schi-jetul sau mingile de bowling din furgonetă de câte ori ahrhe nevoie.

— Susan! O să vindem schi-jetul ca să ne mutăm în Wyoming, deşi ţie-ţi convine acum să uiţi treaba asta.

— Nu *vrheahu* să merg în Wyoming, *mahmi*! A fost

ideea h *tah*. Am cinşpe ani! Adică am legahl drheptul să-mi exprim punctul de vederhe ahsupra chestiei.

— O! Trădare, trădare, de trei ori trădare! zâmbi Marilyn.

— Mami, ahm obosit să mă tot cerht. Du-te şi adu-mi o oglindă.

Marilyn înţepeni.

— Chiahrh atât de mău arhăt? întrebă Susan.

— Nu e vorba de bine sau de rău, dragă. Vorbesc din experienţă. Eşti acoperită de bandaje. Evident că arăţi ca dracu'.

— Mhami, adhu-mi oglinda aia idioată!

Marilyn îi dădu o oglinjoară galbenă cu mâner, de pe măsuţa de cafea. Afară, pe hol, alte figuri bandajate erau cărate de colo, colo pe paturi mobile. Marilyn ridică oglinjoara, pentru ca Susan să-şi poată vedea chipul.

— Câââân! Arhăt cah un pamperhs folosit, făcut guguloi şi îndesant întrh-un tomberhon.

— Da ce imaginaţie poţi avea, domnişorico! spuse femeia, îndepărtând repejor oglinda. În trei săptămâni va fi ştiinţific imposibil să dai prost într-o pază. Ai idee ce înseamnă asta? Am plătit deja un fotograf, să vină din Mount Hood. Un fost hipiot. Foştii hipioţi ajung cei mai buni-fotografi. Nu ştiu de ce. Dar aşa e. Îşi aprinse un Salem: Că tot veni vorba de Jennilu Wheeler, am auzit că, în noaptea de dinaintea concursului Miss Dixie, i-au apărut pungi sub ochi din cauza cocteilurilor servite cu nişte senatori şi i-au pus lipitori sub ochi, să-i sugă umflătura. Nu ţi-am spus-o niciodată pe-asta, aşa-i?

— Nhu. Nhu mi-ai sphus-o.

— A sângerat ca un porc vreme de două zile, şi de-asta a pierdut titlul. Sau cel puţin aşa se spune.

— Grozav, mami, n-am ce zice!

Susan se relaxă şi se cufundă în pernă. O asistentă

intră în salon şi o rugă pe Marilyn să stingă ţigara.

— Mă scuzi, dar suntem cumva la *Moscova*?

— Astea-s regulile, doamnă Colgate.

— Unde-i managerul tău? întrebă Marilyn.

— Asta e un spital, nu un McDonald's, doamnă Colgate. Noi nu avem *managed*.

— Mhami, eshti înthr-ului spithal, nu lah Black Angus. Stinge-o!

— Nu, Susan… nu, nu v*rea**u s-o* sting. Nu până nu-şi cere scuze această insu*ltâcioasă.*

— Astea-s regulile, doamnă Colgate.

Dar asistenta n-avea chef să împingă şi mai departe tărăşenia, aşa că se îndepărtă.

Marilyn trase un fum lung, victorios din ţigară:

— Câştig întotdeauna, nu-i aşa, Susan?

— Da, mami. Întotdeauna câştigi. Eşti regina dramoletelor.

— Şi ăsta-i un compliment?

Susan ajunse la concluzia că, de fapt, cel mai deştept lucru era să închidă ochii şi să se prefacă repejor că doarme. Marilyn se întoarse la chestionarul ei despre personalitate şi-şi fumă ţigara victoriei. Susan răsfoi mental catalogul cu dramoletele cele mai reuşite ale mamei sale, ca cea din vestiar, când ea făcuse să explodeze o sticlă cu ulei de rapiţă, îndreptând cu multă precizie jetul de lichid spre costumul de baie al lui Miss Orlando Preleene, după o luptă foarte strânsă între aceasta şi fiica ei la concursul de talente. Susan îşi cântase veşnica *Fur Elise* a lui Beethoven, dar Miss Orlando interpretase una dintre *Variaţiunile Goldberg* ale lui Bach, care-ar fi putut să-l facă până şi pe cel mai naiv ascultător s-o favorizeze. Consecinţa: uleiul de rapiţă (între acest lichid şi Marilyn nu se făcuse niciodată legătura). Miss Orlando fusese nevoită să împrumute costumul de baie dintr-o singură

bucată al lui Miss Chattanooga, pierzând astfel concursul.

Susan a câştigat o haină din blană de nurcă şi un weekend în Waikiki, ambele schimbate pe bani gheaţă, folosiţi apoi pentru a acoperi cheltuielile de transport şi facturile casei. Erau destui bani la mijloc, dar ei nu reprezentau, în niciun caz, singurul motiv de a participa la concursurile de frumuseţe.

— Susan, nu există niciun preţ lipit pe realizări şi merite. Chiar dac-ai fi fost cea mai bogată fată de pe faţa pământului, crezi c-ai fi putut, pur şi simplu, să-ţi *cumperi* o coroană de regină a frumuseţii? Câştigătorii au o strălucire interioară la care sufletul unui necâştigător nu poate nici măcar să viseze.

Marilyn se referea la concursurile de frumuseţe cu expresia „chelitul iepuraşilor4 – deşi cuştile în care creştea cândva iepuri ca să adune bani pentru rochii erau de mult date uitării –, încă de când Susan o integrase pe Barbie în propria esenţă şi începuse să câştige în mod constant, de la vârsta de şapte ani, în Divizia Coastei de Vest, titlul de „Mica lady americană”.

— Hei, dulceaţă, se pare că sezonul vânătorii de iepuri a început chiar azi. Iepuraşii tremură pentru viaţa lor în noaptea asta.

Când lucrurile mergeau bine, când şi Marilyn, şi Susan erau pe drum, hotărâte să câştige, cu mirosul produselor de îngrijire a părului umflându-le nările, Susan nu-şi putea imagina o altă mamă, care să fie mai grozavă sau mai darnică decât Marilyn, şi nicio copilărie mai exotică sau mai dezirabilă decât a ei. Şcoala era o glumă. Marilyn suna mereu şi minţea că Susan e bolnavă, în loc de asta, o punea pe fiica ei să citească trei cărţi pe săptămână şi să ia, de asemenea, lecţii de dicţie, de dans modern, de pian, de bună purtare şi de franceză.

— Şcoala e pentru rataţi, îi spunea Marilyn lui Susan,

după ce-i ţesuse un alt basm cu infecţii renale unui alt director-adjunct foarte îngrijorat. Crede-mă pe cuvânt, dulceaţă – n-o să pierzi niciodată dacă înveţi şmecheriile pe care ţi le predau eu.

Şi Susan nu pierduse. S-a agăţat de acest gând liniştitor, în timp ce somnul ei artificial se prefăcea în vise reale.

Capitolul unsprezece

La o jumătate de an după operaţia estetică, Marilyn a aflat din newsletterul unui concurs de frumuseţe că un membru al juriului care-i fusese în trecut ostil lui Susan avea să facă parte din comisia apropiatului concurs Miss American Achiever, care urma să aibă loc în weekendul de Ziua Eroilor, în St Louis Civic Auditorium. Marilyn ştia că acest judecător, Eugene Lindsay, votase împotriva lui Susan după ce ea interpretase *Fur Elise* la proba de talente a spectacolului Miss Country USA, ţinut în Lee Greenwood Dinner Theatre din Sevierville, Tennessee, toamna trecută. După evenimentele din noaptea aceea de pomină, Marilyn, care bea singură o votcă tonic dublă, auzise – venind din partea cealaltă a mesei îngheţate de suflul aerului condiţionat din barul Hotelului Best Western – vocea modulată de apariţiile TV şi imposibil de confundat a lui Lindsay: „Sunt al naibii de sătul de piticele astea, care-s ca jucăriile cu arc, şi de interpretările lor al naibii de robotizate ale lui Beethoven, varianta cu puţine calorii! Le-aud cântând melodia aia de căcat aşa de des, de mi se pare că-s într-un purgatoriu inginerii de căcănaru' ăla care alege muzica pe care-o auzi când aştepţi la telefon, după ce-ai sunat pentru bilete la Delta Airlines. Pe Marilyn n-au lăsat-o cu gura căscată nici limbajul, nici sentimentele exprimate. Dar a fost profund surprinsă de o exprimare atât de arogantă şi de sinceră a gândurilor războinice ascunse în inimile membrilor juriului. Şi ea se întrebase

dacă nu cumva *Fur Elise* a lui Susan devenise un picuţ cam prea lipsită de substanţă şi deja luase iniţiativă în sensul înlocuirii ei cu un potpuriu din *Grease*.

Eugene Lindsay fusese pentru Marilyn un duşman atât de atrăgător, încât devenise de nesuportat, căci nu putuse să formeze o coaliţie împotriva lui cu niciuna dintre celelalte mame de fetiţe care râvneau să devină Miss („Păi, de ce, iubito”, îi spusese una dintre aceste mămici, evident sfâşiată între poftele cărnii şi obedienţa faţă de regulile bunului-simţ, „că eu, una, l-aş lăsa p-ăsta să mă strângă-n braţe până n-ar mai putea!”). Deşi în viaţa de zi cu zi Eugene era prezentator meteo, Marilyn ştia că, atunci când va muri, tipul ăsta mai mult ca sigur se va învârti să pună mâna pe cea mai mare reprezentanţă Ford din rai. Eugene trecuse prin viaţă ca un dog german sau ca o ambulanţă în plină viteză, pretinzând veneraţia neţărmurită a tuturor celor pe lângă care se întâmpla să treacă. Se ocupa de buletinul meteo nocturn la NBC Indiana şi fusese introdus în circuitul concursurilor de frumuseţe de nevasta lui, Renata, specialistă în crearea rochiilor de seară comandate prin poştă pentru doamnele generos proporţionate şi care, de asemenea, îşi deschisese o linie auxiliară de meşe şi peruci.

Cu o zi înaintea concursului Miss American Achiever, Marilyn insistase ca ea şi Susan să-şi petreacă ziua vizitând Bloomingtonul, oraşul natal al lui Eugene Lindsay:

— Se numeşte cercetare de teren, bombonico. Vreau să-mi bag nasul prin magazinul Renatei. O să fie distractiv.

În curând, Susan avea să decidă că mama ei o luase complet razna, dar în timpul acelei excursii avea să se lase purtată de val, complet pasivă, spre Bloomington, împreună cu Marilyn, înconjurate de o adevărată centură de asteroizi formată din geamantane, în timp ce mergeau cu paşi mari prin Aeroportul Monroe County din

Bloomington, iar Marilyn se asigura că valizele cu rochii de seară aveau întotdeauna ferestruicile din plastic transparent orientate spre în afară: „Astfel încât cei care trec pe lângă noi să simtă magia starurilor4.

Nu era niciun taxi la aeroport. O triadă bâzâitoare de pasageri asemenea lor, coborâţi din cursele care mergeau pe distanţe scurte, stăteau pe refugiu şi-şi lungeau inutil gâturile, de parcă, la fel ca în Manhattan, un convoi de maşini ar fi putut s-apară dintr-o clipă-n alta. La ceva vreme, s-a apropiat un singur taxi, iar Marilyn s-a năpustit asupra portierei, enervând cumplit triada:

— Alo, madam! Aici se stă la *rând*!

Marilyn se învârti pe călcâie, îşi scoase ochelarii de soare negri şi mari cât nişte farfurii de pâine, se uită plină de hotărâre la acuzatorul său şi se repezi înainte.

Se cazară la hotel, apoi vizitară magazinul Renatei, care se afla în apropiere şi era destul de interesant. Susan credea că, făcând afaceri cu îmbrăcăminte de seară pentru femei grăsuţe, Renata însăşi ajunsese să aibă, la rândul ei, tot atât de multă grăsime corporală ca o cutie de Tab şi trei nuci de anacard. Marilyn vorbi cu Renata, iar Susan scotoci rapid printre articolele aflate în fundul magazinului, unde era plin, spre marea şi plăcuta ei surpriză, de instrumente pentru artişti şi meşteşugari.

Mai târziu în aceeaşi seară, când erau sus, în camera ei de hotel, Marilyn a propus să facă o plimbare cu maşina.

— Da noi n-avem maşină, mami!

— Am închiriat una când erai tu la aerobic.

— Unde mergem, mami?

— O să vezi.

— O să facem iar ceva dezgustător?

— Susan!

— Atunci înseamnă că aşa e, pentru că nu mi-ai spus „dulceaţă* nici măcar o dată şi, de câte ori îmi torni

gogoşi, renunţi la drăgălăşenii.

— Oh, dulceaţă!

— Prea târziu.

Marilyn s-a bosumflat şi şi-a privit fiica, îmbrăcată în pantaloni de trening şi un pulover de culoarea gri-cangur.

— Bine, atunci. Haide!

Femeia cumpărase două perechi de mănuşi de grădinărit, o cutie de saci de gunoi şi două lanterne. Au mers cu maşina pe străzile şerpuite din zona rezidenţială, plină de clădiri cu o arhitectură monotonă, în stilul Tudor aşa cum îl înţeleg agenţii de bursă, genul de cartier pe care, atunci când era mai mică, Susan îl asocia cu plutocratul cu mustăţi de morsă de pe placa de Monopoly. Acum asocia, în chip mult mai realist, acest gen de cartier cu vânzătorii de maşini, băieţii drăguţi şi amorali, seturile de pulovere de culori diferite, mesele regulate şi gătite după sfatul

nutriţionistului, beculeţele pentru bradul de Crăciun care nu pâlpâie, câte-o mână pusă întâmplător pe genunchi, animalele de companie vesele, aleile fără pete de benzină, femeile numite Barbara şi, după câte se părea, tipii care prezentau buletinul meteo la NBC.

— Gagiu ăla, Lindsay, locuieşte aici? întrebă Susan, privind o reşedinţă în stil colonial cu trei etaje, luminată în culori, ca un castel dintr-un acvariu, şi înconjurată de plante perene cu frunziş des, care absorbeau zgomotele ca nişte tampoane sonice.

— Şşşt! Marilyn stinsese farurile cu un cvartal înainte: Ia ajută-mă, dulceaţă!

Se apropiară de tomberoane şi Marilyn îndepărtă capacul unuia dintre ele:

— Pus frumos în pungi, ca un cadou de Crăciun. Susan – în linişte –, ajută-mă să ridic sacul de gunoi.

Sacul scoase un pârţ sonor şi fructat când atinse marginea tomberonului, în timp ce Susan îl trăgea afară, şi ea râse.

Cinci saci de gunoi frumos împachetaţi îşi croiră drum în portbagajul şi pe bancheta din spate a maşinii lor. Marilyn se îndepărtă cu scâncet de frâne, la început cu farurile stinse, vreme de câteva răsuflări nervoase, aproape dureroase.

— Şi-acum, încotro? întrebă Susan.

— Spre parcarea unui Wal-Mart.

— Parcarea unui Wal-Mart? Nu e prea populată?

Marilyn aprinse farurile.

— Păi, *tocmai* de-aia şi mergem acolo. O s-arătăm ca două ratate care-şi cern propriu rahat, cel mai probabil căutând un cupon de reducere de unşpe centi la mingi de bowling artizanale.

Şi Marilyn a avut dreptate. A parcat la zece locuri distanţă de principala intrare în hypermarket şi nimeni n-a dat nicio atenţie mamei şi fiicei care tăiau cu gesturi hotărâte cordoanele ombilicale şi placentele din plastic de un verde-închis, ca nişte moaşe industriale.

— Ce căutăm, de fapt? întrebă Susan.

— O să ştiu când o să găsesc. Câte-un sac, pe rând. Împrăştie cu grijă conţinutul prin portbagaj. Bun! Acum ţine sacul deschis, şi eu o să pun lucrurile în el, bucată cu bucată.

Marilyn cercetă cu ochi de vultur lucrurile care-i permiteau să arunce o privire în casa şi viaţa minunatei *la famille* Lindsay, ca cei care privesc oceanul călătorind pe un iaht cu fundul de sticlă.

— Baie! spuse ea. Şerveţele pline de sânge, trei; beţişoare pentru urechi, două; plasturi pentru monturi, patru, cinci, şase; sticluţă cu medicamente, conţinut, după cum scrie pe etichetă: „Lindsay, Eugene – Stellazine, o sută

de miligrame, de două ori pe zi; a nu se reumple”.

— Ce-i Stellazine-ul?

— Un antipsihotic. Puternic. Hocus-pocus, ăsta *se confiscă*!

Sora mai mare a lui Marilyn, care încercase şi ea să fugă de originile lor bădărăneşti, fusese schizofrenică, iar înainte să se arunce de pe parapetul autostrăzii interstatale 1 – 5 în centrul Portlandului, făcuse pe călăuza farmaceutică a lui Marilyn.

— Mai departe! Lamă de ras, una.

Femeia găsi apoi nişte poze 20 x25 cu chipul lui Eugene, făcute sandviş cu un strat de lapte demachiant Noxzema.

— Fir-ar al dracului, de ce trebuie să fie aşa de chipeş?

Susan înşfacă una dintre fotografii şi îl privi atent pe bărbat.

Se simţea exact ca atunci când câştigase o jumătate de friptură de vită la tombola de Crăciun a liceului.

— E arătos, nu-i aşa?

— Ăştia ca el aşa sunt, bombonico, aşa sunt întotdeauna.

Susan îşi puse pe furiş poza în buzunar, apoi se cutremură.

— Ţi-e frig, dulceaţă!

— Nu. Da. Oarecum.

— Parc-ai fi Miss Montana la concursul de luna trecută! Femeia râse şi chiar şi fata începu să zâmbească: Dă doar răspunsuri declarative, dulceaţă mică.

Următorul sac probabil că provenea din baia Renatei, un sac perfect, plin de produse cosmetice scumpe, articole care-i câştigară admiraţia plină de ranchiună a lui Marilyn.

La urmă veniră câteva pungi cu gunoi din bucătărie: materiale promoţionale, zaţ de cafea, recipiente pentru

delicatese, în mare parte nedeschise, şi câteva cutii cu legume nu prea populare – sfeclă roşie şi fasole neagră.

Mai rămăsese un singur sac.

— Hai, Eugene! Dă-mi ce am nevoie!

Ultimul era, în mod evident, plin cu deşeuri din birou: pixuri cu minele uscate, bandă corectoare pentru maşina de scris, plicuri desfăcute de facturi de la Amentech, Chevron, PSI Energy, Indiana Gas şi…

— Ce-i *asta*?

Marilyn se întinse după o grămadă de pagini xeroxate care păreau identice şi săreau în ochi. Alese una la întâmplare şi începu să citească:

— „Ignoră scrisoarea aceasta şi vei fi într-un mare pericol. O femeie din Columbus a ales s-o neglijeze şi a fost găsită moartă în urma otrăvirii cu monoxid de carbon, la o săptămână după primirea ei…” Una dintre scrisorile în lanţ! Femeia parcurse repede misiva: Bun, în regulă, da de ce-s aşa multe, Eugene? Ce mama… în acest punct, ochii i se gogonară şi creierul i se dădu peste cap în interiorul craniului, ca un Chihuahua de circ: Susan! Uite! Şarpele ăsta a trimis sute de scrisori în lanţ, la nătărăi de pe tot cuprinsu ţării – poate şi-n Canada, şi-n Mexic –, şi, ia uite, întotdeauna se pune pe el în fruntea lanţului, pe toate listele.

Susan era mică şi nefamiliarizată cu tehnica scrisorilor în lanţ:

— Aşa, şi?

— Asta-nseamnă că, dacă numai o mică parte din tăntălăii ăştia îi trimitea prin poştă cincizeci de dolari, el tot ar fi încasat la greu.

— Ia dă-mi să văd! Şi fata citi scrisoarea ameninţătoare cu mai multă atenţie.

Între timp, Marilyn smulse coperta unui dosar:

„Postul de radio KLRT-AM, San José, California – *Tot ce se discută, tot timpuL*. În el erau liste scoase la imprimantă cu nume şi adrese, toate tăiate cu o linie. Mai erau, de asemenea, dosare din alte oraşe – Toronto, Ontario, Bowling Green, Kentucky şi Schenectady, New York.

— M-am prins – astea-s numele şi adresele ascultătorilor care completează cupoanele pentru concursuri.

— De ce tocmai ei? întrebă Susan.

— Ia gândeşte-te: dac-ai înşfăcat un dosar cu oameni care s-au identificat plini de entuziasm cu nişte programe radio trăsnite, în timpul cărora se poate suna şi intra în direct, n-ai nevoie de cine ştie ce muncă suplimentară ca să le storci cincizeci de parai. La mintea copiilor! Aşa, ajută-mă să pun hârtiile astea în grămezi ordonate… Eugene, te iubesc pentru că mi-ai dat o mână de ajutor, săpându-ţi singur mormântul!

Îşi stivuiră atent prada. Odată ajunse înapoi în maşină, Marilyn merse până la un tomberon mare, din spatele unui Taco Bell, şi spuse:

— Ia azvârle resturile acolo!

Susan luă gunoiul pus din nou în saci al lui Eugene Lindsay şi-l aruncă graţios peste marginea verde şi ruginită a tomberonului.

La hotel, fata s-a plictisit s-o tot privească pe Marilyn şi depozitul ei secret de hârtii. Televizorul era stricat. S-a întins pe pat, căutând forme animale în denivelările tavanului.

— Mami, mâine-noapte stăm la hotel sau la gazdă?

— La hotel, dulceaţă mică.

— Aha.

— Ai prefera să stăm la gazdă?

— Da şi nu.

Da, pentru că astfel avea şansa să arunce o privire în

vieţile şi casele altor oameni, care erau, invariabil, mai normale decât ale ei, şi nu, pentru că, de asemenea, trebuia să simtă mirosurile familiei-gazdă, să-i mănânce mâncarea şi să mai aibă încă un tată-gazdă sau frate-gazdă care să-ncerce s-o pipăie sau să intre ca din greşeală în baie, în timp ce ea făcea duş, *şi*, pe deasupra, tot ea trebuia să-şi tragă zâmbetul de o mie de kilowaţi pe chip, când se întâmpla asta. Mintea îi zbură la un grup de femei care făcuse grevă în faţa clădirii unde se desfăşurase concursul pentru titlul de Miss Tânăra Californiană, la San Francisco, în urmă cu câteva luni. Ele le strigaseră concurentelor că sunt nişte vite. Le acuzaseră pe mamele candidatelor la titlu că sunt nişte măcelari care-şi mână oile la tăiere. Purtaseră bikini din carne. Susan zâmbise. Încercase să-şi imagineze cum ar simţi ea carnea atingându-i pielea, umedă şi rozalic, ca pielea de sub crusta unei răni.

— Mami, ce părere ai despre femeile alea cu carnea, din San Francisco? Alea cu bikinii care aveau pe margine bucăţi de friptură…

Marilyn aruncă hârtiile pe care le ţinea în mână:

— Femei furioase şi vane! îi zvâcneau venele de la tâmple: M-ai auzit? Pierdute! Complet *pierdutei* care n-au niciun bărbat în viaţa lor! Flămânde! Rele! îmi pare rău pentru ele. Le compătimesc.

— Dar ele păreau să se distreze, într-un fel.

Marilyn se întoarse spre ea cu o ferocitate care-o făcu pe Susan să vadă că, de fapt, fiinţele umane au cranii sub chipuri. Femeia interpretă greşit oroarea de pe faţa fetei drept teamă de ceea ce spusese ea mai devreme:

— Nu! Nici măcar să nu te gândeşti la asta… *niciodată. M*-auzi?

— Hai, mami, glumeam doar!

— Să nu-i acorzi unei asemenea femei nici cinci

minute.

Marilyn se întoarse la munca ei de colectare a dovezilor privind schema de fraudare prin poştă a lui Eugene Lindsay, dar de-acum trupul îi era în mod clar îmbibat de chimicalele stresului. Susan se simţea ca un lup tânăr care tocmai descoperise pântecul fraged şi delicios al porcului spinos.

În după-amiaza următoare, cele două s-au cazat la un hotel din St Louis, unde Susan a rămas în cameră, să răsfoiască reviste de benzi desenate, în timp ce Marilyn a stat la taifas cu câteva dintre mamele celorlalte aspirante la titlul de Miss, aflând astfel că Eugene se cazase singur la acelaşi hotel, fiindcă Renata era blocată în Bloomington, unde încerca să facă faţă cererilor pentru convenţia „Grasă şi frumoasă a de luna viitoare, care urma să aibă loc în Tampa, Florida. Fără mari eforturi, Marilyn a dedus care era numărul camerei lui Eugene şi, la puţin timp după-aceea, îi bătea la uşă. El i-a deschis îmbrăcat doar într-o pereche de şosete cadrilate, boxeri în dungi şi o cămaşă stil Oxford, descheiată. Ţinea în mână un pahar de scotch, iar Marilyn îi observă chiar şi firişoarele de păr decolorate de pe degete. Marilyn ştia că Eugene era obişnuit să deschidă uşa numai celor pe care îi invita el, *când voia*. el. Bărbatul o zări şi spuse:

— Ce-i asta… vreun soi de glumă?

— Nu-i nicio glumă, Eugene! Şi ea dădu buzna în camera pe care-o luă în stăpânire ca o furtună.

— Ce mama dracului… Cucoană… Ieşi naibii afară din camera mea! Acum!

— Nu, Eugene.

— Tipii de la TV au pus asta la cale? E vreun banc?

— Nu-i niciun banc, Eugene, şi nu cunosc niciun tip de la TV, spuse, apoi îşi aruncă, plină de cochetărie, capul pe spate, aşezându-se picior peste picior pe pat.

Eugene îşi dădu pe gât scotch-ul:

— N-am poftă de curvete, madam. Afară!

— Ah, *Eugene*… M-ai înţeles greşit.

— Eşti o mamă de scenă, este? întotdeauna îmi dau seama când văd o mamă de scenă. Toate sunteţi sărite de pe fix. Toate sunteţi nişte monştri! Şi-şi mai turnă ceva de băut.

— Chiar ţi se pare o idee bună să bei acum?

— Mi se pare… Tu-i mama mă-sii! Chem paza! Şi bărbatul se îndreptă spre telefonul de lângă pat.

— Nu sunt eu aia care ia Stellazine, Eugene. Nu sunt eu aia nebună.

Degetele lui îngheţară pe telefon, deasupra tastei zero.

— Ştii ce, cucoană, ar trebui să…

— Ah, mai tacă-ţi fleanca, freză vorbitoare ce eşti! Numele meu nu-i Cucoană, e Marilyn, dar asta nu prea contează. Ce contează cu adevărat e că fiica mea o să ia mâine titlul. O să cânte *Fur Elise* şi n-are nicio importanţă dacă Miss Iowa lecuieşte cancerul pe scenă sau dacă Miss Idaho aduce mântuirea lumii, fiica mea câştigă. Punct. Şi *tu* o să te asiguri că aşa o să se-ntâmple.

— Asta-i o glumă bună! Chipul lui Eugene se destinse. Tipii de la TV *chiar* au pus asta la cale.

— Nu-i nicio glumă.

— Eşti bună.

— N-am *la ce* să fiu bună, Eugene. Treaba asta-i serioasă.

Bărbatul îşi încleştă maxilarul şi vocea lui împrumută tonul măsurat şi distant al bunului-simţ TV:

— Toată treaba asta e complet barbară, nu-i aşa? Ai face moarte de om pentru ca mica ta locţiitoare să câştige. Pun pariu că tu şi micuţa ta Miss…

— Wyoming.

Familia încă nu se mutese în Wyoming, dar Marilyn începuse deja să creeze cetăţenia formală prin închirierea pe numele lui Susan a unui mic spaţiu de depozitare la periferia capitalei Cheyenne. Acum însă voia doar să dezechilibreze logica bărbatului:

— Să ştii că porţi nişte bikini cu carne pe margine, Eugene!

— Ce…? Şi el îşi duse în mod reflex mâna spre părţile intime, ca să le ferească de contaminare.

— Citeşte asta!

Din geanta ei, scoase un teanc de pagini fotocopiate şi i-l trânti pe pat, iar de-acolo de unde stătea, el îşi dădu seama ce erau.

— Cum scriem pe litere „fraudă prin poştă K, Eugene? F-B-I, aşa scriem. Marilyn se îndreptă spre uşă: Eşti un peşte barosan într-un heleşteu mititel, Musiu Freză. Numai că ăsta-i heleşteul *meu*. Dă-mi ce vreau şi totul rămâne între pereţii ăştia. Ieşi din cameră şi spuse, privind înăuntru: Altfel, s-ar putea să-mi pese mai puţin de tine. Să te torn ar fi ca şi cum aş vărsa mizerie din rigolă pe o casă-n flăcări. Ar rezolva problema, dar… Ei bine, dă-ţi seama şi singur. La revedere, Eugene! Şi închise uşa.

În seara aceea, pe scenă, totul merse ca uns. Susan ajunse semifinalistă, apoi finalistă, îşi cântă *Für Elise* a ei şi apoi stătu dreaptă lângă celelalte finaliste, chiar în faţa juriului. Se simţea minunat, învăţase să pună la treabă frumuseţea pe care i-o dădeau, din orice unghi, falca ei remodelată şi nasul cel nou. Iar apoi, privind în lumina reflectoarelor, un chip se desfăcu din ceaţa optică – un chip care, desprins de trup, le eclipsă pe toate celelalte din sală. Era Eugene – bărbatul cu gunoiul! –, privind-o pe Susan cu aceeaşi expresie atotştiutoare, înţeleaptă, din pozele de 20 x25 în care i se vedea doar capul. Privirea ei

o prinse captivă pe a lui şi, pentru prima oară în viaţa ei, se simţi ca o fiinţă sexuală. Nu poza, aşa cum făcea de obicei; acum se simţea *despuiată*, şi mândră că e despuiată, şi-şi trase umerii în spate, ca şi cum astfel ar fi putut să-i ofere mai mult din ea însăşi lui Eugene. Era evaluată şi ştia c-o să iasă în faţă.

Între timp, Eugene se uita şi el la Susan. Se întreba cum de putuse să treacă el cu vederea această gazelă micuţă şi delicioasă la competiţia anterioară. *Fur Eliset* la naiba, ar fi putut să cânte şi *Beţişoarele* cu o spatulă, şi tot ar fi votat pentru ea! Arătă cu degetul spre Susan şi apoi spre el, zâmbi larg, dezvelindu-şi dantura de star de cinema, apoi îi făcu fetei cu ochiul, fierbinte ca un fier încins pe pânză.

Susan auzi muzică, apoi îşi auzi numele. Iar apoi o tiară îi ateriză pe cap şi simţi fâlfâitul răcoros, liniştitor al eşarfei de câştigătoare care-i fusese aşezată pe umărul drept.

Dup-aceea, când mulţimea se împrăştiase, Susan încercă să-l localizeze pe Eugene în mijlocul mulţimii, folosind pretextul că se uita, de fapt, după un alt „căţeluş de circ”, după Janelle, din Hawthorne, California.

— Janelle? o întrebă Marilyn. Da’ tu o *urăşti* pe Janelle!

— Nu urăsc pe nimeni, mami.

— *Janelle* e aia care ţi-a ascuns pamponul stâng acum doi ani, în Spokane.

— N-a fost dovedit.

— Succesul pare să te facă atât de milostivă! Şi, de asemenea, ţâfnoasă.

— Nu sunt ţâfnoasă.

Dar era agitată. Intrase-n panică, tot privind de jur-împrejur, căutându-l pe Eugene. Stomacul părea să-i fie un

zmeu de jucărie care nu putea să se înalţe.

— *Sigur* că nu, dulceaţă mică. Oh, *priveşte*… uite-o acolo!

— Unde?

Zăpăcită, Susan întoarse brusc capul în direcţia pe care i-o arătase mama ei. Nu era niciun Eugene.

— Am glumit!

— Oh, *mami*!

— Nu-ţi face griji, iubito! Indiferent ce s-ar întâmpla, n-am de gând să te bârâi la cap în seara asta. Doar eşti campioană!

Susan simţea cum căldura cheeseburgerilor se scurgea din sacul de gunoi de lângă ea. Pentru că-şi reveniseră după căderea explozivă a capacului tomberonului, urechile îi înregistrau acum propria respiraţie înceată şi foşnetul gunoiului vârât în sacii care se conturau ameninţător deasupra ei, ca o potenţială avalanşă de jucărie. *Mirosul* – aceasta era cea mai puternică senzaţie, bolnăvicios de dulce: ketchup, chifle, peşte, carne de vită şi cartofi amestecaţi cu grăsimi şi lichide care lăcuiau metalul de sub pantofii ei.

Nu era pic de lumină, iar în absenţa ei formele pe care le atingea îi explodau în vârfurile degetelor ca nişte focuri de artificii schiloade. Îi era foame, dar repulsia ei faţă de hrana moartă îi întrecea foamea. Căută să se facă mică-mică, la fel ca o pasăre prinsă în interiorul unei case. Apoi se relaxă. Un pic.

Apoi încercă să-şi facă puţin loc şi pipăi printre sacii de gunoi, până când găsi unul elastic, plin de cutii din polistiren cu capac rabatabil, în care se puneau mâncarea luată la pachet de clienţi, paharele şi şerveţelele de hârtie. Se aşeză pe el. Mirosurile din jur n-o slăbeau deloc, iar nasul ei refuza să se adapteze aşa cum ar fi făcut-o cu un bălegar. Mirosul nu era atât de puternic, încât să-i facă

greaţă, totuşi refuza să se lase ignorat.

Foamea ei devenea tot mai cumplită, numai că gândul de a mânca unul dintre burgerii ce se răceau în jurul ei îi întorcea stomacul pe dos. Îi era sete, iar batoanele energizante din geanta de voiaj aveau gust de pastă de dinţi şi nu puteau fi înghiţite decât cu apă. Se întinse după geantă… O, Doamne, geanta ei! O scăpase pe cimentul de sub tomberon, când îi auzise pe cei doi angajaţi. De-atâta părere de rău, suspinele ei păreau adevărate triluri.

Şi orele treceau.

y

De-acum îi era insuportabil de foame. Se prăbuşi pe podea şi se întinse după unul dintre burgerii nevânduţi, rece deja, care putea fi recunoscut ca ceva mai proaspăt doar datorită ambalajului, îl mâncă apoi cu aceeaşi însufleţire cu care-ar fi hăpăit arahide ambalate în polistiren.

Îşi simţea gura ca interiorul mănuşii unui jucător de baseball aflat la prindere. Sfâşie sacul de sub ea şi râmă prin conţinutul lui, până dădu peste un pahar din hârtie cerată, cu capac, care mai conţinea urme de băutură. Descoperi că era Orange Crush, amestecat, din fericire, cu nişte cuburi de gheaţă topite, şi-l dădu lacom pe gât. Mai scotoci, aruncând la o parte cartofi pai inerţi, pacheţele de muştar cu miere, din care picura, paie care înţepau şi şerveţele murdare. *Presto*! Un pahar de mărime medie aproape plin cu Diet Coke, cu gust metalic şi la temperatura corpului, trezită şi cu miros de zoaie. O bău şi apoi aruncă paharul în vârful grămezii. Apoi simţi că trebuie să facă pipi, iar mâinile ei bâjbâiră prin gunoi în căutarea unei oliţe, şi găsi două pahare de *milkshake* goale.

Folosind cartoane îndoite, îşi improviză o colibă într-

un colţ. Drept podea pentru bojdeucă, puse un strat tampon de gunoi uscat, care s-o izoleze de fundul tomberonului, iar pe o parte îşi ridică un perete antiavalanşă, ca să fie în siguranţă, în caz că gunoiul o lua la vale peste noapte. Drept pernă, folosi o cutie de carton pliată, deasupra căreia aşeză o pungă plină cu pahare de hârtie cerată zdrobite.

Se minună ea însăşi de priceperea pe care o dovedea în amenajarea acestei lumi noi – în noua ei viaţă, trebuia să pornească foarte de jos – asta era proba ei de foc. Şi astfel, plină de o stranie mândrie, adormi, fericită că-şi poate cârmi corabia printre orişice obstacole, iar somnul ei se scurse fără vise.

Se trezi cu un fior de groază care o străbătu ca un electroşoc. Frecarea industrială a oţelului de oţel. Era dimineaţă – venise o maşină de gunoi, ca să le ridice pe ea şi noua ei casă şi să le ducă în lumea largă.

Auzi lacătele de deasupra ei deschizându-se şi apoi, aproape imediat, lada de gunoi fu smucită în sus, iar corpul ei, lipit de sacii de gunoi ce fuseseră sprijiniţi de peretele opus. Mintea îi lucra febril… Maşina de gunoi… O, Dumnezeu*le mare*| *în câte*va secunde era dată de-a berbeleacul şi scăldată în băuturile carbogazoase care se scurseseră în ascunzişul ei. Apoi fundul tomberonului rupse relaţiile cu lumea, iar ea fu pentru câteva clipe complet lipsită de greutate, în timp ce se dădea de-a rostogolul spre pământ, bombardată de resturi şi orbită de soarele dimineţii.

Fundul camionului era ticsit şi, prin mila sorţii, nu avea niciun compresor. Simţindu-se ca Bugs Bunny, îşi iţi capul din grămada de gunoi şi se uită de jur-împrejur, peste marginea lui şi spre strada comercială pe care mersese în noaptea dinainte, aureolată acum de razele joase ale soarelui la răsărit. Camionul gunoierilor se

îndreptă spre o autostradă interstatală cu adieri proaspete, far de hamburgeri, care-i umflară nările şi-i curăţară părul de pacheţelele de ketchup, sare şi piper.

A fost o călătorie lungă, iar Susan a rămas întinsă în vârful grămezii de gunoi, simţind soarele pe pleoape.

Maşina de gunoi a încetinit, a schimbat vitezele, s-a oprit, a pornit din nou, a luat mai multe curbe, apoi a intrat bodogănind pe terenul unei gropi de gunoi. Camioanele din jur ţiuiau în timp ce făceau manevre în marşarier, ca şi cel în care se afla Susan. Platforma lui se balansă în sus şi tot mai sus, apoi încă un pic, şi încă o dată Susan se simţi lipsită de greutate şi se căţără pe gunoiul care aluneca la vale, de parc-ar fi fost o maimuţă încercând să urce o scară rulantă care cobora. Se opri în cele din urmă pe cununa de pe coama unei grămezi de gunoi. Soare… căldură… libertate.

Nu zărea decât maşini de gunoi, nu şi oameni, aşa că merse de-a lungul, apoi printre conurile de mizerie, care păreau ordonate, deşi erau pe de-a-ntregul împuţite.

Ajunse la o sperietoare pentru pescăruşi. Îi fură mantia, o geacă de schi masculină mărimea XL, cu urme de pix în jurul tivului şi mici castaniete viu colorate, ale ecusoanelor pentru teleschi, ţăcănind atârnate de fermoar.

În buzunarul de la piept, Susan avea o pereche de ochelari stil aviator, ieftini şi de proastă calitate, ca cei din magazinele de chilipiruri unde orice produs costă zece cenţi. Şi-i puse la ochi. Îşi dădu părul pe spate şi părăsi groapa de gunoi, zâmbind.

O luă spre Indiana.

În ziua pe care John o alesese ca să-şi înceapă hoinăreala, el nu s-a sculat dis-de-dimineaţă, ştiind că aceea era ziua cea mare. Mai degrabă, a simţit un junghi – la ora 10.30, în parcarea unui magazin Staples, în timp ce închidea portiera Saabului sub un cer care nu promitea

nici picătură de ploaie – şi şi-a dat seama că venise vremea. Sufletul i-a scârţâit doar un pic, ca o casă care şi-ar fi strămutat temelia chiar în acea clipă. I s-a părut că era ca în ziua aceea din an când el mirosea aerul şi ştia că venise toamna; sau ca atunci când un animal domesticit muşca mâna stăpânului său şi se întorcea în sălbăticie.

A închis portiera şi enervantele sclipiri sonice au încetat. Cindy şi Krista îi lichidaseră toate bunurile mobile şi plecaseră din nou să-şi urmeze carierele actoriceşti. Avea optsprezece dolari şi treizeci şi cinci de cenţi în portofel, pe care i-a depus în cutia de conserve în care se strângeau donaţiile pentru bolnavii de distrofie musculară, aflată lângă casa de marcat de la Staples. El şi-a îndesat apoi discret tot portofelul – care conţinea carnetul de conducere, cărţile de credit, diferitele coduri numerice de acces imposibil de memorat, precum şi cârdurile cu bandă magnetică de securitate, de acasă şi de la studio – într-o cutie murdară de la KFC, pe care-a aruncat-o într-un tomberon.

Era îmbrăcat cu o cămaşă albastră de bumbac încheiată la toţi nasturii, o pereche de pantaloni de doc nepurtaţi, de culoarea boabelor de cacao („*Niciodată* de culoarea ciocolatei, după cum îl informase geamăna Cindy), şi o pereche de mocasini negri, lucioşi, pe care Melody i-i dăruise la o aniversare de demult. Şi-a dat jos ceasul de la mână şi l-a lăsat pe o bancă dintr-o staţie de autobuz. Nu purta nicio bijuterie.

Şi-a adus aminte de viziunea lui cu Susan, de claritatea şi de puterea ei de convingere. Asta i-a amintit cum se simţise când fusese chemat pe scenă pentru a-şi primi diploma de absolvire a liceului. Trecuseră ani buni de când nu mai fusese bolnav sau slăbit. Sub roba de absolvent, era aproape atletic şi auzea cum gaşca tipelor mişto din mulţimea aflată în spatele lui îi transmitea

schelălăieli tupeiste, asigurându-l că era, într-adevăr, o persoană cu totul nouă, care traversa o nouă graniţă. Avea acea senzaţie de ameţeală care vine din faptul că ştii că o parte din viaţa ta s-a încheiat şi că, fără îndoială, ceva cu mult mai incitant te aşteaptă înainte.

A luat-o spre est şi, o oră mai târziu, era leoarcă de transpiraţie. *Mâncare*.

Venise timpul să mănânce şi să se odihnească. La câteva cvartale în faţa lui se vedea un Burger King şi, odată ajuns înăuntru, John şi-a dat seama că n-avea nicio para chioară, aşa c-a cerut şi a primit un pahar cu apă, în timp ce încerca să ia nişte decizii privitoare la cină. O privire rapidă aruncată imaginii lui reflectate într-o oglindă de lângă tejghea i-a reamintit că nu se bărbierise în ziua aceea şi intra în scurtul interval în care mai putea să pară dezinvolt şi neprotocolar, pentru ca, un pic mai târziu, să pară doar că nu i s-a administrat medicaţia corespunzătoare.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule? îl întrebă managerul, care avea aerul c-ar duce lipsă de personal.

— Nu încă. Mulţam.

N-avea niciun sens să mai zăbovească. În entuziasmul care-l cuprinsese cu ocazia fugii sale, trecuse cu vederea subiectul hranei, presupunând că aceasta se va materializa, pur şi simplu, într-un fel sau altul. În timp ce se îndepărta de cubul cu aer condiţionat al restaurantului, observă fără să vrea pachetele de mâncare neconsumată care umpleau până la refuz numeroasele tomberoane şi, în vreme ce-şi continua drumul spre est, îşi dădu seama că trebuia să-şi facă repede un plan de nutriţie, într-o formă sau alta.

Soarele ajunsese la zenit şi începuse să se prăbuşească iute spre linia orizontului. Huruitul maşinilor era neîntrerupt. Se întuneca. Cartierele prin care trecea

deveniră tot mai sărăcăcioase, iar în curând dispărură până şi fast-foodurile, şi benzinăriile. Era transpirat şi însetat şi ştia că părea un individ dubios. Se întreba cât timp îl va mai face tunsoarea lui de o sută cincizeci de dolari să arate precum Cetăţeanul Icsulescu. Stomacul îi zvâcnea de foame şi deshidratare.

Un kilometru şi jumătate mai încolo, la o intersecţie, a zărit un McDonald’s. Cel puţin acolo putea să se cace şi să se spele şi să inventeze un plan oarecare de obţinere a hranei. Fiindcă ştia toate astea, paşii lui şi-au recăpătat zvâcul, iar în toaleta bărbaţilor din fast-food şi-a stropit cu apă de la robinet faţa răvăşită, apoi a intrat în sala principală, populată de câţiva pensionari, trei oameni pe cale de a ajunge fără adăpost şi o grămadă ursuză de adolescenţi asiatici, care erau ocupaţi până peste cap să-şi bată joc de legile californiene împotriva fumatului în incinte. Personalul de la tejghea era plictisit într-o manieră aproape medicală, clinică, şi asculta rugămintea lui John de a primi nişte apă de parcă ar fi fost tonul de apel al telefonului. John a primit totuşi paharul, care i-a mai cumpărat ceva timp, şi apoi, *evrica*! – adolescenţii s-au cărat şi au lăsat în urma lor un adevărat camping ca-n Parcul Naţional Yosemite, plin de resturi de mâncare. Repede, pretextând că-şi bodogăne sentimentele de profundă ofensă, a luat tăvile cu mâncare şi rămăşiţele de pe ele şi le-a îndesat în tomberoane, având grijă să lase în urmă cele mai savuroase bucăţi de burger, cartofi prăjiţi şi *nuggetăv* pe care le-a adunat rapid într-un şervet, împăturit şi scos din restaurant pe post de gentuţă-plic.

Afară, a cutreierat prin împrejurimi, căutând un loc unde să mănânce, şi a ales nişte dale de beton din spatele restaurantului, lângă câteva tufişuri de oleandru răzleţe, cu vedere spre niscai lăzi de gunoi şi sisteme utilitare îngrădite cu sârmă.

Un elicopter zbura pe deasupra capului său. Şi-a înghiţit mâncarea şi apoi a găsit un loc unde să se întindă, în spatele oleandrilor, un colţişor fără miros de urină, unde şi-a încropit o pernă din rumeguş şi scoarţă de copac care i-a dat mâncărimi pe braţe. A mirosit ceva uleios. Simţea ameţeala combinată cu uimire pe care o încerci când te-ai urcat într-un carusel defect.

La miezul nopţii, luminile McDonald s-ului se stinseră. John văzu cum doi angajaţi ieşiră pe uşa din spate, umplură o ladă de gunoi cu saci albi, durdulii, şi încuiară apoi zona îngrădită. Ca un coiot, pândea orice fărâmă de mâncare pe care-ar fi scăpat-o cei doi. Înainte de-a adormi, şi-a dat seama că personalul din tura de noapte va fi plecat când angajaţii din tura de dimineaţă vor veni să deschidă, aşa că aceştia din urmă nu-l vor putea recunoaşte pe fugarul bodogănitor cu barba nerasă de-o zi, ca a lui Fred Flinstone.

John era un nebun nobil. Proiectul lui de a bănănăi iară nimic premeditat de-a lungul şi de-a latul ţării fusese damnat de la bun început. El era romantic şi naiv şi-şi făcuse înduioşător de puţine planuri. Crezuse într-o idee siropoasă: că, dacă va lepăda frâiele vieţii sale, acest lucru îl va face să fie mai profund, îl va regenera – îl va transforma în regele Americii fast-foodurilor şi al nesfârşitului ei labirint pavat.

În fiecare zi, John se simţea şi mai murdar, şi mai dezgustător. Puţea. Încercase să-şi spele lenjeria intimă în chiuveta unei benzinării, folosind săpun industrial roz şi granulat, apoi o întinsese pe vârful unui gard ca să se usuce, dar îi zburase pe o grămăjoară de rumeguş de pe partea cealaltă a gardului.

Învăţase să evite poliţia. Dormise sub garduri vii. Îşi continuase rătăcirile spre est, cartier după cartier, dincolo de marginile districtului Los Angeles. Ajunsese să urască

profund câinii, pentru că aceştia îl recunoşteau drept hoinar şi apoi dădeau de ştire tuturor cu lătrături.

Aduna bănuţ cu bănuţ, din vânzarea cutiilor de aluminiu, ca să-şi cumpere – şi râdea când făcea asta – burbon – pileală ieftină! Delicat şi dulce, şi la fel de delicios, de nesofisticat ca prima oară când îl încercase, în adolescenţă.

În Fontana, un orăşel mort care pe vremuri trăise de pe urma unei oţelării şi care se găsea la vreo nouăzeci şi şapte de kilometri de ocean, a îndeplinit profeţia lui Ivan şi a furat haine de pe o sârmă unde acestea erau puse la uscat, uniforma unui curier de la UPS, care i se potrivi surprinzător. A aruncat o privire rapidă casei şi a observat că nu era nimeni înăuntru. Cu o rangă, a forţat broasca unei uşi laterale fragile şi ieftine. Înăuntru, a făcut un duş, s-a spălat pe cap, s-a bărbierit şi apoi şi-a îmbrăcat noua uniformă. Şi-a strâns hainele vechi într-o bocceluţă, pe care a vârât-o la plecare între două scaune de plastic, aşezate unul peste altul în grădina din spate.

Uniforma de la UPS era biletul lui către respectabilitate. Cu ajutorul ei, putea să iasă oriunde în public, indiferent de gradul de igienă, iară să atragă aproape nicio privire cercetătoare. Îl făcea să pară nepăsător, muncitor, cumpătat, un mesager special.

Nu şi-a făcut prieteni, dar, spre marea lui surpriză, a reuşit să înscrie cu vreo câteva femei excitate de ţoalele lui de la UPS. Se detesta pentru aceste experienţe, nu atât pentru că fuseseră vulgare, ci pentru că astfel de cedări în faţa ispitelor erau împotriva regulilor – ceea ce îl făcuse să înţeleagă brusc că *existau* nişte reguli, lucru la care nu s-ar fi aşteptat. S-a simţit un om moral, un sentiment cu siguranţă nou. Poate că drumul *chiar* îl schimba, în fond.

Prima aventură a avut-o cu o femeie – de douăzeci şi nouă? treizeci şi doi de ani? – încordată ca o coardă de

chitară supra-întinsă. Citea *Architectural Digest* în magazinul unei benzinării British Petroleum. Privirile li s-au întrepătruns.

— Aş zice că revista asta a început s-o ia la vale când au încetat să-şi îndrepte atenţia spre arhitectura pură şi şi-au abătut-o spre Casele Starurilor.

Şi uite-aşa au pornit-o spre casa ei, aflată în apropiere. Era dezlănţuită şi a mugit ca un elan lovit de streche când a văzut că John nu purta lenjerie intimă. În noaptea aceea a avut parte de primul lui somn pe o saltea după săptămâni întregi, dar i s-a tras prompt un şut în fund de dimineaţă, când ea a plecat la serviciul ei de procesare a tabelelor cu date într-un birou Dean Witter1.

În noaptea următoare a înscris din nou, de data asta cu o tânără mamă, plinuţă şi cu părul slinos, care-şi plimba bebeluşul de opt luni cu căruciorul, pe lângă un Poterry Barn[2324]. Şi ea locuia în apropierea locului unde o întâlnise şi i-a oferit lui John o masă după – salată de grădină şi o caserolă de friptură Stroganoff semipreparată, pe care el le-a mâncat iară să scoată o vorbă. Femeia şi copilul ei urlător i-au părut lui John foarte singuri pe lume. Şi atunci l-a izbit faptul că propria formă de singurătate era un lux, unul la fel de grijuliu ales şi plătit ca o vacanţă de trei săptămâni în savanele Kenyei sau ca un Ferrari roşu ca o cireaşă. Adevărata singurătate nu era ceva ce asistentul tău personal descoperea şi pentru care apoi obţinea un preţ tare bun. Adevărata singurătate era înăbuşitoare şi puţea a deznădejde. John a început să-şi privească propria situaţie ca pe-o extravaganţă. Singurul mod prin care o

23 Firmă de brokeraj americană, care se ocupa de clienţi din pătura de mijloc.

24 Reţea de magazine de decoraţiuni interioare din Statele Unite şi Canada.

mai putea înnobila era să se cufunde mai departe, adânc şi orbeşte, în angajamentul lui faţă de viaţa pe drum şi să dezvolte un soi de empatie pentru o gamă mai largă de emoţii umane.

Femeia l-a rugat pe John să rămână peste noapte, dar el a refuzat-o, ca nu cumva să se ataşeze întrucâtva de el şi apoi să se simtă încă şi mai singură, după ce bărbatul va fi plecat.

În ţinutul Riverside a sărit într-un vagon-platformă, care l-a dus până în Arizona, sub un cer lăptos de înstelat. Ritmul era liniştitor şi a adormit, trezindu-se între canioane roz şi nori de mărgean. La celălalt capăt al vagonului era un camarad Neică Nimeni, care se apleca peste margine ca să vorbească într-un limbaj al semnelor cu un prieten invizibil. John n-a făcut efortul de a scoate vreo vorbă. Exista un cod nescris printre aceşti Neică Nimeni că nu se vor bate la cap unul pe altul, şi doar erau atât de mulţi acolo, în cele patru zări! Odată ce John a aflat după ce să se uite, i-a văzut peste tot. În acelaşi fel în care creierul său ştergea stâlpii de telefon când privea un peisaj, creierul lui blocase până atunci prezenta acestor Neică Nimeni.

Nimeni i îşi predaseră familiile, copilăriile, slujbele, iubitele, aptitudinile, averile, afecţiunile şi speranţele. Erau încă umani, dar deveniseră, de asemenea, animalici. După două luni de călătorie, John era şi el, într-o măsură destul de mare, un Neică Nimeni.

Îşi aducea aminte cum făcuse împreună cu Ivan o excursie cu maşina, cu bătrâna lui 260-Z portocalie, demult, pe vremea când erau studenţi la UCLA, în zilele acelea pline de cursuri inutile, raze de soare, case mari locuite de staruri rock şi fără nicio piesă de mobilier, găletuşe cu pui fript şi muzici care se imprimau în creierul

lui ca nişte litere într-un aliaj de argint. Se întorceau de la o petrecere nereuşită din Valley, prin Hollywood Hills – Los Angelesul se întindea sub ei. John a tras maşina pe marginea drumului, iar Ivan l-a întrebat ce se întâmplase. John era tăcut. Văzuse brusc o străfulgerare a ceva mai vast decât un simplu peisaj.

— John-o, zău aşa, care-i faza? Te-apucă reveria lângă mine, amice!

— Ivan, calmează-te puţin. Priveşte oraşul.

— Mda. Şi?

— *Oamenii* au construit toate astea, Ivan. *Oamenii*.

— Păi, *dâââă*!

John a încercat să-i explice lui Ivan că până atunci el, unul, presupusese că lumea construită era ceva care exista pur şi simplu *acolo*. Dar acum înţelesese că oamenii făcuseră şi menţinuseră toate drumurile, toate ţevile de canalizare întortocheate care mergeau pe sub clădiri, precum şi toate cablurile care duceau electricitate din centrul planetei până la uscătoarele de păr, televizoarele şi aparatele pentru radiografii ale ţinutului Los Angeles. Iar cu aceste gânduri venise şi o înţelegere mai profundă a faptului că John însuşi putea să construiască, la rândul lui, ceva enorm şi să-şi facă treaba la fel de bine ca oricare. A fost o adevărată injecţie de putere.

Ivan înţelesese şi el, *oarecum*, situaţia. Dar nu în totalitate. John privise întotdeauna la acest moment ca la acela în care el devenise un „mare gânditor”.

Dar atunci, în acel tren, în acea noapte, John se simţi de parcă fusese făcut una cu pământul, umilit, ca cineva care se duce să viziteze casa copilăriei sale şi descoperă că aceasta a ajuns dărăpănată şi ştearsă.

Undeva, în Arizona, trenul s-a oprit, iar John s-a dat jos.

Capitolul paisprezece

Să facă filme cu succes de casă era cea mai mică dintre problemele lui John. Ivan se ocupa de chestiile legate de munca de zi cu zi, cum ar fi bugetele şi ventilatoarele, şi negocierea cu sindicatele. Rolul lui John era să intre într-o încăpere unde nu exista nimic în afară de câţiva tipi cu bani, care voiau un picuţ de strălucire, un profit sănătos la fiecare dolar investit şi şansa de a se da la nişte puicuţe din industrie. John trebuia să facă o vrajă pentru aceşti alde Capo Căplescu, Norm Tâmpişteanu şi Darreni-de-la-Citicorp. Trebuia să-şi îndese aura adânc, adânc, adânc înăuntrul măruntaielor lor, s-o răsucească aşa cum răsuceşti lama unui storcător de fructe, s-o scoată şi să privească apoi cum guleraţii ejaculează dolari. „Oameni buni, aici nu-i vorba de parai, aici e vorba de *sufletul* american – e vorba despre găsirea acestui suflet şi smulgerea lui de la rădăcină. E vorba despre luarea acestei rădăcini şi plantarea ei adânc în inima regizorului, caldă şi pulsândă, şi despre cum sângele cald şi pulsând va alimenta planta, o va hrăni până când ea va înflori şi ne va da trandafiri şi cârciumărese, şi orhidee, şi heliotropi, şi chiar, futu-i, habar n-am, *coame de cerb*\ Iar noi vom sta şi vom privi bobocii şi ne vom fi adus contribuţia. Asta-i singurul motiv pentru care ne aflăm aici. Noi suntem ţărâna. Noi suntem excrementele. Noi suntem rahatul. Dar noi suntem rahatul cel *bun*. Noi nu suntem altceva decât solul din care regizorul îşi va creşte viziunea. Şi-ar trebui să fim *mândri* de asta. a De obicei, John se urca direct pe masa din sala de şedinţe pentru acest moment. Oamenii arareori voiau detalii. Ei voiau magia, hocus-pocusul, şi John li-l oferea. El avea o intuiţie bună şi acţiona repede sub impulsul ei, cu o precizie de-a dreptul extraterestră. Credea că majoritatea oamenilor au cel puţin câteva idei bune în fiecare zi, numai că rareori le folosesc. John nu avea nicio frână. Nu exista niciun strop de zăbavă între

ideea lui şi punerea ei în aplicare. Era un luptător în trupa de comando a filmului. Uneori îl speria până şi pe el cât de uşor urmau oamenii pe cineva care propaga aparenţa hotărârii şi a voinţei.

Bel Air PI zidi un film cu gabori-pretenari şi cu buget rezonabil de mic, în care un tip crescut pe Centura de Rugină[25], un fost detectiv-la-Omucideri-transformat-în-detectiv-particular, devine partenerul fiicei primarului, o renegată roşcată („Dragule", spusese Doris după ce citise scenariul, „eroina ta e o roşcată şi o renegată! Ce-o mai putea să *urmeze*), pentru a înfiinţa o agenţie de detectivi particulari. Primul lor caz e s-o caute pe soţia dispărută a directorului unui studio cinematografic, care este găsită în mai multe bucăţi de mărimea pulpelor de la KFC într-o livadă de lămâi din ţinutul Imperial. Sunt implicate şi niscai droguri. Trădare. O scenă finală cu împuşcături şi o urmărire în timpul căreia Pisica şi Câinele se opresc din lupta lor şi-şi unesc puterile împotriva forţelor răului, şi apoi Şi-o Pun.

Filmul a relansat cariera unui star rock ofilit din anii şaptezeci şi a băgat steroizi într-un gen cinematografic aflat în declin la acel moment. Aproape imediat, *Bel Air PI 2* (*Bel Air n2*) a intrat în lucru, iar lui John i s-au aruncat în poală droguri şi dolari, şi pizde.

Bel Air n2 a devenit un succes monstru, mai mare decât originalul, şi a fost urmat de un *thriller* cu o invazie extraterestră a cărui coloană sonoră a rămas pe primul loc în topuri vreme de cinci săptămâni, apoi de un *thriller* gen terorişti-ocupă-Disneylandul, ale cărui încasări au ajuns

25 The Rust Belt, numită uneori şi The Manufacturing Belt, este o zonă care cuprinde părţi din nord-estul Statelor Unite, din statele Mid-Atlantic şi Upper Midwest, unde economia se baza pe industria oţelului. Termenul se referă la prăbuşirea acestei industrii şi la restructurarea ei, care a dus la pierderea a sute de mii de slujbe.

până la cer după lansările din Europa şi Japonia, dar care n-a mers la fel de bine în America de Nord, fiindcă regizorii la indigo au umbrit reţeta zgomotoasă, scăldată-n muzică a lui John. Maniera lui de a face filme nu era deloc şablonardă. Pentru el, era un mod de a crea lumi în interiorul cărora putea să hoinărească având puterea absolută, departe de istoria sa personală, eliberat de bolile copilăriei şi de rudele fantomatice.

Oriunde se ducea John, volumul era dat la maximum. Odată, el şi Ivan conduceau maşina-lunii-în-curs a lui John, un Bentley „de culoarea gâtului lui Grace Kelly" spre La Quinta, pentru a participa la distracţia de weekend a directorilor de la Polygram. Au lăsat maşina parcată în deşert, plecând să caute schelete de cactuşi pe care Nylla şi le dorea pentru aranjamentele ei florale. După ce-au stat o vreme în soare, John s-a dus la maşină şi s-a întors apoi la stânca pe care se cocoţase Ivan, cu un braţ de articole. Primul era un meniu laminat furat dintr-un restaurant Dennys. L-a răsucit, transformându-l într-o pâlnie pe care a folosit-o pentru a da pe gât articolul numărul doi, o sticlă de tequila de jumate. S-a întins apoi după al treilea articol, o carabină. A folosit-o pentru a trage cinci salve în carcasa maşinii, transformând-o astfel într-un ciur instant şi scump. Ivan a urlat: „Sexy!" John a vomat prompt şi la scurt timp a încetat să mai aibă maşini-ale-lunii-în-curs, oprindu-se la Bentleyul împuşcat ca alegere finală, distinctă. John avea o reputaţie de apărat şi, atunci când intra într-o încăpere, succesul şi decadenţa roiau în jurul lui ca nişte bârfe zemoase.

Singurul prieten adevărat al lui John, în decursul anilor, fusese

Ivan. Ca bonus pentru Ivan, John venise la pachet cu o mamă.

Doris – o prezenţă care lipsise în mare măsură în

viaţa lui Ivan, de când tatăl său îşi scosese căsnicia din sistem la doar câteva luni după naşterea băiatului. John şi Doris locuiau în casa de oaspeţi de vreo două săptămâni, când Ivan a fost expediat valvârtej acasă, dintr-o şcoală cu internat experimentală de lângă Big Sur. Fusese prins inhalând eter dintr-o sticlă de Orange Crush. Eterul fusese furat din laboratorul de ştiinţe de un student care i-l dăduse lui >

Ivan la schimb, pentru nişte ditamai căşti stereo.

— De ce inhalai eter? îl întrebase John la prima lor întâlnire, în holul din faţă al casei principale, a cărei podea de piatră era atât de netedă şi de strălucitoare şi părea atât de dură, încât John cugeta că orice ar fi scăpat pe ea s-ar fi zdrobit – sticlă, metal, pene sau diamante.

Fiindcă nu mai fusese niciodată în California, i se părea că simte cum arşiţa îi repară trupul.

— Încercam să depăşesc un moment, a spus Ivan.

— Ce moment?

Ivan l-a privit pe acest copil palid, sfrijit, cu caş la gură, mai mult fantomă decât trup, şi a hotărât de la bun început să-i facă mărturisiri. A presupus că un corp atât de slab dezvoltat nu poate să adăpostească decât o minte supradezvoltată.

— Am frica asta prostească, paranoică… s-a oprit. De Era Glaciară.

John îi auzea pe Doris şi pe Angus, care stăteau împreună în living, râzând.

Ivan a continuat:

— Tot văd imaginea asta. Imaginile astea. Un perete de gheaţă ca falezele din Dover… hârşâind de-a lungul Pasadenei şi apoi peste Wilshire, şi zdrobind casa noastră.

— Cine ţi-a spus una ca asta? E un mare căcat! Nu aşa merge treaba. Ce se-ntâmplă, în primul şi-n primul rând, e că ninge, dar zăpada asta nu se topeşte cu totul

peste vară. Şi apoi, iarna următoare, ninge din nou, şi nici zăpada *asta* nu se topeşte. Iar apoi mai ninge şi se mai adaugă nişte straturi de vreo sută de centimetri, probabil în fiecare an, şi niciunul dintre ele nu se topeşte. După o mie de ani – o clipire din ochi în marele plan al existenţei –, te trezeşti cu o lespede de gheaţă cu grosimea de un kilometru şi jumătate. Numai că tu te-ai curăţat deja de mult până atunci. Şi, dacă erai cât de cât deştept, te-ai fi mutat la Ecuator din primul an, oricum!

Ivan a rămas în picioare şi i-a zâmbit lui John şi, din acel moment, a încetat să-şi mai facă griji în legătură cu Era Glaciară. Cei doi s-au întors şi au privit afară, spre aspersoarele tremurânde din grădină, printr-o ferestruică făcută din bucăţi romboidale.

— Ţie ce ţi s-a-ntâmplat? l-a întrebat Ivan. Arăţi de parc-ai fi mort sau cam aşa ceva. De parc-ai fi la un teleton!

Din acel moment, trupul lui John s-a metamorfozat. A crescut înalt, aproape musculos, dar sănătatea a venit prea târziu în adolescenţă ca să-i mai permită accesul la sporturile de echipă. Nu-i păsa decât de activităţile solitare, în care putea să revendice victoria pură, fără diluarea egoului specifică echipelor. John a încetat, de asemenea, să se mai uite la televizor, pentru că, în chip superstiţios, l-a echivalat cu boala.

John şi Ivan au devenit o echipă, făcând filme ca nişte farse pe peliculă de super-8, la început, primul dintre ele intitulându-se *Noaptea de sâmbătă a lui Doris*. Acesta făcea cronica decăderii ei induse de cocteiluri, dintr-o moştenitoare a imperiului insecticidelor din Delaware, care întinde cu eleganţă fărâme de ou fiert tare pe triunghiuri de pâine prăjită, fără coajă, şi care adoră să fie băgată în seamă, pentru ca apoi să exagereze această nevoie de atenţie, devenind o sălbatică *mal vivant*, care

bolboroseşte fragmente de cântece marinăreşti în ţevile de sub chiuveta din baie.

Cel de-al doilea film al lor a fost mult mai mundan. Angus le-a spus că trebuie să înveţe ce înseamnă să secvenţializezi şi să montezi, aşa că John şi Ivan l-au însoţit pe Angus de-a lungul unei zile obişnuite la studio – captându-i pe peliculă întâlnirile, prânzurile, drumurile cu maşina prin tot oraşul, precum şi o vizionare de noapte. Totul a fost montat şi prezentat cu subtitluri lacrimogene la cea de-a cincizecea aniversare a lui Angus, cu titlul: *Director de studio cinematografic poartă în secret un scutec*, *pentru cât face să se simtă obraznic*, şi a marcat debutul lor în comunitatea cinefililor.

John era un tânăr surprinzător de încrezător în sine şi un om de acţiune, nu un gânditor. Acesta fusese un impuls pe care Doris îl încurajase să şi-l ascută, pentru că nu voia ca John să fie în niciun caz un Lodge, aşa că-i stimulase entuziasmul pentru orice era complet împotriva caracterului de Delaware. Încurajase acţiunea, creativitatea şi o profundă antipatie pentru trecut. Îl convinsese, de asemenea, pe Angus să-l scoată cu totul pe Ivan din sistemul şcolilor private, astfel încât ambii băieţi să poată merge la liceul din oraş. Niciunul dintre ei nu ajunsese pe culmile gloriei, dar amândoi fuseseră destul de fericiţi acolo, iar mai târziu îşi croiseră / *

drum spre UCLA, unde-şi petrecuseră majoritatea timpului făcând scurtmetraje şi umblând după fete. Lui John îi mai plăceau şi maşinile. Îşi cumpărase un 260-Z portocaliu, din profiturile obţinute din vânzarea unor maşini din ce în ce mai scumpe, pe care, după achiziţionare, le tuna şi le vindea mai departe, în timp ce Ivan conducea un Plymouth Scamp de culoarea mentei verzi, pe care-l cumpărase de la unul dintre grădinarii lui Angus.

Când aveau douăzeci şi patru de ani, au pus temeliile companiei Equator Pictures, folosind relaţiile lui Ivan şi un mic împrumut oferit de Angus. Au avut repede primul lor succes cu *Bel Air PI*, ceea ce i-a făcut pe amândoi bogaţi şi independenţi, puternici şi independenţi, precum şi dependenţi unul de celălalt. John era mărfarul de neoprit. Ivan se asigura că legumele servite de furnizori meseriaşi erau proaspete şi strecura câte-o bancotă de cinci sute de dolari arţăgosului vecin de lângă un loc de filmare, care refuza să-şi oprească maşina de tuns iarba.

Într-o zi de primăvară, undeva, între *Bel Air P* şi *Bel Air PI 2*, John şi Ivan erau într-o benzinărie ARCO, unde făceau plinul Bentleyului împuşcat. Datsunul 260-Z rămăsese vehiculul lui preferat, deşi până în acel moment deţinuse seria, obişnuită în branşă, de maşini ţipătoare-şi-fară-valoare.

— Îmi place să-mi pun singur benzină în maşina mea, Ivan, i-a spus John prietenului său. Întotdeauna merg la benzinării cu autoservire. Ţi-am spus vreodată de ce?

— Ca să fraternizezi cu omul simplu, de pe stradă? a râs Ivan.

— Nu. Pentru că-mi place să mă uit la numerele care zboară pe cadranul pompei de benzină. Îmi place să-mi închipui că fiecare număr e un an. Îmi place să văd cum istoria începe la Anul Zero şi fuge în sus, şi mai sus, şi mai sus. Evul Mediu… Renaşterea… Vermeer… 1776… Căile ferate… Panamá… Urcăm, urcăm, urcăm… Marea Criză… Al. Doilea Război Mondial… Suburbiile… Asasinarea lui JFK… Războiul din Vietnam… Epoca disco… Erupţia vulcanului St Helen, în 1980… Serialul Dinastia… şi apoi, BUAP. Ne ciocnim de zid. Ne ciocnim de *prezent.*

— Şi ce dacă?

— Păi, uite *ce dacă*: există acel interval scurt, magic, de doar câteva numere după anul în curs, oricare ar fi el.

Ori de câte ori mă lovesc de anii ăştia, pentru, probabil, o fracţiune de secundă, pot, dacă nu *să văd* viitorul, atunci cel puţin *să-l simt*.

— Ascult, spuse Ivan.

Era atât de răbdător cu John!

— E ca şi cum aş fi primul care ajunge aici… în viitor. Eu sunt primul. Sunt un pionier.

— Şi asta vrei să fii, un pionier?

— Da.

Ivan a făcut o pauză şi apoi, pe un ton respectuos, a întrebat:

— John-o, ţi-ai verificat presiunea cauciucurilor?

— Neh!

Ivan a ieşit din maşină, a luat un manometru de la unul dintre angajaţii benzinăriei, s-a întors şi a verificat presiunea.

— Trebuie să faci şi lucrurile mici, John. Toate contează, şi cele măreţe, şi cele neînsemnate.

Capitolul cincisprezece

John a terminat cina cu Ivan şi Nylla, apoi a coborât spre casa de oaspeţi. Doris, care refuzase masa împreună cu bebeluşul din părinţi drogaţi MacKenzie, dormea. Pentru prima oară de când se întorsese din hoinăreală, el nu simţea oţel rece şi negru de-a lungul coloanei vertebrale. Se gândi la femeile cu care fusese, pe apucate, în timpul pribegiei, apoi se gândi la Susan. În timp ce răsucea mânerul uşii de la intrare, se gândi că *el* ar putea să absoarbă privirea aceea plină de singurătate pe care o zărise în ochii lui Susan – şi John era de-acum destul de sigur că era vorba de singurătate, în ciuda zâmbetelor şi a încrederii în sine. Dacă învăţase ceva cât fusese plecat, era că singurătatea şi discuţiile pe faţă despre ea sunt cele mai tabuizate lucruri din lume. Uitaţi de sex sau de politică, sau de religie. Sau chiar de eşec. Singurătatea este cea

care face să se golească o cameră. Susan putea să însemne mai mult pentru el decât încasările ultimului său film. Cu Susan ar putea să dea şi el o mână de ajutor, ar putea chiar să scoată la suprafaţă un lucru mai bun decât o promovare asiduă pentru un filmuleţ fără valoare.

A sunat-o şi i-a răspuns din nou robotul. A închis. Simţea că are din nou şaisprezece ani.

Când Susan nu i-a răspuns nici după o oră, John a descoperit că inima i-o luase la trap şi că puterea lui de concentrare era grav avariată. Până la miezul nopţii, era căpiat de parcă s-ar fi drogat, dar fără să fi avut parte de distracţie. S-a hotărât să-şi redirecţioneze mesajele de pe fix pe mobil, apoi să închirieze nişte casete cu filme în care juca Susan. Voia să vadă dacă privirea singuratică fusese întotdeauna acolo sau dacă era ceva recent. Şi voia doar să-i vadă chipul. „Asta simt fanii pentru staruri”, se gândi el. „Deci cam aşa e”. Pentru John, starurile erau doar o parte din fluxul de oameni care-i trecea prin casă, pe lângă menajere, impresari şi furnizori de mâncare. Dar în seara aceea a înţeles atracţia unora faţă de tabloide şi de revistele fan cluburilor.

A condus sedanul Chrysler al lui Ivan spre West Hollywood. Dintre toate automobilele lor, sedanul era maşina preferată a lui Ivan şi a lui Nylla, datorită anonimităţii lui. Nu arăta ca o maşină închiriată, dar nici – aşa cum spusese Doris – „ca aparţinând cuiva din diaspora sau vreunui mic-burghez încrezută

Traficul era suportabil; întunericul nopţii părea curat. A găsit un centru de închirieri casete video, West Side Studio. Când a intrat, a văzut că era genul de centru unde managerul îşi exprimă personalitatea prin nişte indicatoare tipărite la imprimantă laser care proclamă categorii precum: „MAME MALEFICE44, „ŢIPE DRĂGUŢE

& PROSTUŢE44 şi subcategorii esoterice, cum ar fi „SĂRBĂTORI SÂNGEROASE44 sau „RAHATUR144, unde John a fost sincer amuzat să-şi descopere vechile eşecuri, *The Wild Land* şi *The Other Side of Hate*.

Şi-a dat seama că n-avea nicio idee în ce filme jucase Susan. L-a întrebat pe vânzător, un tip pe al cărui ecuson scria „RYAN44, dacă avea ceva în care să fi jucat Susan Colgate, iar acesta a guiţat de plăcere: „Do n şoara Collllligate? Păi, cred şi eu că *am*\ Chiar pe-aici! 44 Şi l-a condus pe John spre un suport de reviste vechi, plin de carcase de casete video îngălbenite. Deasupra suportului era un indicator pe care scria: „SFÂNTA SUSAN CEA DIVINĂ44. Partea de sus a suportului fusese înzorzonată cu lumânări ca cele de altar şi cu ofrande sacrificiale – batoane de ciocolată japoneze, sticluţe de medicamente, un Airbus 340 de jucărie, cu o aripă ruptă, şi un mozaic de poze cu capul lui Susan, alese pentru jertfire dintr-o gamă largă de publicaţii. Ryan a stat răbdător în picioare, aşteptând reacţia lui John, dar acesta a rămas tăcut, cu artificii explodându-i în creier. Simţea o dorinţă de-a dreptul sexuală de a-şi însuşi altarul.

— E-o mare figură, nu-i aşa? a întrebat Ryan.

— Tu ai făcut asta? a bâiguit John, privindu-l pe Ryan, o clonă C îap în toată regula – pantaloni kaki, tricou alb şi cămaşă groasă de flanel pe deasupra. O faţă simpatică, gen *Brady Bunch*. De scenarist de sitcomuri la studiourile Fox.

— Cu grijă plină de veneraţie.

— Îţi dau o sută de parai pe el, în clipa asta.

Ryan a rămas cu gura căscată:

— Domnule Johnson – îmi pare rău, dar nu pot să mă prefac că nu ştiu cine sunteţi –, acesta este altarul *meu*. Nu-l pot înstrăina aşa, pe nepusă masă.

— Cinci sute, da sari şi cu filmele.

— Domnule *Johnsont* Eu *l-am făcut*. Nu e vreo băşcălie sau mai ştiu eu ce. Ei bine, poate că e şi-*un pic* de băşcălie în toată chestia asta… Dar mi-a luat ani de zile să lipesc toate decupajele alea din ziare!

— Nouă sute. Jumate din tot ce am. Ăştia-s ultimii mei bani. Toată lumea ştie că-s falit. Chiar şi cu *Mega Force*… banii sunt investiţi.

— Nu-mi spuneţi asta! Prea multe informaţii, domnule Johnson!

— John.

— Prea multe informaţii, John!

Randy îşi puse mâinile-n şolduri şi-l privi pe John, care trecea în revistă titlurile de pe cotoare. Centrul de închiriere era gol. Puteau vorbi tare.

— *John*, sunt un străin pentru tine, dar dă-mi voie să te întreb ceva.

— Bine-ai venit la dezintoxicare! întreabă-mă.

— Eşti, cum să spun, *îndrăgostit* de domnişoara Colgate?

— Ce?

John era şocat, nu de francheţea lui Ryan, ci de acelaşi fior pe care-l simţea ori de câte ori descoperea cine era criminalul, într-un roman de Agatha Christie.

— Îndrăgostit? Eu…

Nu-i nevoie să spui mai mult. E-n regulă. Eu, unul, sunt în slujba forţelor Binelui. Şi, ştii, nu mă surprinde deloc.

— Ce nu te surprinde? N-am zis niciodată c-aş fi îndrăgostit.

— Şşşt! Eşti exact ca turnul ăla de emisie de la RKO care trage în eter, în loc de fulgere, salve cu Susan.

— Eşti un nemernic mic şi coios!

— Zău aşa! Ryan îşi dădu seama că John nu se supărase. Ba chiar dimpotrivă: Vreau să zic, amândoi aţi

pus la cale numere de dispariţie. Al ei a fost după prăbuşirea unui avion, acum vreo trei ani, iar al tău, ceva mai devreme anul ăsta.

John n-avea de gând să-l combată:

— Dă-i drumul. Ce vrei să zici, de fapt?

Ryan îşi frecă bărbia şi deveni didactic:

— Ei bine, asta trebuie să fie o chestie *nouă,* aş zice. Fiindcă, dac-ar fi cât de cât veche, i-ai fi văzut deja toate casetele video mai vechi.

— Bingo, doctore Einstein!

— Când ai întâlnit-o?

— Azi. La prânz. La Ivy.

Ryan fluieră, apoi se relaxă:

— Să-ţi zic eu cum stă treaba, John! închiriază toate filmele şi-o să le raportez ca pierdute sau furate.

— Mda?

— Mda. Şi nu-ţi mai cheltui ultimii bănuţi. Pun eu altarul la bătaie, da să ştii că e şi-un şpil.

— N-ar mai fi viaţă pe pământ dacă n-ar fi şi-un şpil. *Quest-ce que acest*, Ryan?

John se trezi că-l simpatiza pe tânărul ăsta ciudat.

— Va trebui să răspunzi la o serie de întrebări privind sondarea talentului cuiva, după ce vei citi un scenariu pe care l-am scris eu.

— Mi se pare destul de corect. S-a făcut!

— Bun! O să-nchid aici şi putem scana casetele alea, ca să le ştergem din sistem, apoi mergem să încărcăm toate chestiile astea în maşina ta.

Cei doi bărbaţi au cărat altarul până la tejghea, unde Ryan s-a apucat să scaneze cu aparatul de la casă codurile de bare ale casetelor video. John i-a dat adresa casei de oaspeţi, precum şi numărul lui de telefon.

— Dă chestiile astea oricui şi gata, eşti acoperit, nimeni şi nimic nu te mai pot atinge. Şi dă-mi voie să te

întreb şi eu ceva, Ryan… de ce-ai făcut tu u*n* altar? Nu eşti un obsedat, pentru că ăia nu fac altare… Ei doar se ţin scai după oameni. Care-i faza cu tine?

Ryan a ridicat ochii din tejghea şi era pe punctul să spună ceva, dar s-a stăpânit în mod vizibil şi a început astfel:

— Oh, ştii, cu toţii avem nevoie de o obsesie, iar a mea e La Colgate: Prestwick Drive 3184, Benedict Canyon, numărul carnetului de conducere, obţinut în Wyoming, 3352511, numărul de telefon la secret, mesajele îi pot fi lăsate la Adam Norwitz, de la Agenţia IPD.

John se holba la Ryan.

— Închiriază diverse chestii din centrul nostru.

John s-a uitat la casete, câteva episoade din *Meet the Blooms*, *Dynamite Bay* şi *Thraices Faces – On Tour with Steel Mountain*. Rahaturi.

— Mai e şi-un alt motiv pentru care o placi pe Susan Colgate. Te superi dacă mi-l spui şi mie?

— Corect. Un tip de la Departamentul de Poliţie din Los Angeles mi-a zis că am fost ultima persoană care i-a lăsat un mesaj pe robot, înainte să se prăbuşească avionul… acum câţiva ani. Nu pot să explic de ce-o plac. Şi acum, iată-te aici, în seara asta. Aşa că simt din nou că între mine şi ea există o legătură.

Altarul se potrivea perfect pe bancheta din spate a maşinii. Aerul de-afară era surprinzător de rece, iar John simţi că are pielea lipicioasă.

— Asta-i scenariul, spuse Ryan.

— Mda, mda, mormăi John, înşfăcându-l.

— John… ascultă-mă!

John se opri – nu era obişnuit să i se adreseze cineva în felul ăsta, dar nu se supără.

— O să citeşti scenariul şi apoi o să mă cauţi imediat. Da’ asta nu-i tot.

— Nu-i tot?

— Nu. O să mă suni de câte ori simţi nevoia, ca să vorbim despre Susan.

— Ai idee cât de dement sună asta, Ryan?

— Dement sau nu, sunt sincer. Alţi oameni n-au să înţeleagă chestia asta, atunci când o să iasă la suprafaţă. Şi o să iasă. Nu din cauza mea, ci din a ta, pentru că eşti îndrăgostit, aşa că ai nevoie să spui verzi şi uscate. Ceilalţi nu vor înţelege.

Pe John îl pufni râsul:

— OK, Ryan, ai câştigat! Când inima mea va fi gata să cânte, poţi să fii Yoko Ono a mea.

— Mult noroc, domnule Johnson.

John i-a făcut un semn de rămas-bun şi a plecat imediat cu maşina spre Prestwick 3184, a parcat vizavi şi s-a uitat la căsuţa albastră, în stil Cape Cod a lui Susan, înconjurată de tufişuri ornamentale netunse. Un bec era aprins pe verandă, dar în rest, întuneric. Şi-aşa a trecut o oră, iar singura activitate a lui John a fost să numere cum treceau pe lângă el un tip care-şi plimba căţelul şi trei maşini. S-a dat bătut şi, noaptea târziu, a luat-o înapoi spre casa de oaspeţi. Străzile erau surprinzător de goale, iar la intersecţia lui Highland cu Sunset Boulevard a văzut că era ceaţă, apoi şi-a dat seama că aşa ceva nu se poate la Los Angeles. I-a sunat mobilul, dar cel care-l sunase a închis. John a recunoscut că, într-adevăr, era ceva în aer.

În noaptea aia, John n-a pus geană pe geană. A citit scenariul lui Ryan şi a băut suc de zmeură, îndoit cu suc de urzică-de-mare şi mango. S-a uitat la telefonul mobil şi s-a întrebat care ar fi ora, cât de cât plauzibilă, când ar putea s-o sune pe Susan. Şapte jumate? Prea devreme. Opt? Da. NU. O să pară disperat. Opt jumate? „Ăăă, bună, Susan… Da, ştiu că e cam devreme… /4 Nouă? Da – dar cum să trăiască până atunci şi cum să înoate prin cerneală şi

beznă, şi sufocanta lentoare a nopţii?

Până la ora şase, cerul se luminase şi câţiva porumbei zburau de colo-colo prin tufişuri. A lăsat jos scenariul lui Ryan, *Tunguska*. Era bun. O femeie din Texas moşteneşte de la tatăl ei un cerc de metal straniu, ca o coroană pe care n-au fost montate pietre preţioase sau ca un cerc pentru brodat. Ea îl ridică, pentru a-l privi mai bine, în lumina ecranului unui televizor şi, deodată, tornade negre ca o frişcă bătută cu pudră de lemn-dulce coboară din ceruri, făcând praf şi pulbere cartierul ei din Galveston şi transformându-l într-o groapă de gunoi plină de bucăţi de placaj crăpate, mobilă distrusă, crengi smulse, jucării, maşini şi haine. Numai camera în care stă ea e cruţată. Se vădeşte că acel cerc e un portal care transformă energia psihică a oamenilor în energie nucleară.

John a auzit freamăt în susul dealului – banda de alergare a lui Ivan se trezea la viaţă cu un bâzâit la ora ei obişnuită, şase şi jumătate. Companie! A urcat dealul spre Ivan, care privea ştirile de dimineaţă la un televizor antic, cu diagonala de treizeci şi cinci, aşezat ca de obicei pe un şezlong.

— John-o!

— Ivan…

— Arăţi ca dracu’! Ai stat treaz toată noaptea?

Banda de alergare a lui Ivan era pe viteza a treia din zece posibile.

— Mda.

Nu era ceva ieşit din comun.

— Te-ai uitat la ceva ca lumea?

— Ca să-ţi zic sincer, nu. Am citit ceva.

— *Ai citit*?

— Da, un scenariu.

— Măi să fie, *mâi să fie*\ *Câinii muşcă oameni*. Când

ai atins ultima oară un scenariu?

John a trebuit să se gândească:

— Mda, mda… Mă rog.

— E ceva ce putem folosi?

— Aşa cred. E-n regulă.

— E-n regulă, adică-i bun, sau e-n regulă, adică-i de rahat?

— E-n regulă, adică-i bun. E-n regulă în sensul că-i *grozav*; de fapt.

— Vrăjeşte-mă, amice!

John a început să povestească filmul.

— Ce se întâmplă după ce sare-n aer Galveston? Ivan era cucerit.

— Mergem înapoi în timp – până în 1909, la celebra explozie a meteoritului din Tunguska.

— Adică atunci când jumătate din copacii din Siberia au fost culcaţi la pământ?

— Aia e – doar că se vădeşte că n-a fost vorba de explozia unui meteorit. A fost ceva provocat de cercul ăla.

— Nu de extratereştri, sper! Piaţa-i suprasaturată de rahaturi cu extratereştri.

John îşi cronometră pulsul sau alte funcţii cu un aparat special.

— Nu de extratereştri. Cercul e din Elveţia. Din Berna. E făcut în 1905, de o evreică voluptuoasă din Rusia, care stă la câteva uşi distanţă, pe acelaşi palier, de apartamentul lui Einstein. Asta-i anul în care-a descoperit teoria relativităţii.

— Vo/zemoasă? Ce hal de cuvânt mai e şi ăsta? Unde suntem, John-o… în 1962?

— Bine, bine… Da ea-i foarte fierbinte.

— *Fierbinte*? Acum am ajuns în 1988?

— Dumnezeule mare, Ivan! E şi fierbinte, şi rece,

într-un fel. Părinţii i-au murit, iar ea trebuie să se întoarcă în Siberia. Numai că, atunci când ajunge acolo, are loc un accident – explozia din Tunguska.

— Ce fel de energie psihică poate declanşa o explozie care să facă una cu pământu' jumătate din Siberia?

— Primul orgasm al femeii, canalizat accidental printr-un inel amplificator din interiorul cercului.

— *Jawohl*!

— Oricum, ea se află în centrul exploziei, aşa că e-n siguranţă. Asta-i parte din înţelegere. Imaginează-ţi efectele speciale din filmu' ăsta, Ivan! în fine, pân-acum, băieţii răi au aflat totul despre acest cerc.

— Cine sunt băieţii răi?

— Un consorţiu bancar elveţian, de dinainte de Al. Doilea Război Mondial. Tipii care mai târziu vor smulge plombe de aur în lagărele morţii.

— Zi mai departe!

— Bancherii ăştia îl vor. Toate guvernele îl vor, dar ea ascunde cercul şi se ascunde şi ea, până în 1939 şi până la război. E trimisă într-un lagăr de concentrare şi naziştii pun mâna pe cerc. Apoi americanii îl fură de la germani şi-l folosesc ca să atace cu arme nucleare Japonia. Dup-aia inelul e mutat în Nevada, unde ei sug energia celor care pariază, energia celor disperaţi din Las Vegas, pentru a-şi face experimentele nucleare. Dar fiul acestei femei, un om de ştiinţă specializat în balistică şi care lucrează chiar în locul unde se fac experimentele, face nişte legături şi-şi dă seama la ce foloseşte, de fapt, cercul – şi, de asemenea, că-i aparţine *lui*, Aşa că reuşeşte să-l şutească – şi aici testele nucleare iau sfârşit, în anii optzeci – şi se duce pe furiş la Galveston, unde duce şi cercul. Dar are un atac de apoplexie. Fiica lui, interpretată de aceeaşi actriţă, pune cercul într-un dulap cu valize. Iar când face curăţenie în

dulapul ăsta şi-l goleşte, are loc accidentul cu cercul pus în faţa televizorului. Tornada îi alertează pe băieţii răi şi, uite-aşa, începe urmărirea asta care se încheie cu un uragan de sânge. Peştii sunt întorşi pe dos ca nişte mănuşi. Trandafirii înfloresc la miezul nopţii. E Apocalipsa. În final, femeia ia cercul şi-l duce în Hawaii, şi-l aruncă într-unul dintre vulcanii activi din Oahu. Ce crezi?

Ivan îşi măsura ritmul respiraţiei, în timp ce banda lui de alergare trecuse la simularea urcării unui deal:

— Îmi sună a grămezi de dărâmături care zboară prin cadru.

— Dărâmături? Ce? Mda… cred că da.

— M-am întâlnit cu nişte tocilari de la ILM1 şi ZGI[26] la San Francisco, înainte să plec în Scoţia. Computerele lor pot să simuleze perfect cărămizi şi gunoaie care zboară. Caută o „vitrina[27] în care să-şi prezinte noile tehnici, iar filmul ăsta pare fix ce le trebuie. Povestea mai trebuie puţin lucrată, totuşi. Cine-i scenaristul?

— Unu din reformiştii ăştia… Ryan Nu ştiu-cum. E pe val.

— N-am auzit de el. E vreo licitaţie pentru scenariu?

— Avem drept de primă opţiune.

— Cât crezi c-ar costa?

— Cinci sute.

— Coboară la trei. Zici că-i bine să ne băgăm în asta?

— Primul scenariu care-mi face creierul să aibă o erecţie.

— E primul scenariu pe care-l *citeşti*, după ani de zile.

A sunat un clopoţel, anunţând că la poartă era

---

26 Industrial Light & Magic (ILM), companie de producţie a efectelor speciale pentru lungmetraje, înfiinţată în 1975 de George Lucas.

27s pecializată în producţia de imagini tridimensionale.

cineva. Ivan a oprit banda de alergare.

— John-o, hai să vedem cine-i acolo!

Au înconjurat curtea interioară, potopită de un şuvoi de flori şi ramuri luxuriante. În faţa intrării era o maşină de poliţie, cu un poliţist care butona la interfon, lângă ea, şi un altul, pe scaunul de lângă şofer. Ivan a apăsat butonul unei telecomenzi şi le-a dat drumul înăuntru. Toţi patru s-au reunit pe treptele din faţă.

— Domnilor poliţişti? a zis Ivan.

— Bună ziua, domnule McClintock! spuse poliţistul mai înalt. Bună ziua, domnule Johnson. Aveţi o clipă, domnule McClintock?

— Spuneţi-mi Ivan. Desigur. Despre ce-i vorba?

— Facem o verificare. Deţineţi un sedan Chrysler alb, cu număr de înmatriculare 2LM 3496T?

— Da.

— Aţi condus cumva această maşină prin Benedict Canyon azi-noapte, pe la ora două?

— Eu am condus-o, răspunse John.

— Aţi putea să ne spuneţi unde-aţi fost azi-noapte, domnule Johnson?

— Sigur. Am luat nişte casete video de la West… West… West Side Video, din Santa Monica.

— Ce casete video?

— Vreo zece. Chestii cu Susan Colgate – *Meet the Blooms* şi câteva rahaturi de serie B.

Poliţistul îi aruncă o scurtă privire plină de subînţeles:

— Pe la ce oră să fi fost asta, domnule Johnson?

— Tipu’ tocmai închidea centrul de închirieri. Pe la unu, cred.

— Şi apoi?

— Apoi… am mers şi am parcat în faţa casei lui Susan Colgate. Am stat acolo cam o oră.

— De ce, domnule Johnson?

— E ceva în neregulă? Ce se-ntâmplă aici? John începea să se enerveze.

— E o verificare de rutină, domnule. De ce-aţi parcat în faţa casei ei?

— John-o! spuse Ivan. Răspunde-le, OK? Nu semnăm un contract de distribuţie aici.

— Nu mi-a răspuns la mesajul pe care i l-am lăsat pe robot. Susan Colgate. Am crezut c-ar putea ajunge acasă mai târziu.

— Locuiţi aici, domnule Johnson? a întrebat poliţistul mai scund.

— În casa de-acolo, de jos. Cu mama mea.

Poliţia s-a uitat în josul dealului, spre casa de oaspeţi, aproape neschimbată din ziua când John o zărise pentru prima oară.

— Mi-am pierdut căsuţa din copac din Bel Air anul trecut. Probabil c-aţi citit despre asta în *People*.

— N-ai pierdut-o, John, a intervenit Ivan. Ai dat-o *de pomana*.

— …Fiscului. Asta nu-nseamnă c-am dat-o. Înseamnă că ei a*u* luat-o.

— Chryslerul în discuţie este cel de-acolo, de jos? a întrebat poliţistul cel înalt.

— ăla-i, a spus John, al cărui stomac s-a umplut de aluviuni când şi-a adus aminte de altarul aflat pe bancheta din spate. E un… ei, tu-i mama mă-sii! O să vedeţi.

Cei patru au coborât dealul, poliţiştii intrând într-o acţiune aproape paramilitară când au descoperit altarul din spate. Unul a sunat la sediu, cerând să i se trimită imediat suport tehnic. Celălalt i-a blocat lui John accesul la maşină.

— Sunt arestat? Aveţi un mandat? a întrebat John.

— Nu. Şi nici nu trebuie să cerem dacă vă daţi

consimţământul.

— John, e proprietatea mea, a spus Ivan. Daţi-i drumul, băieţi!

Şi s-a uitat şi el spre scaunul din spate. Prosopul alb înfăşurat în jurul gâtului i-a căzut pe pietrişul aleii, dar el nu l-a ridicat: John-o, e un afurisit de vas de paradă în cinstea lui Susan Colgate pe bancheta din spate… Tu l-ai *făcui?*

— Dumneavoastră aţi făcut altarul de pe bancheta din spate? a întrebat şi poliţistul.

— Nu. L-am cumpărat de la puştiul care închiria la West Side Video. Cred că-i una din chestiile alea adolescentine, de homalăi.

În momentul ăsta, Doris a ieşit din casă, învelită în şaluri, cu părul ei cărunt strâns în coc, ca un mic porc-spinos de fire de păr dezordonate.

— Oh, Iisuse… E maică-mea.

— ’neaţa, dragilor! O, vai de mine… gabori!

— *Gabori*? se miră John.

— Încerc şi eu să fâu modernă, dragule. Domnilor poliţişti… a avut loc vreo crimă?

A urmat o uşoară zăpăceală. Un fotograf al poliţiei şi un criminalist au venit lângă maşină. Ivan s-a dus înapoi la banda lui de alergare, iar John l-a sunat pe Adam Norwitz:

— Ce pizda mă-sii se-ntâmplă, Adam?

— Susan a dispărut fără permisie. Avea şedinţă de machiaj la şase dimineaţa, pentru un fâlmuleţ pentru copii de pe Showtime Channel, şi nu s-a prezentat. Aşa că producătorul m-a sunat şi a urlat la mine, iar eu am dat fuga, de la sală, direct la ea acasă, şi aici toate uşile erau date de pereţi. N-am găsit pe nimeni acolo, dar o maşină era încă în faţă. Cafetiera pornită, iar cafeaua neagră ca smoala, de parc-ar fi mers douăşpatru de ore! Aşa c-am chemat poliţia. *Tu* să-mi spui ce se-ntâmplă! Aproape c-a

trebuit să-mi donez boaşa stângă de dragul ştiinţei, ca să-i obţin rolu ăla stupid pe Showtime, şi ea-i dă rasol!

— Condoleanţe, Adam.

— Mda, ce să zic! Lucrează la vreun proiect cu tine? Sare în lacul cel mare acum… nu mai are timp de plevuşcă?

— Cum poţi să transformi dispariţia acestei femei în ceva care te afectează doar pe tine, Adam?

— Scuteşte-mă de melodramă!

— Ai sunat la spitale sau ceva de genul ăsta?

— Asta-i treaba poliţiştilor.

Adam nu ştia nimic. Poliţia nu ştia nimic. John refuza să intre în panică. Susan putea fi la un chef cu tequila sau poate că-l biciuia pe vreunul dintre regizorii ăia englezi înfiorători cu ramuri de mesteacăn. „Deşi nu-i genul ăla de femeie", îşi zise. Şi-a tras răsuflarea, apoi l-a sunat pe Ryan, să-i cumpere scenariul.

Capitolul şaisprezece

Primul lor rateu a fost o poveste de dragoste, *The Other Side of Hate*. Nimic din tot ce-a avut legătură cu filmul acela n-a mers. În primul şi-n primul rând, Angus, aflat în ultimul şi cel mai deprimant stadiu al unui cancer la prostată, i-a spus că titlul e prost:

— John, „ura4 e un cuvânt care-ţi taie tot cheful, şi n-are importanţă dacă faci *Cetăţeanul Kane*: un titlu ca *The Other Side of Hate* e otravă curată pentru box-office, din prima clipă.

Doris avea alte griji:

— O poveste de dragoste? *Tu*, dragule? Mai bine continuă să faci chestii care fac *bum*, şi-o s-o duci cât se poate de bine.

— Nu crezi că pot să fac o poveste de dragoste?

— Nu-i vorba de asta, scumpule. Poveştile de dragoste trebuie făcute de…

— Da?

— Ah, trebuia să fac eu o gafă, nu-i aşa?

— Poveştile de dragoste trebuie făcute de…?

— Trebuie făcute de cineva care-a fost îndrăgostit de-adevăr ratelea, scumpule, şi cred c-ar fi mai bine să-ţi aduc ceva spumant, chiar acum.

În decursul anilor, viaţa lui Doris ajunsese o succesiune atemporală şi plăcută de zile însorite, ce se soldau cu modelarea lutului, izbucniri de entuziasm faţă de acuarele, bârfa cu o mică gaşcă de cartofori şi o cărare bătătorită între uşa ei de la intrare şi magazinul Liquor Barn, aflat la câţiva kilometri. John o vizita de două ori pe săptămână şi ea îi rămăsese o confidentă apropiată.

— Am fost îndrăgostit.

— De *cine*?

— De…

— Zău aşa, dragule, nu-ţi face griji şi sigur o să găseşti într-o bună zi o tânără starletă, care-o să te facă să ţi se-aprindă călcâiele. Iar pân-atunci, continuă să arunci lucruri în aer în Tehnicolor.

— În Tehnicolor? Cred că-l aud pe Bing Crosby sunând la sonerie!

Dar John se întreba de ce nu se îndrăgostise niciodată. Fusese cuprins de *poftă trupească* de *cum ar veni*, nenumărate ori, dar niciodată de vreun sentiment care să-l facă să se simtă parte din ceva mai mare. Energia din filmele lui – precum şi recompensele aduse de realizarea filmelor, delirul exceselor –, totul conspirase pentru a masca acest simplu gol din viaţa lui.

Lui John i se părea că oamenii care se iubesc încetează să aibă aceeaşi personalitate ca înainte de sosirea dragostei. Ei se metamorfozau în generice „unităţi îndrăgostitei John considera că atât dragostea, cât şi relaţiile de lungă durată sunt nişte mine ascunse în

pământ, care nu numai că-i vor jupui identitatea, dar îi vor smulge şi voinţa de a merge mai departe.

Dar să găsească pe cineva care să-i fie partener în această cursă – cineva care să-l împingă *mai departe*\ Pentru asta se păstrase, asta aşteptase. Şi, pe măsură ce anii au trecut, această aşteptare a devenit tot mai tristă şi mai singuratică. A început să-şi petreacă timpul cu oameni mai tineri, pe măsură ce prietenii vechi erau duşi de curent tot mai departe de el. Însă oricum simţea că gaşca celor tineri era dispreţuitoare – „Onanistu ăsta bătrân şi ridicol nu e-n stare nici măcar să-şi facă o iubită! Locuieşte într-o casă ca un reactor nuclear. Sigur, are succes, dar întotdeauna o ia pe maică-sa la premiere!”

Ivan era mult mai încrezător în soarta filmului *The Other Side of Hate*, dar, în timpul ciclului de producţie, atenţia i-a fost distrasă de un măcel rezultat din prăbuşirea unor afaceri imobiliare în Riverside, aşa că n-a mai fost în stare să se ocupe întru totul de morişca obişnuită cu preproducţie de rescrieri, schimbări de casting şi îndreptarea harababurii făcute de John cu cele mai bune intenţii. Regizorul şi actriţa din rolul principal au descoperit că se culcau amândoi cu aceeaşi supervizoare de scenariu şi, în consecinţă, au refuzat să se mai asculte unul pe celălalt. Actorul din rolul principal a fost diagnosticat cu SIDA cu două săptămâni înainte de începerea filmărilor şi a ajuns pe platou cu o nouă personalitate, obsedată de medicaţie şi în totală contradicţie cu frivolitatea cavalerească

9 9 9

cerută de cea de-a treisprezecea şi ultima rescriere a scenariului. Barbaria a continuat în timpul filmărilor zilnice, al furtunii care a făcut una cu pământul o treime din platoul de filmare din Big Bear şi al iniţierii lui John în lumea cristalelor de metadonă, din cea de-a unsprezecea zi

de filmare.

După o deprimantă vizionare preliminară în Woodland Hills, Melody i-a spus lui John:

— John, ştiu că ai cele mai bune intenţii cu filmul ăsta, dar, dacă vrei să faci ce se cuvine, du-te şi cumpără o cutie de clei şi lipeşte-o pe spatele negativului, apoi vinde toată treaba pe post de fundiţă de împachetat.

— Mel!

— Johnny, nu fi dobitoc! E un rahat. Dă-i foc!

— Da e gingaş… drăguţ…

— Te rog! Nu-l lansa nici măcar pe casete video. Nu-l dubla nici măcar în urdu. Dă-i foc!

Angus a murit la puţin timp după aceea, iar Doris a luat-o razna. Nu mai erau amanţi de decenii întregi, dar el devenise prietenul ei cel mai bun. A căzut într-o stare de reverie confuză. Ivan a moştenit proprietatea, iar Doris a rămas în casa de oaspeţi.

The Other Side of Hate a fost lansat fiindcă John a ignorat ceea ce s-a dovedit mai târziu a fi fost sfatul înţelept al lui Melody. Filmul a fost ciomăgit cu cruzime de cei din media, cu încântarea pe care-o au vulturii care-au aşteptat vreme îndelungată prima cădere a gigantului. Filmul a murit chiar în weekendul de deschidere, având încasări de sub trei sute de miare, aproape cât cheltuise John pe produse farmaceutice ilegale în orice an dat. Au existat inevitabilele bârfe de proastă întâmpinare ale branşei, cum că zilele de aur ale Equator Films se terminaseră. Unii au privit filmul ca pe un râgâit, alţii ca pe un strigăt de adio. John şi Ivan n-au putut să bolborosească nici cel mai vag cuvânt binevoitor despre el, nici măcar la vreun post de radio de două sute de waţi, din mijlocul statului Iowa. („Intru câtva amuzant” – KDXIII, La Grange, Iowa.) Nimic nu mai putea fi salvat.

Toţi ochii erau aţintiţi pe următorul film, *The Wild*

Land, o saga istorică plasată în Wyomingul începutului de secol XX. Scenariul era adaptat după un bestseller şi semnat de un barosan care câştigase de două ori Oscarul. Distribuţia era formată din şase dintre cele mai râvnite staruri ale regatului de celuloid, şi toţi erau celebri pentru că se înţelegeau de minune cu regizorul câştigător al Palme d'Or-ului. S-a încadrat şi în buget, avea o coloană sonoră impetuoasă, iar când a fost lansat în cinematografe… s-a stins de moarte bună. N-a adunat nimic din veninul şi vitriolul lui The *Other Side of Hate. Fi*lmul pur şi simplu s-a *făcut nevăzut, o* reacţie care a rănit mai mult decât oricare dintre securile şi ferăstraiele cu lanţ ce tăbărâseră pe Hate.

După *The Wild Land,* John şi Ivan aveau o duzină de filme în lucru. Timpul a trecut. Studiourile s-au mutat şi au fuzionat, au dispărut şi au luat naştere unele noi. Japonia a intrat în arenă. Gusturile s-au schimbat. La fel şi publicul. Cei doi şi-au pierdut pământul de sub picioare.

John a terminat construcţia cuibuşorului lui de futai super tehnologizat, care durase cinci ani. A încercat să scape de dependenţa de droguri şi a pierdut ani buni cu acest travaliu, însuşi numele Johnson devenind în branşă o prescurtare pentru dependenţă, decădere şi prăbuşire. Şi-a pierdut interesul pentru filme. Lumea lui s-a îngustat şi cercul lui de cunoştinţe a intrat la apă. John a început să se simtă ca oglinzile vechi pe care le văzuse în Europa, în palatele cândva grandioase, a căror sticlă începuse în decursul anilor, încetul cu încetul, fărâmă după fărâmă, să-şi lepede bucăţelele de argint care le făcuseră, la origine, capabile să oglindească.

— A venit din nou sezonul Oscarurilor, suspina Ivan.

— E deja martie?

Erau pe bancheta din spate a unei maşini, fiind conduşi spre Century City pentru o întâlnire matinală. Ivan

era îmbrăcat ireproşabil, iar pielea lui avea strălucirea pe care-o oferă opt ore de somn, fără droguri. Chipul lui John arăta ca o duşumea la sfârşitul unei petreceri unde s-au băut cocteiluri.

— Ce planuri avem pe anul ăsta? a întrebat John.

— Ce haioşi suntem!

John priza linii de cocaină de pe un oval mititel de sticlă laminată, pe care-l ţinea în geanta lui diplomat. A observat că Ivan se încrunta la el.

— Ce vrei să *zici*, Ivan? Trebuie să stau treaz. Ştii doar că avocaţii mă pocnesc ca tranchilizantele pentru animale!

Ivan aştepta.

Un camion încărcat cu statui colosale de aur se îndrepta spre locul unde avea să se desfăşoare ceremonia – poza de vis a oricărui turist. Maşina a oprit lângă ei la un semafor. John l-a surprins pe Ivan privind statuile:

— Nu, nu, *nu*, Ivan! În ochii tăi zăresc strălucirea aia care spune: „Aş vrea s-avem şi noi un Oscar”. Ei bine, *uit-o*\ Oscarurile sunt pentru monştri.

— N-ai cum să crezi sincer asta!

— *Oohhhh*, uitaţi-vă la *mine* – am o statuetă pentru că sunt britonul simbolic al anului sau curva invalidă a anului! *Oohhhh*, uitaţi-vă la *mine* – în douăzeci şi patru de ore, nimeni n-o să-şi mai aducă aminte cum mă cheamă! *Oohhhh*, studioul poate să pună grămezi de Oscaruri™ pe afişele filmului meu – nu simple *Oscaruri*, ci Oscaruri cu micuţe simboluri, TM-uri pentru „marcă înregistrată" deasupra: *Oscar*™. Fragmentă o bilă de cocaină: Auzi, scuză-mă, am uitat să pun ™ după nume. Şi-uite aşa, zburăm în Alcatraz mintenaş.

— John… Ivan îşi luă vocea de bonă: Ia-o mai uşor cu chestia aia. Tipii cu care ne întâlnim sunt duri de profesie.

— *Oscaruri…*

John începu să bolborosească, ceea ce nu era semn bun. Ivan îşi adună puterile pentru o dimineaţă dezastruoasă, reducându-şi aşteptările cu privire la întâlnirea care urma. Ivan, ca şi John, fusese sedus de mirajul filmului, dar, spre deosebire de John, acum voia o viaţă tradiţională. În mintea lui era „în mod oficial dezgustat" de viaţa lui de până atunci. Terminase „în mod oficial cu chefurile" şi era gata „să caute, în mod oficial, să se aşeze la casa lui". Şi exact atunci a văzut-o pe Nylla, la picioarele unui turn de birouri, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, înfăşurată într-o eşarfă de mătase cu imprimeuri, care-i fâlfâia peste umărul drept. O cicatrice pestriţă îi urca pe gât, până pe obraz. I-o făcuse o meduză uriaşă, în largul coastei Australiei, în urmă cu doi ani. Cicatricea asta îi sugrumase cariera artistică încă din faşă. Noul ei agent, Adam Norwitz, îi văzuse rana făcută de meduză cu o lună în urmă şi reuşise, cu doar câteva minute înainte de apariţia ei pe trotuar, să-i calce în picioare tot entuziasmul. El o convinsese că această cicatrice o va împiedica să-şi găsească de lucru, „asta dacă nu cumva vrei să faci nişte filme porno mai cuminţele, caz în care o cicatrice ca a ta ar fi, cu siguranţă, un bun de preţ”.

Ivan se uită fix la rochia ei de mătase, cu un imprimeu cu gardenii, care flutura în vântul cald, şi a simţit că-i e milă de ea. Între timp, în spatele lui, sinusurile şi plămânii lui John trosneau şi *gâlgâiau*. Ivan o privea pe Nylla mestecând o gumă. Ea a scos-o apoi din gură şi, în loc să-i dea un bobârnac, lipind-o de asfaltul fierbinte, a scos o hârtiuţă din geantă, a pus guma în interiorul ei şi a îndesat gogoloiul rezultat în poşetă. Era cel mai igienic lucru pe care îl făcuse cineva vreodată.

— Uite, plânge, a spus Ivan fermecat, de parc-ar fi fost martorul celei mai mici furtuni însoţite de ploaie din

lume.

Şi a coborât din maşină.

— Ivan, a zis John, întâlnirea nu e în următorul bloc turn?

L-a auzit pe Ivan întrebând-o pe Nylla dacă se simte bine, apoi şoptind:

— Pot să te-ajut cu ceva? Eu sunt Ivan. Sunt în drum spre o întâlnire, dar te-am văzut aici şi…

— O, Dumnezeule, probabil arăt ca o idioată! a răspuns ea.

— Nu, nu arăţi aşa. Absolut deloc. Cum te cheamă?

— Nylla.

— Ce nume drăguţ!

— Se scrie N-Y-L-L-A. Tata a venit în SUA din Europa, după război. A vrut să mă boteze după statul New York, pentru că Statele Unite fuseseră atât de bune cu el. Mama voia să mă boteze după mama ei, Bjalla. Iar ăsta-i rezultatul.

— Eu sunt Ivan.

Şi s-au căsătorit şase luni mai târziu.

Capitolul şaptesprezece

Eugene Lindsay, dealerul Ford al zeilor, era singur în pat şi făcea o listă pe un carneţel:

Nr. 63: Poţi obţine aproape orice mâncare vrei, în orice perioadă a anului.

Nr. 64: Femeile fac tot ce fac şi bărbaţii, şi nu-i aşa mare scofală.

Nr. 65: Orice om de pe planetă poate purta o conversaţie care să se audă limpede ca cristalul cu oricine altcineva de pe planetă, aproape în orice clipă are chef.

Nr. 66: Poţi, foarte uşor şi confortabil, să te scoli dimineaţa la Sydney, în Australia, şi să te duci la culcare la New York.

Nr. 67: Universul este de un trilion de miliarde de

milioane de ori mai mare decât ai fi visat vreodată că poate fi.

Nr. 68: Aproape niciodată nu ajungi să vezi sau să miroşi rahatul.

Scria o listă de lucruri care-ar fi uimit pe cineva care-ar fi vieţuit cu o sută de ani înaintea lui. Încerca să se convingă pe el însuşi că trăieşte într-o lume miraculoasă, într-o epocă miraculoasă. După ce se pensionase, înainte de vreme, din slujba lui de prezentator meteo la un post local de televiziune, se retrăsese timp de un deceniu în casa lui din Bloomington, Indiana, construită într-o parodie a stilului Tudor. Făcea opere de artă din gunoiul strâns în locuinţă şi se uita la televizor. Îşi mâzgălea în carneţele câte-un gând întâmplător, aşa cum era şi lista din seara aceea. Iar în subsol folosea un copiator Xerox 5380 şi un computer cu CD-ROM, pentru a face escrocherii cu mult mai elaborate decât ar fi visat vreodată în anii optzeci.

Soţia lui, Renata, se mutase de ani buni în New Mexico, unde-şi plătea facturile arzând ierburi pentru refugiaţi urbani nevrotici. Abandonase deceniile de diete care-o făceau să flămânzească şi ajunsese la fel de mare ca o grămadă de sticle goale de pe veranda din spatele casei. Nu se mai farda şi-şi făcuse o datorie de onoare din a-i vesti pe toţi de lucrul ăsta. Când divorţase de Eugene, nu ceruse nimic, ceea ce-l zăpăcise şi-l speriase pe bărbat mai rău decât ar fi făcut-o un scandal monstruos.

Nr. 69: Am mers pe Lună şi pe Marte de câteva ori şi nu e nimic pe-acolo, în afară de stânci, aşa c-am încetat să visăm la ele.

Nr. 70: Mii de boli sunt tratate repede şi uşor cu câteva pastile.

Nr. 71: Uimitoare descrieri ale unor acte sexuale au apărut pe prima pagină a ziarului *The New York Times* şi nimeni n-a fost prea tulburat din cauza asta.

Nr. 72: Prin apăsarea unui simplu buton, e posibil să omori cinci milioane de oameni într-o secundă.

Eugene a recitit ce scrisese la numărul 72. Ceva nu era în regulă – ce anume? Şi-a dat seama: *butoanele* nu existau în urmă cu o sută de ani. Sau existau? Ce făceau oamenii pe vremea aia – trăgeau de lanţuri? Dădeau la manivelă? Ce-aveau şi putea fi aprins? Nimic. Becuri electrice? Eugene nu prea credea asta. Nu de pe-atunci. A făcut o corectură:

Nr. 72: Trăgând o simplă pârghie, e posibil să omori cinci milioane de oameni într-o secundă.

S-a uitat la ceas – în puterea nopţii –, era 3.58. A dat drumul stiloului şi s-a minunat de propriul trup întins pe pat, încă destul de bine proporţionat şi de suplu, încă ridicol de frumos şi nedând niciun semn de epuizare internă.

Cearşafurile îi păreau scorţoase, dar umede, ca atunci când se întinsese pe iarba din apropierea unui teren de golf din North Carolina. De jur-împrejurul lui era proiectul artistic al lunii respective – mii de cutii de plastic pentru o singură porţie de iaurt degresat, cu interioarele spălate până deveniseră curate ca lacrima, vârâte unele într-altele şi formând lungi filamente sinuoase care aveau să ajungă până-n tavan, ca nişte anemone-de-mare. Piesa terminată trebuia să intre în camera pentru împachetat cadouri a Renatei, un concept pe care aceasta îl forase de la Candy Spelling, soţia lui Aaron Speling – o cameră întreagă dedicată împachetării fluviului nesfârşit de fleacuri şi nimicuri din vechea ei afacere cu rochii de seară.

Eugene trebuia să-şi ducă săptămânalul sac de gunoi. S-a uitat la ceas – 3.59. A amânat şi a adăugat următoarele pe lista lui:

Nr. 73: Stările proaste de nervi au fost eliminate.

Nr. 74: Nu mai vezi aproape niciodată cai.

Nr. 75: Poţi stoca aproape toate cărţile publicate vreodată în interiorul unei cutii nu mai mari decât un coşciug.

Nr. 76: Am făcut clima planetei un picuţ mai caldă.

Era timpul să ducă gunoiul. De la episodul cu mama dementă din Saint Louis, să dea *orice* gunoierilor devenise un motiv de panică. Noaptea în care se ridica gunoiul nu mai fusese la fel de-atunci. Pentru ca sacul lui de murdării să pară mai plin şi, prin urmare, mai normal, i-a înfoiat conţinutul şi a cărat sacul burduşit, care nu cântărea mai mult decât o pisică, spre uşa de la intrare. Eugene s-a oprit şi şi-a strâns mai bine pe lângă corp halatul care purta sigla brodată a Hotelului Milwaukee Radisson, de unde-l furase la o conferinţă meteorologică. A ţâşnit afară pe trotuar, a aruncat sacul pe ciment, apoi a alergat înapoi la uşă.

Pe drumul spre camera lui, a zâmbit radios, cu satisfacţia creatorului, spre cei trei pilaştri făcuţi din cutii în care erau livrate şervetele de bucătărie marca Brawny, un trio care umpluse holul de la intrare din podea până-n tavan. Ia de-*aci*, Andy Warhol!

Aşezat din nou confortabil în pat, Eugene auzi un buf inconfundabil venind de la parter. Ştia că zgomotul nu putea fi făcut de răsturnarea movilei formate din operele lui – el îşi stivuia exponatele în mormane stabile, ca în muzee. Poate că un raton se furişase înăuntru în timpul scurtei sale misiuni cu gunoiul. Eugene s-a întins după arma aflată în sertarul noptierei şi i-a ridicat piedica. Aşezat pe podea, între zid şi pat, şi-a urzit strategia.

Apoi a venit un alt *buf* & *z* jos. Calm şi sigur pe el, s-a strecurat printre stâlpii totemici din cutii de şervete Brawny. Alunecând pe fund, s-a îndreptat spre foaierul luminat doar de strălucirea slabă a unei luni în primul

pătrar, de pe cerul fără nori. S-a ghemuit în spatele unuia dintre stâlpii totemici şi a scanat livingul. Cineva sau ceva era pironit în spatele unei machete la scara 1: 4 a unui avion de vânătoare Saber, cu motor cu reacţie, pe care-l făcuse din conserve de ton Bumble Bee şi de Spaghetti Os.

Eugene s-a năpustit de-a lungul foaierului ca un detectiv din benzile desenate. Pe furiş, a făcut câteva manevre până în dreptul avionului, ale cărui roţi se odihneau pe un soclu bine fixat, construit din cutii de sos pentru salată Kraft Cătălină. Era calm. S-a ridicat în picioare şi, cu o viteză de luptător de kickbox, a făcut un salt înainte spre partea opusă a soclului, urlând „Mâinile sus!” şi îndreptându-şi arma spre ceea ce părea să fie un pierde-vară – un beţivan –, care scheuna ca o jucărie chiţăitoare şi, de frică, se făcuse mic-mititel, cu spatele sprijinit de cutii. Eugene a apăsat întrerupătorul şi a aprins lumina, făcând camera să explodeze şi arzându-şi retina.

— Ei, fute-m-aş să mor io dacă nu-i Miss Wyoming! a spus.

— Lasă jos arma, Păpuşelule Ken.

— Măiculiţă! Miss Popularitate…

— Mda, parc-aş avea mereu pregătit un discurs despre pacea mondială.

— Hei… Adrenalina începea să se împrăştie; devenea din ce în ce mai zăpăcit: Tu ar trebui să fii…

— Moartă? a râs ea. Ei bine, oficial, *chiar* sunt.

Eugene a făcut o pauză şi şi-a încrucişat braţele pe piept în timp ce-o studia pe Susan, care acum se ridică şi ea greoi în picioare.

— Buuu-hu-hu! a strigat ea. Nu sunt o stafie. Sunt adevărată. Pe cuvânt. Drăguţ locşor mai ai aici!

Perplex, Eugene a întrebat-o cum intrase în casă.

— Am alergat cât m-au ţinut picioarele, cât timp tu

erai pe trotuar. Am dormit în faţa uşii tale de la intrare.

— Ai dormit în faţa uşii mele?

— Nu chiar. Am aşteptat într-o gheretă izolată fonic să răspund la testul de aptitudini. Eugene încă mai digera scena din faţa lui şi tăcuse; Susan voia să obţină o reacţie, aşa c-a adăugat: Băi, puţă!

El şi-a aprins o ţigară şi s-a mai relaxat:

— Văd că eşti supărăcioasă, ce să zic! Zece puncte din zece pentru maniere.

— Oh, mai termină! Am venit aici cu un scop. Ce *părere* ai?

— Ai venit *aici?* De ce *aici?* Şi, cum am mai spus, eşti *moartă*. Am văzut prăbuşirea avionului la televizor de-o sută de ori.

Susan stătea în picioare şi şi-a dat jos jacheta sperietoarei de ciori:

— Câţi ani ai prezentat vremea, Eugene… de câte ori ai nime*rit-o?*

— Am fost un meteorolog bun.

— *Ai fost*? Presupun că cei de la postul de televiziune au văzut interiorul casei tale şi au decis să-ţi dea papucii.

Susan era, în acelaşi timp, încântată şi surprinsă că ea şi Eugene se puseseră aşa de repede pe sporovăit. Mai important însă, sentimentul iubirii adolescentine, cu acel prim episod al „făcutului cu ochiul” de-atunci, de demult, din St. Louis, nu pălise în niciun fel la vederea unui Eugene ceva mai veştejit. El îmbătrânise în maniera ridată şi bronzată a eroilor din filmele de acţiune, a păstorilor şi a generalilor de cinci stele. Ochii lui rămăseseră la fel de asemănători cu nestematele şi la fel de limpezi pe cât şi-i amintea. Era, de asemenea, cam scrântit şi, deja, oarecum amuzant.

— Susan, de ce-oi fi venit tu oare până la mine? Nici măcar n-am făcut vreodată *cunoştinţă*.

— Unde-i Renata?

— Renata nu mai stă aici.

Un semn bun. Înăuntrul lui Susan se-auzeau tobele victoriei.

— V-aţi despărţit?

— Cu ani buni în urmă. Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce-ai venit *aici*, dintre toate locurile unde te-ai fi putut duce?

Trebuie să cunoşti o groază de oameni care stau la doar câteva ore de locul unde s-a prăbuşit avionul. Şi-a aruncat braţele în aer: Rahat! Uite cum încerc să fiu raţional şi logic cu cineva care se presupune că e *stafie*, pentru numele lui Dumnezeu!

Susan se întreba şi ea de ce venise acolo. Tot ce ştia era că se află în Midwest şi că locuinţa lui Eugene îi părea singurul loc sigur între cele două coaste ale Americii. Ea *nu-şi făcuse* niciun plan pentru ceea ce avea să urmeze. Pe măsură ce chestia asta i se limpezea în minte, lipsa reacţiei ei imediate l-a îmboldit pe Eugene:

— Păi, ia să văd dac-am înţeles bine – ai crezut că Renata şi cu mine o să-ţi oferim o pătură, nişte Valium şi un apel deja format către Urgenţe? Prăbuşirea avionului a avut loc în urmă cu *o săptămână*, Miss Wyoming! Ceva nu-i în regulă aici. Dacă voiai pături şi cacao cu lapte, limita de timp *pentru chestiile astea* a expirat acum cinci zile.

Între timp, tot ce ştia Susan era că, de când îi făcuse Eugene cu ochiul, îşi petrecuse toată viaţa încercând să-l regăsească, într-o formă sau alta, în special cu ajutorul lui Larry, şi poate că acum voia să vadă în sfârşit care era marfa.

— Poate că nici eu însămi nu ştiu sigur de ce mă aflu aici.

— Oh, asta-i curată nebunie! El a răsuflat zgomotos: Eşti OK? După prăbuşirea avionului, vreau să zic. N-ai

niciun os rupt? Nicio vânătaie?

— Sunt bine.

— O să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Desigur. Dar nu acum. Mai încolo.

— Ţi-e foame?

— Sete.

— Haide! O să-ţi aduc nişte apă.

Susan s-a făcut mică şi s-a uitat la sculpturile lui Eugene:

— Toate chestiile astea sunt făcute din gunoaie. Dar sunt atât de curate! Cum faci să rămână totul aşa de curat?

— E arta mea. Asta fac. Hai! Bucătăria e-n direcţia asta. Cum ai ajuns aici din Ohio?

Casa era caldă şi uscată:

— E destul de uşor s-ajungi oriunde vrei, în ţara asta. Tot ce trebuie să faci e să găseşti un loc unde opresc camioanele, să dai peste un camionagiu care se droghează cu amfetamine, să sari în cabină, să conduci o vreme, apoi să te pui pe făcut spume la gură, bolborosind ceva legat de religie – în felul ăsta, o să te-azvârle ca pe-un gunoi la următoarea oprire şi nici măcar n-o să trebuiască să faci sex.

— Mi-aduc aminte că te-am văzut pe scena aia, ştii?

— Chiar *îţi aminteşti*? Susan era emoţionată.

— La dracu', normal că-mi amintesc! În noaptea când ai câştigat, ai fi câştigat chiar dacă maică-ta nu şi-ar fi făcut numărul de şantaj.

Susan n-avea chef să stăruiască asupra lui Marilyn:

— Mi-e sete, Eugene.

El i-a dat nişte apă. Lustrele de pe tavanul bucătăriei proiectau o lumină galbenă asupra chiuvetei şi aveau abajururi făcute din cutii de lapte din carton, pe care erau lipite anunţuri privind dispariţia unor copii, despre care se

cereau informaţii persoanelor care-i văzuseră. Ea a citit data de expirare pe una dintre cutii:

— 4 aprilie 1991. Atunci te-ai hotărât să devii Picasso?

— Drăguţo, eşti nebună ca un câine turbat! Şi vocea ta! Şi manierele! Probabil că n-ai habar de asta, dar te-ai transformat în maică-ta. N-am întâlnit-o decât vreo cinci minute, dar, puişor, eşti *bucăţică ruptă* din ea.

Susan a închis ochii. Oftă aprobator:

— Oh, Doamne… Ştii ce, Eugene? Ai drep*tate. Chi*ar mă simt ca ea acum, felul în care se mişcă… E amuzant… Asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Am avut nevoie de un accident de avion pentru a o scoate la iveală pe Marilyn din interiorul meu. Iar ea n-a avut *ne*voie decât de cincisprezece ani, în care-a fost fata cea mică, într-o colibă de ţărănoi alcoolici. Şi-a pus jos paharul: Şi acum, unde dorm?

Au auzit amândoi afară un camion de gunoi care semnaliza. S-au îndreptat încet spre sufragerie.

— Am creierul varză. Sigur ţi-e bine?

— Mda.

Eugene a devenit băgăcios:

— Cum ai reuşit să supravieţuieşti dezastrului?

Susan a luat o gură de apă* începea să se simtă calmă, netulburată. Conştiinţa faptului că zburase dispăruse cu totul:

— Ştii, m-am gândit la asta încontinuu, vreme de şapte zile. Am extras biletul cu numărul 5 8-A şi am câştigat. Nu cred că există ceva mai cosmic sau mai măreţ de-atât în toată tărăşenia. Pur şi simplu, nu există. Aş vrea să pot spune că există, Eugene.

— Dar unde-ai fost toată săptămâna asta?

Susan a căscat şi a zâmbit:

— Păstrează întrebarea asta pentru mâine-dimineaţă.

Sunt trează de treizeci şi şase de ore.

Eugene era prea obosit ca s-o mai iscodească:

— Am o cameră de oaspeţi, încă mobilată. Probabil că-i un pic prăfuită, dar ar trebui să-ţi ajungă.

Şi el a condus-o acolo. Între timp, Susan strălucea, în forul ei interior: Eugene era singur, pensionat şi, asemenea ei, nu mai nutrea prea mult interes pentru lumea exterioară. Odată ajunsă în cameră, şi-a pus ochelarii de soare de aviator pe noptieră şi s-a aşezat pe pat:

— Ştii, dacă mami n-ar fi făcut escrocheria aia pe socoteala ta, nu ţi-aş fi furat niciodată pozele 20 x25 şi nici nu m-aş fi îndrăgostit de tine.

— Îndrăgostit! Eugene a părut amuzat, apoi a căscat: O să sun la băcănie, să dau comandă mâine după-amiază, i-a spus el. Gândeşte-te ce-ai vrea să mănânci săptămâna care vine.

— Dar de ce nu ieşi, pur şi simplu, din casă, să cumperi ce-ţi trebuie?

— Nu-mi place să ies din casă.

Susan nu mai auzise veşti aşa bune de ani întregi. Avea senzaţia că va adormi în noaptea din Ajunul Crăciunului:

— Noapte bună, Eugene. Mersi.

— 'pte bună, frumoaso!

Eugene a oftat şi s-a îndepărtat pe hol. A lovit cu un bufnet partea de sus a unui totem:

— Iar câştigătoarea este… a spus el, Miss Wyom*ing. Măi*culiţă, ce mai carusel!

A doua zi la amiază, Susan s-a trezit din cauza unor zgomote ritmice, ca nişte bubuituri electrice, ce veneau de la subsol. „Casa lui Eugene! „S-a răsucit pe-o parte şi a început să toarcă pisiceşte.

O dubiţă a trecut prin faţa casei. Huruitul de dedesubt, constant şi blând, a continuat. Tânăra a găsit un

capot în cuierul de pe uşa camerei de oaspeţi, l-a îmbrăcat şi a coborât la parter, unde s-a oprit în faţa unei uşi de stejar aflate sub casa scării. Fâşii de lumină alb-verzuie evadau pe lângă marginile uşii, de parcă aceasta i-ar fi fost pavăză împotriva unor invadatori extratereştri. A deschis-o şi a descoperit pivniţa. Eugene era îmbrăcat în pantaloni comozi, şosete şi un tricou cu guler, orchestrând colaţionarea pe consola copiatorului Xerox 5380 a sute de newsletteruri. Tot acolo se mai găseau rafturi întregi de hârtie albă de scris, dosare şi CD-uri care conţineau mii de nume şi adrese americane şi canadiene, despre care Susan avea să afle curând că fuseseră adunate de o firmă de cercetare demografică din Mechanicsville, Virginia, însoţite de informaţii despre venituri şi obiceiuri de consum.

Eugene i-a aruncat o privire lui Susan, care stătea pe scări:

— ’neaţa, frumoaso! Văd că te-ai îmbrăcat pentru vinerea lejeră.

Pe pereţii care înconjurau biroul lui Eugene erau duzini întregi de plăcuţe de lemn sau de catifea cu nori şi soare, şi zăpadă, şi temperaturi cuprinse între – 32 şi 48 de grade Celsius. Ea a coborât scara şi a luat un soare de catifea:

— Iupiii! Sunt însorită azi, nevoie mare!

A observat însă ocheada dezaprobatoare a lui Eugene şi a plasat soarele la loc, pe orbita lui.

— Mulţumesc, a spus Eugene, care şi-a continuat corvezile de conţopist.

Susan s-a apropiat de el pentru a arunca pe furiş o privire documentelor, lovindu-se cu spatele de bărbat.

El s-a răsucit pe călcâie:

— Ştii să lucrezi cu un copiator?

— Pe vremuri, pe platou la *Meet the Blooms,* ori de câte ori scenariştii deveneau pişăcioşi şi superiori, opream întreaga producţie de scenarii. Ştii cum făceam asta? Scriam „DEFECT” pe o bucată de hârtie şi o lipeam pe capacul copiatorului. Erau toţi oameni cu IQ-uri mai mari decât temperaturile din Palm Springs, şi totuşi nici măcar o dată n-au crezut de cuviinţă să pună la-ndoială anunţul meu! Şi ea a ridicat o plăcuţă de lemn, cu temperatura de 43 de grade Celsius. Ai folosit-o pe-asta vreodată?

— Aproape de final. De câteva ori. După ce vremea a luat-o razna şi-a intrat pe avarie.

— Cred că unul ca tine îşi dă seama cel mai bine. S-a aşezat pe un scaun cu spătar şi l-a privit: Când serialul a fost anulat, Glenn, principalul scenarist, a umplut un pai de băut de la furnizori cu zaharină Nutrasweet. Întors pe platou, a deschis capacul copiatorului şi a suflat Nutrasweetul în maşină, în cartuşul de cerneală. L-a lăsat mort de-a binelea. A trebuit să-l arunce. E, cum ar veni, cel mai rău lucru din lume pentru copiatoare.

— Casa asta e Zonă Liberă de Arme Nucleare. N-o s-avem parte de niciunul dintre sabotajele tale funcţionăreşti pe timpul şederii tale aici, s-a-nţeles?

Dar bărbatul nu şi-a putut reţine un zâmbet.

Copiatorul avea un ritm relaxant. Ochii lui Susan au devenit sticloşi şi gândurile i-au zburat departe.

— Postul tău de televiziune te-a mătrăşit fiindcă erai plecat cu sorcova?

Eugene a răspuns, sortând hârtii:

— Neh! Nu m-au mătrăşit. Am fost rănit în timpul serviciului. M-am pensionat înainte de vreme.

— Ai fost rănit în timp ce prezentai buletinul meteo nocturn?

— Ca să păstrăm adevărul istoric, da. Vrei să ştii ce s-a-ntâmplat? Am fost zdrobit de un automat de Cola.

— În timpul serviciului?

— În studio, aşa că treaba a fost asigurată şi sindicalizată şi căutată-n cur. Tipii instalaseră un automat de Cola vorbitor, care cântărea, cum ar veni, cu vreo tonă mai mult decât unul normal, mut. Aşa că scârba asta mică şi urâtă, tunsă cu o chică ţepoasă, se pune pe scuturat aparatul înainte şi-napoi, întruna, până dă afară o cutie sau două, şi toată chestia se dărâmă peste el, şi-l storceşte ca pe-o *pinata*. S-a-ntâmplat să trec pe-acolo şi piciorul drept mi-a fost zdrobit. Uite…

Eugene şi-a rulat şoseta, iar Susan s-a aplecat să se uite la piciorul lui, care, cu atâtea cicatrici şi copci, semăna cu o hartă a statului Indiana împărţită în hălci mititele, ca nişte ţinuturi.

— Oraşul Aoleu, Arizona, a spus ea.

— Tu ai spus-o, păpuşă! Pustiu a mierlit-o, iar eu n-am putut să merg vreo şapte luni după. Între timp, ei au adus un tip nou, cu un zâmbet mai proaspăt şi mai plin de viaţă decât al meu, care a făcut şi un rating de nuntă regală pe ăia din focus grup. N-am mai avut putere să-mi pun fundu' la bătaie la alte posturi de televiziune. Sunt prea bătrân. Şi, dacă eşti bătrân în afacerea asta cu vremea, fie te transformi repede-repejor într-un eunuc sonat, fie-ţi iei tălpăşiţa. Aşa că eu mi-am luat tălpăşiţa.

— Lasă-mă să mă uit mai bine. Ea s-a aşezat: Pune-l la mine-n poală.

Eugene a oprit copiatorul, iar liniştea, ca un plastic transparent solidificat, a umplut aerul. El s-a aşezat pe un scaun în faţa lui Susan şi a ridicat piciorul, punându-i-l în poală.

— Mami m-a învăţat să nu spun *niciodată* un cuvânt sau o propoziţie fără să-mi imaginez că juriul unui concurs de frumuseţe e pe undeva, pe-acolo, ascultându-mă în secret. Aşa că toată viaţa am fost urmărită de această flotă

invizibilă formată din actriţe de telenovelă, vânzători de Chevrolet, designeri de modă şi prezentatori meteo de la TV care-mi analizează fiecare cuvinţel. E un obicei de care nu pot să scap. E ca în cazul copiilor pe care părinţii i-au forţat să mestece fiecare îmbucătură de douăzeci de ori înainte de-a o înghiţi, aşa că tot restul vieţii lor devine un iad de douăzeciuri. L-a privit pe Eugene drept în ochi: Te doare când fac *asta*?

Pentru Susan, atmosfera căpătase acea aură de nu-mi-se-întâmplă-cu-adevărat a celor mai bune partide de sex din viaţă.

— Nu. Unele lucruri nu le simt. Iar pe altele le simt ca pe nişte atingeri obişnuite şi…

Susan l-a privit drept în ochi şi a aplicat şi mai multă presiune, dar a fost, de asemenea, grijulie, frământând atât perniţele tari de jos, cât şi locurile delicate dintre degete.

— Te-am văzut în noaptea aia… la concursul de frumuseţe. Mi-ai făcut cu ochiul. Gestul tău aproape că mi-a lăsat vânătăi, i-a mărturisit Susan. Mâinile i s-au încleştat pe gleznele lui; l-a privit atât de fix, încât l-a făcut să se fâstâcească: Am trecut printr-o grămadă de chestii săptămâna asta. Am nevoie de un duş, Eugene.

El a condus-o afară din subsol. Au ajuns în baie. Susan a dat drumul apei să curgă, curată şi caldă, şi într-o secundă amândoi erau goi şi uzi, şi unul peste celălalt, ca nişte câini care s-au luat la bătaie. Susan simţea că pielea ei ţipă de uşurare, de parc-ar fi fost multă vreme sufocată, iar pe dinăuntru se simţea de parc-ar fi mers cu un lift rapid. S-au izbit unul de celălalt, eliberând neştiute cantităţi de furie şi poftă trupească, şi singurătate, până când, în cele din urmă, apa s-a răcit, iar ei au ieşit din cadă. Eugene a deschis un dulap care conţinea, spre marea surpriză a lui Susan, prosoape curate.

Câteva minute mai târziu, Susan căuta ceva de îmbrăcat prin vechiul şifonier al Renatei.

— O să-mprumut una dintre rochiile astea de seară, ale lui Bob Mackie. Văd că şi-a lăsat lucrurile aici.

Erau sute de rochii şi de costume care atârnau de o bară mecanizată, ca cele din curăţătoriile chimice. Hainele au făcut o săritură micuţă şi graţioasă, când tânăra a pornit şi apoi a oprit banda.

— Măiculită, dac-ar vedea mami *asta*!

— Cristoase, opreşte chestia aia! Zgomotul e ca tema muzicală dintr-un serial pe care nu-l mai urmăresc.

— Ei, nu cred c-a fost chiar aşa de rău.

— Şi *tu* ai fost măritată.

— Şi, oficial, încă mai sunt. N-am divorţat niciodată.

— Tipu' ăla, star rock… Chestii dure, îmi imaginez.

— Chris? Dur, da, dar chestii, nu. E la fel de homo ca un catâr. M-am măritat cu el ca să-şi obţină rezidenţa şi ca eu să rămân în preajma unui tip, catolicul şi foarte însuratul impresar Larry Mortimer.

Şi ea s-a oprit din joaca aceea cu dulapul mecanic.

Eugen butona telefonul mobil, comandând diverse articole de băcănie.

— Oh, Dumnezeule!

— Ce-i?

— Eşti reală, a spus el.

— Asta prin opoziţie cu…?

El s-a lăsat pe spate în pat, holbându-se la ventilatorul din tavan:

— Am o chestie ca lumea şi bine pusă la punct aici. Timpul meu îmi aparţine în totalitate. Nu trebuie să am de-a face cu…

— Cu ce anume?

— Cu *oamenii*, a scuipat el.

Susan l-a privit:

— Sunt de acord. *Chiar* ai o chestie ca lumea aici.

Acum priveau amândoi tavanul şi se ţineau de mână. Eugene a întrebat-o:

— Ce-aveau de zis cei din focus grupuri despre tine?

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu… Focus grupurile. Cei pe care-i aduc doar ca să te critice, astfel încât postul de televiziune să-şi dea seama ce te face pe tine să fii tu.

Susan era intrigată:

— De ce?

— O să-ţi spun ce-au zis despre mine. Apoi, tu o să-mi povesteşti ce-au zis despre tine.

— OK, s-a făcut.

— Femeile făceau: „Care-i faza cu părul lui? E real? Aia-i culoarea lui adevărată?” Ziceau: „Oh, eu atât de excitată, eu vrea face astronautul cu două spinări”. Ziceau: „Aş trece la sistemul metric pentru tine, puişor”. Tipii nu erau la fel de descriptivi. Ei nu mă făceau în niciun fel, dar, odată ce-mi vedeau faţa, ştiau că emisiunea de sport se sfârşise şi puteau să stingă televizorul. El şi-a Aprinzându-şi o ţigară, a chicotit: Televiziunea! *Câh*!

Susan s-a băgat în el, în poziţia linguriţei. Cearşafurile parcă erau din aluat rece.

— Spre sfârşit, ei ştiau c-aveau suficiente episoade pentru a sindicaliza[28] serialul, aşa c-au încetat să organizeze focus grupuri. Dar, la început, eu primeam chestii de genul: „Îi văd coşurile sub machiaj! Băi, nu puteţi să-i faceţi rost de un cuţit pentru chituit? Şi n-ar putea să joace mai prost nici dacă i-ai pune pistolul la tâmplă! Ţâţele ei sunt ca nişte ouă ochiuri scurse”. Chestii

28 A transmite conţinuturi media prin intermediul unui sindicat, pentru a fi publicate sau transmise pe mai multe canale. Se consideră că un serial de televiziune trebuie să aibă aproximativ o sută de episoade pentru a putea fi sindicalizat.

de genul ăsta.

Şi-au încrucişat privirile şi au început amândoi să râdă.

— Tre’ să sun şi să dau comandă la băcănie.

Eugene a tastat un număr de telefon la mobil, iar bipurile scoase de fiecare tastă în parte i-au adus aminte lui Susan de un cântec care-i plăcea cândva, demult, prin anii optzeci.

Capitolul optsprezece

Susan dăduse multe spectacole pe străzi comerciale, iar tura ei de după-amiază la Clackmas County Mall nu era în niciun fel ieşită din comun. De fapt, spre deosebire de juriile concursurilor de frumuseţe, ea găsea că mulţimile din malluri, în proporţie copleşitoare formate din cazuri geriatrice, erau inexistente din punct de vedere emoţional, aşadar, să interpreteze în faţa lor nu era nici riscant, nici stresant, singurele înţepături venind de la vreun adolescent pus pe huiduit sau de la vreun pensionar răzleţ, care-i arunca priviri pofticioase. Odată, în Olympia, Washington, agenţii de pază ai mallului îndepărtaseră o lipitoare bătrână care se masturbase apatic lângă boxa de sunet din stânga scenei, ca o gorilă de la grădina zoologică, resemnată cu o soartă sterilă în cuşcă. Susan credea că e amuzant, dar nu înţelesese *ce face* a ei de fapt. Le spusese, atât mamei sale, cât şi agenţilor de la mall, că ea avusese impresia că bătrânul „zgâlţâia o gogoaşă”, ceea ce-i făcuse pe gabori să râdă mânzeşte, iar pe Marilyn să cârâie. Când paznicii au părăsit pentru puţină vreme biroul, Susan spusese:

— Mami, te rog, nu începe alt proces! Nu din cauza *asta*. Las-o moartă.

— Domnişorico, cine ştie ce vătămare ţi-a adus omul ăla!

— Ce vătămare?

— Vor trece ani buni până să-ţi dai seama, dulceaţă mică!

— Mami… fără proces! Mi-e silă de felul în care dai oamenii în judecată tot timpul. E ziua mea de naştere. Fă din chestia asta cadoul meu, OK?

Expresia de pe chipul lui Marilyn a îngheţat, dar apoi, imediat, s-a lichefiat:

— O să continui atunci să jupoi iepuraşi, ca să m-ajute să plătesc chiria. Presupun că, totuşi, trebuie să mai şi lucreze cineva pe lumea asta.

La Clackmass Mall se făcuseră aranjamente ca Susan să interpreteze un potpuriu din *Grease*, numărul ei obişnuit, care se potrivea, oarecum, cu campania mallului intitulată „Copii feriţi de droguri”. Prietena lui Susan, Trish, tocmai împlinise şaisprezece ani şi o adusese pe Susan cu maşina din McMinnville. Marilyn trebuia să le ajungă în scurt timp, după ce avea să se întâlnească în Beaverton cu o croitoreasă, ca să treacă în revistă imaginea de toamnă a lui Susan.

Susan şi Trish au parcat, au luat legătura cu persoana de contact de la mall, apoi s-au înghesuit în toaleta lactobarului Orange Julius, unde fusta lungă şi largă a lui Susan, cu un pudel brodat pe ea, a rămas neatinsă în punga ei de hârtie de la Nordstrom. Dintr-o geantă de voiaj, ea şi Trish au scos salopete negre şi cravate subţiri şi roşii, din piele. Amândouă şi-au ridicat părul în ţepi, s-au dat cu gel şi mult rimei, apoi s-au îndreptat spre scenă. Numele lui Susan a fost strigat şi cele două au urcat scările din furnir mochetate. Au mers ca nişte mimi robotizaţi, Trish, spre orga ei electronică, un Casio, iar Susan, către mijlocul scenei. Din punctul de vedere al publicului plictisit şi neatent din mall, ele-ar fi putut la fel de bine să fie îmbrăcate ca nişte valkirii sau ca nişte ulmi, dar Susan a simţit pentru prima oară un val

imens de putere.

Trish a băgat primele acorduri, moment în care Susan a ridicat o cravaşă, pe care-o împrumutase de la unul dintre camarazii din armată ai lui Don. A început să pocnească din ea, sincronizându-se cu absurditatea ritmică a melodiei *Whip It*, un imn al curentului New Wave care era deja fumat în epocă. Pentru prima oară, nu s-a simţit ca o focă de circ pe scenă. Trish făcea sintetizatorul să urle, iar lui Susan toate celelalte dăţi când fusese pe scenă i se păreau acum din ce în ce mai îndepărtate – toţi anii aceia în care fusese legată fedeleş şi împopoţonată, în care scheunase după un peşte în faţa lui Marilyn şi a fiecărui membru al juriului de pe faţa pământului, făcând fiecare mişcare fără pic de voioşie, ca o stewardesă care arată cum trebuie folosită masca de oxigen.

Dar acum – feţele lor! –, Susan vedea reacţii veritabile: guri căscate, mame care-şi goneau copiii de-acolo şi, în spate, puşti meseriaşi, care în mod normal i-ar fi arătat fundul şi ar fi bombardat-o cu Jelly Tots, privind-o fără maliţiozitate.

Dintr-odată, boxa a cârâit şi a gemut, iar Susan s-a răsucit pe călcâie, doar ca s-o vadă pe Marilyn smulgând cu violenţă mufele colorate din spatele amplificatoarelor Marshall, în timp ce un tehnician protesta neconvingător împotriva distrugerii. Capetele din public s-au întors, de parcă oamenii ar fi fost un lan de grâu, în direcţia spre care se întorsese acum Susan, cu ochii sticloşi ca de corb.

— Ce dracului *faci*, mamă?

Marilyn a smuls şi mai multe mufe, iar muşchii feţei i s-au întins ca o cârpă de vase care tocmai era stoarsă.

Susan a plesnit din cravaşă spre Marilyn, căreia i-a ars mâinile, iar o unghie de plastic stacojie, de pe arătătorul acesteia, a sărit ca un greiere.

— Mamă, opreşte-te! Opreşte-te!

Marilyn a înşfăcat partea dinspre ea a cravaşei şi i-a smuls-o din mână lui Susan. Părea turbată şi s-a căţărat pe grinzile înalte, iar apoi pe scenă. Susan s-a întors spre public. Urla: „Doamnelor şi domnilor, haideţi s-o aplaudăm călduros pe…” – s-a oprit în timp ce Marilyn se ridica stângaci în picioare, ca un cal care se smulge dintr-un noroi păstos – „mama mea, cea exagerat de entuziastă!”

Publicul a simţit miros de sânge şi a aplaudat cu entuziasm, în timp ce Marilyn o apuca pe Susan de gât. Trei huligani de lângă magazinul de şosete au început să miaune, moment în care Susan a surzit din cauza loviturii lui Marilyn. Timpul s-a oprit pentru ea. A fost ridicată şi smulsă din propriul trup şi a conştientizat, pentru prima oară, că mama ei nu o deţinea, aşa cum deţinea Corvairul sau frigiderul. De fapt, Susan a înţeles că Marilyn n-avea mai multe drepturi de proprietate asupra ei decât asupra turnului Space Needle sau asupra Muntelui Hood. Legătura ei cu Marilyn era de natură sentimentală, dacă Susan alegea să fie astfel, sau pur şi simplu de afaceri, ceea ce avea oarecum sens, dar Marilyn n-avea s-o mai trateze ca pe o portieră trântită de câte ori îşi pierdea cumpătul. Marilyn a privit-o în ochi pe Susan şi a înţeles că-şi dăduse foc la valiză şi că nu-şi va recâştiga niciodată avantajul. Asta a înfuriat-o şi mai tare, dar violenţa ei de-acum n-o mai atingea pe Susan. De-acum, ea ştia cum stă treaba.

Femeia s-a repezit la fiica ei, înfuriată, dar Susan a privit-o şi, cu un zâmbet tandru, i-a spus:

— Îmi pare rău, mami, ai întârziat treizeci de secunde. N-ai să pui mâna pe mine – nu de data asta!

Braţele lui Marilyn s-au strâns peste pieptul lui Susan, pe jumătate ca şi cum ar fi fost pe punctul de a o strangula, pe jumătate pentru a-şi recăpăta echilibrul. Aplauzele s-au oprit şi Trish a dat şi ea buzna:

— Doamnă Colgate, *vă rog*

— Târfa mică şi trădătoare! a urlat Marilyn spre Trish.

— Mami!

— Nu vorbeşte serios, a spus Trish, încercând să se vâre între cele două, ca să le despartă. Trebuie s-o dăm jos de pe scenă.

Agenţii de pază ai mallului au ajuns şi ei la faţa locului. Susan şi Trish au înţepenit, în timp ce doi bărbaţi musculoşi îşi foloseau toată forţa pentru a o ţine pe Marilyn departe de Susan.

— Veniţi cu noi, doamnă!

— *Nu*!

Susan a spus pe un ton pragmatic:

— Băieţi, hai s-o ducem într-un birou sau altundeva! A făcut o criză din cauza pastilelor de slăbit. Are nevoie de un loc răcoros şi întunecos.

— Trădătoareo! a şuierat femeia.

Susan a înşfăcat geanta mamei sale. Ea şi Trish au urmat-o pe Marilyn într-un birou unde Susan a forţat-o pe mama ei să înghită nişte calmante. I-a dat apoi telefon lui Don, să-i spună că vor întârzia. Trish a plecat, la rugămintea lui Susan, iar aceasta şi-a dus mama acasă, în McMinnville, cu maşina. Cina a constat în mâncare chinezească la pachet, şi cu toţii s-au dus la culcare devreme.

Ziua următoare a fost însorită şi nefiresc de călduroasă pentru luna aprilie, iar Susan a stat pe peluza din spatele casei şi şi-a bronzat chipul, între copertele unui album cu Bee Gees, acoperite cu staniol. Marilyn mergea ca un cărăbuş între maşină şi curte, plantând răsaduri de petunii, părăluţe şi alyssum albe. Ceea ce-a izbit-o pe Susan ca fiind ciudat, dar nu ieşit din comun. Cu un an în urmă, asigurarea medicală a lui Don îşi dăduse obolul, şi

familia promovase dintr-o rulotă într-o casă, chiar dacă într-una mică, înveşmântată-n buruieni şi cariată de ploaie. Faptul că locuia într-o casă veritabilă părea s-o satisfacă pe Marilyn, care nu-şi bătuse prea mult capul cu decorarea ei şi exclamase doar cât era de încântată că nu mai trebuia să mascheze osiile cu tufişuri de rododendron.

Susan a continuat să se însoarească, iar la amiază a intrat în casă după nişte ceai cu gheaţă şi a găsit-o pe Marilyn ţinând în mână cuţitul de vânătoare al lui Don, un monstru uriaş produs de una dintre cele mai sadice fabrici din Karlsruhe, pe care-l folosea pentru a cresta tocul de lemn al uşii dintre bucătărie şi camera cu televizorul – duzini întregi de scrijelituri dispuse la intervale variate, de la înălţimea coapsei, până la aceea a umărului.

Susan n-a zis nimic.

Marilyn a luat un pix Bic şi un creion şi a început să scrie nume şi date lângă scrijelituri: „Brian 16/12/78, Caitlin 3/5/79, Allison 14/7/80”, şi aşa mai departe.

Don a intrat prin holul din faţă, cu mâinile negre de ulei de motor:

— Iepşoaro, ce puii mei faci la tocu uşii?

— Cresc preţul casei, iubitule!

Don şi Susan au schimbat priviri.

— Şi să nu credeţi că nu văd cum voi doi schimbaţi priviri îngrijorate!

În faţa ei, tânărul Brian cel închipuit depăşea bariera semnului de un metru cincizeci şi doi de centimetri.

Don s-a întins după cuţitul lui de vânătoare, spunând:

— Dă-mi mie ăsta.

Dar Marilyn s-a retras tresărind, apoi s-a răsucit pe călcâie ca un Shark împotriva unui Jet[29]:

---

29 Sharks şi Jets sunt cele două bande rivale din musicalul Poveste din Cartierul de Vest (West Side Story), regizat de Jerome Robbins şi -

— Să mor io dac-o fac!

Susan şi Don erau şocaţi.

— Ne cărăm din coliba asta de sclavi pe plantaţie, copii, dar, înainte de-a o face, trebuie să-i cresc preţul. Şi a continuat să scrijelească lemnul. Studiile zic că preţul unei case poate creşte cu vreo zece procente substanţiale prin simpla plantare a unor flori de sezon, în valoare de vreo sută de dolari. Allison ajunsese să aibă un metru patruzeci şi şase înălţime: Florile fac o casă să pară locuită. Iubită. La fel şi semnele care marchează creşterea copiilor. Scrijeliturile astea înseamnă fericire, mândrie, devotament şi continuitate. Adaugă vreo cinci miare la preţul cerut.

— Şi unde zici că ne mutăm? a întrebat Don.

— În Wyoming, cretinule! Cheyenne, Wyoming.

— Oh, mami – nu-ncepe din nou cu *asta*!

— Ba da, încep din nou cu *asta!* Casele sunt mai ieftine acolo. O s-avem un dormitor pentru oaspeţi şi trei băi. Iar *tu*, dulceaţă, vei putea reprezenta un întreg *stat* la competiţiile naţionale. Doar o mână de oameni trăiesc acolo. Competiţia e zero.

„Cincizeci şi una de concurente superbe, şi doar una va învinge! Cine-o va înlocui pe Susan Colgate la următorul concurs Miss USA?”

— Nu ne mutăm nicăierea, a spus Don.

— Nu ne mutăm *nicăieri*, iubitule, aşa se spune, şi ba da, ne *mv/am*. Casa asta e pe numele meu, aşa că ne cărăm mintenaş!

— E dusă cu pluta azi, i-a zis Don lui Susan. Las-o-n pace!

Susan s-a întors la bronzatul ei şi a presupus că toată nebunia o să treacă. Mai târziu, ajunsă în camera ei, a auzit jos obişnuitele clinchete şi zdrăngănituri ale

---

Robert Wise.

pregătirilor pentru cină. Marilyn i-a chemat pe Susan şi pe Don la masă, iar atmosfera părea absolut normală. Prea normală. În acel moment, urechile le-au vâjâit şi casa s-a scuturat ca o maşină care trece peste mai multe hopuri. Paharul de apă al lui Susan s-a vărsat şi o poză înrămată a căzut de pe perete. Cei trei au sărit în picioare – totul era cufundat în linişte, cu excepţia unui fâsâit care se-auzea dinspre bucătărie.

Au mers spre proaspăt scrijelitul toc al uşii, ca să vadă o gaură de mărimea unei trape căscându-se în tavan, şi alta direct sub ea, în podea, între aragaz şi frigider.

Don a privit în jos:

— Dumnezeule mare… E un meteorit!

Susan şi Marilyn au cercetat şi ele bolovanul albastru-maroniu de jos, care zăcea pe cimentul crăpat, lângă congelatorul care găzduia carnea căprioarei vânate de Don toamna trecută. Don s-a repezit în jos pe scări, a privit bolovanul şi apoi s-a uitat în sus, complet amuţit. Cele două femei au alergat şi ele la subsol, să i se-alăture.

— E un miracol, a spus Marilyn. Am fost salvaţi. E un semn de la Dumnezeu din ceruri că suntem pe drumul cel bun, un semn de bun augur, care să ne umple de recunoştinţă!

Şi ea a căzut în genunchi şi s-a rugat aşa cum făcea pe vremuri, înainte de a pleca să-şi viziteze rudele din munţi. Susan a privit mai de-aproape pietroiul:

— Hei… se t*opeşte sau* cam aşa ceva!

— Ce căcat, a exclamat Don, e *câcat!*

Era un ghem îngheţat de fecale, descărcat accidental din carcasa unui avion al companiei Philippine Airlines, care zbura de la Chicago spre Manila şi care avea să plătească pentru casa cea nouă din Cheyenne. Don l-a numit „căcăsloi”. Compania aeriană le-a propus o înţelegere în afara tribunalului, repede şi pe muteşte. În

şase săptămâni, locuiau deja în Cheyenne.

Capitolul nouăsprezece

Poliţiştii terminaseră de cercetat cu de-amănuntul altarul închinat lui Susan Colgate de pe bancheta din spate a maşinii şi părăsiseră proprietatea. John şi-a petrecut restul zilei visând cu ochii deschişi în faţa altarului şi apelând robotul lui Susan, apoi trântind de fiecare dată receptorul, la primul bip. A încercat să doarmă, dar, în schimb, a avut parte doar de aţipeli agitate, ca nişte resturi de peliculă găsite pe podeaua cabinei de montaj şi lipite la un loc, punctate cu tresăriri frecvente şi junghiuri de anxietate. După-amiază târziu s-a dat bătut, a făcut un duş, a băut un *shake* de alge, a sporovăit puţin cu Nylla, care tocmai se întorsese de la ora de exerciţii fizice, apoi a condus până la West Side Studio. Ryan era ocupat cu un client.

— Cunoaşteţi titlul filmului, domnule? îl întreba Ryan pe client.

— Oh, ştii tu… fi*lmul ăla! Cr*ed c-a ieşit pe video într-o cutie albastră.

— Ştiţi cine era actorul din rolul principal?

— Tipu’ ăla… Ştii?

— Nu sunt sigur. E o comedie sau o dramă, sau…?

— E super!

— OK… Vreo idee despre cine l-a regizat?

— Tipu’ ăla celebru…

— Sigur că da…

John a intervenit:

— Hei, amice… Du-te şi ia o bulină, şi după, când o s-auzi clicul care arată că ţi-a fost repus în funcţiune creierul, trimite-ne un memoriu!

Clientul scotea aburi de nervi:

— Scuzaţi – încerc s-aleg un film, domnule Oricine-oi-fi. Ai vreo problemă cu asta?

John l-a privit drept în ochi:

— Îţi *pasă* ce cred eu?

— Ei bine, ăăă, *nul*

— Păi, şi-atunci de ce mă-ntrebi? Cară-te! Oamenii care au habar ce vor trebuie să-şi vadă de vieţile lor.

Clientul s-a îndepărtat cu coada-ntre picioare, vizibil nervos.

— Oh, *îţi mulţumesc*, John! a spus Ryan. Nici n-ai *idee* de câtă vreme voiam să spun ceva de genul ăsta…

— Tristele reziduuri ale prea multelor zile pierdute în întâlniri cu tipi care şi-au făcut o profesie din a pierde vremea.

— Dacă te hotărăşti să faci vreodată un film al cărui titlu să fie *ştii tu*… film*ul ăla*, *o* să fie cel mai popular film închiriat al tuturor timpurilor!

John a privit atent în jur, apoi a spus:

— Ryan… Cară-te de la lucru şi vino cu mine. Avem treabă.

— Nu acum… E ora de vârf, trebuie să-i sun pe cei care au depăşit termenul, şi azi e la televizor „Seara specială a femeilor care-au iubit prea mult”.

— Eu şi Ivan vrem să-ţi cumpărăm scenariul.

Zece minute mai târziu, în maşini separate, cei doi au mers până la barul St. James Club. John a ajuns primul şi a comandat două scotch-uri. Ryan a sosit şi el, abia trăgându-şi sufletul:

— Înainte de a discuta altceva, John, trebuie să-ţi spun că poliţiştii au venit la centru în după-amiaza asta şi m-au bătut la cap, iar şi iar, în legătură cu: (a) faptul c-am construit altarul dedicat lui Susan Colgate şi (b) că ţi l-am dat ţie. M-am simţit ca şi cum aş fi fost legat fedeleş pe un muşuroi de furnici şi mânjit cu marmeladă.

— Ea e dată dispărută. N-a apărut la o filmare pentru Showtime Channel. Gaborii m-au hărţuit şi pe mine. Dar

eu, *unul*, a trebuit să le explic ce căutam parcat în faţa casei ei, la miezul nopţii, cu un altar dedicat lui Susan Colgate pe bancheta din spate.

— Oh, Dumnezeule… Eşti un monstru! Şi Ryan a izbucnit în râs.

John n-a râs.

— Nu se presupune că oamenii trebuie să lipsească de cel puţin patruzeci şi opt de ore, înainte de a fi daţi dispăruţi?

— Habar n-am! Şi John şi-a prins capul în mâini. Bea!

Ryan a băut.

— Nylla – adică nevasta lui Ivan –, înainte să vin încoace în seara asta, sporovăiam cu ea despre una, despre alta, şi mi-a spus că, după prăbuşirea avionului, Susan a dispărut un an întreg. Nu ştiam c-a fost atât de multă vreme! Sincer, nu ştiam. Şi se pare că *nimeni* n-are idee pe unde-a umblat. Nici măcar gaborii.

— Dar *ştiai* c-a trecut prin accidentul ăla aviatic…

— Am intrat şi-am ieşit de-atâtea ori de la Betty Ford[30] în 1996, că habar n-am cine era preşedinte-n anu ăla, deşteptule!

Ryan era uşor nesigur în relaţia cu acest faimos producător care intenţiona să-i cumpere scenariul, aşa că n-a mai insistat asupra tărăşeniei, dar John a continuat:

— Asta vrea să spună că, dacă Susan Colgate, care e, cum ar veni, sfânta patroană a persoanelor dispărute, dispare, fie şi o singură zi, atunci tipii din departamentul care se ocupă de persoane dispărute se cuvine să se-apuce imediat de investigarea cazului, nu?

— Când voi doi v-aţi întâlnit, ea ştia cine eşti? l-a

30 Betty Ford Centre este un centru de reabilitare a dependenţilor de alcool şi de droguri din Rancho Mirage, California, cunoscut drept „clinica vedetelor44.

întrebat Ryan. Cât timp aţi mers pe jos? Cum ai lăsat-o? Cu ce era îmbrăcată?

— Am mers, pur şi simplu, la plimbare. Trebuie să fi făcut vreo cinci kilometri. Era al naibii de cald afară! Nu i-a apărut nici măcar o picătură de sudoare. A fost ca-n liceu, de parc-am fi ieşit să bem *milkshake*-uri cu Tolomacu şi cu Yeronica. Nişte nuci de anacard au apărut pe masă. Ryan, ştii că, înainte de a hotărî să mă retrag din funcţie, am fost bolnav cu adevărat?

— Nu.

— Am fost. De fapt, am dat ortul popii la Cedars – asta-i ce-au spus doctorii. Şi ştii ce-am văzut, cât timp n-am avut semne vitale?

— Ce?

— Pe Susan.

— Ce-aş putea răspunde la faza asta?

— Tu să-mi spui.

— John… îndreaptă-te spre lumină!

— Bine, vasăzică fusese o reluare cu *Meet the Blooms* la televizorul din spital, înainte să mă dau eu la fund, dar mi-a luat luni bune până m-am prins. *Ea* a fost, totuşi. Înţelegi ce vreau să spun? Şi tocmai mă obişnuisem cu ideea că fusese absolut lipsit de sens că-i văzusem chipul şi c-o auzisem, şi apoi vine *ziua de azi* – şi nu mai cred că e aşa lipsit de sens.

Un chelner a venit la masa lor. Paharul lui Ryan era gol. A mai comandat o băutură:

— Un Singapore Sling, vă rog! Nu ştia ce să-i spună lui John.

— Un Singapore *Sling*? s-a mirat producătorul. Unde sunt oare? Într-un film cu Bob Hope? Mă simt de parc-aş fi ieşit la o băută cu maică-mea!

— E o băutură stilată şi doar ironic retro.

— Piticanie neghioabă ce eşti! Eu am fost

deschizătorul de drumuri pentru ironie şi stilul retro, pe vremea când tu te căcai în pamperşi. John l-a privit pe chelner: Un Rusty Nail, vă rog!

Ryan bâţâia de emoţie.

— Ei bine, presupun că, probabil, vrei să vorbim despre scenariul tău, a spus John. O să-l cumpărăm. Să nu faci vreun anevrism sau mai ştiu eu ce. Ryan părea uşurat, dar nervos, aşa că producătorul a continuat: Nu ai un agent, Ryan, aşa-i?

Chipul lui Ryan s-a îmbujorat:

— Neh!

— Bravo ţie! Tocmai ai făcut o economie de patruşcinci de miare.

Îmbujorarea lui Ryan a fost drenată. Chipul i-a încremenit.

— Oh, asta-i bine! a spus John. Parcă văd, ca-n desenele animate, cum zimţişorii şi rotiţele din capul tău încearcă să calculeze cam cât e oferta. O să-ţi curm eu suferinţa. Trei sute de miare.

— Faci mişto de mine!

— Să ştii că faţa ta e de căcat la pocher, nu-ţi ascunzi deloc emoţiile.

Băutura tânărului a sosit, dar el a împins-o deoparte.

— Vreau să-mi amintesc limpede toată faza asta.

— Ai o constituţie fizică mai puternică decât am avut eu vreodată. Şi şi-a ridicat paharul: Un toast. Au ciocnit, au sorbit o gură, apoi John a spus: Ivan n-are încredere în ceva decât dacă e superumflat ca preţ. Dacă i-aş fi spus c-am luat *Tunguska* pe cinci miare, ar fi pus cruce afacerii. Am scos număru trei sute din burtă. Aş fi putut să-l umflu şi mai tare.

Ryan stătea ca paralizat.

— Hai, Ryan, zău aşa! a exclamat producătorul.

Cântă… dansează… zbânţuie-te sau mai ştiu eu ce. Fă-mă să mă simt ca un băşinos binevoitor care îmbătrâneşte!

— Nu, John. Nu înţelegi. Tocmai mi-ai schimbat viaţa, de parcă mi-ai fi dat aripi sau mi-ai fi luat vederea de la ambii ochi. Mă simt ameţit.

— Crede-mă, nu aşa se petrec lucrurile în mod obişnuit. În mod normal, eu şi Ivan am fi încercat să găsim o tactică prin care să te futem pân-ai fi rămas în zdrenţe, la afacerea asta. Dar acum mă simt mentor. O să-ţi fac lipeala cu un avocat. Semnează hârtiile şi te-ai aranjat.

Un cocteil de bani, secrete împărtăşite şi băuturi ironice l-au făcut pe Ryan îndrăzneţ:

— John… care-a fost faza de anul trecut? Ştiu la fel de multe ca oricine citeşte tabloidele. Ce s-a întâmplat? Ce voiai să faci pe vremea aia?

John l-a privit pe tânăr cu îngăduinţă, dar şi neînduplecat, în acelaşi timp:

— Nu acum. Nu în seara asta. Seara asta are de-a face doar cu succesul.

S-au despărţit curând, dar, câteva ore mai târziu, după ce umblase printre casetele video cu Susan, John l-a sunat pe Ryan să-l întrebe dacă poate să-i ceară să-şi respecte propunerea siropoasă de a-i permite să-şi exprime prin viu grai sentimentele pentru actriţă. Era trecut de unu noaptea, iar Ryan şlefuia *Tunguska* şi n-avea chef de întreruperi, dar John a perseverat. Şi apoi tânărul i-a zis că trebuia să plece de-acasă, să facă un comision, şi deci era ocupat.

— În regulă, puteai să-mi spui doar că oferta ta de-a mă lăsa să bat câmpii despre Susan era doar de politeţe, ca atunci când îi spui unui actor ratat să vină să joace tenis cu tine, numai ca să scapi de el.

— John, chiar trebuie s-o ajut pe prietena mea la ceva.

— Prietena ta?
— Ce vrea să spună tonul ăsta?
— A, nimic. Tot ce-am zis a fost „Prietena ta?”
— Crezi că-s homo!
— Am spus eu una ca asta?
— S-a văzut din tonul tău.
— Ei bine, eşti, nu-i aşa?
— Nu.
— Nu te cred.
— Dumnezeule, lasă-mă să dau un telefon! închide, mănâncă un Scooby Snack şi te sun eu în cinci minute.

John a închis. Trei minute mai târziu, a sunat telefonul:

— Vanessa spune că poţi veni să ne ajuţi.
— Să vă ajut la *ce anume*?
— O să vezi.

Şi i-a dat lui John adresa Vanessei, din Santa Monica. Au convenit să se întâlnească într-o oră, dar John a ajuns mai devreme.

Vanessa a deschis uşa cu plasă împotriva ţânţarilor, calmă şi livrescă în ochelarii ei cu rame groase şi un pulover de lână importat din vreo altă parte a secolului. Lui John i se părea că femeia arată ca una dintre fiicele ucise ale familiei Clutter[31] din Kansas. L-a invitat să stea pe un scaun cu spătar înalt:

— Ai dori, poate, ceva de băut?
— Ăăă… o Cola.
— Sigur că da.

Şi tânăra a mers în bucătărie. John a auzit cum deschidea şi închidea frigiderul, precum şi alte zgomote prietenoase, specifice bucătăriei. Vanessa era preţioasă

31 Victimele unui cvadruplu asasinat din 1959, Kansas, care a devenit sursa de inspiraţie a romanului Cu sânge rece> de Truman Capote.

într-un fel despre care John ştia că nu putea fi tăinuit. Avea ochii ce scanează cu laser ai unui asistent personal plătit exorbitant, din categoria celor care, de unii singuri, fac ca neanderthalienii producători de filme în care sunt exploataţi adolescenţi să pară rafinaţi şi la curent cu ultima modă, prin discursurile scurte, elegante pe care le ţin atunci când donează cecuri ridicol de mari pentru opere de binefacere atent analizate şi considerate ultimul răcnet.

Vanessa era, în mod destul de evident, una dintre ciudăţeniile naturii părăsite pe malurile celei mai din dreapta şi mai înalte limite ale curbei lui Gauss.

— Cum îţi câştigi existenţa, Vanessa? a întrebat John, întinzându-şi gâtul de parcă astfel şi-ar fi ajutat cuvintele să se arcuiască pe după o cotitură din zid.

— Lucrez la Corporaţia Rând.

Asta nu-l mira pe John:

— Pe bune? Şi ce faci?

— Fac parte dintr-un *think tankx*.

— Adică stai pe fotolii-sac toată ziulica şi imaginezi strategii de invazie militară şi modalităţi de a opri dezvoltarea industriei electrice?

Ea s-a prefăcut că nu auzise spusele lui şi a intrat, oferindu-i paharul cu Cola. El a luat o gură şi s-a oprit:

— Hei, chestia asta e chiar delicioasă! Dulceaţa îl înveselea şi a dat pe gât jumătate de pahar: Uau! Uitasem cât de bună poate fi o simplă Cola.

— Nu-i doar Cola, mai sunt şi eu. Am adăugat zahăr. Două linguriţe.

John a tuşit:

— Ai pus zahăr în *Cola*? Asta-i revoltător![32]

32 Numit uneori şi think factory („fabrică de gândire"), un think tank

— Nu fi caraghios! Ea stătea pe un pat-sofa de la Ikea, aşezat pe post de canapea: Toată lumea a dat cu gura şi a suspinat când Coca-Cola şi-a schimbat reţeta, în anii optzeci. Dacă vrei Cola în stilul anilor cincizeci, adaugă-i nişte amărât de zahăr. Şi, în plus, John, ţie pare să-ţi placă.

Au sorbit în tăcere vreme de un minut, apoi tânăra i-a spus:

— Ryan spune că tu crezi că-i homo.

— Ei, şi?

În mod evident, ea nu credea asta.

— E iubitul meu, John. A mai luat o înghiţitură: A mea-i Cola dietetică, dar am pus şi zahăr. Are un gust de-a dreptul pervers. John a privit fix spre ea. Îl iubesc pe Ryan, iar el mă iubeşte pe mine.

— Şi eu îl iubesc pe prietenul meu, Ivan, dar nu-mi dau întâlniri romantice cu el.

— Oh, mai tacă-ţi fleanca! Eros. Agape. Sex. Prietenie. Toate astea. Nu sunt tolomacă.

— Vrei să spui că e implicat şi ceva eros în treaba asta?

Ochii Vanessei au licărit, dar ea n-a spus nimic.

— Ei bine, nu-i ca la Tarzan şi Jane, dar e real. E sincer cu *mine*.

John a muşcat dintr-un cub de gheaţă:

— Eşti, în mod limpede, genul „sora Crandall”. Ştii tu, asistenta Crandall îşi desface părul şi Dr. Hunicutt, din M.A.S.H., spune: „Soră Crandall, Dumnezeule mare, da chiar că eşti superbă! Habar n-aveam!”

— Asta-s eu. A privit afară, pe geam: A venit Ryan. N-am avut niciodată conversaţia asta, OK?

(„rezervor de gândire") este un institut, o corporaţie sau un grup organizat pentru a întreprinde studii interdisciplinare, referitoare la probleme tehnologice sau sociologice. Majoritatea sunt organizaţii nonprofit, sponsorizate de guverne sau de marile corporaţii.

Ryan a intrat şi trioul era gata de plecare spre Long Beach. Ryan s-a aplecat printre scaunul şoferului şi cel al pasagerului din dreapta şi i-a zis lui John:

— Dacă vrei să vorbeşti cu Vanessa despre Susan, dă-i drumul. Ea e întru totul de acord.

— Slavă Domnului! a zis John, jenat.

— Susan Colgate a fost un idol pentru mine, John, a intervenit tânăra. Ştii tu, în rolul ăla pe care-l juca la televizor – fata deşteaptă care descoperă înţelesuri şi modele în lumea asta ţicnită. E ca şi cum ar face parte din familia mea.

— Înţeleg ce vrei să spui, a răspuns John. Eu mă simt de parcă ea ar avea toate cheile mele. Înţelegi tu, de parcă ea ar şti combinaţia mea, cu toate că eu n-o pot nimeri cum trebuie.

— Păi, aşa-şi câştigă Vanessa existenţa, a spus Ryan. La Rând. Descoperă înţelesuri şi modele. Combinaţii.

— Care-i specialitatea ta? a întrebat John.

— Cum a zis şi Ryan, sunt o găsitoare.

— O *găsitoare*?

— Exact cum se-aude. Încă de când eram copil, dacă se pierdea ceva, oamenii veneau la mine să le găsesc lucrul acela. Ştiu *să localizez* orice. Pun întrebări. Mă uit la date. Fac conexiuni. Şi apoi găsesc ce s-a pierdut.

— Ei, că cât!

— Măi, măi, măi, un negativist – ce nostim! Şi Vanessa adoptă aura încărcată electric a unui bancomat care e pe punctul să proceseze mari cantităţi de bani gheaţă.

— Dă-i un exemplu, a spus Ryan.

— Aşa-i cinstit. Să vorbim despre *tine*. John Lodge Johnson, născut pe 5 noiembrie 1962, la ecluza Miraflores din zona Canalului Panamá. Ai un testicul care nu a coborât şi ai fumat la greu ţigări Kent, între anii 1983 şi

1996. Ai fost anchetat, dar niciodată acuzat, într-o duzină de investigaţii referitoare la deţinerea unei game variate de narcotice, încă din 1988. Eşti dreptaci, dar îţi foloseşti mâna stângă la aruncarea mingilor de baseball şi la masturbare. Până acum doi ani, datorai Fiscului 11, 3 milioane de dolari, care-au fost înapoiate acum opt luni, după completa lichidare a bunurilor tale, precum şi după curăţarea conturilor bancare, despre care nu credeai – mă refer la cele două din Davos, Elveţia – că Fiscul are habar, dar avea, şi eşti norocos că le-ai dezvăluit existenţa, pentru că altfel ei ar fi luat o furculiţă şi ţi-ar fi înfipt-o în testiculul ascuns, şi ţi l-ar fi mâncat la prânz. Grupa ta sangvină e O, iar IQ-ul tău e 128. Ţi s-au prescris peste treizeci de produse farmaceutice psihotrope în ultimul deceniu, obţinute, invariabil, prin reţete suprapuse, în zonele Los Angeles, Ventura şi San Bernardino. Eşti heterosexual, dar ai făcut nişte partide în trei cu tipi de câteva ori, numai la cererea femelei prezente acolo. Acum câteva luni, înaintea mult mediatizatei tale dispariţii, ai încercat să-ţi transferi toate drepturile de autor şi redevenţele către Ronald McDonald House, dar, mulţumită prietenului tău, Ivan, instanţele au respins transferul şi au instaurat în loc un trust, ai cărui membri se vor întruni pentru a-ţi evalua sănătatea mintală, restituindu-ţi o căruţă de parai despre care-ai crezut la modul cel mai serios că au dispărut pentru totdeauna. Eu, una, i-aş trimite lui Ivan un coş cu fructe drept mulţumire, John Lodge Johnson.

John amuţise.

— Nu-i aşa că-i grozavă? a întrebat Ryan.

— Mai vrei? a spus Vanessa. Aproape nouăzeci şi cinci la sută dintre convorbirile tale telefonice merg fie spre New York, fie spre California. Consumul tău lunar de sex prin telefon ajungea, în medie, la nouă mii cinci sute de dolari, începând din 1991 şi terminând cu dispariţia ta.

Dac-ai mai sunat la vreo linie erotică de atunci încoace, n-am aflat încă. Numărul pe care-l formezi cel mai des este cel al madamei celebrităţilor, Melody Lanier din Beverly Hills, care, şi pun pariu că nu ştiai asta, are accese recurente de malarie şi care, de asemenea, şi-a pierdut degetul mic de la piciorul stâng într-un accident cu un scuter Vespa în Darwin, Australia, în 1984. Nimeni nu scapă de privirea scrutătoare a subsemnatei, Vanessa Humboldt. Uite-aşa. *Ta-da*!

— Melody nu-i o madamă. Iar *tu* eşti un monstru.

— Nu fi dobitoc! Totul e acolo, în lumea largă. Trebuie doar să ştii unde să te uiţi.

— E bună, nu? întrebă Ryan. Poate să-ţi găsească un medic care face avorturi la Vatican.

— Dacă te face să te simţi mai bine, nu sunt deloc creativă. Las asta pe seama băiatului meu genial aici de faţă, şi ea l-a bătut pe tânăr pe genunchi.

Repede, maşina a ieşit de pe banda de nivel şi Vanessa a tras-o în faţa unui cub steril, albastru, din sticlă reflectorizantă, o clădire mare care adăpostea laboratoare, înconjurată de o peluză cu iarbă verde ca pe terenurile de golf.

— Iată c-am ajuns, a anunţat ea. Ăsta e biroul unde un anumit lingău, pe nume Gary Voors, m-a înşelat şi m-a făcut să pierd câteva miare din comisioanele de cercetare făcute independent.

— A fost înşelată, a spus Ryan.

— Cinşpe miare! Dar i-am cercetat un picuţ pe el şi compania lui şi nu cred că-mi voi primi vreodată mălaiul. Greşeala mea. Ar fi trebuit să le verific modelele financiare înainte. Haideţi acum – afară!

Când stăteau în parcare, Ryan a întrebat-o care era fereastra sălii unde-şi lua prânzul personalul. Ea i-a arătat una în apropiere, apoi s-a dus la portbagaj şi a scos de-

acolo o canistră de benzină roşie, din plastic, de cincisprezece litri. John s-a apropiat plin de vioiciune de Vanessa, care i-a spus:

— Ia dă-mi o mână de-ajutor! John s-a sustras. Oh, fii bărbat, John! i-a spus tânăra şi el a întins mâna, iar ea i-a turnat o substanţă fină, granulată în palmă. Mingiuţele astea de bowling aproape invizibile sunt seminţe de trifoi roşu. Şi acum, o să le folosim ca să ne amuzăm cu ortografia.

Tânăra a început să toarne seminţele într-un şablon mare cu scris de mână aflat pe iarba verde, ca de peluză, a unui teren de golf. John a înţeles că ea scria ceva.

— Ce scrii?

— Scrie cuvintele: „Gary o fute pe Tinaa, i-a răspuns Ryan.

— Cine-i Tina?

— Nevasta directorului-executiv. Şi pot spune c-au lăsat, de asemenea, nişte urme destul de evidente. Şi n-aş fi târât-o pe Tina în toată chestia asta, numai că ea e cea care s-a asigurat că Gary va obţine recunoaşterea pentru ideile *mele*.

— Seminţele de trifoi roşu penetrează repede gazonul, a spus Ryan. Şi, odată ce-au fost semănate, rădăcinile lor devin un soi de tentacule – bobocii ajung de un verde-întunecat, puternic, în vreo zece zile.

— Cu doar câteva zile înainte de întoarcerea lui Gary din Bermude. Ce coincidenţă! a adăugat Vanessa şi şi-a terminat de trasat literele mari, graţios răsucite.

— Singurul mod în care mai poţi scăpa de ele e să înlocuieşti complet gazonul, a adăugat Ryan. Deştept, nu?

— S-a făcut! Şi tânăra a pornit înapoi spre maşină.

— Asta-i tot?

— Repejor, repejor! Hai s-o luăm din loc!

Un minut mai târziu, erau din nou pe autostradă. Tot

Vanessa conducea. John dăduse în bâţâială. Avea gânduri sumbre despre ce-ar fi putut să i se întâmple lui Susan. Deşi filmele lui erau violente, iar personajele lor adesea alienate, nu se gândise niciodată la ele ca fiind *reale*. Pentru prima oară, a început să simtă cum violenţa din filmele lui îi pătrunde în viaţă, şi asta l-a făcut să simtă că-l apucă greaţa, înţelegând un picuţ cum trebuie să se fi simţit toţi oamenii aceia care-i trimiteau scrisori în care-l dojeneau pentru peliculele sângeroase.

— Eu şi Vanessa o să te-ajutăm s-o găseşti pe Susan, a spus Ryan.

— Lasă treaba asta pe mâna gaborilor, şi ea o s-ajungă carne presată înainte s-o descopere careva, a intervenit Vanessa. Lasă-mă să-ntind o plasă în seara asta. Vino pe la mine mâine după-amiază, la cinci. O să-ţi dau rezultatele şi sar şi cu cina. S-a oprit: Te simţi bine, John?

— De ce întrebi?

— Arăţi de parc-ai fi văzut o stafie.

— Mă simt bine, Vanessa, a bâiguit el. Am o întrebare pentru tine.

— Îhî?

— De ce m-ajuţi? Vreau să spun că tu nu mă cunoşti… De ce n-ai…

— Ah, opreşte-te chiar acum! Motivul meu egoist e Ryan. Tu l-ai ajutat pe el, aşa că şi eu te-ajut pe tine.

— Şi? a întrebat John.

— Şi asta-i *tot*. Te rog, de ce nu-mi spui tu adevăratul motiv pentru care eşti atât de obsedat s-o găseşti pe Susan Colgate, ai? După mine, ea ar putea fi acum îmbrăcată într-un costum de cercetaşă de la Girl Guide, intrată-n descompunere sub veranda ta – şi poate că toată faza asta cu căutările nu e decât un vicleşug menit să abată atenţia de la *tine*.

John a negat cu hotărâre:

— Nu e cazul!

— Bine, atunci: de ce-o cauţi pe Susan Colgate, John?

— Pentru că…

— *Da*?

John şi-a presat şi şi-a tot presat creierul cu degetele, ca pe-un borcan de măsline care-i greu de desfăcut:

— Pentru că ea ştie că oamenilor le e scris să se schimbe. Ea ştie că-i inevitabil. Şi pare să recunoască faptul că eu sunt într-un punct din viaţa mea în care nu mă mai pot transforma. Sună a cântec *country* ce spun. Îmi pare rău.

— Ei bine, mie mi se pare că tu o urmăreşti ca un pervers. Ei ar putea să i se pară înfiorător.

— N-o urmăresc ca un pervers, Vanessa. Încerc s-o găsesc. Nimeni nu ia în serios dispariţia asta, în afară de noi.

— Hei, şi lui Susan ce-i iese la afacerea asta? a întrebat Ryan. Presupunând c-o salvăm de la a sta legată pe o şină de cale ferată.

John i-a aruncat o privire feroce.

— Scuze!

Dar întrebarea lui Ryan l-a pus pe gânduri pe John. El ce-i *aducea* lui Susan? Era doar un alt tip de la Hollywood complet ţicnit, de care ea să aibă grijă? Nu, pentru că… pentru că, mai exact, de ce? John a bâjbâit prin gaura neagră din mintea lui, încercând să înşface vreun bulgăre de aur de înţelepciune. S-a gândit la femeia cumplit de singură care citea Arch*itectural Dige*s*t şi* la femeia pe care o întâlnise în faţa acelui Pottery Barn şi care-i dăduse o cină, naţiunea secretă formată din nenumărate Eleanor Rigby car[33]e exista chiar sub pragul percepţiei.

33 Cântec al formaţiei Beatles care a apărut pe albumul Revolver, din 1966.

Conştientizarea faptului că această naţiune secretă exista era un lucru nou pentru el. Că el ar putea da o mână de ajutor ca să le uşureze viaţa era o chestie încă şi mai nouă.

— Avem o mulţime de lucruri în comun, a trântit el.

— Cum?

Atât Ryan, cât şi Vanessa trecuseră la alte teme de gândire.

— N-aţi observat că acele cupluri care rămân împreună cel mai mult timp sunt cele care au împărtăşit anumite experienţe intense, ciudate? Slujbe… şcoli… un cerc de prieteni?

— Mda, şi?

— Ei bine, Susan şi cu mine suntem chiar astfel.

— Dar n-ai nicio idee unde s-a dus Susan după prăbuşirea avionului, John. Adică, vorbeai despre dispariţii, nu?

— Ryan, asta e ceea ce-am învăţat unul despre altul în timpul plimbării noastre – că amândoi am fost în acelaşi loc. Deocamdată nu ştiu detaliile, dar asta se va întâmpla după ce-o găsesc.

Toţi s-au cufundat în tăcere. Vanessa îngheţase la volan, de parc-ar fi condus printr-o furtună de zăpadă. Erau într-una dintre miile de maşini de pe-o autostradă cu zece benzi, înghesuiţi între alte maşini, chiar şi în cea mai adâncă beznă a nopţii, prinşi între râuri de maşini care se îndreptau Dumnezeu ştie încotro. Nimeni nu vorbea.

John a dormit toată ziua următoare. În noaptea aceea, în timp ce mâncau nişte *pastaprimavera* simple, Vanessa şi-a vărsat năvodul, pentru ca John şi Ryan să-i vadă captura:

— Susan Amelia Colgate s-a născut pe 4 martie 1970 în Corvallis, Oregon. Mama ei, Marilyn, a fost măritată cu un anume Duran Deschennes, dar nu a divorţat niciodată cu adevărat.

— Practică poliandria, a spus Ryan.

— *Ce*? a întrebat John.

— E opusul bigamiei. Când o femeie are doi sau mai mulţi soţi odată.

— Acest tip, Duran Deschennes, a fost omorât în 1983, iar mama s-a căsătorit cu Donald Alexander Colgate în 1977, aşa că, vreme de şapte ani, a practicat poliandria. Dar bănuiala mea e că Don Colgate n-are nicio idee cum c-ar fi soţiorul numărul doi. Pun pariu că noi trei, împreună cu Marilyn însăşi, suntem singurii oameni care-i cunosc secretul. Vanessa a continuat: Susan a crescut în McMinville, Oregon – şi într-o rulotă, pe deasupra. A fost candidată, finalistă şi câştigătoare în literalmente, sute de concursuri de frumuseţe, în tinereţea ei. Cea mai mare victorie a avut-o în 1985, la concursul Miss USAT – een desfăşurat în Denver, dar şi-a predat coroana chiar acolo, pe scenă, lui Luănn Ramsay, care este în prezent soţia guvernatorului Arizonei, aş adăuga.

— Chestiile astea sunt fumate, a spus John. Internet. Biblioteci. Reviste. Zi-mi ceva nou.

— În 1997, s-a presupus c-a murit în accidentul aviatic din Seneca, dar nu murise deloc, şi până-n ziua de azi nimeni nu ştie unde şi-a petrecut aproape un an calendaristic. Nici măcar eu n-am reuşit să găsesc nimic despre asta.

— Câtă modestie!

— Ei bine, am găsit totuşi *ceva*.

— *Ce*? s-a năpustit John.

— S-ar putea să nu fie nimic, dar, atunci când alcătuiam modelul datelor ei telefonice…

— Ce date telefonice?

— Oh, *maturizează-te*! Era intimităţii a luat sfârşit. Cum spuneam, îi alcătuiam modelul datelor telefonice şi am descoperit o anomalie. Numărul telefonic pe care l-a

format cel mai des este cel al unui tip pe nume Randy Hexum. Care trăieşte pe undeva prin Valley. Aşa că l-am cercetat atent şi se vădeşte că e din Erie, Pennsylvania. Numele lui adevărat e Randy Montarelli şi locuia la vreo cincizeci de kilometri distanţă de circa de poliţie unde Susan s-a predat Susan, pretinzând că are amnezie.

— Amândoi au sosit la Los Angeles în acelaşi timp! Acum un an, *şi* el a început să lucreze pentru Chris Thraice. Randy Montarelly-liniuţă-Hexum nu are, de asemenea, aproape niciun fel de date ataşate de numele lui, de când a plecat din Erie. E al dracului de greu să ai un fişier de date mort de-a binelea, dar el a reuşit să-l obţină. E al naibii de dubios.

— Şi e-n Valley?

— Îhî!

John s-a ridicat în picioare într-o secundă, a dus farfuriile goale în bucătărie, înşurubând la loc capacul sticlei de Cola. Pe care-a pus-o în frigider.

— Să mergem!

Capitolul douăzeci

Când John era mic, la New York, prin clasa a treia, într-una dintre puţinele zile când nu era bolnav, un profesor de matematică pe nume domnul Bird, care avea de asemenea rolurile de profesor de sport şi de consilier şcolar, a scos întreaga clasă înfrigurată pe terenul de sport. A arătat spre nişte linii trase cu cretă albă, care schiţau conturul unui pătrat mare. I-a pus pe elevi să stea în dreptul acestor marcaje şi, odată ce toţi şi-au luat locurile, a spus la megafon:

— Clasă, uitaţi-vă la zona delimitată din faţa ochilor voştri. Acesta este un pogon. Tot restul vieţilor voastre, o să-i auziţi pe oameni vorbind despre pogoane. Cinci pogoane. Trei mii de pogoane. Un pogon şi jumătate. Ei bine, *acesta* este un pogon. Uitaţi-vă bine la el! întipăriţi-

vi-l în memorie, pentru că e singura dată în viaţa voastră când o să vedeţi un pogon perfect, sută la sută pur.

John şi-a amintit acel pogon, rece şi umed, şi zdrobit sub tălpi. Mărimea lui chiar i-a rămas în minte şi, în timp ce străbătea ţara-n lung şi-n lat, n-a zărit decât pogoane, cât vedeai cu ochii, toate sută la sută pure, sută la sută goale, şi majoritatea fără stăpân. Era cu adevărat un Neică Nimeni, pământul era al lui. De câteva ori s-a simţit ca un rege, dar senzaţia s-a diminuat pe măsură ce se scufunda tot mai adânc, cu capul înainte, în peisajul american. Sexul se terminase. Comunicarea amuţise. Femeile se topeau şi el le simţea lipsa cu foamea stinsă a dorului de casă. Prindea doar nişte străfulgerări, femei lustruite, bine hrănite, posesoare ale unor ţeluri precise şi, de obicei, aflate în spatele geamurilor unor maşini intrate în depăşire. John ştia că devenise pilda umblătoare pe care le-o dăduseră mamele lor. Tânjea după companie feminină şi după capacitatea femeilor de a ierta, de a îngriji rănile, după tragerea de inimă cu care râdeau şi se lăsau amuzate. Mama lui, Melody, Nylla şi chiar şi gemenele din Florida ale căror nume le uitase.

Aproape toţi Neică Nimeni i pe care-i vedea erau bărbaţi. Femeile, se gândea el, aveau atât de multe mijloace de a se conecta la lume – copii, familii, prieteni.

John era expert în privitul în ochi şi în preîntâmpinarea momentului când oamenii voiau ceva de la el. Nimeni nu-i mai arunca însă astfel de priviri, de la o vreme. Iar John nu era la fel de perspicace în a privi în ochii oamenilor şi a-şi da seama când aceştia voiau să-i dea *lui* ceva. Uneori vedea câte-o femeie, care-l privea în timp ce el se îndrepta dinspre toaleta unui restaurant Denny’s spre tejghea, sau într-o băcănie, cum îşi dojeneşte apoi copiii sau o porneşte aiurea cu cărucioarele de cumpărături. Ce-i ofereau? O masă şi un gram de iubire,

care să-l ajute să ajungă până la următorul refugiu? Femeile deveniseră pentru el portaluri spre înapoi, spre un loc mai bun, pe care întotdeauna păruse să-l treacă totuşi cu vederea.

Cinci puşti de fermieri beţi l-au dat de-a berbeleacul într-o seară, la apus, cu iurgoneta lor, pentru că el era acolo şi ei au avut chef s-o facă. Uniforma lui de la UPS era pătată de sânge ca un test Rorschach[34] şi a trebuit s-o arunce în tomberonul unei benzinării. Şi-a cheltuit bănuţii obţinuţi din reciclare, cincisprezece dolari, pe un tricou galben de la reduceri, pe care scria „Cealaltă cămaşă a mea e un Porsche”, şi pe un fâs cu sigla berii Corona, care-a venit la pachet cu şase doze de bere pe care le-a băut, le-a metabolizat şi le-a pişat în intervalul unei furtuni cu tunete şi fulgere.

Într-o noapte, în Winslow, Arizona, a întâlnit un tip destul de prietenos, pe nume Kevin. Amândoi căutaseră prin gunoaiele din jurul unei benzinării Exxon. Era pe la apus. Câteva stele se înălţaseră deja pe cer. John tocmai descoperise un pachet de crenvurşti expiraţi, când Kevin a zis:

— Am un locşor nu departe de-aici. Putem merge să mâncăm acolo.

Kevin părea destul de prietenos şi lui John îi era dor de o simplă conversaţie. Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, nu mai avusese un gând profund de săptămâni bune.

Acasă era sub un pod ruginit şi decolorat de soare, care traversa albia unui torent secat, decorată cu graffiti de absolvirea liceului, inscripţii făcute cu carioca, atestând că aşa-şi-pe-dincolo-a-trecupte-aici, prezervative putrezite la soare şi o saltea atât de plină de viermi, încât John a

34 Test psihologic bazat pe asocierea unor pete de cerneala colorată cu diverse realităţi, folosit pentru depistarea pacienţilor psihotici.

ocolit-o în chip bătător la ochi, de parc-ar fi putut să se molipsească de păduchi capabili de salturi atletice.

— Aşa! Fă şi tu focul.

Kevin l-a ajutat pe John să aprindă un foc de crenguţe, sub capacul răsturnat al unei roţi de Chevrolet, plin de picăturile anemice de apă care curgeau la vale, prin crăpătura cea mai adâncă a albiei torentului. Apa a dat în clocot, John a pus crenvurştii expiraţi la fiert şi cei doi au privit în gol, fără să schimbe o vorbă. Halal conversaţie, şi-a zis John.

Au mâncat crenvurştii, împărtăşindu-şi doar cele mai superficiale gânduri – planuri de viitor, dacă celălalt se îndrepta spre est sau spre vest sau dacă vremea avea să se-nrăutăţească; niciunul n-a oferit vreo informaţie despre trecutul său – şi apoi cerul s-a întunecat. Kevin s-a dus să se culce pe saltea. John a găsit un ungher nisipos mai sus, chiar sub pod, acolo unde acesta se unea cu drumul. Învăţase că nu era mai nimic de făcut pentru un Neică Nimeni după lăsarea serii. A adormit în zgomotele vehiculelor care treceau pe deasupra capului său.

Cândva, în noapte, a simţit un junghi de durere ca prin vis şi s-a trezit cu Kevin snopindu-l în bătaie, cu grilajul smuls al unui cărucior de cumpărături, în timp ce scuipa invective la întâmplare:

— Vrei să-mi iei crenvurştii, ai? Să-i furi unui om mâncarea de sub nas, nu eşti cu nimic mai bun decât constructorii de maşini din Detroit…

Cu sângele picurându-i dintr-o tăietură adâncă în obraz, John a luat-o la fugă în josul drumului, prin peisajul neted ca-n palmă, pustiu de-o parte şi de alta, până când a ajuns, în cele din urmă, suficient de departe pentru a se simţi în siguranţă. A fugit apoi de pe şosea spre un petic de deşert, a găsit un şanţ, s-a târât în el, a auzit nişte animale mici îndepărtându-se, apoi a adormit din nou.

Ziua următoare, în Flagstaff, a mâncat la prânz un hamburger lepădat pe marginea drumului. Carnea avea un gust straniu, dar l-a ignorat. Patru ore mai târziu, mergea pe un drum cu pietriş în ceea ce el considera a fi direcţia către craterul unui meteorit despre care citise cândva, bolnav fiind în Manhattan, când intestinele lui au intrat în colaps, de parc-ar fi fost tăiat în două cu o lovitură de judo, şi el s-a clătinat până într-un şanţ uscat care mergea de-a lungul drumului. A început să se cace şi să vomite de parcă toate celulele din trupul lui urlau să se golească de toxine. Cu mintea înceţoşată, şi-a dat jos pantalonii, ştiind că trebuie să-i păstreze curaţi, şi şi-a adunat hainele într-o grămadă, pe marginea şanţului. Zăcea pe pământul nisipos şi trupul îi exploda. Zărea munţi şi terase de stâncă la orizont, şi miliarde de pogoane. John a încercat să-şi imagineze un grup de copii – toţi copiii din Arizona – stând pe marginea acestui peisaj atât de sălbatic şi de fărâmiţat, şi de proaspăt scos din cuptor, şi-şi imagina, în timp ce se ţinea de stomac, că toţi aceşti copii s-ar putea juca într-o bună zi prin deşert, pe acest imens teren viran; dar ştia că ei n-o vor face niciodată, că pământul îi va întrece întotdeauna în isteţime şi că va fi întotdeauna mai crud.

A rugat stelele să-i spună vreun cuvânt, dar stelele nu i-au spus nimic. Apoi şi-a amintit că era în spital cu câteva luni în urmă – fusese, oare, chiar atât de recent, în decembrie? –, şi-a amintit noaptea răcelii lui şi viziunea. Şi-a amintit c-o văzuse pe Susan Colgate la televizor – înainte de-a leşina de tot – şi a înţeles deodată că viziunea lui cu chipul lui Susan fusese doar o reluare la televizorul de lângă patul lui şi că nu însemnase absolut nimic. Timpul petrecut de el pe drum fusese doar o înşelăciune. Exerciţiul lui de hoinar fusese un banc cosmic. Se afla în interiorul unei infernale caricaturi cu un singur cadru din *New Yorker*, a cărei legendă spunea: „Chipul ei era cel al

unei actriţe de televiziune oarecare, de care s-au izbit neuronii tăi”. Şi iată-l acum, din nou în pragul morţii, doar că, de data asta, pur şi simplu nu-i mai păsa.

Şi-a pierdut cunoştinţa şi, când s-a trezit, habar n-avea după cât timp, a văzut Calea Lactee şi nişte stele căzătoare, şi a ştiut că ce era mai rău trecuse, dar îşi simţea trupul ca pe-o bucată de lemn-dulce putred, de parcă toată umezeala din el dispăruse. Apoi a auzit un motor leneş şi vocea unei femei care avea o lanternă şi-i spunea că totul va fi bine, îl va lua cu ea. El a uitat că era gol şi s-a târât în sus, escaladând marginea şanţului. O voce de bărbat a zis:

— O mişcare greşită, căcănarule, şi te-mpuşc, de te fac hamburger!

Femeia a zis:

— Eric, lasă tâmpenia aia şi dă-mi punga cu cele necesare. Jeanie, adu pătura de sub scaunul meu.

Jeanie, o adolescentă, îl filma pe John cu o cameră video.

— Numele meu e Beth, a continuat femeia. Aşa… Şi i-a pus o pătură făcută de indienii Arapaho pe umeri, apoi a desfăcut o cutie de suc de portocale. Aşa, bea asta. Eşti deshidratat.

John a înghiţit lacom şi s-a prăbuşit în genunchi. Dinţii îi clănţăneau. Beth i-a recuperat hainele făcute ghemotoc. El l-a văzut pe bărbat urcând într-un camion.

— Eric, fir-ar a dracului de treabă, ajută-l pe omu’ ăsta! Vino-ncoace!

Eric a lăsat jos puşca şi a ajutat-o fără tragere de inimă pe Beth să-l urce pe John în spatele camionului. Ea i-a spus lui John, peste marginea remorcii:

— Cum te cheamă, drăguţă?

— John, a spus el.

— John, stai întins aici şi te ducem acasă în câteva

minute, bine?

— OK, a spus John şi s-a întins pe spate, privind luminiţa roşie, licăritoare a camerei video a lui Jeanie, care-l înregistra.

Apoi şi-a dat capul pe spate şi a privit stelele şi a început să plângă, pentru că totul se dovedise a fi o mare porcărie şi pentru că vocea lui Susan fusese doar un sunet îngropat sub nişte râsete înregistrate, pe care-l auzise accidental într-o cameră albă şi stătută.

Capitolul douăzeci şi unu

Niciun călugăr blocat în faza anală, care coace pâine la patru dimineaţa, n-ar fi fost capabil să rivalizeze cu Eugene Lindsay şi pulsiunea lui de a duce plicurile pe care le includea în schema de fraudă la cutia poştală din zonă, înainte de ridicarea matinală a coletelor. Susan fusese repede înregimentată să facă treaba asta şi, chiar şi când era deja însărcinată de-o jumătate de an, Eugene tot o punea să care cutii întregi de documente şi hârtie în sus şi-n jos pe scările pivniţei. Lui Susan nici c-ar fi putut să-i pese mai puţin. Pentru prima oară în viaţa ei, nu mai simţea că are sub piele arcuri încordate la maximum, care abia aşteaptă să ţâşnească la lumină. Se simţea de parc-ar fi fost în vacanţă. Bonus: sex sălbatic, până când fătul s-a făcut prea mare.

— Yooj, mă simt ca un ţăran cambodgian sau cam aşa ceva, când car depeşele astea – ce sunt oare? Şi a privit în jos, spre plicurile din cutia pe care-o ţinea în braţe – care au ca destinaţie Greater Tampa, Florida. Aş putea să-l lepăd pe Junior într-un lan de orez şi să mă întorc la treierat în aceeaşi după-amiază.

Eugene se îngrijea de copiatorul lui Xerox 5380 ca un chirurg de pacientul său, scăldat în luminile intermitente, de culoare verde *à la* Frankenstein.

— Hei, frumoaso, Dumnezeu să binecuvânteze

Florida! Cu toţi pensionarii ei care n-au decât timp liber şi prea multe posturi de radio! Îţi dau pe mână adresele poştale de parc-ar fi mărunţiş. Acum, hai să le ducem la uşa din faţă. Marş!

Când a venit iarna, aerul din casă a devenit mai uscat, dar programul zilnic a rămas identic. În decembrie, când Susan şi-a dat seama că e însărcinată, Eugene i-a interzis să se mai apropie de cuptorul cu microunde şi să bea alcool.

Primăvara şi vara au venit şi s-au dus. Ei îi plăcea ce-avea de făcut. Deschidea corespondenţa zilnică pe care Eugene o lua de la cutia poştală aflată la câteva străzi distanţă. În interiorul plicurilor găsea bancnote mototolite, trimise de amatori de radio superstiţioşi, ale căror adrese fuseseră achiziţionate de Eugene de la un fost amic din studenţie, ajuns maestru în telemarketing-*găgăuţii*! Cel mai adesea erau bancnote de douăzeci de dolari, plus una de zece, dar uneori Susan aduna teancuri de hârtii în valoare de un dolar sau de cinci, strânse în ghemotoace mititele şi jegoase, de parc-ar fi fost şparlite de sub scaunul din faţă al maşinii unui puştan. Ce voiau oamenii ăştia? Ce fel de ruletă cosmică sperau ei să învârtă răspunzând ghionturilor mincinoase ale lui Eugene?

Susan se simţea de parc-ar fi avut în burtă un clăpar uriaş, care se dădea de-a berbeleacul înăuntrul ei. Prăbuşirea avionului din Seneca părea să se fi întâmplat cu o viaţă în urmă, viaţa ei de dinainte de accident, rămasă doar o poveste supranaturală despre propriul comportament scandalos, care-i fusese relatată în dimineaţa de după o beţie atât de cruntă, încât îşi pierduse cunoştinţa. Singurele amintiri pe care le avea despre viaţa ei de demult erau imaginile fugare cu ea însăşi pe care le mai prindea la televizor – reluările vechilor episoade –, precum şi figura lui Marilyn, care semăna acum cu o

insectă tropicală uriaşă mergând pe Fifth Avenue, cu părul strâns în coc indiferent de momentul zilei sau de anotimp, luptându-se în instanţă cu compania aviatică.

Esenţa cazului lui Marilyn era că rămăşiţele fizice ale lui Susan nu fuseseră niciodată găsite, în ciuda probelor de netăgăduit că ea fusese în acel avion (un telefon dat prin sistemul Airfone al GTE şi mărturiile a patru angajaţi de la sol), şi că, spre deosebire de alţi membri ai familiilor victimelor, Marilyn nu avea nici măcar o unghie cu care să-i facă fiicei sale veşnica pomenire.

Susan o vedea pe Marilyn mulgând regeşte situaţia creată. Având simpatia publicului, se părea că va câştiga procesul. Eugene îi dădea ghes lui Susan: „Ai de gând să stai, pur şi simplu, şi s-o laşi să facă milioane din chestia asta, fără să faci nimic?” Dar subiectul o făcea pe Susan să se retragă în sine, aşa că el a încetat să-i forţeze mâna. Pentru Susan, chipul mamei ei pe micul ecran era prea îndepărtat, prea ireal ca să-i dea vreo atenţie.

Şi viaţa în Indiana a mers mai departe. Eugene se aventura afară ca să-şi pună scrisorile la poştă şi în scurte escapade de cumpărături. Susan mergea uneori cu el, dar era mult mai fericită să fie răzgâiată departe de ochii lumii, singură cu idealul ei de virilitate de-o viaţă şi dând o mână de ajutor afacerii familiei. Şi abia în a treia lună de când stătea acolo şi-a dat seama că, nici măcar o dată, nu simţise nevoia de a da vreun telefon.

La începutul lui septembrie, Susan era extrem de borţoasă, devenind plictisită şi irascibilă.

— Hormonii sunt de vină, Eugene! îi am calzi şi picanţi, ca maică-mea.

I-a spus că vrea să iasă cu maşina la o scurtă plimbare.

Eugene, nervos după ce dezasamblase un aparat de aer condiţionat suprasolicitat din pivniţă, nesigur că va

mai fi capabil să-l monteze după ce-l repara, n-avea niciun chef s-o însoţească. Un val de arşiţă făcuse ca subsolul să fie singura zonă răcoroasă din casă. Podeaua era acoperită acum de fire şi şuruburi, iar Susan a călcat într-unul, ascuţindu-şi starea proastă până când i-au cedat nervii.

— Vreau să merg cu maşina până la Drug Mart, să iau nişte alcool şi să-mi răcoresc sânii. Şi-ar fi amuzant să mă şi machiez puţin, poate chiar să-mi trântesc şi-o perucă!

— Şi dacă…

— Intru-n chinurile facerii?

— Ei bine, *da*.

— O să-mi iau mobilul.

— Lasă-mă să pun benzină, atunci.

— Să pui benzină?

El s-a dus după colţ şi a deschis nişte uşi culisante, dând la iveală câteva bidoane de două sute de litri pe care Susan nu le mai văzuse pân-atunci. Fuseseră încărcate prin ceea ce păreau a fi nişte trape acum închise, din tavanul de deasupra pivniţei.

— Ce mama dracului sunt astea, Eugene?

— Benzină. M-am panicat în timpul Războiului din Golf. Am făcut provizii.

— Eşti nebun? Cum poţi să ţii astea în pivniţă?

— Răceşte-ţi motoarele, surioară! Am consumat-o aproape pe toată. *Ai* fi trebuit să vii pe-aici prin 91. Era ca-ntr-o rafinărie.

— Chestiile astea au fost aici tot timpul?

— Păi, nu merg cu maşina decât vreo cinci kilometri pe lună. Aşa că, mda.

— Nu asta am vrut să spun, Eugene.

— Du-te şi ia-ţi peruca! Vremea asta ne omoară. O să fac plinul maşinii.

Susan a urcat la etaj, să se deghizeze. În ziua aceea era Lee Grant în filmul *Shampoo*, cu imaginea completată de o perucă parcă plină de promoroacă, tăiată în scări, şi un costum cu pantaloni de culoare bej al Renatei, ajustat pe trupul ei mai suplu, deşi era însărcinată. A ales, de asemenea, una dintre multele poşete ale Renatei, pe care a umplut-o cu un talmeş-balmeş de cosmetice şi zdrăngănele – chestiile ei „de ţinut în poşeta –, şi apoi s-a privit în oglindă – strălucitoare! Simţindu-se un picuţ mai bine, s-a dus în şopronul unde era maşina şi i-a strigat lui Eugene:

— Hei, Yooj, eu am plecat!

— Poţi să-mi iei şi mie nişte gumă?

— Gumă?

— Dentyne, cu aromă de scorţişoară.

— Da, domnul şi stăpânul meu.

— Auci!

— Ce-a fost asta?

— Afurisitu ăsta de fir tocmai mi-a scos scântei în palmă.

— Ia fii atent! Ne vedem în jumătate de oră.

S-a urcat în maşină, încă puţin nervoasă. Soarele aproape apusese, însă niciun strop din arşiţa zilei nu se risipise. Dar, în curând, alcoolul va fi o adevărată trataţie, mai mult decât răcoroasă. A parcat în zona comercială şi a cumpărat câteva lucruşoare de la farmacie. Mintea îi rătăcea. Se gândea cât de puţin timp va trece până când va veni aici în fiecare zi, ca să cumpere pamperşi şi pernuţe pentru sâni. Sub impulsul momentului, a luat o sticlă de bourbon de la Liquor Barnul de lângă farmacie, apoi s-a întors la maşină. Nişte sirene pâlpâiau în josul străzii şi, în curând, a auzit un *bum*\ la câteva cvartale distantă.

A dat colţul spre strada lor şi-a văzut parterul casei arzând, în timp ce flăcările ţâşneau pe celelalte ferestre ca

apa năpustindu-se cu furie într-o cataractă. Au apărut mai multe maşini de pompieri, de parc-ar fi căzut din cer, chiar când Susan a văzut cum partea de sus a casei s-a prăbuşit peste temelie.

Era prăbuşirea avionului în reluare – flăcările, prăpădul, sentimentul de neverosimil. A închis portiera şi a mers spre rug. Un pompier a avertizat-o să păstreze distanţa, dar ea l-a ignorat, s-a împiedicat de un furtun şi i-a auzit pe pompierii care urlau unul la altul:

„Cel mai rapid incendiu pe care l-am văzut vreodată! De la zero la şaizeci la sută, în două secunde! 44

„Aproape ca şi cum ar fi fost premeditat/4

„E cineva acolo, înăuntru? 44

„N-o să aflăm până mâine. Presupunând c-a mai rămas ceva… 44

„Familie? *Iisuset*

„Nu. E tipu' ăla mai în vârstă, care prezenta vremea – Evan şi nu mai ştiu cum. Mai demult, în anii optzeci.44

„Înaintea erei mele.44

„Un găgăuţă! Locuia singur. Colecţiona gunoi, aşa spun vecinii.44

Faţada s-a prăbuşit în jarul care fusese cândva casă. Toţi ochii erau la foc, niciunul la Susan, care se simţea prinsă în capcană şi damnată ca într-o nebunească buclă temporală de proporţii cosmice, în timp ce se răsucea pe călcâie şi gonea înapoi la maşină.

A pornit motorul. Deja spectacolul era pe terminate – nu mai rămăsese mare lucru de ars. A ieşit din parcare, căutând o autostradă, orice autostradă, plângând cu furie, lovindu-şi faţa, umplându-şi-o de vânătăi. A găsit autostrada şi a luat-o la goană. Conducea cu faza lungă, pentru că ştia că se află într-un soi de beznă rarefiată.

Susan şi-a amintit de un Revelion de demult, prin anii optzeci. Era în Jaguarul lui Larry şi se rătăciseră pe

drumul spre petrecerea lui Joan Collins. Oricum plecaseră târziu, apoi maşina avusese nevoie de benzină. Ieşiseră greşit de pe autostradă, iar rezultatul final fusese că, atunci când bătea de miezul nopţii, ei erau pe Autostrada Hollywood, o maşină între sute – milioane – de jur-împrejurul globului, şofând în noapte, în timpul acelor schimbări măreţe, în acele momente când o epocă se transformă într-alta.

Ochii ei deveniseră două pete de cosmetice. Nu vedea nimic, aşa c-a tras pe dreapta într-o benzinărie şi s-a spălat pe faţă la toaletă. A bâjbâit prin geantă şi a izbucnit în plâns când a găsit o fotografie micuţă a lui Eugene, printre alte lucruri. Iar apoi a dat peste scrisoarea împăturită pe care-o salvase de pe altarul dedicat ei tocmai acolo, departe, la locul prăbuşirii Zborului 802, în Seneca – Randy Montarelli, strada Chattanauqua 1402, Erie, Pennsylvania. A intrat în supermarketul benzinăriei, plin de cumpărătorii de la ora de vârf, a furat o hartă şi s-a întors în maşină, a luat-o spre nord şi apoi spre est, din Bloomington spre Indianapolis, spre Akron, spre Cleveland.

Pe la miezul nopţii a intrat în Erie, Pennsylvania, unde a scos harta şi a scotocit iute printre faldurile ei, până când a găsit ce căuta. Apoi, într-un interval măsurat printr-o duzină de contracţii, a bubuit la uşa casei lui Randy Montarelli. El i-a deschis purtând o mască de castravete pe faţă, cu televizorul zbierând în fundal scene dintr-un episod înregistrat din *Matlock*. Mirosul de floricele de porumb umplea aerul ca un sos sărat şi iute. Cu ochii înroşiţi, Susan şi-a smuls peruca. Părul ei era cleios, iar creierul i-o luase la goană. A trecut pragul casei lui Randy şi s-a trântit pe-o canapea, unde-a dat la iveală, înainte ca serialul TV să se termine, un băieţel perfect.

Ogarii afghani ai lui Randy, Camper şi Willy, scânceau

în al doilea dormitor, neocupat. Randy a luat bebeluşul în braţe, în timp ce Susan urla la el să taie cordonul ombilical, lucru pe care l-a şi făcut.

Capitolul douăzeci şi doi

— Auzi, cotoroanţă bătrână, ia nu mai încerca tu să mă schimbi! *Pizda mâsii de viaţă*! Nu-mi amintesc nici măcar un moment din viaţa mea în care să nu fi încercat tu să mă suceşti în altceva decât sunt!

— Ai *terminat*, dulceaţă?

Erau în Denver, la concursul Miss USA Teen. Mama şi fiica purtau această conversaţie cu dinţii încleştaţi şi gurile zâmbitoare. Luau micul dejun în Sala Alpină a Hotelului Denver Marriott. Era şapte şi un sfert, într-o dimineaţă de joi, la o întâlnire de recunoaştere şi o „Deşteptare cu rugăciune şi cârnaţi de curcan – Curcanul, înlocuitorul cu mai puţină grăsime al porcului.

Astfel de mese înaintea evenimentului reprezentau procedura standard în concursurile de frumuseţe, pentru că în acest timp se distribuiau dulăpioarele pentru păstrarea rochiilor de seară şi cheile. Susan completase, de asemenea, formularele pentru stabilirea unui interval orar în care să fie filmată ca „din întâmplarece în timp ce făcea turul oraşului Denver, pelicula urmând să fie editată pentru realizarea unui montaj cinematografic şi prezentată în timpul ceremoniei de premiere de duminică noaptea.

Cineva a anunţat că orele de masă fuseseră modificate şi că prânzul din ziua respectivă urma să fie împărţit cu şleahta locală de membri ai Clubului Rotary.

— Asta ca s-avem ce fute, a zis Susan, râzând.

— Susan! Marilyn a plesnit-o pe fiica ei, care a zâmbit, pentru că, aşa cum se întâmplă cu majoritatea palmelor, cel care provoacă e câştigător.

— Superfain, mami! Cu adevărat *stilaaatl Nxx* cred că e cineva în camera asta care să fi ratat faza. Şi-uite aşa s-a

dus pe apa sâmbetei premiul de Miss Popularitate!

— Numai ratatele câştigă trofeul de Miss Popularitate, Susan. Ţinteşte şi tu mai sus.

De la mutarea în Cheyenne, care avusese loc cu câteva luni în urmă, imediat după operaţia ei estetică, Susan devenise de-a dreptul rebelă. Nu avea niciun prieten în acel uluitor de plat şi de prăfbs oraş din Wyoming, iar zilele ei de liceană luaseră sfârşit, cu chiu, cu vai, după ce primise o diplomă de C minus[35] de la o şcoală exasperată din McMinnville, fericită să scape de Marilyn. Susan îşi ducea zilele aşa cum o fac, probabil, favoritele dintr-un harem, dându-şi cu ojă pe unghiile de la picioare, umblând după apetitive şi absorbind orice putea de la biblioteca din capătul străzii, dornică să-şi lărgească orizonturile şi să găsească o cale de a scăpa din iadul concursurilor de frumuseţe: sedative Thalidomide, religia *quaker-j\ov*, torturarea vrăjitoarelor, teritoriul Yukon şi Ingrid Bergman.

Pe drumul din Cheyenne spre Denver, Susan a făcut nişte calcule. Şi-a dat seama că, dacă-şi aduna toate câştigurile din deceniul care trecuse, observa că foarte puţini bani, dacă nu chiar deloc, se scurseseră întru uşurarea vieţii familiei Colgate. Toată prada, a înţeles ea, era reciclată şi transformată în rochii de seară, operaţii, tratamente faciale, lecţii de dicţie şi de canto. Susan crezuse, până la acel calcul efectuat în drum spre Denver, că ea era cea care punea pâinea pe masă în familia lor, cocheta îndrăzneaţă care-şi ţinea familia departe de ochii asistenţilor sociali şi de soarta celor ajunşi la fundul sacului, care promovau hamburgeri la Wendy’s. Acum înţelegea că, dacă va continua să rămână în circuitul concursurilor de frumuseţe, nu va face decât să alimenteze

35 Aproximativ echivalentul notei 7, în sistem românesc.

cu propriul carburant focul din iadul concursurilor.

Competiţia pentru titlul de Miss USA Teen era de nivel naţional, dar nu genul despre care Marilyn ar fi recunoscut că era de primă clasă, precum Miss America, Miss Teen America – sau măcar Mrs. America. Şi asta deoarece câştigătoarea lui Miss USA Teen primea o Toyota Tercel fără portbagaj, o haină de blană de seară, din imitaţie de linx, 2000 de dolari pentru plata facultăţii şi 3.500 bani gheaţă, precum şi nişte contracte de reclamă la rochii de seară.

Susan prinsese cu uşurinţă titlul de Miss Wyoming Teen, iar Marilyn se purta ca o cioară care pradă cuibul altei păsări, în timp ce Susan îşi croia drum strălucind într-o competiţie afectată, amatoristică şi lejeră. Însemna, în esenţă, patru boxe stereo de maşină, o cameră împrumutată de la centrul comunitar (zgomotele mingilor de baschet din încăperea alăturată măsurau evenimentul ca un metronom haotic) şi o adunătură de ţărănoi dichisiţi, care nu ştiau absolut nimic despre mersul pe podium, cosmetice, arta folosirii accesoriilor, bunele maniere sau varianta corectă de răspuns la testele de aptitudini. Întrebarea pentru Susan fusese: „Care-ar fi lucrul pe care l-ai schimba, dac-ai putea schimba un singur lucru în America? u Marilyn ştia că răspunsul uşor şi evident se referea la pace şi armonie, dar cel dat de Susan, pe un ton suspect de inimos, fusese:

— Ştiţi ce-aş schimba? O pauză. Mi-ar plăcea să fac în aşa fel, încât noi toţi să ne oprim din luptă măcar pentru o zi. I-aş ruga pe cetăţeni să se aşeze şi să vorbească despre ce înseamnă să trăieşti în ţara asta – noi toţi să ne-aşezăm la cea mai mare masă din lume, şi să cădem de acord, încercând cu toţii să găsim lucruri care ne apropie, în loc de lucruri care ne ţin la distanţă unii de alţii.

O furtună de aplauze.

Un titlu înhăţat.

Marilyn găsea că în ultima vreme Susan fusese dificilă, alternând insolenţa, tăcerile, morocănoşenia şi apatia. Titlul de Miss Wyoming, mai degrabă decât s-o facă pe Susan plină de viaţă şi optimistă, pur şi simplu o aruncase într-un soi de închisoare subterană a proastei dispoziţii adolescentine, iar apoi, ori de câte ori mama şi fiica erau nevoite să vorbească despre afacerea cu concursurile de frumuseţe, Susan îşi dădea doar ochii peste cap, mugea şi se întorcea la ceea ce devenise o stivă mereu crescândă de cărţi cu titluri stânjenitor de serioase, precum *Trupul şi noi înşine* sau *Cum să-ţi conduci viaţa*. Drumul spre Denver fusese cel mai apăsător, atât din cauza bosumflării lui Susan, cât şi a unui accident în lanţ de pe autostrada interstatală, la ieşirea din Colorado Springs, care lăsase un şofer de camion mort, şase maşini clefaite şi confetti din pui gata de fript şi pantofi sport Nike presărate pe mijlocul şoselei. Restul drumului a fost posomorât, dar, când se-apropiau de hotel, Susan părea să fi luat o decizie şi se înveselise din nou, aşa cum era mai demult, înainte… înainte de c*e?*

Marilyn o privea pe Susan plutind prin concursul din seara aceea cu o uşurinţă nemaivăzută. Mergea ca un fotomodel milanez şi ţinea capul sus ca o adevărată *cowgirl* din Wyoming. Era bună şi Marilyn ştia asta şi, ca majoritatea mamelor de scenă, îşi ţinea un ochi lipit de progenitura sa, iar pe celălalt de cvintetul de membri ai juriului semirataţi din seara aceea: decana şcolii locale de *modelling*> un DJ de la un post de radio pentru şoferi, o gimnastă olimpică din epoca disco, o erecţie umblătoare din echipa de baseball, cu un picior în ghips, şi „Steffan”, un designer local iară pic de umor, cu părul prins într-o coadă care vădea criza vârstei de mijloc. Marilyn s-a uitat la feţele celor din juriu, la viteza şi siguranţa cu care-şi

mâzgăleau notele pe foile cu punctajul, şi a ştiut că Susan va ajunge fluierând printre finaliste. În culise, în timpul ultimei schimbări de costume, femeia nu s-a putut abţine să se fălească:

— Păpuşă, îi *dai gata*> pur şi simplu!

Susan şi-a desprins cheia de-acolo de unde ea şi majoritatea concurentelor şi le păstrau – lipite cu scotch chiar deasupra părului pubian, pentru a reduce posibilitatea de a le fi vandalizate tochiile de seară şi accesoriile din dulăpioare. Ea şi cu Marilyn aveau de pregătit ultima ţinută.

— N-o să ghiceşti niciodată de ce-mi merge aşa de bine în seara asta, a spus Susan.

— Orice-ar fi, dă-i înainte!

— Eşti sigură de asta?

— Câştigă, iubito, câştigă! E tot ce contează. Marilyn i-a tras fermoarul şi i-a verificat coafura: întoarce-te – să te curăţ de scame.

Susan s-a întors şi luminile de deasupra capetelor au clipit: era timpul să intre pe scenă.

— Care-i secretul serii ăsteia, păpuşă? a întrebat Marilyn. Pune-mă şi pe mine la curent.

Susan stătea în culise cu alte patru finaliste, Miss Arizona, Miss Mâine, Miss Georgia şi Miss West Virginia. Reflectoarele scenei străluceau ca soarele printr-o dumbravă de copaci înfrunziţi.

— Secretul este – a spus ea, chiar înainte ca prezentatorul să strige „Miss Wyoming" – că nu mai dau nicio ceapă degerată pe toată tărăşenia.

Lui Marilyn i-a îngheţat inima. Susan s-a dus pe scenă. Cu groază, femeia s-a întors la masa ei, unde un grup de mame de scenă şi taţi de scenă de-acuma beţi băteau din palme cu o dăruire şi un elan aproape comuniste. Trish, care stătea la Denver în vara respectivă,

era doar un chibiţ în seara aceea. Ea ocupa un loc de 45 de dolari aflat în dreapta lui Marilyn şi a întrebat-o pe aceasta dacă totul era în regulă.

— Numa bine, dulceaţă. Numa bine.

Prezentatorul a anunţat secţiunea dedicată întrebărilor pentru testarea aptitudinilor şi le-a rugat pe cele cinci finaliste să intre în „Cabinele Tăcerii”, care erau, de fapt, doar câteva chioşcuri din placaj pictate în albastrul ouălor de măcăleandru, cu partea din faţă dintr-o bucată de Plexiglas transparent. Înăuntru, muzica lui Whitney Houston zbiera atât de tare, că elimina toate celelalte zgomote – exact genul de recuzită veche care-o făcea pe Marilyn să creadă că acest concurs era cu totul şi cu totul de categorie B.

Susan era a patra care trebuia să iasă afară din chioşc, după ce le privise pe Miss Mâine, Miss Georgia şi Miss Arizona păşind pe scenă înaintea ei. Şi-a părăsit cabina şi a auzit Plexiglasul lovindu-se de placaj. A mers ţanţoşă până la banda izolatoare de culoare verde, lipită pe jos, care-i indica locul. A văzut că prezentatorul era la fel de chipeş ca Eugene Lindsay – „De ce chestiile astea nu sunt niciodată prezentate de o femeie? De ce crainicul e întotdeauna un fel de pilot de la Qantas încrucişat cu un evanghelist penticostal?” Dinţii, buzele, mărul lui Adam şi bărbia lui au lucrat la unison şi Susan a auzit:

— Susan Colgate: Un OZN aterizează în curtea din spatele casei tale şi un omuleţ verde se iţeşte din el şi-ţi spune: „Bună, pământeanule, te rog să-mi spui câte ceva despre ţara ta”. Ce-i răspunzi acestui omuleţ verde?

Susan s-a gândit puţin. De ce-ar avea un extraterestru habar ce-i aia o ţară? Erau ţările un concept universal? Aveau ei, oare, ţări pe Betelgeuse sau pe Marte? S-a gândit la cât de ridicol era locul unde se găsea în acel moment. De câte ori mai fusese în această situaţie

artificială, în care era judecată în urma unor întrebări neroade şi clovneşti, care păreau coborâte dintr-un proces al vrăjitoarelor din Salem? Susan s-a uitat în ochii crainicului şi putea să bage mâna-n foc că el prezenta evenimentul din seara aceea pentru c-avea nevoie de bani. Datorii făcute la jocurile de noroc? Patima prospăturilor sexuale sau a degetarelor ceramice de colecţie, de la Franklin Mint? Şi care era faza cu părul lui? Chestia aia de pe ochiul stâng era urma unei cicatrice? Oh, *Doamne*, încă mai trebuia să răspundă la întrebarea asta idioată! Publicul era atât de tăcut! Luminile erau atât de strălucitoare!

Extratereştri… S-a gândit la extratereştrii din desenele animate care fac reclamă cerealelor preîndulcite pentru micul dejun. Îi veniră în minte câteva imagini cu mexicani. Îşi aminti de stările pe care le avea când era pe drum, mergând cu maşina spre locurile de concurs – camerele de hotel şi autostrăzile, şi taxiurile, şi pădurile, şi băcăniile, şi toţi acei oameni pe care-i văzuse în timp ce străbătea ţara, învârtejindu-se, gonind şi mergând – depărtându-se – spre ceva necunoscut.

A replicat:

— I-aş spune acelui omuleţ verde că noi suntem o ţară foarte activă, Ken. Marilyn prindea ecusoanele prezentatorilor pe costume, înainte să le depoziteze în dulăpioarele din culise. I-aş spune că nouă ne place să facem lucrurile aşa cum se cuvine aici, în SUA, şi că suntem în permanentă căutare de moduri noi, mai bune, de a face lucrurile. Şi *apoi*, Ken – Susan hotărâse să-i vorbească prezentatorului ca unui om, şi nu ca unui robot –, şi apoi l-aş întreba dacă m-ar lua la o plimbare în OZN-ul lui, şi i-aş spune: „Du-mă la Detroit! Pentru că sunt sute de oameni cărora le-ar plăcea să înveţe de la acest OZN al tău – pentru că ştii ceva? Aceste OZN-uri par un mod clasa-

ntâi de-a face lucrurile mai repede şi mai bine. Şi exact ăsta-i modul american de-a face lucrurile”. Apoi, presupun că noi doi ne-am ridica de la pământ şi am traversa această uriaşă ţară a noastră. Poate chiar am avea o întâlnire romantică. Asta i-aş spune, Ken. Şi asta aş face.

Zâmbetul ei era nevinovat, ochii ei, neşovăielnici, iar mulţimea a adorat-o.

Miss West Virginia era următoarea. Ea avea să-i spună omuleţului verde că SUA era o ţară liberă şi că, dacă el avea o problemă cu asta, putea să plece imediat de-acolo. Acesta a fost un răspuns pe latura negativă şi nu a cules decât aplauze anemice, şi, chestie de care puteai fi destul de sigur, Miss Virginia a fost a patra după câştigătoare. Miss Mâine a fost a treia, Miss Georgia, a doua, şi apoi:

— În eventualitatea că Miss USAT – een nu va fi capabilă să-şi îndeplinească îndatoririle, prima după câştigătoare îşi va asuma aceste responsabilităţi. Prima după câştigătoare este Karissa Palewski, Miss Arizona, ceea ce-o face pe Susan Colgate *noua* Miss USAT – een!

O explozie de pupături, bliţuri şi trandafiri. O eşarfa. Un sceptru. Fosta Miss USA Teen, Miss Dawnelle Hunter, care fusese mai demult Miss Florida USAT – een, a ieşit din culise cu o tiară de platină căreia i-a făcut cuib în părul lui Susan, fixând-o cu un ac de păr. Din toate părţile veneau aplauze şi un uşor gâdilat în vecinătatea noadei, venit din partea lui Ken, a propulsat-o pe Susan până în faţa scenei, unde avea să ţină cel mai scurt discurs de acceptare.

Marilyn era la masa ei, complet electrizată. Concurentele aflate după câştigătoare sau, aşa cum îi plăcea lui Marilyn să le spună, „ratatele” desenau un fundal multicolor şi strălucitor în spatele lui Susan.

Sala s-a liniştit.

Totul era tăcere.

Susan se întreba cum să fie sinceră fără să rănească. A spus:

— Vă mulţumesc tuturor! Vă mulţumesc foarte mult! Aşa cum ştim, acesta este un important concurs de frumuseţe şi câştigarea lui înseamnă enorm pentru mine. Aici s-a oprit, căutându-şi cuvintele: Şi cred că una dintre caracteristicile pe care le preţuim cel mai mult la orice Miss USAT – een este cinstea. Aşa c-ar fi corect *y* să fiu cinstită cu voi chiar acum. S-a uitat la Marilyn şi a aşteptat câteva secunde, pentru a mări impactul: Adevărul e că mi-am cam băgat nasu-n cărţi zilele astea – am avut media C minus la liceu şi *ştiu* că pot mai bine de-atât – şi mă gândesc chiar să dau la facultate. Pur şi simplu, n-o să am timpul necesar pentru a-mi îndeplini obligaţiile de Miss USAT – een. Pentru că a face cu adevărat dreptate acestui rol este o slujbă cu normă întreagă, care cere o fată dispusă să-i ofere dedicare mie la sută. Susan se grăbea acum: Doar pentru c-am câştigat pot să-mi dau seama cât de sacru e rolul de Miss USAT – een. Şi astfel, în spiritul adevărului şi al concursurilor de frumuseţe, cu mintea limpede şi inima plină de bucurie, îi transmit coroana Karissei Palewski, Miss Arizona Teen şi, acum, Miss USAT – een. Karissa? S-a întors pe călcâie şi i-a făcut semn Karissei, care, după ce fusese scăldată atât de recent în hormonii ratării, nu reuşise să-şi înregistreze victoria: Te rog să vii în faţă, astfel încât să-ţi pot înmâna coroana.

Operatorul de sunet a introdus neglijent în acest moment, de parcă tocmai ar fi auzit replica pe care-o aştepta, *Cele patru anotimpuri* ale lui Vivaldi.

„Nu!”-ul disperat al lui Marilyn a fost înecat în aplauze, în timp ce prezentatorul Ken o îmbrăţişa şi o escorta pe Karissa până la Susan, pentru un transfer de tiară, eşarfa, sceptru şi trandafiri. Misiune îndeplinită.

Susan a ţopăit voioasă jos de pe scenă şi i-a spus lui Marilyn:

— Îmi pare rău, mami, dar asta-i o evadare! De-acum încolo, nu mai sunt prizoniera ta.

A părăsit apoi sala de banchet, în timp ce o Trish perplexă şi, în mod justificat, vigilentă la mânia lui Marilyn a zbughit-o după ea.

Şi a trecut o săptămână, în care Susan şi-a făcut vizuina acasă la mătuşa lui Trish.

Marilyn şi Don erau înapoi în Cheyenne, de unde Don îi dădea lui Susan telefoane din cabine publice, de vreme ce nu voia s-apară în nicio evidenţă dătătoare de gol, cum ar fi factura lunară de telefon:

— Tre' să-ţi spun, Sue, că mă-ta e şucărită ca un borcan plin cu viespi pe chestia asta!

Susan putea să şi-l imagineze cu uşurinţă pe Don, orbecăind cu un pumn de monede de douăzeci şi cinci de cenţi printr-o cabină telefonică de lângă un magazin de pantofi.

— Ştii, Don… ce altc*eva e n*ou? Adică, tu eşti însurat cu ea, eu m-am născut din ea. Niciunul dintre noi nu-şi mai face vreo iluzie, iar eu, una, n-o mai suport. Am terminat liceul. Chiar ai vrea să mă ai pe cap, căutându-mi de lucru prin casă vreme de săptămâni întregi, cu nimic altceva de făcut decât să mă scald în strălucirea iubitoare a lui mami? La capătul dinspre Don al firului era linişte şi o casă de marcat hăpăia nişte bani în fundal: Aşa mă gândeam şi eu. Pentru moment, sunt aici, cu Trish, şi duc o viaţă destul de inofensivă. Am o slujbă de răsucit aluatul la Pizza Slut. E [36]un început.

— Ei bine, Sue, mie-mi sună promiţător. Don n-avea

36 Aluzie la celebrul lanţ de fast-food Pizza Hut. Slut (Ib. engl.) înseamnă „târfa".

nici pic de iniţiativă, dar o considera, când o vedea la alţii, un semn bun: Şi ce alte noutăţi mai ai? Aveam un frate la Denver. Acum e în Germania, Patches Baracks, pe lângă Stuttgart.

— Păi, pierd vremea cu Trish la piscina de la YMCA. Acum e pasionată de numerologie. Îşi schimbă numele în Dreama. Susan simţea cum, neîntârziat, fiecare fibră din corpul lui Don are convulsii de plictiseală: Nu mare lucru, în rest.

— A sunat un tip. Din Los Angeles. Un impresar. Pe nume Mortimer. Larry Mortimer. Spune c-ar trebui să-i dai un telefon. A citit în ziare cum ai aruncat la gunoi coroana.

Susan a notat numărul de telefon, apoi ea şi Don şi-au luat politicos la revedere, fericiţi să lase povara descoperirii a ce-ar putea face pentru a o calma pe Marilyn pentru alt telefon şi altă zi.

Câteva ore mai târziu, Susan şi Trish, dotate cu cărţi false de identitate şi cu maşina Honda Civic a mătuşii lui Trish, şi-au făcut zgomotos de cap prin baruri unde se bea bere din butoi şi diverse alte locuri de pierzanie, eliberând explozii zaharisite de energie cu înfocarea şi disperarea tinereţii. Cheful a continuat vreme de două săptămâni, după care mătuşa lui Trish, Barb, a sugerat ca fetele s-o însoţească într-o călătorie spre Los Angeles, cu maşina ei. Puteau să şofeze pe rând.

Aşa c-au plecat, şi înc-o dată Susan admira defilarea peisajului ţării – ostil, rece şi magnific, mohorât şi scânteietor. Au intrat în Los Angeles pe la apus, ajungând în Rancho Paloş Verdes, pe coastă, chiar când Luna în primul pătrar se înălţa deasupra Pacificului. Au nimerit chiar la timp pentru cină, câteva porţii de Sloppy Joe, acasă la o prietenă a lui Barb, apoi au privit luminile din Avalon Gardens strălucind parcă deasupra Insulei Cătălină, în depărtare. Cina era aproape gata, iar adulţii şi

adolescentele alergau de colo, colo. Susan a găsit un locşor mai retras şi a format numărul lui Larry Mortimer. A răspuns asistenta lui personală şi, câteva răsuflări mai târziu, Larry era pe fir:

— Susan Colgate? Trebuie să fii o femeie foarte curajoasă, s-o ştergi din concursul ăla de frumuseţe aşa cum ai făcut-o.

Susan era flatată să fie numită femeie.

— N-am şters-o, Larry. A fost vorba de… Ei, bine… N-aveam cum să ocolesc chestia asta. Du-te tu şi participă la o sută de concursuri din astea, şi după trimite-mi o carte poştală, să-mi zici cum e. O să ne comparăm notiţele.

— Ce inteligenţă sclipitoare! Al putea să valorifici chestia asta – s-o faci să lucreze în favoarea ta.

— Mă mulţumesc şi cu faptul că n-o mai am pe mama pe cap.

— Ai jucat vreodată un rol?

— Ai defilat vreodată pe o scenă de concurs în timp ce aveai crampe? Sau gripă?

— *Touché*! Ce vârstă ai?

— Am terminat liceul, dacă asta vrei să ştii.

— Nu… Voiam să spun…

— Cu o beretă şi o fustă scoţiană, par de paisprezece. Fardată, sub o lumină crudă şi cu două beri la bord, pot trece de treizeci. Uşor.

— Care-i cel mai ridicol concurs de frumuseţe la care-ai participat?

— Am fost Miss Energie Nucleară, acum trei ani. Aveam o coroniţă electrică, în formă de atom. A fost chiar drăguţ. Dar concursul în sine mi s-a părut prostesc. Fusese organizat de bărbaţi, nu de femei, şi singurul lucru pe care-l mai organizaseră vreodată fusese o tombolă pentru un curcan de Ziua Recunoştinţei. Toată chestia a fost atât de… siropoasă! În loc de eşarfe, am avut plăcuţe cu

numele noastre.

— Ar trebui să ne întâlnim. Ar trebui să ne cunoaştem.

Stomacul lui Susan a făcut un plonjon, de parc-ar fi ajuns în vârful primului şi celui mai lung urcuş al unui *montagnes-rousses*. Era entuziasmată. Nu se aşteptase la aşa ceva.

— De ce?

Barb s-a oprit în pragul uşii, ca să-i spună lui Susan că mâncarea era gata.

— Ai putea ajunge departe, a spus Larry

— Cât de departe?

— Filme. Televiziune.

— Oh, inimioară, fii pe pace!

— Vino în oraş. Mâine.

— Mâine mergem la Disneyland.

— Poimâine, atunci.

Susan avea senzaţia că Larry Mortimer era doar un alt prezentator care-o chema pe vreo scenă oarecare, unde să fie din nou evaluată. După câteva săptămâni de libertate, simţea cum o trage cineva de vechile sfori şi asta o speria. Trish, care acum nu mai răspundea decât la numele de „Dreama”, a strigat-o pe Susan la masă.

— E vremea cinei, Larry. Trebuie să plec.

— Ce-aveţi la cină?

— Sloppy Joe.

— Ador mâncarea asta!

— Eu fac celulită.

— Celulită? Eşti doar un copil!

— Am şaptesprezece ani.

— Oh! Mă dau bătut.

Au tăcut.

Larry a întrebat-o:

— Vrei să ne-ntâlnim?

— Cum arăţi? a întrebat Susan.

— Dac-aş juca într-un film, aş fi un marinar de pe vremuri, ars de soare şi cu un sac în spate, în permisie pe uscat, îmbrăcat într-un pulover de lână cu model împletit în trei.

Două zile mai târziu, Susan, Dreama şi Barb s-au întâlnit cu Larry ca să ia prânzul, la o cafenea în aer liber, unde feţele de masă şi şervetele, porţelanurile şi florile erau albe, iar serviciul era atât de bun, încât nici măcar nu şi-au dat seama când au fost servite. Larry a întârziat, iar când Susan l-a văzut grăbindu-se spre masa lor, inima ei a făcut roata. Larry era mai în vârstă, cu părul ondulat, morocănos şi, printr-o splendidă răsturnare de situaţie, o clonă a lui Eugene Lindsay, membrul juriului care-i făcuse cu ochiul.

Susan a căzut în visare. Spera ca respiraţia lui Larry să miroasă a scotch. Şi-a dat seama că Larry urma s-o dezvirgineze şi un val de energie sexuală şi nervozitate, pe punctul de a deveni electricitate statică, a măturat-o pe dinăuntru. Ea i-a surprins privirea în timp ce se apropia şi, pecetluindu-şi astfel soarta, el i-a făcut cu ochiul.

— Am întârziat, a spus.

— Ai ajuns chiar la timp, a răspuns ea. Privirile lor s-au încleştat, iar mâinile lor au rămas împreunate cu o bătaie de inimă mai mult decât se cădea: Larry, ele sunt prietena mea, Dreama, şi mătuşa ei, Barb.

Şi-au strâns mâinile, iar Barb l-a măsurat pe Larry din cap până-n picioare, într-un fel strigător la cer de curios în privinţa portofelului lui, de stânjenitor şi de amuzant.

Prânzul a rămas în anale ca o ceaţă totală. După-aceea, Susan a plecat cu Larry, sub pretextul că va da un test pentru un nou serial TV. Odată ajunşi în Jaguarul lui, cu mătuşa Barb şi Dreama ieşite din raza vizuală, Larry i-a

spus lui Susan că audiţia avea loc, de fapt, în ziua *următoare*. Apoi a privit în sus, spre cer, inocent. Susan n-a fost deloc speriată sau intimidată. I-a spus lui Larry că asta era, într-o proporţie măricică, exact ceea ce-şi imaginase şi ea. „Oh, Dumnezeule44, şi-a spus, „sunt o scorpie hârşită şi n-am decât şaptesprezece ani! Mami mi-a făcut asta. Ea a dispărut şi m-a transformat pe mine în… ea.44

Larry a întrebat-o:

— Aşadar, unde crezi c-ar trebui să mergem de-aici?

Ani buni după, cu mintea cea de pe urmă, Susan avea să găsească de-a dreptul înfricoşător faptul că Barb o lăsase atât de iute pe mâinile unui animal de pradă din Los Angeles.

Mai târziu în noaptea aceea, după ce Susan şi Larry zăceau epuizaţi în patul lui Larry, ei aveau să râdă puţin pe înfundate de privirea stângace şi rătăcitoare pe care mătuşa Barb o aţintise asupra lui Larry, apoi i-au telefonat lui Barb, şi el i-a spus:

— Barb? Larry Mortimer la telefon. Am întârziat enorm. N-am avut nicio şansă cu audiţia. Testele au fost încetinite de o grevă a sindicatului. Va trebui să mergem mâine. O s-ajungem înapoi la hotelul vostru într-o oră. Da, da. Susan vrea să-ţi vorbească.

Şi i-a trecut telefonul lui Susan, peste cearşaf.

— Barb? N-a fost prânzul de azi de *vis*?

Ziua următoare, la audiţia propriu-zisă, Susan şi-a limpezit una dintre cele mai mari lecţii ale vieţii ei de pân-atunci, care stipula că, întotdeauna, cu cât îţi doreşti mai puţin un lucru, cu atât e mai posibil să-l primeşti. În timp ce-şi rostea prima replică: „Taţi, cred că ceva nu-i în regulă cu mamia, personajul Katie Bloom, care era cu doi ani mai tânăr decât ea, s-a contopit cu sufletul lui Susan Colgate şi, din 1987, publicul şi Susan însăşi aveau să petreacă decenii întregi încercând să le separe. Katie Bloom era cea

mai mică dintre patru fraţi, şi încă la diferenţă mare de vârstă. Cei trei fraţi de pe ecran erau interpretaţi de un trio de actori cunoscuţi, care nu păreau capabili să facă saltul spre filmele de lungmetraj şi care explodau, se făceau foc şi pară la orice aluzie că munca lor la *Blooms* nu era „decât televiziune44. În afara ecranului, cei trei o tratau de sus şi cu răceală pe Susan. Pe ecran, o căutau pe sora lor mai mică şi cu spiritul liber pentru a le oferi o privire de o limpezime naivă asupra problemelor lor, care, pe măsură ce anii treceau, se înlănţuiau la nesfârşit.

Când a ieşit la iveală că Susan era starul serialului, lucrul acesta s-a petrecut în faţa unei revolte făţişe a colegilor ei de platou. La început, ea a crezut că răceala lor nu era decât angoasa unor actori torturaţi. Apoi şi-a dat seama că era, în fond, doar o amărăciune strivitoare, mult mai uşor de manipulat. Mult mai greu de manipulat era problema permanentei implicări a lui Marilyn în viaţa ei. Procedura, din motive ce ţineau de asigurări, cerea ca Susan să locuiască împreună cu un membru al familiei, în apropierea studioului. Destul de repede, scânteierea faimei TV a alungat bezna pierderii concursurilor de frumuseţe. Marilyn şi Don au închiriat etajul de sus al unui îngrozitor de inexpresiv morman de pietre, stil falsă *hacienda*> din adâncurile cartierului Encino. Susan a făcut cel mai simplu lucru şi s-a mutat în locuinţa de rezervă a lui Larry din Westwood. Astfel, prezenţa lui Marilyn a fost redusă la minimum, la o simplă formalitate contabilicească.

Larry era ca toţi membrii tuturor juriilor de la concursurile de frumuseţe adunaţi într-un pachet solid, plin de tact şi bronzat. El ştia cum erau sincronizate semafoarele de pe Sunset Boulevard şi schimba vitezele Porschelui în consecinţă. El a făcut să fie concediat un scenarist care-a făcut-o pe Susan în faţă „automat de bombonele Pez”. El se asigura că ea mânca doar hrană

sănătoasă şi ţinea apartamentul din Kelton Street complet aprovizionat cu paste proaspete, fructe de papaya coapte şi apă îmbuteliată, toate fiind supravegheate de o menajeră care venea de trei ori pe săptămână. O mângâia pe Susan ca să adoarmă, cântându-i *Noapte bună*, *Irene*, apoi, după ce se grăbea să se întoarcă acasă, unde dormea cu nevasta lui, Jenna, ajungea a doua zi la serviciu şi-şi vedea de treabă, asigurându-se că Susan avea nenumărate apariţii TV la orele de vârf şi destule oferte pentru filme de lungmetraj.

Când ea se gândea vreun pic la noua ei viaţă, o făcea cu indolenţa neprihănită a celor foarte tineri. Traiectoria vieţii ei era inevitabilă, sorocită să fie astfel. De ce să fi fost o păpuşă cu cheiţă atâţia ani, dacă nu pentru a deveni acum un star de televiziune? De ce să *nu*-şi modifice cineva trupul? Trupurile erau *jacute* pentru a le putea imortaliza în fotografii bune. Mamele? Ele erau menite să fie diavoli tasmanieni – un motiv cu atât mai bun pentru a le ţine în ţarc, în Encino.

În fiecare noapte, ea lua două pastile albe, ca s-o ajute să doarmă. Dimineaţa, lua două pastile portocalii, ca s-o împiedice să-i fie foame. Iubea faptul că viaţa putea fi controlată atât de uşor. În măsura în care avea vreun cuvânt de spus, avea să-şi păstreze tot restul vieţii la fel de uşor de mânuit, prin apăsarea unui singur buton. Dimineţile, când se trezea, nu-şi putea aminti ce visase.

Capitolul douăzeci şi trei

John, Vanessa şi Ryan mergeau cu maşina de la casa Vanessei spre cea a lui Randy Montarelli, din Valley. Cei trei erau înghesuiţi pe bancheta din faţă, cu fata la mijloc. John era transpirat şi şi-a scos un pachet de ţigări din buzunarul portierei, apoi şi-a aprins una.

— Fumezi? l-a întrebat Vanessa, care arborase o mină serioasă, imposibil de pătruns.

— Începând din acest moment, m-am reapucat. Îmi fac griji pentru Susan. Nu pot să mă relaxez.

Odată ajunşi în Valley, John a tras Chryslerul într-o benzinărie ARCO, pentru benzină şi gumă. S-a dus să plătească la tejghea şi, când s-a întors la maşină, i-a găsit pe Vanessa şi Ryan pe scaunul din faţă, chicotind ca nişte marmote.

— Isuuuse, voi doi…

— Suntem tineri şi îndrăgostiţi, John Johnson, l-a tachinat Vanessa.

— Oamenii ca tine nu sunt niciodată tineri, Vanessa. Oamenii ca tine se nasc de şaptezeci şi doi de ani, direct în postul de Secretar al Sănătăţii[37].

Şofând în continuare, strânşi ca un acordeon în traficul de pe Ventura Boulevard, John a spus:

— Şi voi, lunaticilor, aveţi de gând să vă luaţi?

— Cu siguranţă, a spus Ryan. Ne-am planificat chiar şi luna de miere.

John cântări acest cuplu tânăr, alături de care străbătea oraşul. Când erau ca doi căţeluşi de o veselie exuberantă, când erau căpitanul

Kirk şi Spock din *Star Trek*. Amândoi păreau hotărâţi să descopere lumi noi. John credea că ei erau, într-un fel, opusul lui Ivan şi al Nyllei, care, era convins, se căsătoriseră pentru a-şi compacta universul în ceva mai mic, mai uşor de manevrat.

— Păi, şi unde vă duceţi în luna de miere, clovnilor, la Biblioteca Congresului?

— Ha-ha, ce-am mai râs! replică Ryan. O să mergem pe Insula Prince Edward.

---

37 în original, Surgeon General — principalul purtător de cuvânt pe probleme legate de sănătate publică în guvernul SUA. Este numit direct de către Preşedinte, pentru un mandat de patru ani, şi deţine gradul de viceamiral de trei stele cât timp este în funcţie.

— Ce? Unde-i asta… în Anglia? John conducea enervant de încet, ca să-l tortureze pe şoferul care mergea prea aproape în coada lui.

— Nu, a răspuns Vanessa. E-n Canada. Departe, în est – la nord de Nova Scoţia. Are o populaţie de să zicem, trei locuitori.

— O să săpăm cartofi.

John şi-a dus mâna la frunte:

— Să-ndrăznesc să-ntreb…?

— Au o chestie acolo, spuse Ryan, numită virusul-mozaic al tutunului. E un virus mititel şi inofensiv care se odihneşte, în stare latentă, în mijlocul culturilor de cartof de pe Insula Prince Edward, fără să facă mare lucru.

— Cu excepţia faptului că e foarte contagios şi, dacă intră în contact cu plantele de tutun, le transformă, pur şi simplu, în noroi, a spus Vanessa. Aşa că noi o să închidem o dubiţă şi o s-o umplem de cartofi infectaţi, şi apoi o să mergem în Virginia şi Kentucky, şi o să-i aruncăm pe câmpurile cultivate cu tutun.

— O să scoatem companiile Marelui Tutun din afaceri, a completat băiatul.

— Ce romantic! a conchis John. Dar nu e lipsit de interes pentru genele mele Lodge pline de pesticide.

— Tatăl Vanessei a murit de enfizem pulmonar.

— Nu mă face să par oropsită ca-n romanele lui Dickens. Ryan, dar da, aşa-i, tati şi-a scuipat plămânii.

— Vanessei îi place să facă valuri cu informaţiile pe care le descoperă, a spus tânărul, cu mândrie în glas.

— Ştii ce, Ryan? Nu-mi vine deloc greu să cred una ca asta.

Şi, de asemenea, o să-mi mai aprind o ţigară. Scuze, Vanessa, dar îmi pierd minţile.

— Hei, aia de colo-i strada lui Randy Montarelli! strigă Ryan, şi John trase maşina pe o stradă de suburbie

înfrunzită.

Tipul care mersese în coada lor i-a depăşit în trombă, cu un pufăit nervos. Casa cu pereţi de şindrilă a lui Randy era de un albastru-palid, iar chiparoşii înalţi, străjerii ei, erau luminaţi de reflectoare colorate.

— Ei bine, a spus Ryan, în timp ce parcau pe partea de vizavi a străzii şi se uitau pe furiş la casă. Iată-ne ajunşi.

— Chiar aşa, a spus John.

S-a lăsat un moment de tăcere, ca şi cum ai fi fost în vacanţă, după ce ţi-ai petrecut toată ziua navigând printre taxiuri şi prin mulţimi, şi ajungi în camera de hotel, închizi uşa şi-ţi tragi răsuflarea. Ce urma să se întâmple era o mare necunoscută, iar John şi-a dat seama că nu se prea gândise la momentul acesta. Era nerăbdător să urce pe scenă.

— Tocmai am văzut pe cineva mişcându-se în spatele unei ferestre, a spus Ryan.

— Trebuie să intrăm, a zis John.

— Ryan… a intervenit tânăra. Poate că noi ar trebui s-aşteptăm aici. Poate că John vrea să meargă singur.

— Nu. Haideţi, tipilor… Am nevoie de voi.

Ca nişte colindători care habar n-au peste cine vor da, s-au îndreptat spre uşa din faţă. Dinăuntrul casei au auzit un televizor urlând, picioare care călcau apăsat pe o podea fără covoare şi o uşă închizându-se. John a sunat la sonerie, înainte să se poată răzgândi. Toate zgomotele din interior au încetat. Vanessa a sunat din nou, de trei ori, grăbit. A trecut un minut şi tot nimic. Ryan a încercat mânerul clanţei, să vadă dacă uşa era deschisă. Era.

— Închide uşa aia afurisită, Ryan! s-a răstit John.

— Verificam doar.

— Bunăăă…? a strigat Vanessa prin uşa întredeschisă.

— Ah, fir-ar să fie, a oftat John.

— Eşti aşa un căcănar, John! Tânăra ugui spre interiorul casei: Bună… Suntem de la UNESCO.

Ryan s-a întors spre prietena lui:

— *UNESCO*?

— A fost prima chestie care mi-a venit în minte.

— Sigur că da, a sărit John, de parc-ai fi Andrey Hepburn şi eşti gata-gata să le oferi un bulgăre de pământ elveţian, dacă-ţi donează cinci parai!

De undeva, de pe hol, a venit zgomotul făcut de cineva împiedicându-se de o grămadă de valize. A apărut un bărbat, palid ca nişte paste, îmbrăcat într-un costum negru, mulat, dintr-o singură bucată, cu un mobil bălăngănindu-i-se în mâna dreaptă.

— Măi să fie, au venit Mod Squad[38]! Eu sunt Randy. Tu eşti John Johnson, nu-i aşa? Ce cauţi tu *aer*

— Crezi c-am putea intra? a întrebat John.

— Nu. Eu… Nu se poate. Adică ştiu că eşti bogat şi celebru, dar nu te cunosc personal. Iar ăştia doi de-aici habar n-am cine sunt.

— Eu sunt Ryan.

— Eu sunt Vanessa.

— Îmi pare rău, dar tot nu vă pot lăsa să intraţi.

— E-n regulă, a spus John. O căutăm pe Susan Colgate.

Randy nici n-a tresărit:

— Şi de ce-mi spuneţi mie?

— Tu eşti Randy Montarelli?

— Am fost.

— Păi, atunci eşti şi Randy „Hexum”, de asemenea?

— Da, şi ce-i cu asta? E o ţară liberă. Pot să-mi schimb numele.

---

38 Numele unui serial poliţist american, care a rulat la ABC între 1968 şi 1973.

Vasăzică voi, tipilor, ştiţi diverse chestii despre trecutul meu. Nu mi-e frică sau mai ştiu eu ce.

— Nu suntem aici ca să te speriem, a spus John.

— OK, dar de ce presupuneţi c-aş avea ceva de-a face cu Susan Colgate? Aveţi vreo idee cât de hazardat e să-mi apăreţi toţi trei la uşă? Punându-mi întrebări despre o oarecare actriţă de telenovele ofilită? Simt cum spiritul meu intră la terapie, în urma acestei vizite.

— Aşadar, zici că n-o cunoşti, a intervenit John.

— N-am zis asta.

— O cunoşti?

— Ne-am întâlnit.

— Şi?

— Acum câţiva ani, când am venit la Los Angeles, am lucrat pentru Chris Thraice. Din câte ştiu, el şi Susan sunt încă prieteni, dar nu cred că mai vorbesc cine ştie ce. Randy a adăugat: Hei, puştilor, am o idee! N-o să le spun gaborilor c-aţi fost aici, dacă nici voi, la rândul vostru, nu le spuneţi.

— S-a făcut, a zis John.

Chipul lui Randy s-a schimbat ca o pânză liniştită de apă ştearsă de briză:

— Ia stai… L-a privit pe John scrutător: Poate că e ceva ce-ar trebui să ştii… ceva ce-ar trebui să ai. John, Ryan şi Yanessa au schimbat priviri de detectivi amatori, ca băieţii Hardy. Staţi [39]o clipă, a mai adăugat bărbatul şi s-a îndreptat spre hol, lovind cu piciorul o valiză, în drumul său spre intrarea într-una dintre camere. Un minut mai târziu, s-a întors cu un plic cafeniu mare, sigilat, pe care i

39 Aluzie la The Hardy Boysy serie de romane poliţiste pentru adolescenţi, care urmăreşte aventurile fraţilor Frank şi Joe Hardy, doi detectivi amatori care vor să calce pe urmele tatălui lor, un detectiv particular.

l-a oferit lui John: Sper că te simţi mai bine, i-a spus el producătorului.

— Cum adică? John fusese luat prin surprindere.

— Ei bine, a spus Randy, am auzit de curând că suferi de sindromul lui Jeep.

— Oh, Iisuse, a exclamat John, ăsta-i un zvon de rahat, de pe Internet! Cine pune la cale chestiile astea?

— Ce-i sindromul lui Jeep? a întrebat Ryan.

Vanessa i-a răspuns:

— Apare atunci când foliculul unui fir de păr de deasupra anusului se infectează, cauzând o acumulare masivă de fluide de dejecţie, şi necesită o intervenţie chirurgicală şi drenaj. Cel mai celebru suferind a fost starul pop englez Roddy Llewellyn, care-şi dădea într-o vreme rendez-vous-uri cu Prinţesa Margaret.

— *Chiar* aveam nevoie de atâtea informaţii? a întrebat John.

— Ryan a întrebat. Şi, de altfel, am auzit şi eu zvonul. De-asta am şi căutat informaţii despre sindrom.

Randy i-a înmânat lui John plicul:

— S-ar putea să ţi se pară interesant, şi a închis uşa.

Un minut mai târziu, erau din nou în maşină. John era tulburat, furios că nu gândise mai bine strategia acestei întâlniri.

— Rahat, tipu' ăla se cară din oraş, şi el e singurul nostru indiciu! Poate c-o are pe *Susan* în geamantanele alea, şi noi habar n-avem. Ryan, desfă plicul. Ce-i în el?

— E un scenariu: *Răzuieşti* şi *câştigi*, de Randy Hexum.

— Căcat… un scenariu! şi a pocnit volanul cu palma.

Vanessa a spus:

— Am eu un alt indiciu, dar exact în momentul acela John şi-a izbit bara de protecţie de cea a unei maşini identice – aceeaşi culoare, acelaşi an de fabricaţie – şi

automobilele s-au încleştat ca două animale în călduri.

— Uau, ia uite! a mormăit un surfer, un puşti răzgâiat care pierdea vremea la colţ de stradă, cu un amic. Se fut două Chrysleruri homo!

Capitolul douăzeci şi patru într-o noapte, demult, în 1986, Susan fusese la un pas de a-i fi prezentată lui John Johnson la o petrecere pe care-o dăduse Larry Mortimer. Impresarul ei era nerăbdător s-o pună în cea mai bună lumină şi s-o prezinte cât mai multor oameni. *Meet the Blooms* era pe cai mari şi, din recolta anilor optzeci de fete cu vino-ncoace, ea era cea mai râvnită de reţelele de televiziune.

y

Dintr-un motiv oarecare, la petrecerea aceea era şi o girafa. Susan a auzit pe cineva întrebând de ce şi pe altcineva replicând că animalul era acolo pentru a promova o comedie cu cimpanzei, care-şi depăşise în chip dezastruos bugetul şi eşuase în weekendul acela pe 1 420 de ecrane, de-a lungul şi de-a latul Americii de Nord. Susan stătea lângă cei de la compania de producţie a lui Johnny Carson. Atunci l-a remarcat pe John, care vorbea cu tipa aia, cu gura spurcată ca o budă, de la Disney – Alice? – ceva despre un decan de la Oxford şi un cartofor –, iar Susan l-a socotit demn de o întâlnire romantică, dar şi mai demn peste vreo câţiva ani, în care să se… coac*ă. Er*a pe punctul de a-l ruga pe Larry să facă prezentările, când o femeie aflată în dreapta ei a spus:

— Bună, Susan Colgate.

Tânăra s-a întors spre interlocutorul care era, conform fotografiilor înrămate de pe biroul lui Larry, nevasta impresarului, Jenna Mortimer, drăguţă, cu părul strălucind în tirbuşoane, cu trăsături ca de păpuşă, îmbrăcată într-o rochie de seară neagră, din sifon, cu umeraşii foarte vizibili ai epocii. Trăsăturile ei, combinate

cu strălucirea dinţilor, alcătuiau o poză agresivă.

— Bună… Jenna… doamnă Mortimer. Bună.

— E o plăcere să te întâlnesc în sfârşit, Susan.

— Oh… Şi pentru mine, de asemenea. Cum de n-am fost prezentate până acum? Larry ar fi trebuit s-o facă de o oră, cel puţin!

— Ce neglijenţă, nu-i aşa? a spus Jenna. Larry poate fi atât de uituc! Aşa-s oamenii din industrie.

— Larry vorbeşte mereu despre tine.

— Sunt sigură c-aşa face. A făcut un semn spre bufet: Ai mâncat ceva? Femeia arăta limpede că ea era gazda.

Susan era foarte dornică să pară un musafir încântat, aşa c-a trântit o minciună prostească:

— Da, am luat nişte brânză.

— Dar nu servim niciun fel de brânză.

Susan roşi.

— Mama ta e aici? a întrebat Jenna, ştiind foarte bine că Susan locuia în casa lui Larry de pe Kelton Street.

Adevărul e că, în chiar acel moment, Marilyn cutreiera străzile din Encino, sperând să găsească maşina lui Don, sperând să-l găsească pe Don însuşi într-un bar cu o târfă, ştiind însă că exista o probabilitate mult mai mare de a-l găsi pe acesta cu o sticlă, ceea ce era mai rău.

— Nu. E o petrecere drăguţă. Foarte frumos organizată.

Susan se simţea matură când folosea expresii precum „frumos organizata4. Era felul în care credea ea că vorbesc oamenii bogaţi.

Jenna s-a uitat în jur:

— E drăguţă, nu-i aşa?

— Şi girafa!…

— Girafa tocmai i-a mâncat vecinului trofeul lui de curmal japonez împărăteasa Keiko. O să fie iadul pe pământ când o să-l plătim, adică mâine! A cântărit-o din

priviri pe Susan: Pantofi simpli şi ciorapi de culoarea piciorului – încercăm să ne facem picioarele să pară mai lungi, în seara asta?

— O şmecherie veche de câine de circ. Miss USAT – een, 1985.

— Miss Nevada, 1971.

— Nu se poate! Susan a zâmbit: Ce porcărie, nu? Descoperea că începe să-i placă de Jenna.

— Oh, da! *Rahaturile* pe care le-am înghiţit în timpul concursurilor de frumuseţe! a spus femeia.

— Întotdeauna am crezut că singurul lucru bun în faptul că eram Miss Wyoming era că rămâneam ultima când strigau statele.

Ştii tu, litera *W*... Şi astfel ajungeam să văd poticnelile celorlalte şi să învăţ din ele.

— Ai fost vreodată Miss Popularitate? a întrebat Jenna.

— Eu? Niciodată. Ar fi trebuit să fiu Miss De-Ce-Mă-Aflu-Aici!

— Eu eram *întotdeauna* Miss Popularitate.

— Serios? Susan era curioasă.

— Măicuţele alea... Şcoală catolică. M-au înhăţat de mică.

— Eu n-am mers la o şcoală religioasă. Noi suntem peizani de la munte.

— Chestia cu şcoala catolică e că te-nvaţă să rânjeşti fasolea indiferent ce ţi se-ntâmplă.

— Da?

— *Orice ţi s-ar întâmpla*!

Susan înţelegea acum încotro se îndrepta conversaţia.

Larry le-a văzut pe cele două femei vorbind şi a fugit mâncând pământul către ele:

— Jenna! Susan! Am tot aşteptat momentul să vă fac

cunoştinţă…

— Fără-ndoială, a spus soţia lui.

— Larry, a intervenit Susan, nu ştiam că şi Jenna a fost câine de circ.

— De fapt, eu am fost cea care l-a pus pe Larry pe urmele tale. Am citit despre cum le-ai aruncat coroana în cap. Am vrut să-ţi trimit un buchet de trandafiri şi un trofeu. Mi-am imaginat că trebuie să ai forţa unei locomotive pentru asta.

— Ar trebui s-o cunoşti pe mama, mecanicul de locomotivă.

Larry voia să le despartă pe cele două.

— Susan, a spus el, vreau să-l cunoşti pe producătorul ăsta, pe nume Collin. E din Anglia, dar ne poate fi de folos. Jenna, pot să ţi-o fur un pic pe Susan?

— Am de ales?

Larry îşi dezgoli dinţii strălucitori şi o escortă pe Susan către uşile care dădeau spre *patio*. Susan strigă peste umăr:

— Pa, Jenna… Mi-a părut bine să te cunosc!

Impresarul a condus-o după colţ, apoi a zis:

— Cristoase!

— Larry, nu pot să mă mai văd cu tine, a spus Susan.

Începea să-şi simtă corpul de parcă acesta şi-ar fi luat zborul, ca un balon cu heliu. Un cordon fusese tăiat.

El şi-a şters fruntea cu un suport de carton pentru pahare, luat de pe o masă cu apă minerală de diverse feluri:

— O să vorbim despre asta mâine.

— Mda, aşa o să facem.

Larry a rămas nemişcat şi i-a privit chipul lui Susan:

— Eşti tânără. O să treacă.

— Dar nu vreau să treacă.

— Se numeşte maturizare. O să-ţi trimit reportajele

care-au acoperit acest subiect.

— Ryan O'Neal e aici, a spus ea, ca să schimbe subiectul.

— O să te prezint.

Şi astfel, seara a continuat. Susan a băut apă minerală nemţească – Sprudel-nu-ştiu-cum, cu un nume ca de produs de patiserie – şi a fâsâit apa de colo-colo prin gură, aproape arzându-şi limba cu bulele. Avea un gust geologic. L-a privit pe Larry cum se vânzolea şi-i minţea pe oamenii din jurul lui, care se vânzoleau şi minţeau la rândul lor.

— Susan, ţi-o prezint pe Cher.

— Bună!

— Susan, ţi-o prezint pe Valerie Bertinelli.

— Îmi pare bine să te cunosc.

— Susan, el este Jack Klugman.

— Super! Bună!

— Susan, el este Christopher Atkins.

— Hei!

— Susan, ea este Lee Radziwill.

— Bună!

Petrecerea părea să fi ţinut toată noaptea, deşi, ca majoritatea recepţiilor din industria filmului, s-a terminat, de fapt, pe la nouă. Susan n-avea de unde să ştie că petrecerea aceasta va marca cea mai înaltă cotă atinsă de ea vreodată în structura socială a showbizului.

În dimineaţa de după petrecerea cu girafa, o maşină a companiei de producţie a luat-o pe Susan de-acasă la 6.30. Ea a stat pe bancheta din spate, memorându-şi replicile pentru ziua aceea. Şi-a jucat rolul. A pozat pentru afişele publicitare, împreună cu părinţii şi fraţii ei de la televizor. A avut o ceartă cu Larry şi l-a dat afară din apartamentul de pe Kelton Street, apoi a zăvorât uşa în urma lui. Zilele au trecut. Puterea ei a trecut şi ea, a

dispărut. L-a primit din nou pe Larry. Era dezgustată de ea însăşi. Nu-şi construise alte prietenii trainice în timpul *blitzkrieg-xăm* ei TV. Situaţia era următoarea: fie înapoi la Larry, fie dizolvarea în spaţiul extraterestru, iar acestei posibilităţi nu putea să-i facă faţă. Orice discuţie despre Jenna sau despre divorţ ducea spre un zid de cărămidă, de care Susan se izbea cu replica ţâfnoasă: „Te rog să *mă scuzi*, Larry. Te caută Papa pe linia trei".

Susan nu fusese niciodată o actriţă prea bună, dar, la începutul serialului, avusese o naturaleţe care ieşea în evidentă şi dădea bine pe fundalul format din colegii ei de platou, actori-din-naştere. Însă naturaleţea a început să se subţieze, iar ea a devenit din ce în ce mai conştientă şi mai ruşinată de corpul, de faţa ei, de cuvintele care-i ieşeau pe gură şi de efectul pe care-l aveau ele asupra oamenilor. Se judeca mai aspru decât orice juriu. Întâlnirea ei cu Jenna, la petrecerea cu girafa, dărâmase stăvilarul conştiinţei sale, iar interpretarea-i actoricească deveni catastrofală, aproape peste noapte. I-a spus lui Dreama:

— E ca şi cum porţiunea din creierul meu care-mi permitea să-mi fac binişor treaba s-ar fi deformat complet. Fuzionând apoi cu porţiunea din creierul meu care scorneşte minciunile. Asta *simt*, pur şi simplu. Am câte-o replică simplă, cum ar fi: „Mami, mă duc la antrenamentul de volei" şi, în gura mea, sună forţat, de parc-ar fi plină de aluzii perfide. Numărul dublelor pe care trebuie să le trag pe episod creşte nebuneşte. Producătorii cred că am probleme cu drogurile. Restul distribuţiei crede că mi s-a urcat faima la cap. Iar faza e că Larry ştie că totul e numai din cauza lui Jenna şi a minciunii noastre uriaşe, şi chestia asta îl cam pleoşteşte, la propriu. Iar asta mă-ngrozeşte şi-nrăutăţeşte şi mai tare lucrurile!

Susan a fost actor-invitat în serialul *Love Boat*. A avut un rolişor într-un film din seria Bond. A apărut pe coperta

revistei *Seventeen*. I-a fost scoasă măseaua de minte şi a descoperit Tărâmul Analgezicelor. A mai dres oarecum busuiocul cu Marilyn. Dreama s-a mutat şi ea la Los Angeles, în apartamentul prietenei sale. Sexul cu Larry s-a răcit în mod considerabil şi, aşa cum prorocise chiar el, Susan s-a maturizat.

Capitolul douăzeci şi cinci

John stătea lângă salvatoarea lui, Beth, în biroul celor de la pază, care se învecina cu incinta rezervată avioanelor particulare, pe Aeroportul Flagstaff. Afară, dincolo de ferestrele cu plasă metalică, în aerul cald şi cenuşiu, turnurile de control şi stâlpii de înaltă tensiune sclipeau de parc-ar fi avut încrustate rubine şi diamante. John purta nişte haine pe care Beth le scosese dintre vechiturile soţului ei. Cămaşa lui, într-o nuanţă palidă de acvamarin, era atât de bine călcată, că devenise de-a dreptul crocantă, iar pielea lui era brună, de parc-ar fi copt ceva înăuntrul său, ca de pasăre abia scoasă din cuptor. Părul îi fusese ciuntit cu un cuţit de vânătoare, în urmă cu câteva săptămâni, în toaleta unei benzinării Shell din Las Cruces, New Mexico. Ochii îi erau limpezi şi larg deschişi, ca ai unui copil. Beth i-a spus:

— Îmi cer scuze pentru Jeanie şi caseta aia video. E cam obraznică. Niciodată n-am ştiut ce să mă fac cu fata asta!

— Nu contează, a zis John.

Beth a cumpărat două cafele slabe, de la un aparat de cafea care bombănea.

— Uite, ia şi tu una, l-a invitat.

— Oh, nu… mulţumesc.

— Hai, zău aşa!

John apucă nesigur paharul de plastic, cu aceeaşi şovăială ca atunci când ţinuse pentru prima oară în braţe un bebeluş, pe fiica lui Ivan şi a Nyllei, MacKenzie. O

cisternă cu combustibil a trecut prin faţa lor ca un miraj de octan.

Beth a murmurat:

— Prietenii tăi chiar au un avion particular, vasăzică?

John a dat din cap aprobator.

— Jeanie n-ar fi făcut niciodată chestia aia, dacă n-ar fi aflat tic* avion.

— Nu mai contează. Pe bune. Nu mai contează.

Fiica lui Beth, Jeanie, vându-se caseta cu ascensiunea despuiatului John şi cu ora care urmase unei televiziuni locale. Avea să devină principalul subiect al unui show de bârfotecă transmis la nivel naţional în noaptea următoare.

— Ce mă scoate din minţi, zise Beth, e c-o să-şi cheltuie banii pe maşina iubitului, nici măcar pe-a ei. Fir-ar a dracului de treabă, nu trebuia să facă una ca *asta*\ Royce are deja o slujbă bună.

— Aşa sunt tinerii.

— Dacă zici tu…

Un şuierat ascuţit străpunse aerul negru, iar John, care se holba în podea, îl recunoscu imediat, aşa cum un câine recunoaşte torsul motorului cu cilindri al maşinii stăpânului său. Era Ivan, cu G3-ul. John îl auzi aterizând şi apoi rulând pe pistă. Auzi cum se deschid uşile grele, de metal, de la intrarea personalului, paşi şi voci: Ivan, Nylla, Doris şi Melody.

— John-o?

Se ridică în picioare şi încercă să-şi înalţe capul, dar ochii îi erau prea greoi.

— John-o? Ivan se ghemui lângă el şi-l privi: Suntem aici, John-o.

Dar John nu putea vorbi sau ridica bărbia. Cafeaua i-a scăpat din mână, iar paharul de plastic ieftin a zăngănit pe podea. Nylla, Doris şi Melody l-au pupat pe obraz şi el le-a simţit parfumul, atât de prietenoase şi de cuviincioase,

că l-au dat gata.

Ivan a privit-o pe Beth, care ţinea hainele curate ale lui John într-o pungă de hârtie:

— Dumneavoastră sunteţi…?

— Da, eu sunt Beth.

Ivan l-a predat pe John lui Melody şi Nyllei.

— Vă mulţumesc pentru…

— Niciun deranj. Dar prietenul dumneavoastră, aici de faţă, e într-o stare proastă.

Ivan îi înmânã lui Beth un plic, din care ea scoase un teanc de bancnote de o sută.

— Jeremy, de la mine de la birou, şi-a notat adresa şi numărul dumneavoastră de telefon?

— Da.

Nu mai rămăsese nimic de făcut, decât să iasă pe pista de decolare, să se urce în avion şi s-o ia spre vest. Beth şi-a luat la revedere şi l-a îmbrăţişat pe John, ale cărui braţe i-au căzut pe lângă corp de parc-ar fi fost de paie. Cele două femei mai tinere l-au escortat pe John, fiecare de câte-o parte, în sus pe scări, iar Ivan le-a urmat, cu o jachetă ecosez atârnându-i pe braţul drept. În curând erau sus, în cerul cald al nopţii, dar John încă nu reuşise să aibă contact vizual cu prietenii lui.

— Johnny, a spus Melody, m-auzi?

John a dat din cap aprobator.

— Nu eşti drogat, nu-i aşa? a întrebat Doris.

John a clătinat din cap.

Melody a intervenit:

— Vrei ceva de băut? Ivan, unde-i whisky-ul ăla? Pune-i un pahar.

Ea a dus paharul la buzele lui John, dar gustul i-a declanşat acestuia o convulsie. Se simţea de parcă pieptul i-ar fi fost zdrobit de zece bărbaţi puternici.

— John, a spus Nylla, aşezându-se pe vine lângă el,

respiră! Trage aer în piept cu putere!

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Ivan.

— John, a continuat Nylla, te rog, ascultă-mă. Ai un atac de panică. Te panichezi pentru că acum eşti în siguranţă. Trupul tău a aşteptat tot timpul ăsta, până când te-ai simţit suficient de în siguranţă ca să te relaxezi. Iar acum eşti în siguranţă. Eşti cu prietenii tăi. Respiră!

John îşi simţea stomacul de parcă tocmai i-ar fi fost lovit repede cu o cizmă. Melody stătea pe podea, în spatele lui, şi-l îmbrăţişase, în timp ce el se legăna înainte şi înapoi.

— Johnny? Pe unde-ai fost, Johnny?

John n-a răspuns nimic. El ar fi vrut ca acele stânci şi autostrăzi, şi acei nori, şi acele vânturi, şi acele străzi comerciale să-l răzuiască şi să-l cureţe. El voise ca ele să ridice blestemul de a fi John Johnson.

Sperase că, sub un cer ca tras pe o peliculă Panavision, se va trezi în faţa persoanei mai profunde şi mai tăcute care-l visase pe John Johnson, dându-i astfel viaţă. Dar cei din avion nu puteau spune sau face nimic. Ei înşişi erau doar frânturi de lumină, acolo sus, pe cerul nopţii, şi, dac-ar fi zburat vreo treizeci şi trei de kilometri drept în sus, ar fi ajuns în spaţiul cosmic. A fost un zbor scurt şi în curând se aflau pe aeroportul din Santa Monica, şi apoi, în maşină, prin oraş.

Casa cea veche a lui John şi accesoriile ei *à la* James Bond fuseseră vândute pentru a plăti datoriile lui către Fisc. Cu redevenţele blocate într-o devălmăşie legală, nu avea niciun ban gheaţă. Ca şi cum ar fi călătorit înapoi în timp, John s-a întors în fostul lui dormitor din casa de oaspeţi. Doris era acum un *mille-feuille* de caftane etno şi mărgele zornăitoare, care trăia şi respira. În timpul primelor săptămâni petrecute acasă, a încercat să dea impresia că totul era în regulă, ca o naţiune învinsă care

îmbrăţişează cultura cuceritorului. În fiecare zi purta un costum şi o cravată dintr-o serie cumpărată de Melody. Supravieţuia fără droguri. Dacă l-ar fi văzut pe stradă, cineva ar fi putut crede că se simte grozav, dar înăuntrul său, el se simţea congelat şi infectat. Se simţea de parc-ar fi murdărit tot ce atingea, lăsând câte-o pată neagră pe care nici măcar focul n-ar fi putut s-o îndepărteze. Simţea că oamenii l-ar fi putut ghici pe escrocul care se ascundea sub numele lui. Pielea îi era arsă de soare, părul îi încărunţise, iar lumina soarelui îi rănea acum ochii albaştri, lăptoşi, pe care-i era imposibil să şi-i privească în oglindă, de parcă nu i-ar fi putut aduce decât veşti proaste.

A încercat să descopere bufete cu autoservire umbroase, în zonele mai lipsite de strălucire ale Los Angelesului, unde nu exista riscul de a se întâlni cu vechi cunoştinţe. Accidental, mai zărea câte-un scenarist geriatrie, din era când erau la modă case de producţie precum Desilu sau Screen Gems, eşuaţi ca nişte morse pe banchete şi mâncând salate Cobb, dar nu a intrat niciodată în vorbă cu ei. John stătea şi citea ziarele, dar acestea îi păreau la fel de fade ca şi revistele ferfeniţite din sala de aşteptare a unui dentist. Voia să meargă acasă, dar, odată ajuns acolo, se simţea şi mai inadaptat decât se simţise afară, în oraş. Încerca, dar nu se putea gândi la nici măcar *un lucru* care l-ar fi făcut să se simtă mai bine.

Au trecut câteva luni şi nimic din interiorul lui nu părea să se schimbe. Apoi, fără să fi fost conştient de asta, şi-a dat seama într-o bună zi că găsea un oarecare confort în respectarea unui orar strict. I-a venit ideea c-ar putea să plutească prin aceste ape tulburi dacă zilele lui s-ar petrece, într-un fel atent orchestrat, absolut identic. I-a spus asta lui Ivan, care atunci l-a momit în birourile casei de producţie, cu promisiunea absurdă că zilele lui vor fi „complet lipsite de chestii surprinzătoare”. Atât Ivan, cât şi

Nylla ajunseseră la capătul puterilor în efortul lor de a-l reintegra pe John la Los Angeles. *Mega For ce*, care fusese terminat în timpul absenţei lui John, era programat pentru lansare şi nu aveau nicio îndoială că urma să fie un mare succes. Vizionările de probă din Glendale şi Oxnard treziseră amintiri ale zilelor bune de demult, ale zilelor lui *Bel Air PI*şi, cu toate astea, ele nu însemnau nimic pentru John, nu-i stârneau nici măcar o scânteie de interes.

Printre oamenii din industria filmului, John era considerat un mutant. Se ajunsese la consensul că el *chiar* fusese plecat, străbătând ţara într-un soi de căutare damnată. Asta îi dădea o aură interesantă, dar, totodată, din categoria nu-v-apropiaţi-prea-mult-de-el. Într-un mediu profund superstiţios, John aducea, în acelaşi timp, noroc şi ghinion. Dacă oamenii voiau să facă afaceri, se duceau la Ivan. Dacă voiau puţină bârfa, ca să-şi amuze oaspeţii la cină, băgau capul în biroul lui John.

În imaginea lui Doris, John se simţea o povară. Ea ajunsese să se bucure de intimitatea şi libertatea ei, în decursul anilor. Deşi era răbdătoare cu John, el se simţea ca o ancoră legată în jurul taliei ei – şi, cu toate astea, gândul de a locui singur îi părea de neconceput. Până la urmă, sub avalanşa de „dragule şi iubitule” a lui Doris, John simţi o ostilitate voalată – şi nu putea să-i ghicească rădăcinile.

Până într-o seară când, curând după ce John se întorsese de la Equator Pictures – 18.55, ca să prindă ştirile la televizor –, Doris a intrat pe uşă într-o dispoziţie mizerabilă. Maşina îi fusese spartă, în timp ce lua prânzul cu o prietenă la restaurantul Kate Mantilini, iar rochia ei preferată, pe care tocmai o ridicase de la curăţătorie, îi fusese furată, împreună cu o camee cu valoare sentimentală, pe care o ţinea în suportul de băuturi. Se tăiase la degete în timp ce mătura grămada de cioburi

împrăştiate pe scaunul şoferului, apoi condusese spre Bullocks, să se vadă cu o altă prietenă. Odată ajunsă, îşi dăduse seama, după ce stătuse la o coadă lungă, că şi cărţile de credit, şi cartea de identitate îi fuseseră şutite. Îşi făcea griji că are Alzheimer, pentru că nu remarcase mai devreme. A făcut o criză de nervi şi, în drum spre circa de poliţie, a trecut pe roşu la un semafor, primind atât o amendă, cât şi o muştruluială din partea unui poliţist de la Circulaţie. Era furibundă.

— Oh, Dumnezeule, zău că am nevoie de ceva de băut! a trântit, în timp ce se căţăra să ajungă la dulăpiorul cu băuturi. Vrei şi tu? John a refuzat. Nu-i nevoie să fii aşa sclifosit doar pentru că nu vrei să bei ceva, John.

— Nu… beau… zilele… astea, a spus el, pe un ton perfect măsurat.

— O, da, oi fi vreun *sfinţi*

Cu coada ochiului, John o urmărea pe Doris cum îşi toarnă un Cinzano, îl dă pe gât, îşi toarnă altul, de data asta cu un strop de lămâie, îl dă pe gât, iar apoi, deja mult mai relaxată, îşi toarnă un al treilea. Se întreba ce se întâmpla cu ea, dar nu voia să rateze ştirile.

Din partea cealaltă a camerei, Doris se uita la John, a cărui ţinută era exagerat de verticală şi care stătea pe un taburet, urmărind un reportaj despre o provincie ex-sovietică sfâşiată de război. Parc-ar fi avut din nou şase ani şi ar fi fost din nou bolnav, încercând să fie un băieţel cuminte. Toate emoţiile acelei zile de rahat s-au răsucit la o sută optzeci de grade şi, fără niciun avertisment, inima ei a zburat înapoi cu mulţi ani, la New York, când John era copilul care nu voia să fie bolnav sau să fie o povară.

Obloanele erau trase, dar soarele după-amiezii târzii se strecura ca o melasă printre crăpături. Doris avea senzaţia c-ar simţi aerul torid şi gălbui ca pe-o gelatină fierbinte, dacă s-ar aventura afară. A oftat şi, dintr-odată,

n-a mai vrut să bea. Se simţea brusc înfrigurată şi bătrână. Voia să-l plesnească pe John. Voia să-l ţină-n braţe şi să-l mustre pentru nepăsarea lui, şi să-i spună cât de mult şi-ar fi dorit să fi mers şi ea cu el, pe câmpuri şi prin albiile secate ale râurilor, şi pe coline, şi prin defileuri, implorându-l pe Dumnezeu sau Natura, sau chiar pe Soare să-i uşureze povara amintirilor şi a sentimentului că trăise o viaţă ce păruse mult prea lungă, chiar de la începutul ei. L-a strigat:

— John…

El s-a întors s-o privească:

— Da, mami?

— John… Ea îşi căuta cuvintele; el a apăsat butonul MUTE. John, când ai plecat… acolo, în escapada ta de-acum câteva luni, ai…

— Am ce, mami?

— Ai găsit…

S-a oprit din nou.

— Ce, mami? Întreabă-mă.

Doris nu mai voia să continue.

— Ce e, mamă? Era speriat de-acum.

Şi apoi totul s-a revărsat din ea, într-un iureş:

— N-ai găsit nici măcar *un* nenorocit de *lucru*, în timpul petrecut departe? Nimic? Niciun lucru pe care să mi-l poţi spune ca să-mi pot închipui că există cel puţin un motiv mititel, oricât de subtil, care să mă consoleze c-am fost bolnavă de spaimă toate nopţile alea, cât ai fost plecat?

Doris a văzut că John face ochii mari, foarte sobru. A simţit imediat c-o cuprinde greaţa pentru că fusese atât de vulgară şi şi-a cerut scuze, deşi el i-o spus că n-are de ce. Dar John ştia că mama lui era supărată pe el pentru că era neschimbat, la treizeci şi şapte de ani, pentru că era încă singur şi pentru că ea abandonase orice speranţă că el se

va integra vreodată, se va însura şi va procrea, ca fiii prietenelor ei din grupul de lectură.

— E din cauza spatelui, a spus Doris, bătându-se uşor peste coloană de parcă aceasta ar fi fost un aparat electrocasnic care nu se purta cum trebuie. Mă doare de mor şi am singurul medic din Beverly Hills căruia nu-i place să prescrie medicamente în exces.

— E tot aşa de rău?

— Ca întotdeauna.

— Am crezut că încerci un nou…

— Nu merge.

— Nu poţi să te duci la alt doctor? Să iei mai multe pastile?

— As putea. Dar n-o s-o fac. Nu acum. M-aş simţi atât de… habar n-am, ştoarfa, să vânez medicamente, în halul ăsta! Iar doctorul Christensen îmi ştie povestea vieţii. N-am niciun chef s-o iau de la zero cu altcineva.

— Aşa că preferi să suferi?

— Pentru moment? Da.

Starea de nervi îi trecuse, de parcă nici n-ar fi fost. Când s-au terminat ştirile pe CNN, lui John i-a venit o idee. S-a dus în camera lui şi a căutat prin vechea agendă telefonică. Toate acele numere şi nume, şi nici un singur prieten! John se întreba de ce oamenii îşi pierd capacitatea de a-şi face prieteni cândva, cam pe la momentul când îşi cumpără prima piesă de mobilier scumpă.

Nu era o lege bine stabilită, dar era un instrument de măsură suficient de precis.

A răsfoit paginile pline de numere şi amintiri, de întâlniri de afaceri şi escapade amoroase, de proiecte şi maşini spălate, şi rezervări de zbor la Alitalia şi Virgin, şi meciuri de tenis – un mic stadion, plin de oameni care i-ar fi adus lui John Johnson orice-ar fi cerut.

Şi-a dat jos hainele de birou şi le-a lăsat să cadă

grămadă, într-un colţ. Era sătul să fie DI Ala care Lucrează în Biroul unei Corporaţii. A cotrobăit prin şifonier şi a găsit nişte haine vechi, pe care Doris nu i le aruncase – cămăşi de demult, combinate aiurea cu pantaloni folosiţi la vopsit dulapurile din bucătărie şi la munca prin curte. Fiecare zi avea să fie pentru el, de-acum încolo, vinerea în care se vine îmbrăcat lejer la serviciu.

S-a întors la vechea lui agendă. În ea a găsit numele lui Jerr-Bear, un copil-actor din epoca serialului *Partridge Family*, care, ca adult, devenise îngrozitor de libidinos, îmbrăcat în versiunea vagabonţească a celor mai recente colecţii milaneze, cu părul încâlcit şi mirosind a grajd. John a încercat să-şi aducă aminte numele întreg al lui Jerr-Bear şi n-a putut, totuşi şi-a adus aminte de un personaj pe care acesta îl interpretase, fiul loial dintr-un vechi serial poliţist.

Jerr-Bear poate că devenise un libidinos, dar marfa pe care-o avea el era cea mai bună. John s-a uitat în noptieră şi a găsit cei o mie opt sute de dolari care-i mai rămăseseră din colacul de salvare de cinci miare pe care i-l întinsese Ivan pentru luna aceea. Era în bancnote de douăzeci care păreau soioase, puse într-un teanc dezordonat. A format numărul lui Jerr-Bear şi, în ciuda aşteptărilor, acesta a răspuns.

— Jerr-Bear, sunt John Johnson.

— Fericitul rătăcitor!

— Mda, io-s ăla. John l-a auzit molfăind: Eşti la cină? Vrei să te sun mai târziu?

Gândul că Jerr-Bear era la cină, aşezat la o masă care nu era de restaurant, îi părea aproape neverosimil lui John.

— Mda, sunt la cină, dar nu-i niciun deranj. Ce, eşti de la telemarketing? Cu ce te pot ajuta, John?

— Sună-mă când termini.

— OK.

Jerr-Bear lucra cu un sistem complex de telefoane mobile donate, ca să evite plasarea dispozitivelor de ascultare de către autorităţi. Un minut mai târziu, telefonul lui John a sunat. Chiar şi aşa, cei doi au vorbit voalat:

— Jerr, ce-i dai cuiva care are dureri cumplite?

— Durerea-i o chestie vastă, John. Viaţa ne răneşte. Mai precis?

— Dureri de spate.

— Oh… Majoritatea oamenilor bagă aici artileria grea.

— Şi ai niscai artilerie?

— Am.

Au aranjat să ia masa în ziua următoare, la Ivy.

Capitolul douăzeci şi şase

După tamponarea de celălalt Chrysler, Vanessa a trecut la volanul maşinii şi John s-a aşezat pe bancheta din spate, lansând teorii despre Randy şi bagajele lui pe jumătate făcute.

— Droguri. *Trebuie* să fie vorba de droguri.

— Nu, John, a spus tânăra. Nu există absolut nimic în schema contului bancar sau a cârdului Visa al lui Susan care să indice vreo scurgere masivă de bani gheaţă, de tipul discreţionar, impus de consumul de droguri.

— I-ai obţinut informaţiile bancare?

— I-am dat numărul cârdului Visa al lui Susan, a spus Ryan. Era în baza de date a centrului. Şi, odată ce ţi-a şparlit cineva numărul Visa, poate, la o adică, să te şi doneze.

— Nu tocmai, a intervenit Vanessa. Ca să te doneze, ar mai avea nevoie şi de numărul tău de telefon.

— De ce-mi bat oare capul să mai emit idei? a întrebat John. Voi doi sunteţi cei mai clichează-şi-află oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Tu porţi pantalonii

pe-aici, Vanessa. De ce nu-mi spui tu ce-ar trebui să facem în continuare?

— În regulă, o să-ţi spun. Suntem pe drum spre casa din North Hollywood a unei anume Dreama Ng.

— E-o numeroloagă, a adăugat Ryan.

— Şi-o să ne dea şi cartofi?

— Ah, maturizează-te! l-a poftit tânăra. De vreo câţiva ani, Susan îi dă acestei Dreama Ng două mii cinci sute de parai pe lună.

— Ţi-am *spus*, droguri.

— Naivitatea ta mă scârbeşte, a spus Vanessa. Apoi a adăugat: Tu, care-ai cheltuit între 1, 7 şi două milioane de dolari pe droguri şi pe dezintoxicare, în ultimii şase ani!

— *Uuf*… Chiar atâta?

— Mai mult, probabil. N-am reuşit să-ţi accesez un flux de date emis din Geneva, a continuat Vanessa, în timp ce conducea maşina doar cu degetul mic, într-o curbă strânsă. Ştii la fel de bine ca oricine, John, că în cazul drogurilor consumul doar sporeşte. *Nu* rămâne constant lună de lună, în decursul câtorva ani. Am verificat, de asemenea, şi finanţele doamnei Ng şi – ce să vezi? – cui îi dă cecul mai departe în fiecare lună?

— Bubuit de tobe… a spus Ryan.

— Lui Randy Hexum.

— Ei, fir-aş al naibii! sări John.

— Mai puţină culoare, dacă nu vă supăraţi, zise tânăra. Oricum, aproape am ajuns. Am sunat înainte şi am făcut o programare pentru o consultaţie.

— Ce altceva ai mai făcut şi ar trebui să ştiu?

— Când voi doi eraţi pe-afară, separând fiarele alea, acum câteva minute, l-am sunat pe fratele meu, Marc, şi el e acum parcat pe partea cealaltă a străzii, în faţa casei lui Randy Montarelli, iar tu îl plăteşti cu douăzeci şi cinci de dolari pe oră, plus mesele, astfel încât el să-şi poată face,

probabil, o idee încotro se-ndreaptă toate bagajele alea.

— Unde erai când am făcut *The Other Side of Hate*? a întrebat-o John. Dac-ai fi condus tu toată tărăşenia, ar fi putut ajunge un mare succes.

— Nu, John. Filmul ăla nu putea fi salvat.

Vanessa şi Ryan se umflau în pene ca doi păuni. John a tăcut. Au intrat şi au ieşit de pe Autostrada Hollywood şi au parcat în faţa locuinţei lui Dreama. John avea un *déjà vu*, apoi şi-a dat seama că era o amintire fulgerătoare a începuturilor carierei lui. Mirosul liftului era identic cu cel al holurilor primului său apartament, dintr-o clădire de lângă Sweetzer Road, un amestec de pipi de pisică, ţigări, tămâie şi bucate gătite de alţi oameni. Vanessa l-a întrebat pe John:

— Ce facem, odată ajunşi acolo?

Bărbatul a ridicat din umeri:

— O să ştim atunci. Sper. Căutăm indicii.

— Bună! Dreama a deschis uşa. Intraţi. Tu eşti Vanessa?

— Eu sunt. El e Ryan şi el e John.

— Apartamentul meu e o harababură.

Cel mai bătător la ochi amănunt al apartamentului lui Dreama erau valizele de pe masa din bucătărie, în mod evident pregătite de călătorie.

— Îmi cer scuze, a spus Vanessa. Te întrerupem din ceva? Te pregăteşti de plecare?

— Da, dar, ca să fiu sinceră, am nevoie de bani. Sper că asta nu sună stupid. Nu vreau să vă simţiţi exploataţi, şi a mutat un morman de şerveţele slinoase de pe un taburet.

— Unde te duci? a întrebat Ryan, judecând nonşalanţa.

O sclipire mincinoasă a apărut în ochii femeii:

— În Hawaii. La un seminar despre rădăcinile pătrate.

— Hm…

— Ei, hai să-i dăm drumul! Cine-i primul?

— Eu, spuse Vanessa. Vanessa Louise Humboldt, cu un *n* şi doi de r, cu Louise scris normal, iar Humboldt ortografiat cu el, ca Humboldt Country.

— Bun…

Dreama s-a aşezat şi s-a întins după o cutie cu creioane strălucitoare şi un calculator cu baterii solare, care mai avea încă eticheta cu preţul de 1, 99 dolari.

— Şi primeşti pe oricine înăuntru? a întrebat John. Orice străini? În casa ta?

— Sunteţi prietenii lui Susan. Asta-i suficient pentru mine.

— Da, *John*, s-a băgat Vanessa în vorbă. Susan voia să facem asta de ani de zile. S-a întors spre Dreama: Ignoră-l! Susan spune că eşti de-o acurateţe înspăimântătoare.

— Am ghicit prăbuşirea avionului în Seneca, ştii, cu o zi înainte să se-ntâmple.

— Asta-i uimitor! a spus Ryan, care şi-a înfrânt pornirea de a-i împărtăşi că mesajul lui de pe robot fusese ultimul înainte de accident.

— I-am transmis mesajul prea târziu, a spus Dreama. Dar a scăpat. Numărul ei prim din ziua aceea era aşa de mare, încât ar fi putut fi lovită şi de-o rachetă Scud şi tot ar fi plecat mai departe, fără nimic altceva decât un nou breton.

— Număr prim? a întrebat Vanessa.

— Aşa lucrez eu. Cu numere prime – cele care se divid doar cu unu sau cu ele însele. Ca 23, 47, 61 şi aşa mai departe. Există un număr prim pentru toţi oamenii şi pentru toate evenimentele.

Degetele lui Dreama se jucau cu butoanele calculatorului. Creioanele ei produceau litere şi numere cu bucle subţiri ca pânza de păianjen, atât de neclare, încât

păreau nişte fire subţiri de păr căzute pe pagină.

— Care-i al meu? a întrebat Vanessa.

— Lasă-mă puţin. S-a mai jucat un pic: O sută şaptezeci şi nouă.

— Asta-i bine?

— E excelent. Ai instincte puternice, n-o să duci niciodată lipsă de bani şi, din câte înţeleg eu cu privire la alcătuirea psihică, probabil vei trece prin viaţă cu un bărbat pe post de sclav.

— De ce un bărbat?

— Toţi 179 sunt heterosexuali. Pentru a sublinia asta, a adăugat: E un *fapt*> dar nu unul care-ar trebui lăsat să-ţi domine alegerile.

— O să ţin minte asta.

John stătea într-un colţ, prefăcându-se că citeşte cotoarele CD-urilor din suportul lui Dreama, un amestec de muzică folk şi sunete ale Pământului, în timp ce încerca să născocească o întrebare pătrunzătoare. S-a răsucit pe călcâie, o idee prea teatral, cu faţa prinsă într-un petic de lumină care venea de la o lampă cu abajur de hârtie:

— Numele tău de familie e Ng. Sună straniu… Asiatic… Nu pari asiatică. Există şi un domn Ng?

Dreama nu era deloc uimită:

— *Ng* este cuvântul din dialectul cantonez pentru numărul „cinci”. De-asta l-am ales şi, de asemenea, pentru că n-are nicio vocală. Şi nu există niciun domn Ng, pe nicăieri. Sunt lesbiană. S-a oprit: Te deranjează…?

— John.

— Te deranjează, John, să ai de-a face cu o femeie puternică şi fertilă, care s-a lepădat de numele tatălui său şi şi-a asumat unul numai al ei?

— Ăăă…

— Care-i numele tău complet, John?

— John Lodge Johnson.

Dreama a început să calculeze numărul bărbatului, apoi a scăpat pixul şi s-a holbat la foaia de hârtie. John a întrebat ce nu era în regulă, iar ea i-a spus că făcuse o greşeală. A refăcut numerele şi a zis:

— Ah, fir-aş a… S-a uitat în sus cu alţi ochi, de parcă el ar fi fost un criminal dat în vileag la sfârşitul ultimei bobine a filmului. Trebuie să-ţi pun o întrebare, iar tu trebuie să-mi răspunzi cinstit. Mă minţi?

— Ce?

— Eşti aici sub un fals motiv?

— Ce vre*i să*…? John era scăldat în adrenalină.

Şi-a scos carnetul de conducere, luat de numai o lună, şi i l-a înmânat lui Dreama. Ea l-a privit, i l-a dat înapoi şi a continuat:

— Îmi cer scuze. A trebuit să mă conving că ăsta e numele tău adevărat… dacă nu cumva e vreo farsă. Tu eşti un 1 037, John Lodge Johnson. Ai habar ce-nseamnă asta?

— Nu. Tu să-mi spui.

— Eşti un număr prim din patru cifre. Majoritatea numerologilor îşi petrec întreaga viaţă fără să întâlnească un număr prim de patru cifre.

Dreama l-a supus pe John unui interogatoriu sever, l-a întrebat din ce-şi câştiga pâinea şi a adoptat o atitudine în mod clar condescendentă. Ryan a cerut apoi să i se facă şi lui numărul. Era 11.

— Unsprezece?

— Mi se pare că eşti menit unei cariere în lumea dinamică şi în plină dezvoltare a fast-foodurilor, Ryan, a spus Vanessa.

— Unsprezece? Tânărul era dărâmat.

— Unsprezece este un număr foarte bun, l-a asigurat Dreama.

John a plătit-o, iar ea le-a dat o foaie de hârtie pe care erau scrise caracteristicile numerelor lor prime.

Dreama devenise agitată şi i-a zorit pe cei trei afară din apartament.

Ajunşi înapoi în maşină, John a exclamat:

— Ei bine, asta a fost o pierdere de timp criminală!

Telefonul Vanessei a bipăit şi ea a răspuns:

— E fratele meu, le-a spus celorlalţi doi. A terminat convorbirea şi a închis: Randy e într-o dubită care se-ndreaptă încoace.

— Ai GPT-ul la tine? a întrebat Ryan.

— Ce-i ăla? s-a interesat John.

— *Globalpositioning transmitter*, transmiţătorul poziţiei globale. E echivalentul de zi cu zi al cutiei negre pe care-o pun în spatele carlingii avioanelor cu reacţie ale companiilor aeriene. Eu îl ţin pe-al meu cusut de tivul genţii. Şi tânăra a smuls brusc un dreptunghiuleţ negru din geantă, mai mic decât o telecomandă: Un satelit mă poate urmări în orice loc de pe Pământ, cu o precizie de plus, minus un pistrui.

— Şi mi-l dai *miei*

— Pentru un 1 037, eşti uneori îngrozitor de cretin! Când dubiţa Ford Aerostar a tânărului Randall se va opri în – s-a uitat la ceasul ei de la mână – mai puţin de două minute, va trebui să lipeşti chestia asta pe maşină fără să fii văzut. Şi, de vreme ce se pare că momentan ducem lipsă de bandă adezivă, care-ar fi, mai exact, măreţul tău plan, John?

Bărbatul a închis ochii ca să se concentreze:

— Un om, un plan, un canal… m-am născut în Panamá, ştii doar.

— Oh, mai tacă-ţi fleanca!

— *Juicy Fruit*!

Şi John a smucit uşiţa torpedoului, aruncând spre Ryan şi Vanessa câteva pachete nedesfăcute de gumă de mestecat, oprindu-şi câteva pentru sine.

Furgoneta lui Randy s-a oprit chiar în faţa clădirii lui Dreama, aflată de cealaltă parte a străzii. Cei trei l-au privit pe Randy mergând spre uşa de la intrarea în clădire, sunând la interfon şi apoi îndreptându-se spre lift.

John a deschis uşurel portiera şi s-a strecurat în spatele maşinii. A traversat strada ca un fulger şi a lipit GPT-ul de bara de protecţie din spate, cu o bilă răcoritoare din gumă de mestecat. Pe câini, care-l simţiseră pe John, i-a cuprins turbarea, zgrepţănând la geamuri şi lătrând. Chiar atunci s-a deschis uşa, iar Randy şi Dreama au ieşit cu valizele ei. Amândoi păreau îngrijoraţi. Nu era niciun loc unde John s-ar fi putut ascunde, decât sub furgoneta, unde s-a şi rostogolit rapid, ascultând cum se deschid şi apoi se închid portierele deasupra lui. Randy a potolit câinii. În cele din urmă, John a auzit motorul pornind şi a văzut dubita îndepărtându-se, lăsându-l cu faţa-n sus, spre cerul brăzdat de luminile avioanelor care se pregăteau să aterizeze departe, pe LAX.

Capitolul douăzeci şi şase în Erie, Pennsylvania, la trei săptămâni de la sosirea lui Susan în casa lui Randy Montarelli, ea plutea în jos pe scări, cu cămaşa de noapte atârnându-i până la pământ:

— *Cristoase*, Randy, îmi simt sfârcurile de parc-ar fi grenade de mână! Tu de ce eşti treaz la – şi s-a uitat la ceasul afişat în dreapta sus pe ecranul Mac-ului lui Randy – 4.37?

Sus, bebeluşul Eugene, de trei săptămâni, a urlat după lapte.

— Ei, ştii tu, cei vicleni n-au parte de odihnă.

— Iar ni s-a terminat sucul de ananas?

— Da.

— Aha… Mai avem biscuitei săraţi Goldfish?

— În dulapul de deasupra prăjitorului de pâine.

— Bine. Susan scotocea după ei: Ce minciuni mai scorneşti în noaptea asta?

— Păi, tocmai mi-ai dat o idee. Ia fii atentă!

Şi Randy a citit cu voce tare cuvintele pe care tocmai le tastase într-o cameră de *chat* de pe Internet:

„Eu am auzit altceva de la prietenul meu care se ocupă de machiajul vedetelor din *Prietenii tăi*. E1* mi-a spus că Jennifer Aniston a amânat filmările trei zile la rând, pentru că avea o stare de oboseală a sfârcurilor/4

— Ştii de ce-mi aduce aminte? l-a întrebat Susan, în timp ce-şi plimba degetele de jur-împrejurul gurii unui borcan cu unt de arahide. De luna trecută, când ai lansat zvonul despre Keanu Reeves şi „reversul unei fasceite necrozante”.

— Asta *e* un clasic, nu-i aşa?

— Da, creierul nici nu ştie ce imagine să evoce. Susan a gustat untul de arahide şi l-a găsit delicios.

— Ăsta-i cel mai mişto tip de zvon, a spus Randy. Ca ăla pe care l-am lansat despre Helen Hunt – care-ar fi făcut o operaţie pentru a-şi îndepărta urmele unei cozi de castor de la baza şirei spinării.

— Încă un clasic.

Susan a luat o cutie de biscuiţi Ritz şi nişte mere. L-a pupat pe Randy pe frunte, împrăştiindu-i firimituri pe tastatură, apoi a luat-o cu paşi greoi în sus pe scări.

Randy era un zvonac. Înainte de 1990, se considera un bârfitor, dar, mult mai important, se considera un zero, un fel de copil din flori al unui extraterestru, abandonat pe treptele unei case-vagon din Erie, Pennsylvania, unde crescuse neîndemânatic şi inadaptat. Randy avea cu treizeci la sută peste greutatea corporală recomandată pentru înălţimea lui şi era dotat cu o sensibilitate care era atât de *străina* de Erie, încât nu fusese capabil s-ajungă nici măcar clovnul clasei sau mascota stupidă a fetelor

crude şi arătoase. Singurii prieteni pe care încercase vreodată să şi-i facă erau fetele neobrăzate, cinice cu care diseca revista *Mademoiselle* şi care păreau să aibă legături amoroase doar cu bărbaţi însuraţi – fete care fugeau mâncând pământul din Erie, în clipa în care absolveau liceul.

Să-şi ia tălpăşiţa din Erie fusese un pas pe care Randy nu cutezase să-l facă. Se gândea la diavolul pe care-l cunoştea versus diavolul pe care nu-l cunoştea. Ca adolescent, văzuse pentru prima oară diavolul de care *nu* voia nici s-audă într-un reportaj la ştiri, în 1982. Dracul stătuse pe ecran, probabil, vreo cincisprezece secunde, dar numai atât şi fusese suficient.

Împielițatul încă îi mai ardea ca un fier roşu mintea cincisprezece ani mai târziu, sub forma unei clone homosexuale bolnave, descărnate şi mustăcioase, care se stingea treptat în timp ce păzea poarta iadului. Făcea mişcări disco ademenitoare, din şolduri, iar pielea îi era pătată de leziunile sarcoamelor Kaposi, de culoarea prunelor uscate. Ochii îi deveniseră peltea albă, din cauza infecţiei cu un citomegalovirus.

În mintea lui Randy, cândva, prin 1985, imaginea bărbatului bolnav căpătase *chaparajos* şi o pălărie de cowboy. Pe la 1988, ori de câte ori Randy se gândea la bărbatul bolnav, acesta începea să clipească şi el drept răspuns, cu ochi albi şi morţi. Dacă într-adevăr cowboy-ul semnifica maturizarea, atunci Randy nu voia să aibă nimic de-a face cu ea. Dacă *asta* era imaginea care reprezenta sexul, atunci Randy avea să devină călugăr. Şi astfel, nu mai plecase din Erie, care, deşi ducea lipsă de atâtea lucruri, părea, de asemenea, să ducă lipsă de oameni bolnavi de SIDA.

Dar apoi, odată cu trecerea anilor, a început să vadă diavolul peste tot pe unde mergea. Într-o excursie, într-o

noapte din 1988, a sărutat un şofer de camion la un stop, la marginea oraşului Altoona. A închis orice supapă emoţională şi şi-a petrecut următorii cinci ani aşteptând să moară. Când n-a dat ortul popii, a decis că urma să trăiască, dar avea să ducă o viaţă lipsită de dragoste sau afecţiune, în afară de aceea pe care-o primea de la cei doi ogari afghani fusiformi, de culoare *cafe-au-lait*, Camper şi Willy. Îi cumpărase de pui, în 1984, dintr-un camion Lebaron parcat în faţa unui punct de desfacere al companiei Liz Claiborne. Şoferiţa era o hipiotă care-i spusese că puiandrii aveau să fie înecaţi în după-amiaza aceea, dacă nu-şi găseau stăpâni, pentru că Dumnezeu o convocase în Long Island, unde trebuia să le împletească părul în stil afro adolescenţilor, precum şi să monitorizeze răsăritul soarelui.

Pe măsură ce îmbătrânise, îşi pierduse părul şi se ridase, Randy îşi dăduse seama că nu merita să aibă parte de dragoste sau de afecţiune, pentru că nu fusese curajos şi nu suferise, şi nu luptase pentru o cauză bună în decursul anilor. Copiii cei noi, mai tineri şi mai frumoşi, sosiseră şi, cu o uşurinţă enervantă, moşteniseră molozul revoluţiei sexuale, plus libertatea şi cunoaşterea facilă a dragostei, morţii, sexului şi riscului. El încerca să se răzbune pe lume, pentru că-i otrăvise atât copilăria, cât şi tinereţea, prin răspândirea minciunilor şi a zvonurilor. Ferecat în casa lui din Erie, noaptea, amorţit de slujba lui de peste zi, unde ţinea contabilitatea pentru o companie care făcea acoperişuri, el alimenta cu minciuni un computer care le multiplica apoi ca pe viruşi, afară, în lumea electronilor. Majoritatea zvonurilor lansate de el se stinseseră, dar unele deveniseră profeţii care se auto-împliniseră.

Cine-ar fi bănuit că tânăra ingenuă *era* de fapt atât de coaptă, încât să cadă în patima spălatului obsesiv pe

mâini?

Şi apoi, într-o noapte de septembrie, Susan Colgate s-a prăvălit în viaţa lui. Se uita la *Metlock*, tocmai îşi pusese o mască abrazivă de castravete pe faţă, ca să se-nvioreze, şi bea nişte lapte cu ciocolată Ovaltine slab, când s-a auzit o bufnitură în uşa lui de la intrare. Şi-a adunat tot curajul – izbiturile în uşă la miezul nopţii, chiar şi în cartierul relativ liniştit al lui Randy, nu erau semn bun. S-a uitat printr-un ochi de geam şi a văzut o femeie însărcinată, pe care nu a recunoscut-o, prăbuşită pe prag.

S-a repezit la uşă şi a deschis-o. Femeia avea, în mod evident, dureri mari, iar el a cărat-o în living şi a întins-o pe canapeaua lui în stil colonial de la Ethan Allen, luată abia de două săptămâni, începuse să sune la Urgenţă, dar femeia a urlat: „Nu!” şi a smuls firul din perete, înainte ca el să fi apucat să formeze a treia cifră din 911. Ea şi-a coborât vocea:

— Te rog, Randy Montarelli. Ajută-mă! Tu eşti singura persoană la care m-am putut gândi. Am găsit scrisoarea ta.

Randy se întreba ce-o fi vrând să spună prin scrisoare. Femeia s-a calmat un pic, şi el a recunoscut-o pe Susan Colgate.

— Nu eşti moartă!

Tânăra a izbucnit în lacrimi.

— Oh, Dumnezeule mare, eşti vie! Randy a dat fuga s-o îmbrăţişeze şi a şoptit: Oh, Susan… Susan… te rog… aici eşti în siguranţă. Totul o să fie bine. Minunat.

— Sunt speriată, Randy. Sunt atât de *speriată* şi s-a strâmbat, apoi a scheunat ca un coiot. Rahat, contracţiile sunt tot mai dese. Îl scot din clipă-n clipă!

Un sânge rece de cercetaş a pus stăpânire pe el:

— O să pregătesc lucrurile. Ce-ţi trebuie imediat?

— Apă. Mi-e sete.

— Corect.

Randy a luat-o la goană spre bucătărie, în timp ce gândurile îi săreau care-ncotro, de-a valma, ca nişte floricele de porumb. Nimic din viaţa lui nu-l pregătise pentru un eveniment ca acesta. A umplut o cană de plastic cu apă de la robinet şi schimbat-o ca la ştafetă în living, cu un pahar de plastic. A dat fuga în camera de oaspeţi şi a înşfăcat o grămadă de pături, apoi le-a spus lui

Camper şi Willy să înceteze cu scheunatul. Prin cap îi treceau gânduri haotice. Se presupunea că Susan murise de ceva vreme.

Îşi amintea limpede pelerinajul lui la Seneca, una dintre puţinele incursiuni în afara regiunii Erie. Apoi şi-a adus aminte că citise într-o revistă că prinţul Charles îşi dorea să nu fi asistat la naşterea prinţului Harry. Se întrebase ce anume văzuse Charles, iar acum, în curând, avea să descopere el însuşi, şi ideea îi dădea ameţeli.

Era oare burbon ce simţise în răsuflarea ei?

A luat-o din nou la goană spre living: televizorul era pornit. L-a închis. A întins păturile pe podea, dar lui Susan i se rupsese deja apa. El a ignorat petele de pe canapea şi covor. Susan s-a întins într-o parte, spre poşetă, şi a scos de-acolo scrisoarea lui Randy:

— Uite… a zis. Asta mi-ai scris. Cel mai drăguţ lucru din lume. Vino-ncoace, Randy! Ţine-mă puţin în braţe.

Randy a îmbrăţişat-o strâns pe Susan. Ea l-a ţinut o clipă la distanţă şi l-a privit adânc în ochi:

— O să trecem cu bine prin asta, Randy. Naştem copii de miliarde de ani. Chestia asta nu-i ceva nou. Hai să respirăm adânc şi să ne calmăm. Aşa… A potrivit păturile: O să ne descurcăm foarte bine.

— Te doare? a întrebat-o. Am nişte Vicodin, de când mi-am scos nervul de la o măsea.

— O să-l iau.

Randy a dat fuga la baie şi a adus pastilele şi nişte prosoape, înapoi, în sufragerie, Susan urla:

— Gata, Randy, vine, vine!

În următoarele douăzeci de minute nu s-a rostit niciun cuvânt. Ei deveniseră o pereche de animale la jug, mârâind şi şuierând trage-mpinge, iar în cele din urmă s-a ivit un băieţel, un bulgăre roz urlător. Susan l-a luat la piept şi Randy i-a tăiat cordonul ombilical. Toţi trei plângeau şi, până la răsăritul soarelui, toţi trei adormiseră în mijlocul harababurii din sufragerie.

În dimineaţa aceea, Randy a sunat şi şi-a dat demisia. Fusese informat de multe, dar nu de toate detaliile vieţii lui Susan Colgate, de dinainte şi de după accidentul aviatic. Până după-amiază, cărase deja toate piesele din living. Comandase o dubiţă întreagă de articole şi mobilă pentru bebeluşi. Îşi golise conturile bancare. Despuiase maşina lui Susan de plăcuţele de înmatriculare cu numere de Indiana şi le înlocuise cu unele false, pe care le cumpărase de la un cimitir de maşini. Era plin de avânt. Aventura îl făcea să înflorească. Nu se mai simţea ca Randy Montarelli. Se simţea ca… Ei bine, nu era încă sigur ca ce sau cine se simţea. Lucrurile astea aveau să vină cu timpul. Dar, în decurs de-o săptămână, îşi aruncase deja multe dintre haine şi zdrăngănele, şi fotografii, şi lucruri care lui, unuia, îi duhneau a vechiul Randy – pulovere pe care le purta din obligaţie faţă de rude, care i le dăruiau cu acelaşi aer mohorât în fiecare an; sticluţe de apă de colonie, de la farmacie achiziţionate nu pentru că-i plăcuseră mirosurile, ci ca să nu-i aţâţe pe peizanii din preajmă cu arome prea exotice; inelul lui din liceu, pe care-l păstrase pentru că i se părea singura bijuterie pe

care îşi câştigase vreodată dreptul s-o poarte. A iniţiat, de asemenea, procedurile legale pentru a-şi schimba numele de familie în Hexum, chestie pe care dintotdeauna voise s-o facă, dar nu-şi adunase niciodată voinţa necesară pentru a o îndeplini.

Lui Randy i se oferise şansa fantastică de a-şi rescrie identitatea, şi n-avea de gând să-şi bată joc de ea. Ar fi făcut moarte de om pentru Susan şi micuţul Eugene, dac-ar fi fost nevoie, şi nădăjduia ca, în viitorul apropiat, Susan să dea mai multe detalii despre ceea ce-i dăduse de înţeles c-ar fi un plan de a părăsi Erie. Între timp, ea îşi petrecuse mare parte din prima lună fie plângând, fie ferecată în tăcere. Randy nu o forţase. Şi simplul gând c-ar fi putut telefona cuiva, să anunţe acest miracol bethlehemic, era în afara oricărei discuţii. Lucrul ăsta îi era în exclusivitate rezervat: nu le era permis accesul nici rudelor batjocoritoare, nici colegilor malefici, şi nici unor gură-spartă de la clubul lui de trenuleţe de jucărie.

— Randy, de ce-ţi baţi capul cu toate cărţile alea despre îngrijirea bebeluşilor? spusese la un moment dat Susan. Orice copil de-al meu va fi tare ca piatra. Genele lui sunt din titan masiv.

— Vrem ca bebeluşul să fie un zeu, Susan. Vrem ca el *să strălucească*. Trebuie crescut cu grijă.

Niciunul nu-şi pusese problema alertării autorităţilor în legătură cu naşterea micuţului. În mintea lui Susan, Eugene Junior nu era menit să intre în spaţiul public. El trebuia să rămână necunoscut lumii şi ocrotit de priviri holbate, de investigaţii cu probe, de împunsături în braţ.

— Şi în special trebuie ferit, spusese Susan, ori de câte ori Randy adusese în discuţie problema, de *mama* mea.

Cu cât Randy îi avea pe Susan şi Eugene Junior mai aproape, cu atât era mai fericit. Era un îngrijitor înnăscut,

iar acum fusese binecuvântat cu suflete de care să aibă grijă.

Târziu, într-o noapte din a patra săptămână în Erie, trioul se uita la televizor – un episod vechi din *Meet the Blooms*. Eugene era bine înşurubat la sânul stâng al lui Susan. Sonorul era dat la minimum. Pe ecran se derula episodul în care Mitch, fiul cel mare, dezvoltă o dependenţă de cocaină vreme de fix un episod. Susan se uita la televizor de parc-ar fi fost un acvariu, neprinzând nici sunete înalte, nici joase, ci doar un mormăit constant şi plicticos.

Un buştean din şemineu a trosnit înflăcărat, cu forţe noi.

— Ţi-e dor vreodată de Chris? a întrebat Randy.

— De Chris? Abia dacă-mi mai amintesc de el, bătrânul poponaut!

Bărbatul şi-a gogonat ochii:

— Poponaut? Vrei să spui că… fără pic de futa*P*

— Slavă *Domnului*, nu! Vreau să spun că-mi place de Chris acum, dar la început eram cam la fel de apropiaţi pe cât ai fi tu de să zicem, un tip de la Fedex care lasă un plic la recepţie. Ei bine, chestiile astea au rămas în urmă acum, nu-i aşa? Sunt foarte, foarte departe, şi şi-a dat paharul pe gât.

— Dar toate pozele alea, spuse Randy, şi toate poveştile alea din tabloide, săptămână de săptămână – „Hârjoneala amoroasă a lui Chris şi a sirenei Susan, în Hawaii!” –, cu uriaşul, vânjosul Chris şi zgârieturile de pe spate! Le-am *văzuă*

— Zgârieturile? Erau de la maseurul lui, Dominic. Eu eram în Honolulu şi-mi făceam o blefaroplastie.

— Dar tapajul tău – MEREU CHRIS! Dezamăgirea lui Randy era din ce în ce mai sonoră: Dacă mă gândesc bine, nu l-am văzut când s-a născut Eugene.

— Nu, nu l-ai văzut. Mi l-am făcut cu ocazia şedinţei foto pentru *Paris Match*. A fost îndepărtat cu laserul în 1996. Susan s-a ridicat în picioare, şi-a vânturat părul de parc-ar fi fost ud şi s-a aşezat astfel încât să-l privească în ochi pe Randy: Uită-te la mine, te rog. Toate sunt nişte minciuni, Randy. Absolut toate. Nu numai în legătură cu mine. Cu Chris. Cu ei. *Cu oricine*. *Cu toţi*. Tot ce citeşti. Nu sunt decât rahaturi şi minciuni, şi denaturări. Toate. Minciuni. Asta face ca minciunile pe care le împrăştii tu să fie atât de amuzante. Sunt minciuni *oneste*.

Bebeluşul sforăia. O casetă video care se învârtise în gol a ajuns la capătul peliculei şi a scos un *dânc*. Susan a încercat să schimbe tonul:

— Şi, după ce-am zis toate astea, Randy, ia spune-mi, care-i marea minciună a zilei?

Bărbatul a chicotit:

— Whitney Houston.

— Oh, *măiculiţâl*

— Pe cuvânt. Chestia despre piciorul ei stâng.

— *Ce-i* cu piciorul ei stâng? i-a cântat în strună Susan.

— N-ai auzit?

— Dă-mi marea veste!

— E destul de ciudat.

— *Spune*-mi odată!

— Copită despicată.

— Oh, *Randy*!

Capitolul douăzeci şi opt

După ce-şi filmase reclama japoneză în Guam („Hei, băieţi… Hai să pocari!”), Susan ajunsese înapoi la Los Angeles, cu vestea că postul decisese să nu mai reia Meet *the Bloo*ms *pro*aspătă în minte. Larry era în Europa şi petrecea ore întregi la telefon cu Susan, asigurând-o că promiţătoarea ei carieră abia începuse.

Ea aruncase o pungă de la *duty firee* plină de cocori din hârtie japoneză atent împăturită într-un dulăpior din bucătărie. Aşteptase trei săptămâni ca să-şi despacheteze valizele. Făcuse băi lungi şi vorbise doar cu Larry, până când a făcut o vizită la sucursala Băncii First Interstate de care aparţinea şi a aflat că, într-adevăr, contul ei bancar pe termen lung, în care depusese în mod regulat sume zdravene de bani, era gol.

Avocatul ei era internat într-o clinică pentru bolnavii de SIDA şi n-avea cum s-o ajute, iar contabilul ei părăsise de curând oraşul, ca urmare a unor scandaluri cu economii şi împrumuturi, aşa că Larry a angajat noi şi costisitori avocaţi şi contabili. Aceştia au făcut o revizie contabilo-juridică a vieţii lui Susan şi, după luni de ciorovăială pe acte, jucat baubau cu recepţionistele şi un maraton de leapşa la telefon, ea a aflat că Marilyn, în mod destul de legal, îi jumulise şi apoi îi împrăştiase toate câştigurile – Marilyn, care însemnase pentru ea doar ceva mai mult decât o vizită din obligaţie, o dată pe lună, în Encino.

— Unul dintre clienţii mei a fost un copil-actor, i-a spus Dreama, care locuia pe-atunci în North Hollywood. Şi el a fost jupuit. Guvernul are acum chestia aia… Legea Coogan, nu[40]-i aşa? Credeam că sistemul e astfel conceput, încât părinţii să nu le mai poată cheltui banii puştilor.

Susan, puternic sedată, o suna frecvent pe Dreama în perioada aceea. A murmurat:

— Dreama, Dreama, *Dreama*… Tot ce trebuie să faci e să vii o dată târziu de la o filmare, extrem de agitată din cauza a vreo trei sute de pastile de Dexatrim, să[41] semnezi

40 Legea Coogan are drept scop protejarea actorilor minori şi a veniturilor lor de o exploatare oneroasă a acestora de către părinţi sau tutori.

41 Supliment alimentar pentru dietele de slăbit, care conţine efedrină, cafeina şi fenil-propanolamină, combinaţie considerată periculoasă de

unul sau două documente îngropate într-un morman de hârţoage, şi gata, ai aruncat totul în vânt.

— Voi două trebuie să fi vorbit…

— Război.

— Şi *ea* ce-a spus? Vreau să zic…

— A spus că-i eram datoare. A spus că n-aş fi făcut nimic fără ea. Şi ştii ce mi-a mai zis, când a devenit evident că ea – mi şutise tot ce-aveam? Mi-a spus: „Ăsta-i preţul pe care-l plăteşti pentru că eşti un gunoi din Oraşul de Beteală44.

Dreama, care nu era o isterică, s-a isterizat:

— *Oraşul de Beteală*?

Larry a continuat să plătească el chiria în Kelton Street, dar i-a spus lui Susan că, din păcate, contabilul lui îi îngăduia să mai facă asta doar un an sau până când ea îşi va avea din nou propriile venituri, dacă lucrul acesta se va întâmpla mai devreme. Slujbele erau greu de obţinut. Agenţii de casting ştiau că ea nu era o actriţă talentată şi nu credeau că magnetul ei la prima pagină a tabloidelor îi anula proasta interpretare. Lecţiile de actorie n-o ajutau deloc să evolueze, şi însuşi faptul că lua lecţii o făcea subiectul bârfelor răutăcioase. Larry părea, de asemenea, să-i acorde mult mai puţină atenţie, nu din cauză că nu mai era creditabilă de către bănci, ci pentru că el ştia că *Jenna* era rădăcina problemei.

La încheierea serialului *Blooms*> Susan îl auzise întâmplător pe Kenny, regizorul, spunând că, dacă ea ar fi obţinut până şi rolul de copac în fundalul unei producţii de liceu cu *Bye Bye Birdie*, acesta n-ar fi fost decât un act de milostenie. Înregistrarea ultimului episod de două ore fusese un vis urât, la care Susan se întorcea mereu cu groază.

---

către medici.

— Susan, dragă, tocmai ai aflat că tatăl tău are cancer la prostată! Faţa ta arată de parc-ai încerca să alegi între un pui prăjit normal şi unul supercrocant! Hai să ne trezim niţeluş, fiindcă intrăm în intervalul de muncă suplimentară taxată de sindicat, OK?

Camerele au pornit:

— „Taţi, de ce nu mi-ai spus mai-nainte? De ce ştiu toţi, şi eu nu?

— Tăiaţi! Susan, nu-l întrebi: „Unde e *Ghidul TV*?" îl întrebi de ce nu ţi-a împărtăşit şi ţie cel mai dureros secret al vieţii lui.

Camerele au pornit:

— „Taţi, de ce nu mi-ai spus mai-nainte? De ce ştiu toţi, şi eu nu?

— Tăiaţi!

Susan s-a oprit din nou.

— Susan, mai puţin *Ghid TV* şi mai mult cancer!

— Kenny, pot să folosesc nişte lacrimi false sau aşa ceva? Asta-i o replică dificilă.

— Nu, nu poţi să foloseşti lacrimi false, şi nu, asta nu-i o replică dificilă! Roger? Dă-mi mobilul! Un asistent personal plictisit i-a înmânat telefonul: Susan, ăsta-i un telefon… Vrei să-ţi dau un număr şi să spui replica asta la telefon? Sau vrei s-o faci în faţa camerelor, lucru pentru care eşti plătită?

— Nu fi chiar aşa de puţoi, Kenny!

Camerele mergeau:

— „Taţi, de ce nu mi-ai spus mai-nainte? De ce ştiu toţi, şi eu nu?

— Tăiaţi! Roger? Te rog, adu-i lui Miss Robotul American, aici de faţă, nişte lacrimi false.

În curând, Susan începuse să meargă la petreceri în fiecare noapte, nu pentru că era vreo cheflie, ci pentru că

statutul ei de celebritate îi dădea dreptul la oricât de multe droguri gratis avea chef, câtă vreme răbda să fie linguşită sau maimuţărită de furnizorii de substanţe ilegale.

„NU-mi vine să cred că Susan Colgate e aici, la petrecerea asta?

„Ca sânţelegi, pentru un gram, ar merge oriunde în Los Angeles. Pentru o uncie, ar fi poneiul care te-ar duce pe tine pân-acoloP

Pe măsură ce vremea a trecut, Susan a învăţat să nu mai stea în preajma bucătăriilor, unde acustica era mai bună şi unde era cel mai probabil să audă cele mai rele lucruri despre ea. Avea mult prea mult timp liber la dispoziţie şi, odată cu el, a început să fie obsedată de Larry. Într-o seară, devreme, când Susan se simţea şi mai singură decât de obicei, şi după ce telefonul nu sunase deloc toată ziua, a hotărât că se săturase să fie dată afară din propria viaţă de purtarea lui glacială şi s-a dus la el acasă. Larry îi spusese că Jenna urma să fie plecată în noaptea aceea la petrecerea aniversară a mamei sale, în Carson City. Susan ştia că, dac-ar fi sunat la interfonul de la poartă sau dac-ar fi bătut la uşa din faţă, ar fi fost ignorată cu un calm îngheţat. A tăiat-o prin curtea vecinilor, care fusese pe vremuri adăpostul unui foarte admirat curmal japonez împărăteasa Keiko, şi s-a apropiat de casă prin curtea din spate.

Tocmai găsise o scurtătură când, brusc, locul a explodat de atâtea lumini, mai ceva ca Stalag 17[42]

Cinci dobermani cu bezele de salivă printre colţi au format o pentagramă în jurul ei, şi ceea ce părea să fie o duzină de ţipi iranieni, cu mustăţi ca ale bărbatului din reclama la Marlboro, au înconjurat câinii, cu armele

42 Lagăr pentru prizonierii de război, cunoscut din lungmetrajul cu acelaşi nume, din 1953.

pregătite. L-a văzut pe Larry ieşind agale pe verandă, îmbrăcat în halatul lui de mătase postcoital, acela pe care-l furase dintr-un Hotel New Otani mai demult, pe când negocia afacerea cu reclama japoneză pentru televiziune. O iadă mititică şi despuiată, pe nume Amber Van Witten, din serialul TV *Home Life*, a zdupăit afară după el, mâncând o piersică.

Larry a strigat la iranieni:

— Hakim, e-n regulă! O cunosc, iar iranienii, în timp ce se uitau cu gurile căscate la Amber, i-au chemat înapoi pe dulăii care, blânzi ca nişte mieluşei, au ţopăit spre Susan ca să-i miroasă băltoaca de urină de la picioare.

Larry i-a făcut semn cu capul să intre în casă. Ea l-a urmat în bârlog, unde el a obligat-o să se aşeze pe un prosop aşezat pe lespezile de piatră ale şemineului, făcând-o astfel să ardă de ruşine.

— Susan, s-a terminat.

Tocmai începuse să spună „Dar, Larry…”, când pantalonii i s-au întărit ca o scoarţă, urina a început să-i ţină rece, iar Amber şi-a iţit capul pe uşile din lemn de nuc. („Oh, bună, *Su*san.”) Nu şi-a mai terminat propoziţia.

Larry i-a zis că voia ca ei să rămână prieteni – şi atunci Susan a înţeles că *într-adevăr* se terminase. El a adăugat că avea o idee şi că i-ar fi de folos ajutorul lui Susan, dacă ea era de acord să coopereze, începuse să se ocupe de impresarierea unei trupe noi din Anglia, numită Steel Mountain – „chestii pe care să dea din cap şobolanii de mă<. Avusese loc o încurcătură la Departamentul de Naturalizare şi Imigrare, iar vocalul trupei, Chris Thraice, avea nevoie de un permis de rezidenţă sau de o viză HI[43].

43 Vizele de tip Hl-B sunt emise de către Departamentul Muncii din Statele Unite într-un număr limitat, în fiecare an, pentru cei care doresc să lucreze pe teritoriul SUA în domenii precum arhitectură, inginerie, medicină, educaţie, afaceri, teologie, arte etc. şi au valabilitate un an.

Dacă Susan accepta să se mărite cu el pentru a-l aduce în ţară, putea să câştige zece miare lunar, să locuiască în casa lui Chris – adio, Kelton Street – şi să aibă acces la scena socială ca *altceva* decât fostul copil-actor necreditabil Susan Colgate. Aşa că ea l-a întrebat care era şpilul, iar el i-a spus că nu exista niciun şpil, că Thraice era un homosexual nedeclarat, aşa că nici măcar n-avea aibă de-a face cu sexul.

O săptămână mai târziu, se căsătorea cu Chris în Las Vegas – poză pe coperta revistei *People* într-o rochie neagră, aproape sport, creată de Betsy Johnson. Nu avusese atâta acoperire media pentru nimic, în toată cariera ei. Muzica era, într-adevăr, un cu totul alt nivel.

Făcea turnee de câte o sută patruzeci de concerte în fiecare an: permise laminate de acces peste tot în spatele scenei; mese vegetariene aduse de furnizori; arene de fotbal american şi stadioane. Peste tot pe unde mergeau, troli mititei de pe margini le satisfăceau nevoia de cele mai diverse droguri. Totul era furios şi iute, dar plin de timpi morţi şi de goluri existenţiale în apartamente Hyatt şi autocare Americruiser, şi săli de aşteptare de la clasa business, de pe aeroporturi. Susan se simţea de parc-ar fi fost într-o limuzină confortabilă şi bine aprovizionată, condusă foarte încet de un şofer beat.

Larry era prin preajmă cu normă întreagă, dar acum era setat numai pe afaceri; distracţia se terminase sau, mai degrabă, distracţia mersese mai departe. Sexul îi era mai la-ndemână lui Chris decât lui Susan. Dacă ei i-ar fi plăcut basiştii cu păr sârmos, probleme grave cu drogurile şi respiraţie împuţită, atunci ar fi fost norocoasă – dar nu-i plăceau. Singurul lucru care-o ţinea prin preajmă era accesul liber la droguri, dar câteva întrebări bine plasate unor oameni de pe marginea scenei i-au permis să-şi găsească propria sursă de aprovizionare în Los Angeles şi

şi-a stabilit bivuacul în casa gen Space Needle a lui Chris din oraş.

— O să-ţi fac cunoştinţă cu prietenele mele lesbiene, spusese Dreama, dar nu cred c-o să găseşti ce cauţi. Şi cum poţi continua să te complaci în situaţia asta falocentrică şi opresivă?

Susan nu băga în seama bâzâielile transmise pe PC ale lui Dreama.

— Chris îmi zice c-ar trebui, pur şi simplu, să dau telefoane curvelor şi să le trec pe factură. Cât de ipocrit poate fi! A aflat că mă vedeam cu alţi ţipi – sau că încercam, cel puţin, s-o fac – şi s-a transformat în Iepuraşul Ucigaş al lui Monty Python, fiindcă cică-i puneam în pericol permisul de rezidenţă. Dac-ar intra în clipa asta în cameră, probabil că ne-am sfâşia unul pe celălalt!

— Trebuie să existe vreun mod în care să cunoşti şi tu pe cineva.

— Singurul mod în care oricine întâlneşte pe cineva în Los Ajungeles, Dreama, e prin intermediul slujbei, pe care eu n-o am.

Cu puţin înainte de-a împlini trei ani de căsnicie, Chris a dat chix cu un album. Cum se întâmplă, ca prin magie, în industria muzicală, Steel Mountain a ajuns, din senin, o trupă *terminata*. Compania de înregistrări şi-a retras sprijinul, banii s-au împuţinat, iar Chris a trebuit să înceapă să cânte pe scene mai mici, în oraşe mai mici, şi i-a sporit amărăciunea care însoţeşte ambiţiile înfrânte. Susan i-a zărit latura meschină. Chris l-a pus pe avocatul său să-i plătească cele zece mii lunare sub forma a două sute de cecuri de câte cincizeci de dolari, apoi cecurile au început să vină tot mai rar, şi nu era mare lucru de făcut în legătură cu această situaţie. Într-o dimineaţă, Susan s-a dus la maşina ei – un Saab decapotabil, mic şi drăguţ – şi a descoperit că-i fusese înlocuită de Chris cu un sedan alb,

anonim şi de buget mic, pe care ea l-a botezat „Pontiac de zile cu scurgeri uşoare”.

— E ca şi cum ai conduce un tampon intern, Dreama.

Un an mai târziu, Susan avea un nou impresar, pe Adam, care-o luase sub aripa lui din milă. El îi datora lui Larry chiria pe paisprezece luni pentru un spaţiu de birouri pe care agenţia lui de serie B îl închiriase de la holdingul lui Larry. Adam o sunase şi-i spusese că avea, pe neaşteptate, noroc cu carul, că un tânăr regizor care semnase un prim contract de dezvoltare personală[44] cu Universal voia ca ea să joace rolul fostei prietene duse cu capul, într-un film de acţiune cu buget mare.

— Susan, puştiul ăsta e tânăr şi e *în vogă*!

— Ce-a mai făcut?

— O reclamă la Pepsi.

La celălalt capăt s-a lăsat tăcerea. În cele din urmă, l-a întrebat:

— Cum se cheamă?

— *Dynamite Bay*.

— De ce mă vor *pe minei*

— Pentru că eşti un idol şi eşti…

— Las-o baltă, Adam. De ce *eu*?

— Te subestimezi, Susan. Publicul te *adoră*.

— *Adam*?

— I-a abordat pe fiecare dintre membrii distribuţiei vechiului serial *Facts of Life* şi niciunul n-a acceptat. Aşa că te-a ales pe tine.

---

44 în original, development deal (Ib. engl.), tip de contract pe care marile companii de înregistrări sau marile studiouri îl oferă tinerilor artişti, promiţându-le acestora că, în loc să le ofere redevenţe mari, îi vor ajuta să-şi impună imaginea pe piaţă. Aceste contracte sunt privite cu neîncredere pentru că, deşi artiştii pot beneficia de pe urma lor, compania poate ajunge să deţină monopolul asupra viitoarelor proiecte ale acestora.

— Oh! Vasăzică, acum sunt retro?

— Dacă să fii retro şi sexy e o crimă, eşti la pârnaie, Susan. La pârnaie, împreună cu John Travolta, Patty Hearst, Chet Baker şi Rick Schroeder.

Susan a făcut filmul şi s-a simţit destul de bine, dar dup-aceea s-a trezit din nou fără ocupaţie, ceea ce era şi mai rău decât înainte, pentru că gustase iar din munca pe platou. Chris nu mai avea turnee şi se plimba prin casă. El şi Susan se certau cât era ziulica de lungă, amândoi zvârcolindu-se fiindcă nu le venea să creadă că erau legaţi unul de celălalt. Ea s-a mutat în cele din urmă la Dreama, unde tămâia ardea fără încetare şi unde clienţii amatori de numerologie ai prietenei sale dădeau buzna peste Susan în baie, s-o întrebe dacă un 59 ar trebui să-şi dea întâlniri cu un 443. Din economiile ei, atât de mici, că erau demne de milă, şi venitul ei lunar, abia dac-a avut destui bani cât să închirieze o căsuţă în stil Cape Cod pe Prestwick Drive.

Se apropia lansarea din 1996 a lui *Dynamite Bay*, şi Susan începuse să se ocupe de întâlnirile cu presa pentru promovare. Era la New York şi dădea un interviu cu Regis şi Kathy Lee. Totul decurgea firesc şi, de data asta, era mulţumită. Chris îşi obţinuse, în cele din urmă, permisul de rezidenţă şi cei doi căzuseră de acord să divorţeze după ce filmul îşi va fi terminat ciclul. Pelicula avusese încasări rezonabile, dar nu condusese spre nicio nouă ofertă. De la hotelul din New York, înainte să plece spre Aeroportul JFK; Susan a vorbit cu Dreama, care i-a amintit de apropiata cină acasă la un prieten comun, pe nume Chin. Dreama avea să-i prezinte un nou set de numere, care s-o ajute să ia decizii în viitor.

Susan simţea că e în derivă. Prostioarele nevinovate ale lui Dreama aveau la fel de puţin sens ca tot restul. În drum spre aeroport, l-a rugat pe şofer să oprească la un magazin de delicatese, chiar înainte de intrarea în tunelul

Midtown, şi a sărit afară, ca să-şi cumpere un amestec de fructe uscate şi seminţe, apă îmbuteliată şi un *Newsweek*. Mintal, intrase deja în spaţiul aerian şi-şi trecuse creierul pe frecvenţă neutră, necrezând că va mai trebui să-l folosească până la Los Angeles.

Capitolul douăzeci şi nouă

Vanessa disecase primul ei creier cu o oră înainte de a învăţa cum se face corect o omletă moale şi pufoasă. Era în clasa a zecea la Liceul Calvin Coolidge din Franklin Lakes, ţinutul Bergen, statul New Jersey. Era la ora de biologie, unde elevii erau împărţiţi în grupe de câte patru, fiecărui grup fiindu-i atribuit un porc. Li se spusese să-şi adune toate observaţiile, iar apoi, după ora aceea, aveau să discute despre creiere. Vanessei i se dăduse un creier doar pentru ea. În sistemul şcolar din ţinutul Bergen, Vanessei i se dăduse întotdeauna un creier doar pentru ea. Nu doar pentru că era un cui rotund într-o gaură pătrată, ci, mai degrabă, pentru că era un pachet învelit în hârtie maro, ticăind în sala de aşteptare a unui aeroport. *Trataţi-o preferenţial pe Vanessa Humboldt*!

Vanessa a disecat rapid creierul porcului, cu viteza şi graţia de medic legist care i-au dat fiori profesorului ei, domnul Lanark. După, a venit ora de gospodărie, în care doamna Juliard a demonstrat, pentru elevii din clasă, maniera adecvată în care trebuie bătute ouăle, turnate într-o tigaie care nu lipeşte, unsă în prealabil cu unt (încinsă la o temperatură medie spre mică), şi în care se foloseşte o spatulă de Teflon pentru a ridica delicat marginile proaspetei omlete şi a permite ouălor lichide de deasupra să se scurgă dedesubt şi să se prăjească. Odată terminat, discul din ouă a fost împăturit pe jumătate şi gata, „o delicatesă numai bună de mâncat la micul dejun”.

Elevii au urmat pas cu pas explicaţiile doamnei Juliard. Aproape de sfârşitul etapelor de creaţie a omletei

de către Vanessa, în timp ce împăturea oul pe jumătate, viaţa ei a fost tăiată în două. Vanessa era în sala pentru orele de gospodărie, desfăcând şi împăturind din nou omleta, parte peste parte, în diferite feluri. Ceilalţi elevi îşi terminaseră omletele, le mâncaseră sau le aruncaseră la gunoi, în funcţie de tipul de tulburare alimentară de care sufereau, şi se pregăteau să plece, dar Vanessa rămăsese vrăjită. Colegii ei o cunoşteau de la grădiniţă, o văzuseră cum se leapădă de Barbie, de elastice de prins părul, de Duran Duran şi de feluritele manii ale fetiţelor din acea epocă, optând în schimb pentru computere Commodore 64, console de jocuri video Game Boy şi construirea domurilor geodezice din beţişoare de bambus pentru frigărui. Au chicotit cu toţii.

— Vanessa, dragă, nu eşti supărată nu-i aşa? a întrebat doamna Juliard, care, asemenea majorităţii profesorilor pe care Vanessa îi avusese încă de la grădiniţă, mergea ca pe ouă în preajma ei.

Se temeau cu toţii de o nedefinită tortură viitoare care le-ar putea fi administrată în mod rafinat, dar irevocabil, dac-ar supăra-o în vreun fel pe marţiana asta genială.

În ceea ce-o priveşte pe Vanessa, ea considera liceul o închisoare care te prosteşte şi în care toate lucrurile se petrec cu încetinitorul, care trebuia suportată doar pentru că părinţii ei erau deprimant de modeşti şi de lipsiţi de imaginaţie şi refuzaseră să facă vreun efort, fie de a o înscrie în programele pentru elevi supradotaţi, fie de a-i permite să facă mai multe clase într-un an, lucru în legătură cu care îşi făceau, în mod ironic, griji că ar putea s-o schilodească din punct de vedere social. Părinţii ei priveau liceul ca pe un loc al distracţiei şi vitalităţii efervescente, unde ceaiul cu gheaţă marca Snapple era băut de copii populari, care nu se atinseseră de droguri şi

care iubeau profund şi sprijineau echipa de fotbal american Coolidge Gators. Ei considerau inteligenţa Vanessei un act de voită nesupunere îndreptat împotriva unei şcoli care voia doar ca elevii ei să aibă pielea curată, un comportament flexibil şi niciun pic din apetenţa de mahala pentru pantofi sport cu design complicat.

Numai că toate astea se schimbaseră acum, datorită omletei.

— Vanessa? Te simţi bine, dulceaţă?

Vanessa s-a uitat la doamna Juliard:

— Da. Mulţumesc. Da. Şi-a privit ustensilele murdare: Acum o să spăl vasele.

A chiulit de la ora următoare şi a aşteptat până la amiază, aşezată pe un calorifer de lângă bufet. Ştia că nimeni n-ar întreba-o pe Vanessa Humboldt dacă e ceva în neregulă, de teamă că răspunsul n-ar face decât să le complice vieţile.

Clopoţelul care anunţa ora prânzului a sunat. Fata a aşteptat zece minute, apoi a străbătut secretariatul şi a intrat în cancelaria unde profesorii îşi aprindeau ţigările şi-şi scoteau prânzul din cutii de plastic Tupperware sau din cuptorul cu microunde. Adjunctul directorului, domnul Scagliari, a spus:

— Vanessa… accesul în camera asta este interzis, dar a fost brusc întrerupt.

— Ţine-ţi fleanca, domnule Scagliari!

Vocile s-au potolit, apoi au încetat cu totul. Un elev în cancelarie era încă, în New Jersey-ul anilor 1980, o raritate.

Vanessa a fost directă cu ei, de parcă i-ar fi informat despre o cutie de transmisie căreia era nevoie să i se schimbe uleiul sau despre modul adecvat în care trebuie plantată mazărea. Le-a spus că ea, una, părăseşte liceul în după-amiaza aceea şi că, probabil, va fi la fel de fericită să

plece, pe cât vor fi ei s-o vadă plecată. A afirmat ceea ce profesorii ştiuseră tot timpul, că poate lua note maxime la orice test de absolvire pe care i l-ar arunca în faţă, inclusiv la SAT-uri şi LSAT-uri. A mai spus, de asemenea, că va contacta Uniunea Americană pentru Libertăţi Civile, postul local de televiziune şi ziarele, şi că va da de urma unui avocat rapace şi flămând de glorie, care să se ocupe de afacerile ei. Avea 35.000 de dolari economisiţi, puşi deoparte din munca ei de chelneriţă şi din pariuri hipice, şi putea cu uşurinţă să susţină financiar un astfel de gest.

Cadrele didactice şi-au mascat surpriza cu nişte feţe simpatice. Ea părea o fată atât de chibzuită!

Vanessa a continuat, spunând că orice încercare de a-i contacta părinţii nu le va fi de niciun folos, câtă vreme aceştia erau mai preocupaţi de rochia ei de la balul de absolvire decât de ambiţiile ei pentru viitor. În mintea ei, era deja la Princeton, iar Liceul Calvin Coolidge nu fusese decât un coşmar, după un curry prea picant.

A ieşit pe uşile din faţă şi a străbătut parcarea, unde a intrat în ponosita ei Honda Civic, pe care şi-o plătise singură, şi şi-a pus planul în aplicare. Într-o lună avea să fi ieşit deja din sistemul şcolar al ţinutului Bergen şi să fi fost acceptată la Princeton din toamna următoare, în cadrul unui program mixt de matematică şi informatică. Dar, în timp ce conducea spre casă în după-amiaza aceea, Vanessa se gândea la ouă şi la creiere. Se întreba cum se făcea că, în urmă cu, probabil, douăzeci de mii de ani, fiinţele umane nici nu existau – şi, cu toate astea, brusc, de jur-împrejurul globului apăruseră oameni moderni din punct de vedere anatomic, capabili să vorbească, să aibă limbaj, birocraţie, armate, animale domestice şi tehnologii din ce în ce mai misterioase, dependente de metale rafinate, de instrumente de măsură precise şi de teorii complicate.

Totul avea de-a face cu creierul – care, atunci când îl

disecase, o şocase pe Vanessa ca fiind o bucată de omletă mare, plată şi cleioasă, complicat împăturită în emisfera cerebrală cenuşie şi compactă. Fata decisese că, în urmă cu douăzeci de mii de ani, creierul uman hotărâse să se mai împăturească încă o dată şi că acel pliseu fusese cel care le dăduse creierelor puterea de a crea lumea modernă. Atât de simplu! Atât de elegant! Şi ajuta, de asemenea, la elucidarea motivului pentru care Vanessa era aşa un monstru, atât de superioară celor din şcoala ei, la distanţă astronomică de restul. Şi-a dat seama că, de fapt, creierul ei avea un pliseu în plus, că ea, într-un mod ce amintea de arta *origami*, reprezenta următorul pas în evoluţia lui *Homo sapiens* – *Homo transcendem* – şi că scopul ei în viaţă era să caute alţi tovarăşi *Homo tramcendem*, ca, împreună cu ei, să formeze colonii, iar acestea să ducă Pământul spre o nouă Vârstă de Aur.

La Princeton a întâlnit egali de-ai ei, humanoizi avansaţi, şi nu s-a mai simţit singură. Dar a fost dezamăgită să descopere că slăbiciuni meschine precum gelozia, luptele politice interne, egourile şubrede şi idioţenia socială erau la fel de bine reliefate printre noii săi colegi, precum fuseseră şi printre cei vechi. Phil, din grupul care studia Teoria Supercorzilor, era un porc. Jérôme, lingvistul structuralist, era un pedant plicticos care minţea că-l întâlnise pe Noam Chomsky. Teddy, regele quark-urilor, era un misogin. Vanessa a presupus corect că viaţa ei are nevoie de echilibru şi, într-o după-amiază polară, pe când se ascunsese într-o clădire de la Arte în căutarea unui strop de căldură, a audiat un curs surprinzător de interesant despre exponenţii expresionismului abstract, care aştern culoarea prin picurare. Datorită acestui curs, a decis că echilibrul în viaţa ei va veni din arte şi că, fără îndoială, camarazii ei *Homo transcendem* o aşteaptă pe această scenă.

Căuta orice gest artistic care să propună evoluţia fiinţei umane dincolo de *Homo suburbia*. A frecventat, vreme de doi ani, proiecţiile de la miezul nopţii ale filmului *The Rocky Horror Picture Show*[45], îmbrăcată ca Susan Sarandon, chestie care a făcut-o să tânjească apoi o viaţă după seturile de pulovere de aceeaşi culoare, aşa cum se poartă în Vestul Mijlociu. Citea SF. A încercat să intre în Mensa, dar a fost descurajată de grupul de chelioşi care voiau să discute despre nudism şi de femeile care nu se opreau din dezlegat cuvinte încrucişate şi din râsul în hohote, la propriile glume de şcolăriţe.

Cu o jumătate de an înainte de absolvire, o duzină de companii se băteau s-o angajeze pe Vanessa, dar ea a ales Randy Corporation pentru că era din Santa Monica, din California, aproape de Hollywood şi de ceea ce putea fi un sindicat de genii progresiste. Nu avea o atitudine superioară faţă de filme – în fond, erau singura formă de artă cu adevărat nouă a secolului XX.

Munca ei în California era plăcere pură, iar noaptea se ducea în cafenelele din Los Angeles, unde întâlnea zeci de tineri cu barbişoane şi scenarii multiple, mereu neterminate. Unii erau deştepţi, unii erau atrăgători şi unii te fermecau repede, însă doar pe Ryan avea să-l învrednicească, trei ani mai târziu, cu titlul de prim alt membru al noii specii. L-a descoperit accidental, într-o noapte târzie, la West Side Video, după o seară întreagă în care îşi *hârn*-a i se şi *îhî*-ise drum printr-o altă repriză de barbişoane-cu-scenarii. Returna un exemplar dintr-un documentar necunoscut, dar interesant tehnic, din prima parte a anilor optzeci, *Koyaanisqatsi*, şi mormăia, mai mult pentru sine, că minimalista şi repetitiva coloană sonoră nu-

45 Film musical din 1975, devenit cult, care parodiază filmele SF şi pe cele horror.

i indusese nici pe departe acea stare de euforie ca după droguri, de relaxare în care creierul ei să înceapă să emită undele alfa despre care tot citise.

— Oh, păi atunci înseamnă că trebuie s-o asculţi din nou, să revezi filmul într-un cinematograf ca lumea, şi o să funcţioneze, să ştii! O s-atingi nivelul alfa de fiecare dată.

— Tu aşa ai făcut?

— Ei bine, da. Asta-i unul dintre filmele mele preferate.

Vanessa a continuat cu plăcere:

— Mi-a plăcut şi mie, dar…

— Oh, ştii – trebuie să-l vezi pe un ecran mare. Chiar *trebuie*. Poate că sunt prea direct, dar dă-mi voie să te întreb ceva – ai vrea să vii cu mine mâine-seară? E o proiecţie la nouă şi jumătate a lui *Koyaanisqatsi*, la Nuărt. Dacă vii aici la opt, am putea mânca oarece chestii vegetariene înainte. Eşti vegetariană, nu-i aşa? Vreau să spun, pielea ta…

A urmat o pauză propice visării, în timpul căreia emoţiile şi opţiunile au înflorit în faţa lor ca nişte flori filmate cu încetinitorul.

Şi au plecat. S-au dus la *Koyaanisqatsi* noaptea următoare. Au mers la mai multe filme. Vegetarieni, au refuzat să accepte orice fel de hrană care se împotrivise capturării. Ryan era scenarist şi tâmplar, şi era singurul scriitor de la Hollywood pe care-l întâlnise Vanessa până atunci care nu simţea că lumea îi e datoare atât cu un Taj Mahal, cât şi cu o uriaşă bilă de loterie care se roteşte, burduşită cu cecuri din drepturile de redifuzare. *Tungaska* era genial. Pe Vanessa o durea ca un junghi senzaţia de imperioasă necesitate pe care trebuie s-o fi simţit, de-a lungul epocilor, toate femeile care s-au luptat să-şi ţină iubiţii în Facultatea de Medicină sau echivalentele acesteia. Fata era hotărâtă să fie cea care-l descoperă,

care-i polenizează talentele şi-l întreţine în perioada înfloririi sale.

Apoi, într-o noapte, s-a furişat în centrul de închirieri şi l-a găsit pe Ryan înlănţuindu-şi semnătura de a ei. A simţit că asta trebuie să fie dragoste. Avea câteva dubii în ceea ce-l privea – adoraţia lui pentru Susan Colgate, tunsoarea de Cezar şi lenjeria lui intimă, care părea nu proaspăt spălată, ci, mai degrabă, proaspăt scoasă din cutie. Numai că nimeni dintre oamenii pe care-i considerase suportabili nu se mai bucurase pân-atunci s-o aibă prin preajmă.

— Vanny, uite… O substaţie electrică de Clasa a III-a cu (răsuflare întretăiată de emoţie) basorelief WPA pe uşi. Trage pe dreapta.

Erau în drum spre o relansare a unui film de Hal Hartley pe care Ryan insistase să n-o rateze. Vanessa conducea. Copiii lor aveau să fie magnifici.

Capitolul treizeci în dimineaţa care-a urmat după ce lui John, lui Ryan şi Vanessei le fuseseră interpretate numerele de către Dreama, John stătea pe un prosop, în faţa casei de oaspeţi, şi-i bombarda pe cei doi cu telefoane. Încerca să dea pinteni vânătorii lui Susan. La cel de-al patrulea apel către biroul Vanessei, răbdarea acesteia se terminase de mult:

— John, pot fi concediată dacă firma află că le-am folosit sistemul pentru a da de urma a doi bezmetici, prin sudul Wyomingului central.

— Vasăzică, încă sunt în Wyoming?

— La vreo patru sute optzeci de kilometri vest de Cheyenne, trecând prin… în acest moment… Table Rock, Wyoming.

John l-a sunat apoi pe Ryan şi l-a fiert la foc mărunt, tocându-l în legătură cu istoria lui Susan în Wyoming.

— Mama ei s-a întors în Wyoming, după ce Susan a

părăsit televiziunea. Dar Susan e originară din Oregon.

— Aşadar, mama ei *ar putea* fi în Wyoming?

— Era, acum vreo câţiva ani, pe când Susan îşi revenea din amnezie.

— *Amnezie*... pfui*! Jo*hn părea dezgustat. Amnezia-i un rahat cu perje, Ryan. E doar o şmecherie din filme.

— În orice caz, nimeni nu ştie pe unde-a umblat ea tot anul ăla. Şi, dacă tot vorbim despre asta, *tu* unde te-ai dus când ai dispărut din văzul lumii? Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu m-am dus nicăieri.

— Aşa, dă-mă la o parte, tataie! *Curat* Jack Kerouac!

— Nu... Ryan... ştii unde m-am dus? Chiar nicăieri. *Am mân*cat din tomberoane. Am dormit pe sub poduri. Am cutreierat prin sud-vest şi m-am ales cu o boală a gingiilor, iar pielea mi s-a făcut ca de porc şi n-am învăţat niciun afurisit de lucru.

John a închis. A întors pe toate feţele informaţiile din dimineaţa aceea şi s-a trezit convins că, de fapt, cheia misterului dispariţiei lui Susan stătea în găsirea lui Marilyn. A sunat-o pe Vanessa şi i-a prezentat şi ei ideea asta.

— John, poliţia din Los Angeles a localizat-o pe Marilyn, dar n-au găsit-o pe Susan. Şi, în plus, ea şi mama ei se urăsc. Doi ani mi s-au picurat prostii despre Susan Colgate în creier zi de zi. A trebuit să-l duc pe Ryan cu maşina la ora două şi jumătate dimineaţa, la un supermarket Pay-Less deschis non-stop, ca să-şi cumpere bandă dublu adezivă pentru altarul lui. Am fost forţată să urmăresc reluări cu *Meet the Blooms* pe casetă video, în loc să mă duc la fâlmuleţe pentru gagici, cam de pe când a dispărut *grunge-v*\. Sigur, ştiu toate chestiile alea pe care le-am scos din bazele de date. Dar am habar şi de chestiile din tabloide, iar Susan Colgate o *urăşte* pe maică-sa.

Motosuflătoarea unui vecin a fost oprită şi John s-a minunat cât de repede a devenit lumea tăcută. A intrat înapoi în casă, cu telefonul mobil.

— Vanessa, *te rogi* Oriunde este mama, o s-o găsim şi pe Susan. O ştii şi tu, nu-i aşa, Vanessa? Tânăra nu i-a răspuns. *Ştiu* c-o ştii, Vanessa. Tu eşti găsitorul de profesie, nu eu.

S-a aşezat pe o canapea şi a privit cum soarele îşi face loc cu forţa prin ochiurile perdelei, ca într-un hotel ieftin din Reno, cândva, demult, prin anii şaptezeci. O farfurie nespălată din chiuveta lui John s-a aşezat mai comod cu un clinchet. John a respirat adânc.

— Eşti deşteaptă, Vanessa. Eşti drăguţă. Ai putea trece cu uşurinţă drept o fiinţă umană, dac-ai vrea asta. Prostirea altora te îmbată. Dar eu, unul, îmi fac griji în ceea ce-o priveşte pe Susan Colgate şi mă preocupă soarta ei aşa cum nu m-a mai preocupat nimic vreodată. Tu poţi să nu fii îngrijorată, dar ştiu că-ţi pasă. Ştiu că-ţi pasă cu adevărat.

Vanessa a tăcut un moment, apoi a spus:

— În regulă.

John a suspinat şi şi-a privit colţurile unghiilor roase, în timp ce-a continuat:

— Susan. Rahat… A trecut prin atâtea chestii nasoale, de atât de multe ori, fir-ar al dracului, că mă face să plâng! Şi, cu toate astea, iată c-a rămas o fiinţă atât de minunată!

Soarele cobora după un eucalipt, iar camera lui a devenit rece şi cenuşie. Auzea frunzele foşnind în spatele lui, iar în receptor, zgomotele întâmplătoare specifice unui birou.

— Am nevoie să mă ajuţi, Vanessa. Tu eşti aducătoarea de milostenie. Oracolul meu. Poţi să fii şi un extraterestru, dar eşti un extraterestru *bun*. Şi Superman

era extraterestru. Iar în după-amiaza asta… Iată şansa pe care soarta ţi-o aruncă-n cale pentru a-ţi înlocui inima aia de uraniu cu una de sânge.

Cineva a strigat-o pe Vanessa de la celălalt capăt al biroului ei. Ea a strigat înapoi: „Într-o secundă, Mel!” John îi auzea respiraţia. Fata a spus:

— Numele ei e Marilyn, corect?

— Da.

John a ieşit afară, s-a întins pe spate şi s-a scăldat în lumina soarelui. Aceasta era prima lui expunere la soare din ziua când fusese bolnav în Flagstaff.

Ryan l-a sunat:

— Cum ai convins-o pe Vanessa să facă un MSP?

— Un *ce7*

— Trebuie s-o sun. Îţi dau telefon după.

Ambii bărbaţi au format numărul fetei pe apelare rapidă, dar Ryan a prins-o primul. Trupul lui John a început să tremure de curiozitate, din dorinţa de a şti pe care o resimţea ca pe dorinţa de a face sex. A intrat înapoi în casa de oaspeţi, a luat o bucată de pizza rece din frigider şi a aruncat nişte pliante cu mâncare chinezească la coşul de gunoi.

A sunat telefonul. Vanessa i-a spus:

— Aşadar, văd că numărul 11 şi-a dat drumul şi a trăncănit despre MSP.

— Nu tocmai, i-a răspuns bărbatul. Dar ştii ce? Uite care-i bănuiala mea. Tu şi pretenarii tăi inteligenţi aveţi un nou dispozitiv înfricoşător, care poate afla cu precizie poziţia unui hârciog pierdut în spaţiul extraterestru. Am dreptate?

— Eşti băiat deştept. Hai să ne-ntâlnim şi să luăm prânzul la Ivy by the Sea. Nu vreau să plec din Santa Monica. Foloseşte-ţi influenţa de mahăr şi obţine o masă pentru trei persoane.

John ajunsese mai devreme la restaurant, când a sosit Vanessa. Erau înconjuraţi de clănţănitul veselei, clinchetul paharelor, zgomotele maşinilor şi ţipetele pescăruşilor de-afară. Amândoi erau uşor nervoşi, din cauza propriilor griji. Vanessa a dat glas gândurilor ei:

— O să-mi pierd slujba dacă sunt prinsă. Dar ce spun eu? O să fiu prinsă. E vorba doar de câte minute vor mai trece până să mă prindă.

— Să te prindă făcând *ce anume*?

— O să afli destul de curând.

Ea a făcut un tetraedru din tacâmuri, folosind dinţii furculiţelor pentru a uni o lingură şi un cuţit. Bărbatul ştia că tânăra voia să-l întrebe ceva şi avea dreptate.

— John…

— Da, Vanessa?

— Crezi că sunt – şi ea a tras o gură zdravănă de aer în piept – rece?

— Ce? Ah, Iisuse, te rog să nu mă iei prea în serios! Nu-i o idee bună.

— Nu te măguli singur! Dar vorbesc serios. Crezi că sunt capabilă de…

— De ce anume?

Vanessa s-a înroşit:

— Chestia asta e prea jenantă! OK, o s-o spun: crezi că pot fi iubită? Şi arăta de parc-ar fi descoperit brusc că e goală în public.

— Mda, sigur că eşti, Vanessa. Dar…

— Dar *ce*? vocea ei trăda slăbiciune, pentru prima oară de când o cunoştea John.

— Îl ai pe vino-ncoace. John încerca să se gândească cum să se exprime: Dar trebuie să-ţi spinteci pieptul şi să-ţi expui inima, s-o laşi să fie bătută de vânturi şi arsă de soare, iar chestia asta e al naibii de înfricoşătoare. A muşcat dintr-un cub de gheaţă: Chiar şi aşa, cei mai mulţi

oameni par să facă asta în mod automat. Dar tu şi eu… ne opunem cu îndărătnicie.

— Rahat! De parcă unul ca mine s-ar cuveni să vorbească despre aşa ceva! Am treizeci şi şapte de ani şi sunt încă singur. Am făcut *The Other Side of Hate*, şi ştii de ce-a fost un fiasco?

— De ce?

— Pentru c-am crezut că pot să mimez lucrul ăsta. A fost atât de umilitor! Oamenii cred că nu-mi pasă, dar îmi pasă. Cronicile au fost pur şi simplu… auci*!*

— Şi-acum?

— Cred că şmecheria cu expunerea propriei inimi e că oamenii ar putea ca nici măcar să n-o bage-n seamă. Ca pe un film ratat. Sau ar putea să-ţi împrumute inima şi să uite să ţi-o mai dea înapoi.

Aerul dintre ei devenise gros şi cald, ca într-un cort. Niciunul nu ştia ce să spună în continuare. Ryan a ajuns cu sufletul la gură:

— Încearcă numai să găseşti un taxi în Los Angeles! Mi-a murit bateria!

Băiatul a ridicat din sprâncene către Vanessa, însemnând *ştie deja*?. Ea a clătinat din cap. John avea aerul disperat al cuiva care e pe punctul de a-şi abandona slujba de care se agăţase douăzeci de ani.

Vanessa i-a explicat ce era MSP – un program de computer complicat, opusul unui Spelllheck, de verificare a ortografiei –, un Misăpelllheck, de depistare a greşelilor ortografice. Premisa lui MSP era că toţi oamenii ortografiază întotdeauna greşit aceleaşi cuvinte, iar şi iar, indiferent cât de bine-ar şti să bată la tastatură. Modelele greşelilor ortografice sunt particulare – unice precum amprentele, iar MSP ţine seamă, de asemenea, şi de modelele de punctuaţie, de ritmul şi de viteza cu care o persoană tastează. Te poţi loga ca Suzanne Pleshette sau

Daffy Duck, dar MSP te va identifica după circa două sute cincizeci de cuvinte. E atât de fin reglat, încât îţi poate spune dacă eşti la menstruaţie sau dac-ar trebui să-ţi tai unghiile.

John a întrebat de ce nu preluase şi poliţia MSP-ul.

— Pentru că-i o chestie ultrasecretă, i-a răspuns Vanessa. Nu-l folosesc decât dacă ei cred c-ai putea avea vreo legătură cu o cărămidă de plutoniu pierdută sau ca să-ţi dea de urmă, dacă au impresia că ţi-ai boicotat poziţia în programul de protejare a martorilor. Nu e o măsură de securitate standard, cu atât mai puţin pentru o starletă care lipseşte de câteva zile. De asemenea, suge atât de multă memorie, că toate computerele legate în reţea într-un birou se vor îmbolnăvi de Alzheimer, cât timp e MSP în acţiune.

John a trântit pe masă o bancnotă de o sută de dolari:

— Haide! a spus. Mergem la biroul Vanessei.

John şi Ryan erau în maşină, urmând-o pe Vanessa. John l-a sunat pe Ivan, să vadă dacă acesta i-ar putea duce cu avionul lui, adăpostit nu departe de Aeroportul Santa Monica, şi a *simţit* oftatul prietenului său, de la celălalt capăt al firului:

— Ca să mergi *undey* John-o?

— În Wyoming, probabil… îmi dau doar cu presupusul. După Susan.

Ivan era nehotărât. Măcar obsesia asta cu Susan Colgate îl sculase pe John din morţi, după Flagstaff:

— În după-amiaza asta, are loc întâlnirea pentru campania europeană de marketing a lui *Mega Force*. Ai spus c-o să vii. Bărbatul a tăcut o clipă, apoi a spus: OK, John-o.

— Super! O să fim pe pista de decolare în jumătate de oră.

Era o zi atât de însorită, că-ţi topea creierul, iar

soarele de amiază aplatiza lumea. Copacii păreau de plastic, iar pietonii arătau ca manechinele din vitrine. Câteva pete de umbră săpau găuri adânci în asfalt. Aşa cum stabiliseră, Vanessa şi-a lăsat maşina în parcarea companiei, în timp ce John şi Ryan au parcat de partea cealaltă a străzii.

— Acolo-i Oraşul Securităţii, a spus Ryan. Când treci cu maşina pe-acolo, nu te fotografiază doar. Îţi fac radiografia dentară.

— Ai vreo idee ce face Vanny în clipa asta? O să fie dată afară pentru c-a folosit MSP-ul ăla!

— Îi spui Vanny? a întrebat Ryan.

John şi-a fluturat mâna, în semn de ei-bine-sigur-e-ceva-normal.

— Aşa, deci ştim că ea *ar putea* fi concediată, i-a spus Ryan. O face pentru mine sau o face pentru tine?

John a râs cu un singur hohot, cât a ţinut o singură respiraţie.

Ryan îşi făcea de lucru cu oglinda retrovizoare de pe uşa din dreapta, de lângă şofer:

— Ştii, John, în zilele noastre, când creşti, ţi se spune c-o să ai vreo patru sau cinci slujbe diferite în timpul vieţii tale. Dar ceea ce nu ţi se spune e că, de asemenea, o să fii vreo patru sau cinci oameni diferiţi pe parcurs. În cinci ani, n-o să mai fiu deloc eu însumi. O să fiu un nou Ryan. Probabil, mai înţelept şi mai corupt, şi probabil c-o să mă îmbrac doar în negru, o să zbor doar la Business Class şi o să folosesc cuvinte precum *caserolă* şi *sublim*. Tu să-mi zici! Tu eşti deja acolo. Tu ai fost deja vreo câţiva oameni până acum. Dar, pentru moment… pentru moment, eu şi Vanessa… Vanny, de fapt… chiar ne iubim şi poate c-o s-avem copii, şi poate c-o să ne deschidem un restaurant cu fructe de mare. Habar n-am. Dar trebuie s-o fac acum… să acţionez rapid… pentru că versiunea mea actuală deja se

îndepărtează ca dusă de reflux. Noi toţi ne îndepărtăm, duşi de reflux. Absolut toţi. Deja privesc înapoi. Deja mă uit înapoi la Ryan, cel care spune aceste cuvinte.

Au stat şi s-au holbat la corporat-plexul neaşteptat de scund. Tensiunea aşteptării începea să fie prea mare. N-au mai vorbit. Au pornit radioul, dar sunetul venea în rafale, aşa că l-au închis. Un autobuz s-a oprit lângă ei, iar cei doi au privit pasagerii dinăuntrul acestuia, toţi privind înainte şi în interiorul lor. Autobuzul s-a îndepărtat, iar ei au văzut-o pe Vanessa dând buzna afară, pe uşa din faţă, cu o cutie de carton pentru dosare. Mergea defazat, îndreptându-se în viteză spre maşina ei parcată. A ieşit pe drumul principal şi a tras lângă maşina lui John. Şi-a coborât geamul şi a spus:

— Haideţi, să mergem la aeroport.

Ochii îi erau umezi şi roşii.

— Eşti bine?

— *Mişcă-te* doar. Ne întâlnim acolo, şi s-a îndepărtat în viteză.

Până când au ajuns-o ei, în parcarea Aeroportului Santa

Monica, ea îşi venise în fire.

— Mergem în Cheyenne, aşadar? i-a întrebat.

— Iubito? a zis Ryan.

— E-n regulă, a răspuns Vanessa. Oricum nu-mi plăcea acolo.

— Nici măcar n-am apucat să-ţi văd partiţia!

Vanessa a deschis cutia pentru dosare şi Ryan a privit înăuntru. Erau acolo un Domn Cap-de-Cartof, o fâşie de patru fotografii la minut cu ea şi Ryan frumos înrămată, o hartă a regiunii maritime a Canadei şi câţiva cactuşi grăsuni şi zemoşi.

Ivan era la aeroport. John l-a bătut cu palma pe umăr şi l-a prezentat lui Ryan şi Vanessei. Zece minute mai

târziu, erau în aer.

— Am găsit-o, a spus tânăra.

— Unde e? a întrebat John.

— Lucrează pentru un furnizor de-al Apărării. Din zona celor cu pregătire juridică, dar fără acreditare, care-i ajută pe avocaţi. Echipamente de radar. Şi ghici ce nume foloseşte!

— Leather Tuscadero[46].

— Ha-ha! Ea a privit afară, pe fereastră, spre reţeaua de depozite a Oraşului Industriei. Fawn Heatherington.

— E-atât de siropos! a spus Ryan. Zici că l-a luat din *Tânăr şi neliniştit*.

— Ivan, a intervenit John, asigură-te c-o să ne aştepte o maşină pe pista de aterizare, la celălalt capăt. Şi asigură-te că e şi-o hartă în ea. O s-ajungem acolo în câteva ore.

— Mai e ceva straniu, a zis Vanessa.

— Ce? a întrebat John.

— Judecând după diferitele vârfuri din graficul vitezei ei de bătut la maşină şi după frecvenţele comparate cu celelalte date ale ei – introducea date pentru centrala nucleară Trojan, de pe râul Columbia, prin anii optzeci –, în special după felul în care foloseşte tasta SHIFT şi tastele numerelor de la unu la cinci, o să fac o presupunere bazată pe expertiza mea.

— Şi care-ar fi aceea?

— Marilyn e la menopauză.

John a privit-o, apoi s-a întors spre Ivan:

— Ivan, Vanessa lucrează acum pentru *noi*.

— Bun, a răspuns Ivan. Şi ce-o să facă Vanessa pentru noi?

---

46 Numele unui personaj secundar din sitcomul american Happy Days (1974-1984, postul ABC), interpretat de cântăreaţa Suzi Quatro.

— O să ne conducă lumea.

John se simţea acum ceva mai bine fiindcă trebuise să conspire pentru a o face pe tânără să-şi piardă slujba. Acum fuma cu furie.

— Credeam că te-ai lăsat anul trecut, s-a mirat Ivan.

— Fumez când sunt îngrijorat. Doar ştii asta.

Ivan a băgat de seamă că John nu făcea nicio legătură între atitudinea lui din acel moment, plină de vioiciune şi hotărâtă să câştige, versus grămada şifonată de pe podea care fusese cu câteva luni mai devreme.

Au aterizat în Cheyenne. Un angajat al aeroportului i-a condus spre maşină. Ivan i-a cerut Vanessei să fie ea navigatorul:

— Nu-i niciun moment mai bun să-ţi începi noua slujbă decât prezentul.

Ea s-a aşezat în faţă, iar Ivan s-a aplecat şi i-a şoptit lui Ryan:

— Secretul succesului? Deleagă, deleagă, deleagă – presupunând că, de la bun început, ai angajat pe cineva competent.

Ryan se simţea ca un puşti de treisprezece ani căruia i se dau sfaturi de către unchiul care molfăie trabucuri.

Au străbătut oraşul cu maşina. Era o zi caldă-răcoroasă, din mijlocul unei toamne aspre. Aerul părea subţiat şi ei au reuşit să prindă fiecare semafor pe roşu, în timp ce mergeau agale prin acel oraş de prerie, care amintea de Nebraska mai abitir decât însăşi Nebraska şi, cu siguranţă, nu avea nimic din fantezia alpină evocată de numele Wyoming sau din experienţa lui John în zona Munţilor Stâncoşi, de pe când filma *The Wild Land*.

— Acolo, departe, a spus Vanessa. Indicatorul albastru. Calumet Sistems – achiziţionată de Honeywell nu mai departe de săptămâna trecută.

Au dat peste încă un bloc de sticlă corporatist destul

de scund, înconjurat de o parcare plină de sedane perfect anonime şi de un gard metalic, cu sârmă ghimpată în partea de sus. Un punct de securitate ca cele care despărţeau Berlinul de Est de Berlinul de Vest complica şi mai tare problema intrării. Vanessa l-a făcut pe John să tragă maşina în benzinăria Amoco de pe partea cealaltă a străzii.

— Ivan, ai adus binoclul, aşa cum te-am rugat? a întrebat John.

Şi John a dus binoclul la ochi, dar habar n-avea ce se-aştepta să vadă – pe Marilyn făcând cafea la bufet? Îndosariind o scrisoare? îndreptându-şi gulerul stil Peter Pan?

— Pot să mă uit şi eu, John?

El i-a înmânat lui Ryan binoclul, iar acesta a examinat minuţios parcarea companiei Calumet. John a dat drumul radioului şi s-a oprit la un post care transmitea muzică de dans spaniolă, însă Vanessa l-a închis:

— Nu-i momentul pentru Cheeka-Chocka.

— Îi văd maşina, a spus Ryan.

— Rahat cu perje! a exclamat John.

— Nu. Chiar o văd. E un BMW maro. Mi-l amintesc din montajul de la ştiri, când Susan s-a dus acasă la mama ei.

— Cei care lucrează pe post de asistenţi jurişti pentru furnizorii din prerie ai Apărării nu conduc BMW-uri.

Ryan a continuat să se holbeze la maşină prin binoclu:

— John, tu uiţi de înţelegerea pe care Marilyn a făcut-o şi apoi a încălcat-o cu compania aeriană, după accidentul din Seneca. Se-agaţă de ultimul vestigiu al bogăţiei ca de-o barcă de salvare.

— Era un BMW bordo, a intervenit Vanessa. Apoi a adăugat: Aşadar, care-i faza, John? Vreau să spun, o găsim

pe Marilyn, şi dup-aia? O urmărim toată ziua şi toată noaptea? Cu ce scop?

— Ca să ne conducă la Susan.

— Şi de unde ştii tu asta? Instinctele mele de găsitor profesionist sunt complet bulversate.

— Nu ştim unde s-a dus Susan în anul acela – nimeni nu ştie. Dar şi Marilyn a dispărut, iar acum, brusc, aflăm că-i Fawn von Telenovellen şi că lucrează aici, în Cheyenne, la o fabrică de armament. Vreau să spun: doi oameni din aceeaşi familie se fac nevăzuţi? Asta nu-i o simplă coincidenţă. Contracte cu Apărarea? Spionaj? Muncă sub acoperire? Cine ştie… Dar există o legătură. Una puternică.

— Oh, fir-aş! spuse Ryan. Nu pot să-mi cred ochilor, dar La Marilyn a părăsit clădirea. Se îndreaptă spre maşină. Dumnezeule, în ce hal e!

— Dă-mi să văd! sări Vanessa. Programul se termină la cinci. De ce pleacă mai devreme? Rahat… Ryan are dreptate. Ea e… cu o coafură de 6, 99 dolari şi un costum cu pantaloni comandat de pe spatele unui exemplar din 1972 al revistei URSS Săptămân*a aceasta*. *Cred*eam că e o tipă mai stilată sau cam aşa ceva. L-a sărutat pe Ryan: Agent 11, eşti bun!

John a pornit motorul, ca s-o urmărească pe Marilyn care ieşea pe lângă punctul de control. S-au întors pe drumul principal, care tocmai se aglomera de primele maşini ale orei de vârf. Au mers la trei maşini în spatele femeii pe o distanţă de mulţi kilometri, au depăşit o mie de KFC-uri, patru sute de magazine Gap, două sute de Subway-uri şi au trecut prin zeci şi zeci de intersecţii, blocate de refugiaţi ai „calităţii vieţii” din celelalte oraşe mari ale ţării, fără urmă de pălărie de cowboy sau de camion de fermier paradit oriunde te uitai. Au condus prin centrul oraşului Cheyenne şi pe la periferia lui, unde francizele nu

mai erau chiar aşa de noi, iar fast-foodurile mai vechi erau acum la a doua reîncarnare, ca magazine angro de hrană pentru animalele de companie, spaţii de depozitare şi poligoane de tragere. Marilyn şi-a lăsat maşina în parcarea Motelului Lariat. A coborât şi a intrat grăbită în camera cu numărul 14.

— Ei bine, copilaşi, a spus John, ia ghiciţi voi unde ne petrecem noaptea!

Capitolul treizeci şi unu

Erie trecea printr-o iarnă afurisită anul acela, iar sistemul de încălzire al lui Randy era defect. Randy, îmbrăcat cu câteva straturi de pulovere, pe la ora cinei, zapa, în timp ce aburi de chili pluteau uşor spre el din bucătărie, când a dat peste CNN, unde se anunţa că Marilyn încheiase o înţelegere cu compania aeriană, pentru suma de ta-dW-virgulă-patru milioane de dolari. A fluierat, s-a pocnit peste coapse şi a cântat ca pe un iodler: *Soozan-oozanoo-AY-oo*" Ea a venit din curăţătorie, unde-i schimba scutecele lui Eugene Junior, şi a privit imaginile cu faţa împietrită: Marilyn, cu braţul petrecut pe după umerii avocatei sale, ieşea ca un model pe podium dintr-un tribunal din Manhattan.

— Are gumă-n gură, baborniţa! a spus Susan. Ştiu după mica umflătură din spatele urechii stângi. Nu crede că oamenii îşi pot da seama, dar eu, una, pot. Crede că mestecatul gumei îţi dezvoltă muşchii zâmbetului.

Marilyn vorbea într-un desiş de microfoane. Spunea că justiţia triumfase, dar, fir-ar al dracului, ea şi-ar fi dat fericită şi ultimul bănuţ câştigat, pentru şansa de-a mai vorbi odată cu Susan, măcar un minut.

— Oh, Randy, *pe bune*, zici că e clip pentru Oscaruri!

Ochii bărbatului zburau de la ecran la chipul lui Susan. Procesul aruncase o umbră asupra casei, în cele trei luni de când sosise Susan. Ea pretindea că nu-i pasă,

dar îi păsa. Chiar şi în zilele când susţinea că nu citise ziarele, era la curent cu mersul procesului şi nu pierdea nicio ocazie de a asasina personajul mamei sale. Şi, ceea ce era mult mai important pentru Randy, declarase, în lunile care trecuseră, că, odată ce procesul se va fi încheiat, ea, Randy şi bebeluşul se vor muta de-acolo în California şi vor pune în aplicare „Operaţiunea Brady”, pe care Randy spera s-o transforme în următorul stadiu al vieţii lui.

— Uite, încă mai poartă ţoalele alea, imitaţii ieftine de Ungaro, şi ochelarii ăia de soare Fendi, contrafăcuţi, pe care şi i-a cumpărat la un talcioc din Laramie. I-a zâmbit bărbatului: Ei bine, tovarăşe, se pare că ridicăm tabăra şi ne luăm tălpăşiţa spre vest!

Planul lor nu era prea complicat. Randy, Eugene Junior şi câinii aveau să meargă cu maşina la Los Angeles. Odată ajunşi acolo, Randy urma să închirieze o casă ca aceea din sitcomul *Brady Bunch*, în care el şi Dreama să-l crească pe bebeluş într-o variantă abil deformată de familie nucleară. Susan va trebui să locuiască în apropiere, până când inevitabila agitaţie în legătură cu apariţia ei se va potoli. Actriţa voia să îndepărteze de Eugene Junior orice formă de strălucire publică. Dar, mai mult decât orice, Susan voia s-o ţină pe Marilyn departe de copil.

— Ghearele cotoroanţei ălei a lacome şi cu limba ascuţită

J y nu-l vor *atinge* nici măcar o dată pe Eugene! *Oooh*, asta o s-o chinuie – mai rău decât orice altceva –, să n-ajungă în niciun fel la Eugene! În sfârşit, o să am puţină tinereţe doar pentru mine.

— Mai devreme sau mai târziu, a spus Randy, puştiul va avea nevoie de un număr de asigurări sociale. Vreau să spun, din punct de vedere formal, în ochii guvernului SUA, Junior nici măcar nu există.

— Randy, Eugene o să fie un copil din Epoca de Piatră. N-o să existe nicio autostradă de hârţoage care să ducă la el – cel puţin, până nu se liniştesc lucrurile. Tabloidele o să fie cuprinse de turbare, de parcă vor avea de-a face cu rechini ucigaşi. Putem să facem hârţogăria atunci.

S-au mişcat repede. În ziua în care s-a întors în lume, a mers cu maşina până la Pittsburgh, împreună cu Randy şi Eugene Junior, unde le-a făcut semn cu mâna să plece, într-o criză fără precedent de plâns în hohote. Un capitol din viaţa ei lua sfârşit, la fel de simplu şi de clar ca şi cum ar fi fost urmat de o pagină albă dintr-o carte. Apoi, îmbrăcată într-o combinaţie anonimă de la Gap, absolut banală – pantaloni kaki fără dungă şi un pulover pe gât –, a intrat calmă într-o secţie de poliţie din suburbiile Pittsburghului. Îşi coafase părul ca-n vremurile bune ale serialului *Meet the Blooms*, în coada de cal a fetei deşirate şi, în ciuda anilor, părea extrem de tânără şi nu prea schimbată faţă de cum arătase cândva pe coperta *Ghidului TV*. A mers drept spre fereastra din faţă şi şi-a dat seama imediat că femeia ofiţer de serviciu o recunoscuse – familiaritatea instantanee era o senzaţie pe care şi-o amintea din acea perioadă strălucitoare a carierei ei. Ofiţerul de la ghişeu, pe al cărei ecuson scria BRYAR, rămăsese fără cuvinte, în timp ce creierul ei încerca să pună de acord ceea ce vedea cu ceea ce credea că ştie.

— Bună ziua, ofiţer Bryar, a spus Susan grijulie, de parcă era pe punctul să-i ofere poliţistei o mostră de brânză cu puţine grăsimi, la capătul unui culoar dintr-un supermarket Safeway. Numele meu este Susan Colgate, eu… Şi a făcut o pauză, pentru a spori efectul: Sunt un picuţ buimăcită şi poate dumneavoastră mă puteţi ajuta.

Ofiţerul Bryar a dat aprobator din cap.

— Suntem în… vreau să spun, chiar acum suntem în

poate nu-mi dau seama exact… Vermsylv*ania. Corect*?

— Pittsburgh.

— Iar data de azi… am zărit-o pe un exemplar al ziarului USA *Tod*a*y, di*n cutia de-afară. Este… cât… septembrie 1997?

Ofiţerul Bryar a confirmat şi această informaţie.

Susan s-a uitat de jur-împrejur şi a văzut o secţie de poliţie tipică, întocmai ca una de pe un platou de filmare: steaguri, portretul preşedintelui, ferestre antiglonţ şi camere video. S-a asigurat că se uită fix şi pierdut spre toate camerele de luat vederi, ştiind că departamentul de poliţie s-ar putea să câştige suficienţi bani cât să-şi finanţeze un nou parc de maşini de patrulă, din vânzarea înregistrării acesteia. S-a întors din nou spre ofiţerul Bryar:

— Păi, atunci… Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că mă îndreptam spre Aeroportul JFK din New York, ca să prind un avion spre Coasta de Vest, şi acum asta… Las-o baltă.

A urmat un circ mediatic, iar Susan a fost recunoscătoare pentru că i s-a oferit găzduire într-o celulă izolată a închisorii civile. Viaţa ei de izolare cu Eugene, apoi cu Randy şi Eugene Junior, luase sfârşit. Vacanţa pe care şi-o luase departe de haita identităţilor Susan Colgate sub care era cunoscută luase sfârşit.

Un ajutor de şerif i-a adus un păhărel cu iaurt de afine şi un prânz de la KFC, cu pui şi cartofi prăjiţi. Susan a spus mulţumesc, iar bărbatul i-a răspuns:

— Cred c-ai fost foarte bună în *Meet the Blooms*. Ai fost cea mai bună din serialul ăla.

— Mulţumesc.

— Am închiriat *Dynamite Bay* cu iubita mea, acum numai trei săptămâni, şi ne-am uitat la toată treaba fără ca măcar o dată să dăm înainte, şi am înapoiat caseta cu

filmul de rezervă neatinsă. Ea nici n-o să mă crează că te-am întâlnit!

Susan a luat un cartof prăjit:

— Care era filmul de rezervă?

— *Cele mai teribile accidente auto din America*. Chestii pe viu.

Ajutorul de şerif s-a îndepărtat, iar Susan a mâncat o grămadă de cartofi, apoi şi-a zis: „Ei bine, Eugene, acum o să-mi distrug înc-o dată viaţa? Crezi c-am învăţat ceva în anul ăsta din urmă? a A ciugulit o pulpă, sărată şi unsuroasă. Şi-a dat seama că-i era foame şi şi-a luat prânzul.

Povestea pe care Susan avea s-o facă publică, ţesută cu multă vreme în urmă de ea şi de Randy, era că nu-şi amintea nimic între momentul în care plecase de pe Aeroportul JFK şi cel în care citise *USA Today*, în faţa clădirii poliţiei. Avea să le spună oamenilor că fotografia lui Marilyn de pe prima pagină fusese, probabil, declanşatorul. Poliţia a interogat-o ore în şir, dar nu le-a fost de niciun folos.

Susan a declarat că nu voia să vorbească deloc cu presa, în timp ce medita în tăcerea răcoroasă şi plină de ecouri a celulei sale. Pentru moment, ei aveau să-şi ia apetitivul cu imaginile pe care li le furnizase pe camerele video de securitate. A refuzat, de asemenea, să vorbească vreun cuvinţel cu Marilyn. Nu se grăbea deloc, pentru că, aşa cum continua povestea, ea, una, nu se simţea ca şi cum ar fi dispărut. Ea nu simţea chinurile dorului de casă. Compania aeriană s-a oferit s-o ducă în Cheyenne în noaptea aceea. A acceptat. Zborul a ajuns după miezul nopţii şi, la cererea ei, întâlnirea cu Marilyn s-a amânat pentru dimineaţa următoare. A spus că era obosită şi buimacă şi că avea nevoie să-şi facă ordine în minte.

A fost cazată la Days Inn şi a dormit buştean. S-a

trezit la şase şi jumătate în dimineaţa următoare, a făcut un duş şi şi-a pus costumul Donna Karan, pe care i-l făcuse cadou compania aeriană. A fost condusă într-o dubită prin Cheyenne, oraşul care nu fusese, de fapt, căminul ei. Fusese o vară extraordinar de călduroasă şi secetoasă, iar frunzele din copaci păreau extenuate, şi drumurile, pline de praf. Îşi simţea intestinele ca de plumb şi deja îi era dor de Eugene Junior şi de Randy. Într-un mod surd, dureros, ca de rău de maşină, îi era dor şi de Eugene Senior. El ar fi apreciat şi aplaudat latura care ţinea de arta actorului din reprezentaţia pe care Susan o plănuise pentru dimineaţa aceea.

Vehiculul se apropia de o casă în stil spaniol care părea suficient de scumpă, cu un BMW de culoare maro şi un Mercedes parcate pe alee. Vasăzică, asta era Casa de pe Deal în care se cocoţase Marilyn! Rulote cu antene de satelit dădeau târcoale curţii. Vecini cu gâturile întinse stăteau în spatele panglicilor galbene ale poliţiei, iar camerele de luat vederi filmau în timp ce Susan mergea încetişor pe cărarea din faţă, spre uşile duble, încrustate cu un pescăruş din geam sablat care ţinea în cioc un peştişor. Uşile s-au deschis şi s-a ivit Marilyn, cu ochii inundaţi de lacrimi, şi s-a împleticit spre Susan, care şi-a îmbrăţişat mama aşa cum obişnuia să le îmbrăţişeze pe fetele clasate primele după câştigătoare demult, în zilele concursurilor de frumuseţe. Dacă acele concursuri o antrenaseră pentru ceva, atunci era pentru acest moment: *Susan*! *Mami*!

Era ceva mecanic. Lesne de făcut. Camerele de luat vederi aveau nevoie de asta. Lumea întreagă o dorea. Dar ceea ce nici camerele de luat vederi, nici lumea nu puteau auzi era ceea ce Susan a şoptit la urechea lui Marilyn, cea împodobită cu un cercel de aur, în formă de cochilie de nautil:

— Ghici ce, mami? Va trebui să dai înapoi fiecare bănuţ pe care erai pe punctul să-l primeşti de la compania aeriană. Aşadar, acum suntem chit, nu-i aşa?

— Susan!

Don a ieşit din casă şi s-a apropiat de Susan, îmbrăţişând-o, cu Marilyn încleştată între ei.

— Mă bucur să te văd, Sue. N-am avut clipă de linişte de când am primit veştile, ieri-dimineaţă!

Tânăra a râs auzind asta, apoi i-a zâmbit lui Marilyn, care plângea în hohote, din cauza a ceea ce Susan ştia că devenise un sentiment real al pierderii.

Obiectivele aparatelor de fotografiat au zumzăit şi au bâzâit, diafragmele au păcănit şi s-au luat la întrecere. Susan, Don şi înlăcrimata Marilyn stăteau pe treptele din faţa casei. Tânăra a spus către camere:

— Îmi pare rău, băieţi! Acum avem nevoie de puţintică intimitate. Ne vedem curând!

Draga de Sue! întotdeauna drăguţă cu presa.

Marilyn, Susan şi Don au intrat în casă şi imediat bărbatul s-a dus fuguţa spre dulapul de deasupra telefonului, de unde-a scos o sticlă mare, de un litru şi jumătate, de rom Navy de culoarea melasei.

— E timpul să ne facem mangă-rangă! a spus el, turnându-şi patru degete de lichior într-un pahar mare, adăugând deasupra lapte cu ciocolată dintr-o cutie de carton. L-am numit Căcăsloi în onoarea acelui cocoloş de rahat care ne-a adus pe toţi aici, în Wyoming. Trăiesc numai şi numai pentru ele. Vrei şi tu unul, Sue?

— Nu, mulţumesc, Don.

— Eşti sigură? Hai, zău aşa! Trebuie să sărbătorim.

— Nu. E prea devreme, a spus Susan.

— Fă cum vrei, atunci, i-a trântit-o Don, cu o scânteie neprietenoasă în voce, de data asta, şi a dat pe gât o porţie zdravănă de băutură.

Marilyn amuţise. Stătea lângă masa din bucătărie, cu braţele încrucişate pe piept. Susan s-a uitat de jur-împrejur, prin bucătăria luminoasă şi curată, şi ticsită de aparate electrocasnice, iar lângă telefon a zărit un morman impresionant de plicuri şi hârtii cu antet de la CBS, CNN, KTLA şi alte diverse companii de cablu sau posturi TV.

— Văd c-a fost un an plin, a spus tânăra.

Marilyn a deschis gura, cât pe ce să spună ceva, dar s-a oprit. Cei trei stăteau atât de departe unul de altul, pe cât le permitea bucătăria.

— Te-ntrebi pe unde-am fost, nu-i aşa? a întrebat Susan.

— E o-ntrebare de bun-simţ.

Susan a ridicat o hârtie cu antetul Fox TV, pe care era o notă: „*Stimată Doamnă Colgate Marilyn*.

Iată cecul dvs. de 5.000 de dolari, împreună cu mulţumirile noastre, pentru că ne-aţi furnizat încă o poveste fascinantă şi înălţătoare pe acest segment, pentru telespectatorii noştri.

Al dvs., Don Feschuk Vicepreşedinte Dezvoltare Poveşti”.

— Poate că s-ar cuveni să vorbeşti cu Don Feschuk, nu cu mine, *mami*.

— Nu fi răutăcioasă! Nu-ţi şade bine.

— Bairamul de azi probabil c-a dat naştere unui război al licitaţiilor. Cine-a câştigat, *mamP*.

— CBS, a răspuns Don.

— Dă-mi voie să fac o presupunere, a spus tânăra, fără a-şi lua ochii de pe chipul lui Marilyn. Un interviu în exclusivitate, programat destul de curând, bănuiesc, astfel încât să fie proaspăt în intervalul de maximă audienţă de pe Coasta de Est, în seara asta.

— N-am vrut să convoc pandemoniul aici, a spus femeia. E un mod de a simplifica lucrurile.

— La dracu’, sigur că nu… Sigur că nu vrem pandemoniul aici. Mami.

— Încetează să-mi spui „mami” în felul ăsta!

Susan a încercat să-şi aducă aminte când o văzuse ultima oară pe Marilyn în carne şi oase. Fusese în biroul de contabilitate al lui Erik Osmond, din Culver City. Femeia o făcuse „târfuliţă slăbănoagac, iar ea o făcuse hoaţă, şi apoi Marilyn aruncase cu o scrumieră, în timp ce Susan părăsea încăperea. Scrumiera se făcuse praf, iar Erik uriaşe: „Ala a fost un cadou de la Gregory Peck!” Ea închisese uşa în urma ei şi asta fusese tot.

Marilyn şi-a aprins o ţigară:

— Ai fi putut şi tu să dai un telefon.

— Eşti grea de cap, *mamP*. Nici măcar n-am habar unde naiba am fost.

— Nu pot să cred una ca asta!

— Păi, atunci, n-o crede. Susan a găsit ochelarii Fendi: De fapt, *tu* eşti aia care umblă cu falsuri.

Marilyn a venit până la ea şi i-a smuls ochelarii:

— Nu şi zilele astea, *fata mea*.

— Asta-i cea mai naşpa revenire la matcă pe care-am văzut-o vreodată, a spus Don.

— Don, a sărit Susan, priveşte lucrurile din perspectiva mea, bine? Din punctul de vedere al *creierului* meu, nu a *existat* ultimul an. Brusc, stau pe stradă în mijlocul Pennsylvanniei şi apoi sunt gonită acasă, s-o văd pe *mami*> aici de faţă, care, în ceea ce mă priveşte, e aceeaşi hoaţă care nu numai c-a şters-o cu toate câştigurile mele din televiziune, dar m-a făcut şi toată copilăria să-mi scutur tiparniţa de bani pe scenă, în faţa unei parade nesfârşite de negustori de Chevy-uri şi coafori insignifianţi. N-am nici cea mai mică dorinţă să vorbesc cu ea acum.

Don fusese distribuit în rolul moderatorului şi a dat

din cap vag aprobator.

— Chiar crezi sincer, a intervenit Marilyn, că m-am plimbat de colo-colo pe la locul accidentului – şi să nu-mi spui mie că nu ţi-l aminteşti, pentru că ştiu că minţi, îmi pun fundu' la bătaie că n-ai nicio amnezie! – şi am văzut toate bucăţile alea de trupuri şi pantofi, şi ceasuri, şi tăviţe, amestecate şi fripte ca nişte grătare cu piper verde de la Benihana, c-aş fi putut să mă plimb printre toate alea şi să-mi doresc ca propria mea fiică să fie moartă? C-aş fi putut să-mi spun: „Hei, Marilyn, nava ta a ajuns în cele din urmă la liman, dar, hei, păcat de puştoaică44? S-a îndreptat spre chiuveta unde Don pusese romul şi laptele cu ciocolată şi şi-a turnat un cocteil din care-a luat o gură zdravănă; restul băuturii s-a evaporat şi el, destul de curând. Nu i-aş dori un accident ca ăla nimănui, nici celui mai rău duşman! Dar eu, una, nici măcar nu *am* un asemenea duşman, pentru că nu am niciun *prieten*. Ce am eu? Pe bune? îl am pe Don şi te am pe tine, iar pe tine nu te am cu adevărat. Da, am făcut aproape un purcoi de bani din dispariţia ta, ori *unde* te-oi fi dus, dar dă-mi voie să spun asta pentru posteritate: *tu* eşti cea care-a dispărut, s-a volatilizat. A fost un chin, să nu dai niciodată de capăt. Toţi banii pe care i-am făcut în anul ăsta din urmă sunt ai mei. Nu i-am câştigat prin muncă şi poate că nici măcar nu-i *merit*, dar nu mi-e ruşine cu ei.

Afară, pe stradă, Susan a văzut, prin perdelele transparente ale bucătăriei, furgoneta unui post de televiziune şi nişte tipi lângă ea, care porneau un generator electric hodorogit:

— Mă-ntreb ce-şi închipuie oamenii ăia de-afară, din stradă, că facem noi aici, în clipa asta, a zis Susan.

— Oh, că ne-mbrăţişăm sau vreun rahat de genul ăsta, a răspuns Marilyn.

Susan s-a gândit la Eugene şi la Eugene Junior. Un

val timid de dorinţă de iertare a cuprins-o:

— Mami, ţi-a părut vreodată rău, fie şi numai o dată, pentru o clipă, că mi-ai furat viaţa aşa cum ai făcut-o?

— Ţi-am furat viaţa? Femeia şi-a trântit cu zgomot paharul pe tejgheaua bucătăriei. Ia mai dă-mi pace, doar eu te-am făcut ceea ce *estil*

— Ce sunt? Un mic bold de speranţă i-a împuns pielea lui Susan. Poate c-avea să afle chiar în clipa aceea ce anume devenise: Ai toată atenţia mea, mami. Te rog, dă-i drumu', spune-mi ce sunt.

— Eşti fiica mea şi eşti tare ca piatra.

Răspunsul complet flasc a nimicit mărunta speranţă a lui Susan:

— Ce burduf de rahat!

— Dacă n-aş fi fost eu, ai conduce acum o dubiţă plină de răzgâiaţi spre un meci de fotbal, într-un orăşel din Oregon.

— Asta sună al dracului de bine! Poate chiar mi-aş fi dorit asta.

y

— Rahat cu perje ţi-ai fi dorit! Ai fost făcută pentru chestii mai importante. Uită-te la tine acum! Şi uită-te afară, pe fereastră! Ai mai multă expunere media în clipa asta decât un atentat cu bombă la ambasadă!

— Asta-i singurul lucru de care-ţi pasă? Expunerea media? Şi ce dac-aş avea nişte puşti, mamă? Şi ce dac-aş avea o furgonetă Chevy Lumina, plină de pici urlători, şi toţi ar arăta exact ca tine?

Marilyn s-a oprit o fracţiune de secundă, înainte de-a spune:

— *PicP*.

— Şi dacă nu te-aş lăsa niciodată să-i vezi? Pentru nimic în lume! Şi dacă le-aş spune că eşti moartă şi nu şi-ar cunoaşte niciodată bunica?

— N-ai face una ca asta!

— Nu?

Don a intervenit:

— Gagici, poate c-ar trebui să luăm o pauză…

— Taci din gură, Don! a sărit Marilyn. Dă-i înainte, Susan.

Ia zi. Ce-ai face ca să mă răneşti?

Susan, brusc conştientă de cât de bine o putea citi Marilyn, a dat înapoi:

— Tot ce vreau să spun e că n-am terminat cu tine, mamă. Banii. Avocaţii. Scenele pe care le-ai făcut. *Totul*. Ştii asta, nu?

Arătătorul lui Marilyn clincheti pe buza paharului ei gol:

— Să zicem.

— Casa e a ta?

— A băncii.

— Acum va trebui s-o vinzi. Şi toate ţoalele alea fandosite, parcă te şi văd cum ţi-ai spart puşculiţa şi ai dat iama prin New York!

— Mda, poate c-aşa am să fac. Eşti fericită?

— Da. Am trăit cu iaurt cumpărat angro şi legume vechi de trei zile, ani buni după ce s-a sfârşit serialul. Larry n-a mai plătit facturile. M-a azvârlit la gunoi repejor. Nici nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi luat avânt trupa lui Chris. Toată lumea râdea de mine pe la spate, şi tu eşti cea care m-a făcut să trec prin toate astea.

Marilyn a privit-o cu răceală:

— Ai exersat multă vreme chestia asta, dulceaţă?

Susan a hotărât să se oprească:

— Eu o să plec, a zis. Compania aeriană mă duce la Los Angeles. A făcut o pauză şi s-a uitat la Don, având o întrebare care-i venise chiar atunci în minte:

— L-ai întâlnit vreodată pe Chris?

— E un căcănar.

Tânăra a râs:

— Mda, ei bine, cam ai dreptate la faza asta. Dar nimeni nu poate face praf o cameră de hotel la fel de bine ca el.

Susan i-a trimis în zbor un pupic lui Don, apoi s-a oprit în faţa lui Marilyn. A ridicat din umeri, s-a răsucit pe călcâie şi a plecat. Nu fusese victorioasa sindrofie de dat la gioale la care sperase, dar, în fond, nimic din viaţa ei nu ieşise aşa cum era plănuit.

Trei ore mai târziu, era înapoi la Los Angeles; patru ore mai târziu, era în casa lui Chris, singură; rockerul era în America de Sud. Casa de pe Prestwick fusese golită după accidentul aviatic, iar lucrurile ei, vândute sau date de pomană.

În doar un an, oraşul pe care-l ştia Susan dispăruse. Larry Mortimer încetase să impresarieze trupa Steel Mountain, la doar câteva săptămâni după accidentul lui Susan. Divorţase de Jenna şi trăia acum cu Amber în Pasadena, producând CD-uri cu jocuri pentru preadolescenţi. Ea l-a sunat şi i-a lăsat un mesaj, iar el a venit cu maşina să-i facă o vizită.

— Sue? Sue? Eu sunt, Larry… Deschide.

— Larry…

Susan a deschis uşa şi a rămas uluită, ca întotdeauna, de felul în care Larry semăna cu Eugene. Numai că, de data asta, ea îl cunoscuse pe Eugene bărbatul, iar Larry era o copie palidă a scorţoşeniei nonconformiste şi artisticoide a fostului prezentator meteo. Larry era… doar un alt impresar hollywoodian. Susan s-a trezit că încerca să mascheze potopul de sentimente pe care i le stârnea amintirea lui Eugene. Larry a interpretat greşit lucrul ăsta drept plăcerea lui Susan de a-l întâlni şi a

venit spre ea într-o manieră uşor seducătoare. Tânăra, în schimb, i-a oferit cea mai frăţească îmbrăţişare cu putinţă. El a întrebat-o apoi cum se simte şi au stat la taifas.

— Ce mai face Amber?

— E-nsărcinată. Producătorii au renunţat la ea, pentru că n-au vrut să facă loc sarcinii în scenariu.

— Ei bine, felicitări! Ai părăsit-o, aşadar, pe Jenna, aşa-i?

— Ei, ştii tu…

— Nu, *nu* ştiu. Las-o baltă! Ce mai face trupa? Chris?

— *Trupa*, replică Larry, e într-un haos financiar, creativ, fizic şi moral. Dar, în fond, m-am distanţat de impresarierea trupelor rock. Prea multe anevrisme pe zi!

Cei doi s-au mutat în bucătărie, unde Larry a căutat prin frigider ceva de mâncare. Niciunul dintre ei nu era flămând, dar acesta era un ritual pe care îl practicaseră cu ani în urmă, pentru a elimina momentele stânjenitoare. Au mai vorbit un pic despre venirile şi plecările unor vechi cunoştinţe.

— Am verificat, dar nu-i nicio şansă pe pământ sau în iad să mai primeşti vreun, cum să spun, „salariu retroactiv” din partea Corporaţiei Steel Mountain. Nu mai au nimic cu care să te plătească. Şi, apropo, va trebui să te laşi fotografiată „ca din întâmplare” cu Chris şi să semnezi actele de divorţ. Pot să aranjez să le faci pe amândouă odată. El se-ntoarce luni de la Caracas.

— Se presupune că Adam Norwitz ar trebui să-mi conducă viaţa, zilele astea.

— Adam a devenit un peşte mult mai mare decât pe vremea când erai tu pe-aici. Vreo două episoade-pilot cu care a avut şi el legătură au fost selectate şi se vor transforma în seriale.

— Viaţa-i amuzantă, nu-i aşa, Larry?

— Tupeistă, tupeistă, ce să zic! El găsi o cutie de

Cola şi se uită la ea, făcu o pauză, apoi o întrebă pe Susan: Chestia asta se poate strica?

Tânăra ridică din umeri şi spuse:

— Fă-ţi de cap! Trăieşte periculos!

Larry deschise cutia, turnă două pahare, băură în cinstea întoarcerii ei, apoi bărbatul plecă. O oră mai târziu a sosit Dreama. Era profund singură, fără niciun scop, şi tare nerăbdătoare să intre în noua familie. I s-au dat instrucţiuni să se vadă cu Randy şi Eugene Junior la aeroport. Până atunci, Randy îşi schimbase deja, în mod oficial, numele din Montarelli, în Hexum. El şi bebeluşul s-au mutat cu Dreama chiar în noaptea aceea şi urmau să plece la vânătoare după o locuinţă ca aceea din *Brady Bunch* în ziua următoare. Era tot ce putea face Susan pentru a nu-şi abandona toate planurile, să dea o fugă până la apartamentul lui Dreama şi să inhaleze mirosul dulce de bebeluş al lui Eugene Junior.

Interesul publicului pentru întoarcerea lui Susan, la început clocotitor, s-a stins până când aproape n-a mai rămas nimic. Tânăra n-a făcut nimic pentru a încuraja publicitatea şi, la început, Adam a văzut în asta o strategie deşteaptă de a-şi sălta preţul pentru un interviu în exclusivitate. Dar Susan a rămas fermă pe poziţii, iar lui Adam i-a fost tare greu s-o ierte fiindcă-şi ratase şansa de a vinde când interesul public atinsese punctul culminant.

Susan a reuşit să-şi închirieze vechea casă stil Cape Cod de la Corporaţia Steel Mountain, care-o cumpărase după prăbuşirea avionului. Era la opt minute distanţă de Eugene Junior. Îi făcuse rost lui Randy de o slujbă de asistent într-un birou de PR din industria muzicală. Cu banii din salariu, el a închiriat casa asupra căreia se înţeleseseră din Valley. Locuinţa stil Cape Cod era aproape în întregime o păcăleală, menită să abată atenţia publicului cât mai departe de Eugene Junior. Susan încă mai încerca

să se gândească la cea mai discretă manieră de a-l scoate pe Eugene în lume, dar găsirea unei soluţii se dovedea dificilă, de vreme ce orice rezolvare presupunea un potop mediatic.

Susan dormea în casa ei din Prestwick. Altfel, aceasta era doar o carapace menită să-i adăpostească robotul telefonic care-i prelua mesajele. Primea multe telefoane, aproape toate de la Adam Norwitz, care-o informa de ofertele pentru drepturile de dramatizare, făcute de diverse companii de televiziune prin cablu, privind povestea vieţii ei, în care să dezvăluie toate detaliile. Ea era silită să refuze toate aceste oferte, pentru că încă susţinea public abureala cu amnezia, şi astfel, din punct de vedere formal, nu *avea* o poveste adevărată. Singurele alte apeluri erau de la psihiatri de peste tot, specializaţi în recuperarea memoriei, care-i obţinuseră numărul de telefon pe şest. („Ştiu că nu-i frumos să mă strecor aşa, pe uşa din spate, dar cred că pot să te ajut, Susan Colgate/4)

— Iisuse, Randy, perdanţii ăia cred că, dacă m-atacă aşa, prin surprindere, pe linia mea telefonică privată, chestia asta mă va predispune în vreun fel să-i plac! Broscoii dracului!

Randy i-a dat dreptate. Slujba lui îi oferise o oarecare privelişte media. Biroul lui se ocupa de bruma de presă care mai era interesată de trupa Steel Mountain, şi el venea cu rapoarte despre faptul că toţi cei cinci membri nu făcuseră faţă oboselii pricinuite de turnee, consumului uriaş de droguri, hepatitei C, proceselor intentate pentru molestare şi ultraj şi lipsei de relevanţă muzicală.

— Zilele mele sunt o avalanşă de starfuting. În cea mai mare parte, mi le petrec fotocopiind documente şi aducând produse esoterice de hrană sănătoasă cam de pe la jumătatea distanţei până-n celălalt capăt al oraşului.

Starfutingul e mult mai amuzant!

Susan tăia felii de pepene roşu în zigzag, pentru un grătar la firady acasă.

— Steel Mountain s-au cam dus pe copcă, aşa-i?

— Nu vreau să fiu neloial… Ei îmi plătesc facturile, a spus Randy, dar cam câtă energie merită să cheltuieşti pentru a face cinci bărbaţi cărunţi din Liverpool, cu dinţii ca nişte cristale de zahăr care se topesc, s-arate ca nişte proscrişi, pentru nişte puşti care sunt, probabil, cu vreo două decenii mai tineri decât ei? De la un anumit punct încolo, e de-a dreptul respingător!

— Ce mai face Chris? a întrebat Susan, care vorbea foarte rar cu „soţul”.

— Şeful meu pretinde că i-au mai rămas doar câteva, adică insuficiente celule în creier.

— El era creierul trupei.

— Dar…

— Dar ce?

— Nu ştiu dacă de vină sunt drogurile sau vânzările albumelor, sau faptul că nu-şi recunoaşte homosexualitatea, dar…

— Ce? Se dă la tine?

— Nu, Susan, eu nu sunt decât un asistent, nu sunt impresar sau persoană importantă. Dar aud că memoria lui e ca un tifon în care stă brânza de vaci.

— Cocaina.

— Încă şi-o poate permite?

Cinci săptămâni mai târziu, Chris avea să fie închis în Nagoya, pentru că fusese prins cu un gărduleţ din linii de cocaină sub nări, în timpul unui raid al poliţiei într-un club care era deschis şi după ora legală de închidere. Trei grame de cocaină au fost găsite în buzunarul jachetei lui, iar sistemul penitenciar japonez a aruncat cheia celulei în fântână. Randy prinsese ştirile pe CNN, într-o dimineaţă

de joi, la puţin timp după întoarcerea sa. În câteva zile, tot ce mai rămăsese din infrastructura trupei Steel Mountain fusese demontat, iar facturile acesteia erau uluitoare. Susan mai avea răgaz până la sfârşitul lunii pentru a părăsi casa-momeală stil Cape Cod. Randy şi-a pierdut slujba şi salariul restant, şi şi-a găsit alt angajament în PR, pe jumătate din salariul său anterior. Bebeluşul a fost bolnav de câteva ori, iar Susan l-a strecurat ca prin urechile acului prin sistemul medical, deghizând-o pe Dreama în turist canadian care flutura teancuri de bancnote, pe scurt, restul economiilor lui Randy. Dreama a pus la bătaie toţi banii câştigaţi din numerologie, dar aranjamentul lor nu mai putea merge mai departe. Aveau de plătit taxe. Chirie. Cumpărături. Telefon. Mâncare de căţei pentru Camper şi Willy.

În mijlocul nebuniei, Randy s-a înscris la un curs de scenaristică la seral. Ajunsese să înţeleagă că arcul naraţiunii vieţii sale era, ca şi cel al tuturor oamenilor din lume, determinat cu cruzime şi fără milă de cele mai lumeşti constrângeri financiare şi, în cazul său special, de un recuperator troglodit care apăruse la el la birou, în timpul unei întâlniri de vânzări, cerând fie ca Randy să-şi plătească datoriile, fie să returneze televizorul.

Şi, astfel, banii s-au terminat. Toţi făceau tot ce le stătea în putinţă, dar Susan a hotărât că era rândul ei să pună pâinea pe masă. A aranjat o întâlnire la prânz cu Adam Norwitz, la Ivy. Urma să-şi vândă secretele.

Capitolul treizeci şi doi

Marilyn rătăcea fără ţintă prin locul prăbuşirii avionului din Seneca şi şi-a amintit un film pe care-l văzuse cu ani buni în urmă, în care nevasta unui director executiv de la Hollywood este hăcuită şi împrăştiată peste tot printr-o livadă de lămâi. Dar Seneca… ăsta nu mai era deloc un film, asta era duhoarea plasticului arzând, tibia ei

zgâriată pentru că se ciocnise de un panou de aluminiu retezat. Asta era păcănitul aparatelor walk*ie-talkie, bo*cetul sirenelor care se-ntreceau să vină şi să plece. A văzut un cărucior din care se serveau băuturile, cu sticluţe de lichior şi tot tacâmul, turtit ca un carton. A văzut o geantă de voiaj Nike călcată de o maşină a pompierilor. A văzut sticluţe de medicamente, cutii de suc de fructe şi de bere de ghimbir explodate, presate în solul statului Ohio ca seminţele, udate cu carburant de avioane şi fecundate de foc.

Fusese la Aeroportul O'Hare din Chicago şi se îndrepta spre Cheyenne, după ce ajutase la organizarea unui concurs de frumuseţe regional în Winetka. Într-unul din băruleţele unde puteai să iei o gustare, chiar în terminal, văzuse la TV un material cu accidentul şi cu o poză veche, dintr-o reclamă a lui Susan, în colţul din stânga sus al ecranului. Cât ai clipi, verificase panourile care afişau plecările, îşi cumpărase un bilet electronic şi se îmbarcase într-un zbor spre Columbus, unde, odată ajunsă, închiriase o maşină. Ajunsese la locul accidentului în trei ore. Odată acolo, Marilyn învăţase că nu există nicio regulă care să guverneze locurile unde s-au prăbuşit avioane. Acestea ocupă spaţii uriaşe, în cele mai ciudate regiuni ale pământului. Majoritatea echipelor care intervin în cazul dezastrelor locale sunt copleşite de volumul de muncă şi membrilor lor li se face rău, din cauza lucrurilor pe care le văd. O panglică galbenă de plastic fusese grabnic petrecută de jur-împrejurul locului accidentului, pentru a-i ţine la distanţă pe gură-cască, dar Marilyn ştia că, fără îndoială, cel mai simplu mod de a pătrunde fără ciondăneală dincolo de zona mărginită de panglică era să laşi impresia că fusesei deja acolo. În acest scop, îşi mânjise faţa, bluza şi jacheta cu ţărâna roditoare din Ohio şi păşise cu încredere înăuntru, în spaţiul unde sute de

ordine haotice erau lătrate la megafoane, trecând pe lângă prelate care fâlfâiau deasupra cadavrelor aruncate claie peste grămadă şi intrând în camioanele de carne ale supermarketurilor, folosite pentru a refrigera bucăţile de trupuri, pentru ulterioare probe de ADN.

La locul faptei erau fotografi fără număr, iar una dintre fotografiile lui Marilyn, cu chipul ei pierdut şi garderoba colbuită, ajunsese pe copertele câtorva publicaţii naţionale („Pierderea unei mame”). Marilyn cumpărase patru duzini din fiecare număr.

În mintea ei, Susan era fie complet nevătămată, fie complet incinerată. Orice punct între aceste două extreme era de nesuportat, pentru că Susan fusese o mândreţe de fată, rezultatul învăţăturilor şi al propriei frumuseţi a lui Marilyn, a cărei goană după frumuseţe o înălţase şi o scosese din orăşelele gen Ozark ale Pacificului, din cocioaba de rahat a familiei, aflată în munţii din Oregon, cu cei şapte fraţi dintre care doi deveniseră deja alcoolici până la momentul în care ea începuse să stocheze amintiri. Familia ei era una de oameni arătoşi, dar şi una cu un miez al naibii de urât, fără pic de moralitate, prea multe arme şi niciun Dumnezeu, crescuţi în izolare, majoritatea analfabeţi şi dornici să-şi bage pula oriunde rezistenţa fusese înfrântă. Ea părăsise coliba aia de rahat la şaişpe ani, însărcinată cu unul dintre cei doi fraţi, şi pierduse sarcina într-o toaletă dintr-un Dairy Queen, după un marş de paisprezece ore până-n McMinnville. Cu una dintre cele trei bancnote de un dolar pe care le furase din traista în care tatăl ei îşi ţinea puşca îşi cumpărase o Banana Split şi se minunase de linguriţa roşie de plastic, pe care-o primise gratuit, odată cu îngheţata. Cu ceilalţi doi dolari şi-a luat fond de ten de la Rexall, ca să-şi acopere pielea pătată din cauza lacrimilor. Făcuse autostopul ca să plece din oraş şi se alesese cu o călătorie împreună cu Duran, un vânzător

de ţevi pe jumătate Cajun. Aproape imediat, acesta o rugase să se mărite cu el, iar ea acceptase, pentru că nu avea absolut niciun alt scop sau plan şi, în plus, Duran era un gentleman care n-o trezea în miez de noapte, greu, ud şi ciocănitor. De fapt, în afara puţinelor daţi care o avuseseră drept rezultat pe Susan, el n-o prea atinsese, iar asta i se păruse lui Marilyn absolut splendid. Dragostea lui Duran semăna mai mult a adoraţie, şi el insistase ca Marilyn să facă absolut tot ce poate cu ceea ce îi dăruise natura, fiindcă era şi un om pragmatic, şi stăruise ca ea să obţină nişte calificări care să nu aibă de-a face cu frumuseţea trupului. În acest scop, el îi supraveghease educaţia în două direcţii: cursuri de zi la Institutul de Cosmetică „Miss Eva Lorrain" (încă din 1962) şi cursuri la seral de dactilografiere şi muncă de birou, pe care Marilyn le-a absorbit ca un cocoloş umed de vată.

Apoi s-a născut Susan, dar Duran a insistat ca Marilyn să-şi continue studiile, ceea ce a ridicat-o, în cele din urmă, la statutul de asistent de jurist fără drept de semnătură.

— Marilyn, te rog, încetează cu vorba şi studiaz-o pe femeia de la televizor.

— *Am obosit* s-o tot privesc!

— Nici nu intră-n discuţie! Urmăreşte-o în continuare! Duran era convins că, în fond, cel mai folositor accent pentru o femeie era cel telegrafic, concis şi nazal al zeiţelor care prezentau ştirile pe posturile importante, şi o obliga pe Marilyn să se uite şi să le imite stilul.

— Durrie, de ce mă obligi să-nvăţ toate lucrurile astea?

— Pentru că ştii că n-o să fiu mereu în preajmă şi te rog să nu mai vorbeşti ca o nicioplită.

— Ce vrei *să spui* cu chestia asta, că n-o să fii mereu

în preajmă? Şi, apropo, se spune *necioplit*, nu *nicioplită* şi te rog să nu mă mai faci necioplită!

— Vreau să mă asigur că vei putea să te descurci singură. Lumea e dură. Ai nevoie de calificări.

— Şi când o să fiu singură?

— Când vei împlini douăzeci şi unu de ani.

— Şi apoi ce, Durrie?

Ce a făcut Duran a fost s-o părăsească, exact aşa cum spusese, iar Marilyn a acceptat asta iară ranchiună şi gândindu-se că obţinuse un preţ bun pentru timpul petrecut cu el. Cum nu cultivase nicio prietenie şi cum ea se cam aruncase peste bord din corabia familiei, nu l-a mai pomenit nimănui.

Dar, atunci când uşa cu apărătoare de ţânţari s-a trântit în urma lui, a simţit un gol în viaţa ei, la fel de bont şi de înfricoşător ca buturuga unui copac proaspăt tăiat. Şi în acest punct s-a născut entuziasmul ei pentru intrarea lui Susan în lumea concursurilor de frumuseţe.

Principalul mesaj în materie de cosmetologie al lui Miss Eva Lorraine era că trăsăturile pe care oamenii le percep a fi frumoase sunt acelea care depun mărturie despre fertilitate:

— Ţâţele mari înseamnă *lapte*> fetelor, nu-i niciun secret în asta! Părul lucios înseamnă foliculi sănătoşi, iar ovulele noastre, fetelor, vin din foliculi, la fel de sigur ca şi părul, şi unghiile. Şi de-asta o ţinem noi într-o continuă lustruială şi împopoţonare!

Marilyn găsise că mesajul era remarcabil de ştiinţific şi, de-atunci încolo, ca regulă, ea lăsase ca goana după bebeluşi să-i guverneze toate artificiile de înfrumuseţare – sutiene cu suport, ruj în decolteu, vopsirea părului în celofan şi, pe măsură ce timpul trecea, injecţii cu silicon pentru a umfla niscai trăsături faciale lăsate. Dar injecţiile n-au venit decât la multă vreme după ce Don Colgate

intrase în viaţa ei, un cherestegiu vânjos din Hood River. El a fost dat pe spate de frumuseţea care lucra într-un birou de avocatură adevărat, cu o fiică asemenea unui bibelou de porţelan de pe poliţa de deasupra căminului bunicii lui.

După ce s-au căsătorit, el a insistat ca ea să nu mai muncească, şi femeia aşa a şi făcut. Marilyn considera asta ca fiind, în mod categoric, un mod de gândire învechit, dar care prezenta garanţia că Don n-o să plece ca Durran.

Prin cucerirea lui Don Colgate a obţinut ea dovada finală de care avea nevoie, în sprijinul ideii că fertilitatea şi capacitatea dovedită de a aduce pe lume bebeluşi frumoşi erau esenţiale pentru nurii şi imaginea ei de sine. Dar mai era şi problema cu Don şi fertilitatea lui. Sperma lui era moartă sau leneşă, sau subţire, sau supra-încălzită, iar el şi Marilyn nu au procreat. Pe măsură ce infertilitatea lui devenea mai evidentă, la fel se întâmpla şi cu darul beţiei, iar numărul de concursuri de frumuseţe la care era înscrisă tânăra Susan a crescut. Numărul cuştilor cu iepuraşi din spatele rulotei a crescut şi el, şi da, era o rulotă, *niciodată* o casă, pentru că Don pur şi simplu nu părea să obţină nicio promovare.

Marilyn a descoperit că-şi poate canaliza inteligenţa nativă spre lumea concursurilor de frumuseţe, o inteligenţă pe care era convinsă că i-o transmisese şi lui Susan. Alte fetiţe din concursuri se smiorcăiau şi cârâiau şi se purtau de parc-ar fi fost nişte prinţese, dar Susan stătea ca un şoim pe un felinar de pe autostrada interstatală, pândind animalele ucise de maşini, urmărind şi învăţând de la cei din jur. Începuse să *câştige* şi, de la un anumit moment încolo, a eliberat-o pe Marilyn de sarcina de a mai jupui iepuraşi.

Don spunea că o parte din machiajul şi costumele pe care Marilyn o obliga pe Susan să le poarte erau de proastă calitate şi triviale. Ea i-a răspuns că, pur şi simplu,

citise undeva că fetele din China au copii de la vârsta de nouă ani, aşa că, „dacă fetiţele pot avea bebeluşi atât de devreme, nu-i nimic rău în a le scoate în evidenţă darurile naturalei

— Rele moravuri, asta sunt, Marilyn!

— Don, nu te pierde cu firea! Coboară de la amvon!

— Fetiţele de nouă ani nu poartă pantofi cu toc cui metalic, ca-n barurile cu ţâţe goale!

— Nu fi atât de grosolan! Sunt pantofi de *seară*.

— Şi eu care credeam că oamenii de la munte sunt la fel de înţelepţi ca alde Walton[47]!

Problema moravurilor o reducea, de obicei, la tăcere pe Marilyn, fie şi doar pentru scurt timp. Să ştii ce sunt moravurile nu era nici pe departe acelaşi lucru cu *a avea* moravuri bune. Ea fusese crescută într-o cocină şi avea mari lipsuri la capitolul etică. În unele nopţi, chiar îşi făcea sincer griji în legătură cu păcatele părinţilor, care sunt transmise copiilor – că propria ei comportare sălbatică avea să calce în picioare felul de a fi angelic al lui Susan. Dar n-ar fi rostit niciodată gândurile astea. În loc de asta, spre exemplu, îi spunea lui Don că moravurile însemnau orice te ajuta să-ţi faci treaba într-un anumit moment.

— Ca polinezienii ăia care mănâncă Spam.

— ăia care mănâncă *ce*?

— Spam, conserve din carne de porc. Aşa-mi spunea domnul Jordan, fostul meu şef. Citise el că în supermarketurile din Pacificul de Sud au *culoare* întregi care sunt dedicate acestor conserve Spam. Americanii au încercat să-şi dea seama de ce insularilor ălora le plăceau conservele de porc aşa de tare, şi s-a vădit că nimic nu se apropie atât de mult de gustul cărnii de om gătite ca

47 The Waltons, serial american care a rulat pe postul CBS între 1972 şi 1981, creat de Earl Hamner Jr, pe baza cărţii sale Spencers Mountain.

gustul sărat al acestor conserve.

Don a căscat gura.

— Noi ne gândim la omuleţii ăia voioşi din Insule, în fustiţele lor *hula* şi atâât de morali! Dar, pentru ei, canibalismul e perfect moral, aşa că *mie*, uneia, mi se pare, Don Colgate, că moravurile sunt un lucruşor destul de flexibil, aşa că nu mai face pe predicatorul cu mine.

Numai că gura lui Marilyn era cea larg căscată, în timp ce mergea printre resturile de carne de om gătită în Seneca. A fost întrebată care-i este numele de o persoană îmbrăcată într-unul dintre multele costume de protecţie împotriva pericolelor biologice care mişunau la locul accidentului. Ea a replicat: „Susan Colgate e fiica mea. Sunt mama ei. Aţi văzut-o?” Tocurile pantofilor i se rupseseră. Acum purta o pereche de pantofi sport roz, pe care-i găsise legaţi de o pereche de căşti stereo, cu câteva minute în urmă, când se zgâriase.

La apus, o reporteră de la Gannett pe nume Sheila o condusese pe Marilyn cu maşina la Holliday Inn-ul local şi-i dăduse propriul ei pat. Sheila îşi arhivase poveştile şi ţopăia între laptop, telefonul mobil şi televizor. Marilyn l-a sunat pe Don. Acesta a sosit a doua zi dimineaţa. Amândoi şi-au petrecut ziua la patinoarul local, convertit temporar în morgă. Muzica de patinaj făcea serenade familiilor victimelor, în timp ce ele evaluau acele rămăşiţe care mai erau „lizibilei Erau şiruri după şiruri de membre şi torsuri, şi hârburi, toate acoperite cu prelate de vinilin, aranjate ca nişte proiecte ale organizaţiei de tineret 4-H[48], deasupra unor foi de placaj care de obicei stăteau călare pe caprele de tăiat lemne. Cinci zile au trecut şi ei tot nu dăduseră de

48 Organizaţie de tineret din Statele Unite, administrată de Departamentul Agriculturii, care are misiunea de a-i ajuta pe tineri să-şi dezvolte potenţialul.

nicio urmă din Susan. Marilyn a donat sânge pentru testele ADN, pentru a ajuta la analizarea acelor trupuri mult prea distruse pentru a mai putea fi identificate vizual sau pe baza fişelor dentare. S-au reîntors în Cheyenne, cu sufletele la fel de înceţoşate ca nişte parbrize ude şi emoţiile puse la păstrare. Sheila suna în fiecare zi, ca să vadă dacă fusese făcută identificarea, dar răspunsul era nu. Aceasta a devenit o poveste în sine, iar medicul legist din zonă, ca şi compania aeriană şi autorităţile aviaţiei civile, erau într-o încurcătură totală referitor la locul unde-ar fi putut să se afle rămăşiţele lui Susan. Nu fusese suficientă căldură ca s-apară vaporizarea, şi toate genele şi resturile de unghii, pe o distanţă de opt sute de metri de jur-împrejurul scenei accidentului, fuseseră catalogate pe bază de ADN. În acest moment, Sheila îi făcuse lui Marilyn legătura cu o faimoasă avocată specializată în litigiile cu revendicări, Julie Poyntz, care-şi petrecuse tot anul următor în instanţă, subliniind extraordinarul stres la care fuseseră supuşi membrii familiei, stres care izvora din faptul că linia aeriană pierduse *trupul* unei pasagere, trup care putea foarte bine să fi ajuns în congelatorul vreunui fan psihopat.

— Pur şi simplu, nu se face *sâpierzi* un trup, doamnă Colgate… Marilyn. Era la începutul relaţiei lor avocat-client: Şi nu vreau să insist asupra posibilităţilor referitoare la ce s-ar fi putut alege de rămăşiţele ei, dar…

— Dar dacă e în viaţă? a întrebat Marilyn.

Julie ţâţâise:

— Ai fost *acolo*. Toţi cei din avionul acela erau morţi şi/sau grav mutilaţi.

Marilyn a scheunat.

— Îmi pare rău, Marilyn, dar nu poţi să cedezi. Nu acum. O să câştigăm chestia asta. Ei o ştiu. Noi o ştim. E doar o problemă în ce termeni sau cât de curând. Nu

există nicio despăgubire pentru pierderea lui Susan – care, as putea adăuga, a fost un idol pentru mine în *Meet the Blooms* –, dar, cel puţin, banii înseamnă *ceva*.

Banii au curs apoi în viaţa lui Marilyn din mai multe direcţii, şi fiecare eveniment sau fiecare poză cu bebeluşul Susan, scoasă de la naftalină, era mulsă cu mare grijă de toate mijloacele de comunicare în masă, fie ele tipărite sau electronice. Şi-a cumpărat două maşini noi, un sedan Mercedes pentru Don şi un BMW de culoarea vişinatei pentru ea. De asemenea, a pus gheara pe o casă în stil spaniol şi s-a răsfăţat cu haine şi bijuterii, premiul ei fiind o pereche de ochelari Fendi originali, cu marginile rotunjite, pe care, la nici cinci minute după ce-i cumpărase, i-a purtat în timp ce rupea braţele perechii contrafăcute pe care-o cumpărase cu ani în urmă, într-un talcioc din Laramie. A cheltuit ca un beţivan într-un magazin de cadouri dintr-un cazinou. Nu exista niciun plan anume, dincolo de cheful ei de cumpărături – pur şi simplu, era electrizată ori de câte ori o bucată dintr-o pradă care cândva aparţinuse altcuiva îi aparţinea brusc *ei*.

Şi, cu toate astea, Don şi Marilyn nu vorbeau prea mult despre Susan, în special pentru că, deja cu mult timp înainte de prăbuşirea avionului, demult, în anii nouăzeci, după ce-i fusese anulat serialul, ea îi eliminase din viaţa ei cu caracter atât de definitiv, încât aducea cu moartea. Marilyn chiar nu vedea niciun motiv ca Susan să fie atât de supărată în legătură cu banii aceia. Nu făcuse Marilyn, oare, jumătate din muncă?

Citiseră despre căsătoria lui Susan cu Chris în secţiunea de Arte & Lifestyle a ziarului de duminică local. Îl întâlniseră pe Chris doar o singură dată, la priveghiul de la miezul nopţii pentru Susan, pe care Marilyn îl înscenase în scuarul oraşului Cheyenne (drepturile fotografice, în exclusivitate pentru Europa continentală, aparţineau *Paris*

Match-ul\x\, drepturile pentru Marea Britanie, revistei *Hello*/, drepturile pentru Statele Unite şi Canada, revistei *Star*, iar drepturile cinematografice şi de transmitere televizată fuseseră rezervate, de vreme ce materialul filmat pe viu urma să fie introdus într-o ediţie specială pe canalul A & E, care urma să intre în producţie anul următor). Marilyn şi Chris s-au îmbrăţişat pentru camerele de luat vederi, au aprins lumânări şi şi-au plecat pioşi capetele. Între timp, tinerii fani ai lui Chris psalmodiau din partea cealaltă a scuarului. După aceea, Chris a plecat şi n-a mai vorbit niciodată cu Marilyn. („Ghici ce, Don… Cred că Sir Frederick Star Rock e un căcănar.")

Apoi, într-o bună dimineaţă, a venit telefonul lui Julie:

— Marilyn, vino la New York. S-a terminat.

Când Marilyn a aflat suma, a urlat de bucurie, apoi şi-a cerut imediat iertare lui Julie pentru că-i uriaşe în ureche. A încercat să dea de Don şi a reuşit. Adormise în ungherul din spate al barului său preferat, unde, la nişte televizoare suspendate, se transmiteau ştirile sportive. În ziua următoare, împreună cu Julie, a coborât treptele din faţa tribunalului şi a vorbit cu presa. În după-amiaza aceea, a cheltuit 28.000 de dolari la cumpărături, pe Madison Avenue.

În ziua următoare, s-a dus acasă, în Cheyenne, iar peste două zile a primit un telefon de la o femeie care era PR-ul cu voce plină de vioiciune al companiei aeriene şi care a informat-o despre întoarcerea lui Susan printre cei vii. A pus receptorul în furcă şi s-a întins după jumătatea de căcăsloi pe care Don o lăsase lângă cartea de telefon. Susan avea să vină acasă în dimineaţa următoare.

Capitolul treizeci şi trei înapoi, la periferia oraşului Cheyenne, Marilyn stătea ascunsă în camera ei de motel, cu draperiile trase şi televizorul zbierând. Vanessa şi Ryan stăteau în picioare în spatele maşinii închiriate, păzind-o,

în timp ce Ivan şi John se îndreptau spre holul de la recepţie.

Ivan sunase la aeroportul din Cheyenne în legătură cu adăpostirea peste noapte a avionului cu reacţie şi apoi luase camere pentru tot grupul, în caz că va fi nevoie s-o supravegheze pe Marilyn târziu în noapte. John cerceta cu atenţie fereastra acoperită de praf şi de abţibilduri cu carduri de credit, ţinând totodată în vizor uşa camerei lui Marilyn. Grupul s-a întrunit din nou la maşină, unde Ryan a spus:

— Mor de foame! N-am mâncat de prânz.

— Nici eu, a zis Ivan. O să dau o fugă după nişte burgeri. E un fast-food A & W cam la vreo cinci sute de metri înapoi pe şosea.

— Da, însă nu poţi să iei maşina, a intervenit John.

— Ce? s-a mirat Vanessa. De parcă Marilyn o s-o şteargă chiar *acunfl*. Tuturor ne-a scăzut glicemia. E un risc pe care merită să ni-l asumăm, pentru a ne hrănutri cum se cuvine. Mie să-mi aduci o porţie mare de cartofi prăjiţi – să te asiguri că sunt prăjiţi în ulei vegetal, nu în untură – şi un *ice tea*.

John era prea flămând ca să se mai împotrivească şi i-a dat lui Ivan comanda sa, iar în timp ce acesta din urmă demara în maşina închiriată, Vanessa s-a îndreptat spre uşa cu numărul 14 şi a bătut tare în ea. Chiar şi de la distanţă, zgomotele desenelor animate şi ale reclamelor se rostogoleau asurzitor din cameră, în timp ce ferestrele zăngăneau, de parc-ar fi avut boxe stereo încorporate.

Şarja neaşteptată a Vanessei a făcut praf şi pulbere liniştea lui John şi a lui Ryan, şi cei doi s-au trântit, ca nişte bombe în picaj, în spatele BMW-ului lui Marilyn.

— Buuunăăă… a spus Vanessa şi a ciocănit din nou la uşă, mai tare, de data asta. Bunăăă… Doamnă Heatherington? Fawn Heatherington?

Tânăra a bătut în geam şi apoi, cu un fâlfâit, s-a deschis o fantă în perdelele galbene, îmbâcsite de nicotină şi zdrenţăroase. Uşa camerei s-a deschis cu un scârţâit.

— Da, vă rog?

Bugs Bunny urla dinăuntru.

— Eu sunt Mona. Unchiul meu e patron aici. Aţi lăsat cumva din greşeală o bancnotă de douăzeci de dolari pe tejgheaua de la recepţie? Şi tânăra a ridicat bancnota în aer.

Uşa s-a deschis o idee mai mult:

— Păi, da, aşa e... Ce amabil din partea dumneavoastră!

— Niciun deranj, doamnă Heatherington. Ospitalitate de Wyoming.

Marilyn a smuls cu un fojgăit bancnota din mâna Vanessei, care-o ţinea în vârful degetelor, şi i-a mormăit un „Eibinevămulţumesefoartemultlarevedere”, dar fata a şi pus piciorul în prag, astfel încât uşa să nu mai poată fi închisă.

— Pardon? a spus Marilyn, cu ţâfnă exagerată.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă Heatherington, dar...

— Fawn. Spune-mi Fawn.

— Îmi cer scuze că te deranjez, atunci, Fawn, doar că... Ochii Vanessei au zărit perdelele puturoase: Numai că, de vreo jumătate de an încoace, tot încerc să-l conving pe unchiul meu să cumpere perdele noi. Vedeţi cât de mizerabile sunt astea?

— Ei bine, cred că da.

— Exact! Dac-aţi putea doar să pomeniţi chestia asta când plecaţi, m-ar ajuta cu siguranţă să construiesc o pledoarie mult mai bună. E destul de calic.

— Categoric! a încuviinţat Marilyn.

Uşa s-a închis şi Vanessa s-a îndreptat cu paşi mari

spre camera ei, numărul 7. A fost urmată de John şi Ryan, care s-au târât de-a buşelea din spatele BMW-ului şi apoi pe sub ferestrele lui Marilyn. Cei doi au intrat în cameră şi Vanessa a zis:

— Nu e singură.

— Cum ai putut să-ţi dai seama? a întrebat-o John.

— Am auzit ceva zarvă din baie. Chiar şi cu zgomotul desenelor animate.

— Ai mai văzut şi altceva? Haine? Cărţi? Reviste?

— Nu. Arăta ca o cameră neocupată.

Ryan a întrebat dacă încăperea avea aceeaşi configuraţie ca şi cea în care se aflau ei, iar fata a presupus că da.

— Atunci vino cu mine, a spus tânărul, să vedem dacă nu există vreo rută pe care să poată evada şi pe care-ar trebui s-o ţinem sub observaţie.

Au mers cu toţii în baie şi au cercetat fereastra din spatele chiuvetei.

— Nu ştiu dacă pe ferestruica asta poţi să te târăşti afară, a spus John.

— Eu cred că poţi, a sărit Ryan. Ia uită-te la mine! Şi s-a săltat, sprijinindu-şi stomacul de canatul din aluminiu, înnegrit şi prăfuit.

— Ryan, a spus Vanessa. Dă-te jos de-acolo!

— Nu. Vreau doar să văd dacă…

Vorba i-a fost tăiată de zgomotul iacut de BMW-ul lui Marilyn, care şarja afară din parcare şi zbura spre vest, pe autostradă.

— *Rahat*! a izbucnit John şi a dat atât de tare cu piciorul în uşa de la numărul 7, încât a făcut o gaură în placaj.

— Nu mai fi atât de melodramatic, a spus Vanessa.

Ivan o să vină în curând. Să stăm cumintei aici.

— Pun pariu că ne-a văzut în spatele maşinii, şi-a dat cu părerea Ryan.

L-au aşteptat în faţa motelului pe Ivan, însă John, se vedea cu ochiul liber, se pierduse cu firea. Vanessa l-a întrebat dacă se simţea bine, dar el nu era sigur. Soarele a stat nemişcat deasupra dealurilor din depărtare, spre vest, dar numai câteva clipe. Vântul şuiera pe lângă ei şi John şi-a amintit de vântul de demult, de pe vremea când era hoinar. Şi-a amintit cum pe atunci nu înceta să bată.

Ryan a încercat să se căiască, pentru că el distrăsese atenţia trioului de la evadarea lui Marilyn. S-a dus până la uşa cu numărul 14 şi a încercat să răsucească mânerul. Acesta a cedat şi uşa s-a deschis. El a cercetat în amănunt camera, dar nu a găsit niciun indiciu.

— Doamne, Dumnezeule! Domnule şerif Perkins[49], a spus Vanessa, pungaşii ăia împieliţaţi au lăsat în urmă o cutie de chibrituri de la Clubul Barza. Priviţi – e până şi-un număr de telefon scris în interior: Klondike 5 bla-bla-bla-bla.

— Ceva mai mult ajutor şi mai puţin sarcasm, Vanny.

Ivan a tras în dreptul lor şi cei trei s-au repezit să se urce în maşină, ca nişte căţelandri.

— Pe-acolo, a spus John. Are un avans de două minute.

Maşina a demarat cu scrâşnet de cauciucuri, aruncând un jet leneş de pietriş. Au zburat spre vest, pe autostrada interstatală, înapoi spre Utah şi California, în mijlocul camioanelor pline de lăptuci, baloturi de fân şi

49 Ajutorul de şerif Perkins este unul dintre personajele sitcomului american The Misadventures of Sheriff Lob o, care a rulat între 1979 şi 1981 pe postul NBC. Bufoneriile lui mai mult îl încurcă decât îl ajută pe şeful său în rezolvarea cazurilor.

cherestea, care, îşi spunea John, păreau să nu dispară niciodată cu desăvârşire, de parc-ar fi existat într-o formă oarecare de buclă temporară veşnic cafeinizată.

O benzinărie Exxon strălucea în faţa lor ca un far. Ryan o cercetă îndeaproape prin binoclu.

— E acolo, spuse tânărul. Parcată lângă pompa pentru cauciucuri.

— Slavă Domnului! făcu John. Ivan, bag-o înăuntru, dar nu prea în faţă, pentru că s-ar putea să ne zărească şi să fugă mâncând pământul.

Ivan viră spre benzinăria goală.

— E în magazin, cumpără gumă de mestecat sau chestii de-astea? întrebă John.

— Dacă eşti ca mine, interveni Ryan, ori de câte ori eşti urmărit, primul impuls e să te opreşti şi să-ţi faci provizii de gumă.

— Probabil că e la baie, spuse Vanessa. Mă duc s-arunc o privire, şi ieşi din maşină, îndreptându-se spre toaleta femeilor, care era pe o latură a benzinăriei.

Bătu la uşă şi vocea lui Marilyn strigă dinăuntru: „Mda?” Vanessa mimă un accent sudist şi spuse:

— Nu-i grabă, coniţă, apoi le făcu semn celor din maşină că e OK, şi se dădu mai în spate.

John coborî şi rămase în picioare în spatele maşinii, mâncând un cheeseburger, cufundat în gânduri:

— Dacă vom continua s-o urmărim, s-ar putea să stăm pe drumuri ore bune, spuse el. Cine ştie încotro se-ndreaptă?

O dubită neagră trecu pe lângă ei. Susan era la volan. Ea îl zări pe John şi opri brusc furgoneta, trăgând puternic de volan. Camper şi Willy se rostogoliră ca o avalanşă spre bord. Ea şi John îşi încrucişară privirile, zâmbind. Tânăra îşi recăpătă cumpătul.

— Rahat, Susan! urlă Ryan, cu o băutură vărsată în

poală. Ce mama dracu'…?

Susan băgă dubita în marşarier şi făcu o răsucire completă, nebunească, de 360 de grade, apoi o buclă şi parcă lângă maşina lui John.

— Mama ta e acolo, înăuntru, spuse John, arătând cu degetul spre toaletă. Abia am găsit-o. O căutai, nu-i aşa?

Susan coborî cu greu din dubiţă, îşi duse mâinile la gură şi începu să se legene uşurel înainte şi-napoi, ca un băţ în bătaia vântului. „Oh, Johna, spuse ea, dar vocea îi pieri şi, instinctiv, Randy şi Dreama, care coborâseră şi ei din maşină, făcură un pas înapoi, surprinşi, de parcă Susan ar fi fost un accident rutier de pe autostrada interstatală, la o oră de vârf. Ea s-a îndreptat cu paşi micuţi, de gheişă, spre uşa toaletei.

Vanessa s-a tras repede de lângă uşă, lăsând-o pe Susan să se apropie singură. Ceilalţi din grup făcură un semicerc în jurul ei. Un camion trecu pe autostradă, huruind. Soarele era pe jumătate în spatele unui vârf de munte, iar umbrele lor erau panglici negre. Câinii se zbenguiau şi pufneau în iarba pitică din spatele benzinăriei. Susan a ciocănit la uşă. Marilyn a strigat dinăuntru:

— Iisuse, mă grăbesc, mă grăbesc! Schimb nişte scutece aici, ai înţeles?

— Mami?

Toată lumea a simţit tăcerea din interiorul toaletei ferecate. Ultima licărire a soarelui în spatele unui deal şi umbrele lor s-au topit, iar aerul s-a făcut mult mai rece.

Angajatul staţiei de benzină a venit să vadă ce se-ntâmplase. Randy l-a întrebat:

— Mai aveţi cumva o cheie de rezervă de la toaletă doamnelor?

— Nu, domnule, am numai una.

Din interior s-a auzit plânsetul unui copil.

Neîntârziat, Susan s-a repezit ca o săgeată spre uşă şi a încercat s-o doboare cu umărul, fără niciun succes. S-a izbit de ea iar şi iar, apoi Marilyn a deschis şi Eugene Junior a zbughit-o afară. „Totul e-n regulă”, a spus Marilyn, apoi Susan l-a înşfăcat şi l-a dus spre un zid mititel, de lângă tancurile cu propan, unde l-a strâns la piept. Marilyn s-a aşezat pe capacul WC-ului, înfrântă amar.

— Mami, a spus Susan, e-n regulă.

Dar femeia nu a ieşit din toaletă. Trupul i s-a dezumflat, iar ea a tras în piept o gură de aer. Ochii celorlalţi cercetau cu atenţie cămăruţa brusc luminată.

Capitolul treizeci şi patru

Susan tocmai trântise uşa casei din Cheyenne în urma ei şi, aproape imediat, Marilyn a luat foc. Numai că focul nu s-a stins. Ardea înăuntrul ei, îngropat, izbucnind cu furie în lunile care-au urmat, iar când ea era în flăcări, îşi pierdea capul şi spunea lucruri pline de ură, de duşmănie, care, în cele din urmă, l-au făcut pe Don s-o părăsească. Femeia se lovea ca un cărăbuş de pereţii casei ei curate, albe, împietrite, neavând pe nimeni cu care să vorbească, pe nimeni căruia să-i dea un telefon. Se simţea de parcă tot capul i-ar fi fost plin de larve. Doctorul ei i-a spus că de vină era „schimbarea44, iar Marilyn i-a trântit-o: „Fir-ar al dracului să fie, de ce nu-i putem spune pur şi simplu *menopauza*?” Doctorul răspunsese: „Privim altfel lucrurile acum. Acesta nu este un sfârşit. Este un în ce…44 La care ea sărise: „De ce nu taci tu din gură, fute-m-aş şi nu-mi prescrii o valiză de medicamente? Şi poate ea va stinge nenorocitul ăsta de ince*ndii*

Numai că incendiul nu s-a stins, iar pastilele nu-i erau de niciun folos în încercarea de a-l stinge cu mucarniţa. Ea plângea, pentru ca apoi să se înveselească, dar de cele mai multe ori era doar zăpăcită şi incandescentă. Iar apoi facturile au ajuns la scadenţă şi

toţi banii au secat. Fusese mândră şi nu voise să-i ofere lui Susan satisfacţia de a-şi vedea mama profitând de pe urma interviurilor plătite, aşa că n-a făcut nicio campanie de presă, după ce tânăra a plecat spre California. Şi, cu toate astea, în acelaşi timp, spera că fata va nota refuzul ei de a băga în buzunar nişte bani şi apoi, poate, poate că Susan o va ierta. Iar dac-o va ierta, apoi poate că, într-o bună zi, îi va permite să aibă acces la puietul pe care păruse, în mod suspect, atât de dornică să-l menţioneze.

La sfârşit, mândria şi speranţa au lăsat-o pe Marilyn vulnerabilă şi falită. A telefonat televiziunilor, dar era prea târziu, povestea lui Susan Colgate se fumase. Marilyn nu oferea nicio perspectivă nouă.

Aşa c-a pus laba pe ce-a mai putut, a vândut şi mai multe lucruri în curtea din faţa casei, iar apoi a închiriat un apartament ieftin. A dezvoltat o fobie faţă de atingerea părţii de jos a stomacului. Îi era groază de trompele ei uterine şi de uterul ei, care cu siguranţă se stafidiseră ca nişte caise sau ca nişte ciuperci comestibile, şi nu credea că putea suporta să le simtă uscăciunea înăuntrul ei.

Fertilitate. Bebeluşi. Dorinţă. Dragoste. Toate aceste cuvinte erau atât de pe deplin îngemănate în capul ei, precum ţevile şi cablurile, şi stâlpii de rezistenţă dintr-o clădire. Iar acum, dintr-odată, era stearpă. O plantă de apartament.

Ca la un semn, bucăţi din faţa ei au început să migreze şi să se pleoştească. Injecţiile cu silicon din urmă cu un deceniu deveniseră asemenea unor continente în derivă, iar Marilyn a intrat în pană de băcănii şi de supermarketuri unde să-şi poată face cumpărăturile în toată zona Cheyenne, din cauză că uriaşe la vânzători, fiindcă aceştia îşi concentraseră privirile fie şi numai o clipă pe umflăturile inerte şi nesimţitoare de sub ochiul ei stâng, de pe obrazul ei drept sau de pe şaua nasului.

Şi-a pierdut energia. A devenit incapabilă să se scoale dimineaţa din pat. Iar apoi, gorila proprietarului i-a dat răgaz o lună ca să părăsească apartamentul. Aşa c-a aruncat ce-a putut în BMW (căci refuzase să-l predea) şi a vândut ce mai rămăsese unui tip de la o casă de licitaţii din zonă. A pornit la drum, aşa cum făcuseră atât de mulţi oameni înaintea ei, ejectată dintr-o lume care nu mai dădea nicio ceapă degerată dacă ea ardea sau se mumifica, sau dispărea, sau era aspirată în cer de o navă spaţială.

Şi apoi, într-o bună zi, pe undeva, prin Colorado, totul s-a terminat. Capul i s-a limpezit şi s-a simţit brusc de parcă lunile de iad fuseseră doar o scurtă perioadă de febră. Deşi îşi pierduse soţul, casă, aproape toate bunurile, se simţea… libe*ră.*

Şi-a luat o cameră, dintre cele care se închiriază cu săptămâna, pe lângă baza militară din Cheyenne, unde lucrul ăsta era ceva obişnuit. Şi-a schimbat numele în Fawn, „pui de căprioară”, pentru că, într-adevăr, văzuse unul în spatele locuinţei sale închiriate într-o dimineaţă, şi Heatherington, pentru că acesta fusese numele fals de buletin pe care i-l dăduseră în camera din spate a speluncii

Dons, o fundătură unde se-adunau bărbaţii la meciuri, atunci când îi schimbaseră ceasul de mână Piaget pe o nouă identitate.

Bunul, bătrânul Duran avusese perfectă dreptate în legătură cu faptul că Marilyn avea nevoie de alte calificări care s-o ajute să treacă prin viaţă. A reînceput să-l pomenească în rugăciunile ei, atunci când se ruga, ceea ce nu se întâmpla prea des. Era mort, probabil, de vreo cincisprezece ani. În 1983, citise că-şi buşise maşina de furgoneta unei lăptării. „Ei bine, Durrie, măcar acum vorbesc ca o doamnă de la televizor care anunţă ştirile. Somn uşor, iubitule”, şi-a spus.

Măiestria organizatorică şi funcţionărească a lui Marilyn, dobândită cu atât de mulţi ani în urmă, a făcut-o să aterizeze într-o slujbă la o companie numită Calumet Sistems, care, din câte putea ea să-şi dea seama, construia OZN-uri pentru guvern. Nimeni de-acolo nu o recunoscuse pe „Fawn” ca fiind Marilyn, în ciuda recent televizatei sale reuniuni. Se metamorfozase în cineva cu totul nou. Era acum o brunetă cu părul tuns scurt şi tenul ciupit de vărsat, care-şi cumpăra haine de lucru *prêt-à-porter* din polietilenă, pe care într-o viaţă anterioară n-ar fi catadicsit să le folosească nici ca să şteargă zloata de pe cauciucurile de iarnă în garaj. Era calmă şi serenă, şi mândră că ajuta guvernul să manufactureze OZN-uri la Calumet.

Chestia asta a mers aşa vreme de un an. Aduna mărunţişurile şi flecuşteţele necesare vieţii de zi cu zi din magazine *second-hand* şi se ducea o dată pe lună să vadă un film, împreună cu două dintre fetele de la Calumet, care-o luau peste picior în legătură cu BMW-ul pe care ea spunea că i-l dăduse fratele său. Se uita la televizor. Era fericită, pentru că-şi dăduse seama că poate trăi această viaţă lipsită de îngâmfare până când va muri şi nu va mai trebui niciodată să cheltuiască atâta energie pentru a fi o persoană complicată, cu relaţii încâlcite, care păreau doar s-o extenueze în final.

Bătea la maşină ca o ciocănitoare, chiar şi cu unghiile foarte lungi. Era aşa de bună la chestia asta, încât un bărbat de la o companie care nu aparţinea de Calumet a fost adus să vadă cu ochii lui cât era de pricepută şi să-i identifice „cadenţa”. El i-a ridicat osanale lui Marilyn pentru rata scăzută de greşeli şi a remarcat cea mai mare problemă a ei, şi anume frecventa incapacitate de a scrie cu majusculă propoziţiile care începeau cu litera T. Chiar înainte de a pleca, omul îi zâmbise uşor batjocoritor, şi acela a fost momentul în care Marilyn a intuit că el ştia că

ea s-ar putea să nu fie Fawn Heatherington. O întrebase dacă mai lucrase vreodată undeva şi ea îi spusese că nu. Slujba ei la domnul Jordan, tipul cu conservele de porc Spam, fusese într-o cu totul şi cu totul altă epocă, iar singura ei slujbă în care trebuise să bată la maşină fusese în perioada pe care-o petrecuse la biroul fabricii nucleare Trojan, când strângea bani pentru rochiile de seară ale lui Susan.

În acea noapte s-a reîntors focul din corpul ei şi, de data asta, era mai rău decât oricând, probabil pentru că revenirea părea o glumă macabră, iar ea muncise din răsputeri ca s-o şteargă de pe faţa pământului pe Marilyn Colgate, Femeia Incandescentă. Singurătatea, pe care credea c-o preîntâmpinase cu atâta eficienţă, a început s-o sfâşie. A sunat la Calumet şi a spus că e bolnavă. A urlat şi a plâns în maşină şi a condus spre California cu planul de a se milogi de Susan, deşi ştia că astea nu erau decât vise.

A trecut pe lângă casa stil Cape Cod de pe Prestwick şi a parcat în faţa uneia aflate mai în josul drumului. Era noaptea în care se lua gunoiul. Nimeni nu a văzut-o. A ridicat tomberonul mititel de zinc al lui Susan şi i-a aruncat conţinutul pe scaunul din spate al maşinii. A condus până în parcarea unui supermarket Pay-Less, de dincolo de mallul Beverly Center, şi a disecat conţinutul coşului de gunoi: două păhărele de iaurt degresat, un ziar necitit, trei bastonaşe pentru urechi şi o factură telefonică pe care apăreau treizeci şi opt de apeluri interurbane, către acelaşi număr din San Francisco Valley, plus o chitanţă de primire pentru un echipament de căţărare pentru copii, care fusese livrat la aceeaşi adresă din Valley. Bingo!

A mers până la un telefon public şi a format numărul din Valley.

— *Alo*? i-a răspuns o voce bărbătească.

Marilyn a spus că era de la compania care livrase echipamentul de căţărare şi voia să vadă dacă erau mulţumiţi de produs.

— Eugene îl *adora* – *trăieşte* în el, practic. Şi chiar ajută la amenajarea grădinii din spate.

— Asta-i bine, atunci, a spus Marilyn. Ar mai avea Eugene nevoie şi de altceva, pentru grădina din spate?

— Oh, voi, necruţătorii oameni de vânzări! Nu acum, dar el chiar începe să fie interesat de avioane, aşa că să nu vă miraţi dacă vom comanda şi un avion de vânătoare Junior Sopwith Camei, în vreo jumătate de an de-acum încolo.

— Abia aşteptăm!

Convorbirea s-a încheiat. Marilyn a intrat în supermarketul Pay-Less şi a cumpărat un Boeing 747, făcut din cauciuc spongios în Taiwan. A condus până în faţa casei lui Randy, a parcat în josul străzii şi a dormit acolo peste noapte. De dimineaţă, a cărat avionul după colţul casei şi a văzut acolo cel mai frumos copil pe care-i căzuseră ochii vreodată – un copil de-o frumuseţe aproape celestă. Semăna atât de bine cu Susan când era mică şi cu încă o *persoană-o* faţă pe care nu prea putea s-o identifice. Brusc, ştia unde-şi petrecuse Susan anul ei de amnezie.

Marilyn voia cu disperare să îmbrăţişeze copilul. A ridicat Boeingul 747 deasupra capului şi l-a pus să facă loopinguri în sus şi-n jos, până când Eugene Junior a observat-o şi a ţopăit plin de încântare spre ea. Două minute mai târziu, cu o Marilyn cu ochii plini de lacrimi la volan, s-au îndepărtat cu BMW-ul de echipamentul din grădină.

Randy împăturea rufele proaspăt spălate în sufragerie şi, cu toate că trecuseră mai puţin de cinci minute de când verificase ultima oară ce face copilul, radarul lui a bipăit. Ceva nu era în regulă. S-a uitat în

curtea din spate şi i-a îngheţat şira spinării. Apoi a văzut cum maşina iese pe aleea din faţa casei. A sunat-o pe Susan, care abia se întorsese de la plimbarea ei cu John Johnson. Înainte ca el să poată vorbi, ea a izbucnit:

— Randy! Tocmai am fost adusă de o maşină de poliţie… şi l-am întâlnit pe tipul ăsta…

Randy a întrerupt-o şi i-a spus ce se întâmplase.

Capitolul treizeci şi cinci

Poliţia a lăsat-o pe Susan acasă. Ea a făcut o cană de cafea şi a sunat o veche cunoştinţă din televiziune, pe Ruiz, care lucra acum la Asociaţia Regizorilor. Îi ceruse numărul de telefon al lui John Johnson, dar Ruiz era şovăielnic. Susan i-a reamintit că ea aranjase operaţia la nas a surorii lui, în 1992, aşa că el i-a dat numărul. Mina pixului pe care-l folosea Susan se uscase. Ea repeta iar şi iar numărul lui John, căutând ceva cu care să-l noteze, când a sunat telefonul. Era Randy, cu vestea răpirii.

După ce-a pus receptorul în furcă, a rămas în picioare, în mijlocul bucătăriei sale anonime şi vesele, iar pielea ei nu mai simţea răcoarea aparatului de aer condiţionat. Urechile îi vuiau de-atâta sânge, încât surzise. Chiuveta şi feriga din ghiveci aflate în faţa ei păreau fără nicio legătură, ca o imagine preluată de camera care supraveghea o băcănie. Doar simţul gustului părea să-i fi rămas intact, în chip ciudat, în timp ce pe nări îi ţâşneau săgeţi usturătoare. Aşteptase un asemenea moment încă de când tăiase orice legătură cu mama ei, în biroul avocăţesc din Culver City, în mijlocul cioburilor scrumierei lui Gregory Peck. Întotdeauna simţise că nimeni nu scapă dintr-un cârlig emoţional aşa de uşor cum o făcuse ea.

Supa chimică agitată din sângele ei s-a subţiat un pic. Îşi revenea în simţiri, aşa c-a dat fuga pe hol, şi-a înşfăcat geanta şi a pescuit repede din ea cheile, portofelul, buletinul, telefonul mobil, fotografiile şi

bombonelele mentolate – asta era tot ce-i trebuia. A luat-o la goană şi a urcat în maşina parcată pe aleea din faţă, lăsând casa descuiată şi filtrul de cafea încă fierbând. Soarele apusese şi ora de vârf luase sfârşit, dar Autostrada Hollywood era aglomerată, câte cinci maşini mergând în linie, cu o sută de kilometri la oră. L-a sunat pe Randy şi amândoi au urlat în receptoare, el cerând cu insistenţă să sune la poliţie, ea poruncindu-i să n-o facă. Au intrat într-o zonă fără acoperire şi legătura s-a întrerupt. Susan a sunat înapoi, dar bateria secătuită a celularului ei ieftin a început să bipăie. I-a spus lui Randy că-i va telefona din nou, imediat ce-şi va fi încărcat bateria cu bricheta electrică de la bord, chestie care-ar putea să-i ia vreo trei ore, până când va fi aproape de graniţa dintre California şi Nevada.

— Randy, nu-i vina ta. Ea ar fi intrat şi-n Fort Knox dac-ar fi vrut.

— Dar, Susan, de ce eşti tu…

Vzzzt zzzst…

— O să se-ntoarcă în Wyoming, Randy. Vrea să fie pe terenul ei. E felul în care ea…

Dzzzt… vvvd*t…*

Telefonul a murit, iar Susan era acum singură cu gândurile ei, conducând spre est, văzând doar câteva stele şi câteva luminiţe ale avioanelor cu reacţie pe cer.

Era furioasă pe mama ei, dar era, de asemenea, furioasă pe ea însăşi pentru că fusese atât de răzbunătoare şi de proastă în Cheyenne. Fusese atât de orgolioasă, răsucind cuţitul financiar în rană şi, prostia prostiilor, pomenind de nepoţi! Proastă, proastă, *proastă*. Ceva din vocea sau din ochii ei îi oferise lui Marilyn indiciul. *Firaraldracului*! A plesnit volanul cu palma şi a simţit că-i vine să vomite. A dat drumul radioului, dar îi bâzâia capul când auzea conversaţiile neruşinate şi flecăreala iară

noimă care îmbibau cerurile. L-a închis.

Se uita la indicatoarele de la marginea drumului. Se apropia de Nevada. Randy spusese că Marilyn avea un avans de o oră, iar Susan ştia că mama ei era un demon al vitezei, aşa că se afla, probabil, la o distanţă bună înaintea ei, pe autostrada interstatală.

Susan a privit înapoi, la anul care trecuse, căutând indicii care să-i arate de ce se întâmplase toată nebunia asta. Cel mai mare pont era că, după revenirea ei din Erie, nu o zărise nici măcar o dată la ştiri – nici la televizor, nici în ziare, în afară de scena îmbrăţişării de pe treptele din faţa casei, care era dată mereu în reluare. Susan ştia că embargoul media impus de mama ei era felul acesteia de a comunica prin necomunicare – de a o lăsa pe fiica ei să înţeleagă că era interesată de o provocare. Susan a încercat să-şi imagineze suma pierdută de Marilyn prin simplul fapt că păstrase tăcerea şi a cuprins-o o admiraţie pizmaşă pentru voinţa acesteia. De ce nu putea mama ei să-şi folosească puterea pentru a decupa articole din ziare şi pentru a împleti botoşei, ca mamele tuturor celorlalţi oameni?

A trecut în revistă ziua care se apropia de sfârşit. A oftat şi a încercat să-şi întindă braţul spre scaunul din spate al maşinii, ca să apuce o sticlă de suc de portocale. Maşina s-a abătut de la drum, un alt automobil a claxonat, iar Susan a tras pe dreapta şi a respirat adânc.

Îl întâlnise pe John Johnson doar în după-amiaza aceea, care părea să fi fost cu o veşnicie în urmă. Fusese prima legătură reală pe care şi-o făcuse de foarte multă vreme. John era cât de pitoresc poate fi un tip, de o cordialitate şi o prospeţime de care el nici nu părea să aibă habar. Şi-i văzuse chipul într-o viziune! Era atât de dulce! În mod normal, ar fi crezut că asta nu era decât o replică de agăţat atent fabricată, dar cu el nu era aşa. Şi Susan

fusese mişcată că putuse reprezenta o imagine a… curăţeniei *pent*ru altcineva, cineva cu care ea părea să împărtăşească o colecţie unică de experienţe. Şi, în plus, cu John avusese pornirea aceea sexy de a ataca direct subiectul conversaţiei. Şi cât de amuzant ar fi să aibă din nou >

aparatul şi crema de ras ale unui bărbat în dulăpiorul din baie!

Data viitoare când John va mai auzi ceva despre ea, va fi într-o bătaie sângeroasă cu pumnii din vreun tabloid, ţipătoare şi grotescă, în care Eugene Junior va fi folosit pe post de pion. Randy avea dreptate. S-ar fi cuvenit să scoată mai repede copilul în societate. Ce reguli guvernau chestiile astea? Dac-ar fi vorbit despre Eugene, oare ar fi fost dată în judecată ca o escroacă? Dac-ar fi făcut teste ADN, demonstrând astfel că băieţelul era în mod categoric al ei, ar fi bănuit oare oamenii că este rodul unui viol? Scenariile se ţeseau haotic în mintea ei. Ar putea fi declarată incapabilă să fie părinte? I s-ar putea lua copilul?

Randy. Telefonul se încărcase. A sunat; el era în baia casei din Valley, vomitând de frică, vinovăţie şi îngrijorare, lângă Dreama, care vorbea la telefonul mobil. Voiau să vină şi să se întâlnească amândoi cu Susan, dar aceasta a spus nu, să stea acolo, în caz că Marilyn sună la acel număr. Dreama făcea tot ce putea ca să-l calmeze pe bărbat.

Susan a şofat toată noaptea. Până la răsărit, ochii i se înroşiseră, răniţi brusc de lumina soarelui. Undeva, prin Utah, şi-a cumpărat un suc de mere şi un sandviş cu şuncă dintr-o benzinărie. A mâncat, a înţeles c-o să se prăbuşească dacă-şi va continua drumul imediat, a înghiţit un tranchilizant din geantă, înmagazinând un răstimp de somn spasmodic în parcare. Telefonul mobil a trezit-o cu un şoc. Erau Dreama şi Randy, care voiau veşti.

A luat-o din nou la goană. Harta îi indica faptul că erau 1 930 de kilometri între Los Angeles şi Cheyenne. Şi-a petrecut ore întregi împărţind 1 930 la kilometri-pe-oră. Întotdeauna părea să-i dea o întârziere de vreo cincisprezece ceasuri. Când a luat în calcul şi moţăiala, a socotit că va ajunge în Cheyenne pe la 7 dimineaţa, ora locală. În Utah i-a murit motorul. A pierdut mai bine de-o jumătate de zi. A ajuns în Cheyenne tocmai când soarele se înălţa pe cer, jerpelită şi lihnită de foame. Şi-a făcut apariţia la casa cea veche a lui Marilyn, a sunat la sonerie, gata de război, şi i-au răspuns noii locatari, un cuplu tânăr şi foarte agreabil, familia Elliot, care tocmai se pregătea să plece la serviciu.

— Mama ta s-a mutat de-aici în urmă cu un an, a spus doamna Elliot, Loreena. Încă mai avem parte de oameni care ne bat la uşă cam o dată pe săptămână, căutându-vă fie pe tine, fie pe ea. În mod sigur n-am crezut vreodată că vom vedea… că te vom vedea pe tine *aici*.

Loreena nu avea nicio intenţie să fie nerespectuoasă. Susan putea doar să-şi imagineze în ce hal arăta, sosind dis-de-dimineaţă, fără ca măcar să ştie unde locuia mama ei.

Cei doi i-au oferit lui Susan micul dejun şi ea l-a mâncat în bucătăria sinistru de asemănătoare cu cea din dimineaţa revederii. Loreena i-a propus să facă o baie, dar Susan a refuzat-o, mult prea extenuată pentru a-şi mai şampona şi clăti părul. Loreena i-a oferit şi haine curate, pe care Susan le-a acceptat. În timp ce se schimba la etaj, auzi o conversaţie înăbuşită la parter. Devenise paranoică la gândul că poliţia ar fi putut fi atrasă în toată povestea. Când s-a întors în bucătărie, a mărturisit că ea şi mama ei încetaseră să-şi vorbească, dar că acum avea nevoie să intre din nou în legătură cu ea. Soţul, Norm, a spus că situaţia îi amintea de sora şi de mama lui, iar soţia a dat

aprobator din cap.

Susan şi Loreena au pieptănat ore-n şir cărţile de telefon după toate variaţiile posibile ale prenumelui, numelui de fată, de botez şi numele animalelor de companie ale lui Marilyn, dar truda lor nu le-a adus niciun folos. Susan a bătut apoi metodic fiecare stradă a oraşului – era suficient de mic pentru asta –, căutând un BMW maroniu. După ce soarele a apus, şi-a recunoscut înfrângerea.

L-a sunat pe Randy, care făcea ture prin casa din Valley, împachetându-şi lucrurile, anticipând cererea lui Susan ca el să vină cu maşina în Wyoming, împreună cu Dreama.

Susan a mai găsit o brumă de calm şi a mulţumit familiei Elliot, apoi şi-a petrecut următoarele douăzeci şi ceva de ore în maşină, mergând prin Cheyenne. L-a sunat pe Randy pe mobil şi i-a spus c-o să plece în Laramie, spre vest, ca să se întâlnească acolo cu ei.

Când cei doi şi-au făcut apariţia, s-a prăbuşit în braţele lor, înlăcrimată. S-a descotorosit de maşina ei într-o benzinărie şi au

plecat cu toţii în furgoneta lui Randy, înapoi spre Cheyenne. Randy şi Dreama încercau să evalueze cu calm situaţia şi să se hotărască exact ce vor face mai departe.

Ce o bulversa şi mai tare pe Susan era apariţia lui John Johnson, atât la casa lui Randy, cât şi la Dreama. Chestia asta i-a blocat şirul gândurilor, de parc-ar fi fost pălmuită.

— Nu-i un ciudat, a spus Susan. El, pur şi simplu… nu e.

— N-am spus niciodată c-ar fi, a intervenit Dreama. Dar *e* un număr prim de patru cifre.

— Nu numerologie! Nu acum, Dreama! Randy era

arţăgos din cauza şofatului.

— Mă căuta pe *minei* a întrebat Susan. Nici măcar n-are habar de Eugene Junior!

Susan a întors situaţia pe toate părţile: John o căuta pe *ea*. Încă o dată, mintea i s-a lovit de un zid. Numai că, de data asta, avea ceva ce părea o baterie nouă plasată înăuntrul ei. Cineva o căuta pe *ea* – un om pe care ea însăşi îl căutase. A privit afară pe fereastră, spre prerie. Dintr-odată, nu i se mai părea chiar atât de mare şi de înfricoşătoare. Dintr-odată, nu mai părea un loc în care-ar fi putut să se piardă fără nicio speranţă.

La periferia oraşului Cheyenne, lui Susan i-a venit rândul şi a trecut la volanul dubitei.

Capitolul treizeci şi şase

Susan îl ţinea pe Eugene Junior pe bordura de ciment de lângă tancurile cu propan. Îşi simţea trupul dezosat de uşurare, iar copilul nu dădea niciun semn de nimic, în afară de plăcere.

Randy se dusese să calmeze nervii şefului de tură, îngrijorat că această bruscă năvală de oameni l-ar putea pune în vreo situaţie-limită. Telefonul mobil al lui Ivan a sunat, el a răspuns, a început să vorbească în japoneză şi s-a retras în maşina închiriată. Dreama se plimba de colo-colo pe lângă Susan, în timp ce John, Ryan şi Vanessa s-au furişat spre uşa deschisă a toaletei, holbându-se la mormanul şleampăt şi luminat nemilos care era Marilyn, cocârjată pe capacul WC-ului. Ochii îi erau larg deschişi şi înroşiţi.

— Marilyn? a spus John, în încăperea faianţată, cu ecou. Marilyn nu i-a răspuns. Ţi-e bine?

Ceafa femeii se odihnea de zid. Ea s-a întors spre John, care era la uşă.

— Pot să-ţi aduc ceva… Paracetamol? Mâncare? O

pătură?

— Nu, i-a răspuns. E-n regulă. Nu vreau nimic. Pe bune. Cu adevărat. *Nimic*. S-a uitat la John şi a observat asemănarea lui cu băieţelul lui Susan, care era, într-un fel, asemănarea cu Eugene Lindsay: Tu eşti tatăl?

— Nu, doamnă.

— E un copil frumos, a adăugat ea.

— Cu siguranţă.

— Susan era mai frumoasă, totuşi. Era. Era ca o figurină-suvenir, făcută de Franklin Mint. Oamenilor pur şi simplu *li se tăia respiraţia*. S-a uitat apoi spre Vanessa: *Tu*. Cum m-ai prins *tu* pe mine? Am ştiut c-a-nceput dansul când ai vorbit despre perdele. Nu pari genul de femeie căreia să-i pese vreun pic de perdele.

Vanessa a rămas cu gura căscată, pentru prima oară incapabilă să dea vreo replică. Marilyn i-a tăiat şirul gândurilor:

— Ei, ia mai dă-o dracului! Nu *vreau* să ştiu. Oricum, probabil că m-aş căca pe mine de frică dac-aş afla. Ştiam că mai fi trebuit să mă opresc pe la Calumet pentru cecul ăla cu prima, a zis, apoi şi-a aprins o ţigară. John se gândea că femeia arăta ca un travestit. Aşa, şi care-i faza – voi, tipilor, sunteţi gabori sau ce?

— Nu. Suntem prietenii lui Susan, a spus John.

Randy tocmai se întorsese, anunţându-i că nici poliţia, nici şerifii statali nu vor da năvală.

— S-ar cuveni să fiu în puşcărie, a spus Marilyn şi a întors capul, holbându-se la un perete fără urmă de graffiti.

— Nu vor fi niciun fel de acuzaţii, a asigurat-o John.

Traficul autostrăzii interstatale puncta cerul cu scrâşnetele lui sumbre, supuse efectului Doppler. John şi-a adus aminte de perioada din urmă cu nicio săptămână – când era un robot obsedat de program, care se uita la

ştirile de la ora şase pe CNN – şi cum Doris ţipa la el să scuipe noutăţile aflate în călătoria lui solo. Şi-a întins braţul spre Marilyn. Aceasta era batjocoritoare:

— Dă-mi un singur motiv bun pentru care-ar trebui să m-apropii de tine.

John s-a gândit o secundă şi şi-a amintit că Vanessa îi spusese despre poliandria lui Marilyn. Cum îl chema pe tipul ăla? Şi-a adus aminte şi i-a trântit-o:

— Duran Deschennes ar fi vrut ca tu să-i fii aproape lui Susan.

Marilyn a scos un degetar de aer din plămâni, iar chipul ei şi-a pierdut toată asprimea, devenind, pentru scurtă vreme, tânăr, iar John i-a putut zări frumuseţea pe care, în mod clar, o avusese cândva. Ea s-a bălăngănit spre el, de parc-ar fi mers pe un doc care se hâţâna. Au mers afară, unde ea şi John s-au aşezat lângă un transformator şi nişte tufe de pin pitic.

— Ştii, am fost şi eu falit, Marilyn, a spus el şi femeia a dat aprobator din cap. Am rămas fără slujbă, şi ea a dat din nou din cap. Dar, în general, nu aveam pe nimeni care să-mi ţină companie la cină, la şase şi jumătate în fiecare seară, a continuat el. Asta era cel mai rău lucru… Apusul… Şase şi jumătate seara, şi nimeni la cină.

Susan, Randy şi Dreama erau lângă dubită, cu răsuflarea aspră şi tremurătoare. Ivan era încă în maşină, vorbind în japoneză. Ryan şi Vanessa se întorseseră, discret, cu spatele la John şi Marilyn, dar încă mai încercau să prindă flecare cuvinţel, iar John i-a uşuit ca pe nişte copii cărora le trecuse ora de culcare:

— Ryan, vrei să-i faci rost lui Marilyn de o cană de cafea? Vanessa, ai putea să-mi aduci haina din maşină?

Şi, în timp ce ei plecau, Ryan i-a şoptit Vanessei:

— Clip de Oscar şi mai multe nu, iar fata a chicotit.

Un minut mai târziu, erau înapoi.

— Bea puţină cafea, a spus Ryan. Îţi va face bine, şi i-a înmânat lui Marilyn un pahar de hârtie plin de cafea fierbinte.

John s-a dus la Susan, care-şi ţinea copilul de glezne, cu capul în jos. A trecut o boare rece şi el şi-a încheiat jacheta.

Susan a privit în sus, a zâmbit şi a spus:

— Parc-au trecut o sută de ani de la mica noastră plimbare, aşa-i?

— O mie.

Randy şi Dreama, a cincea şi a şasea roată la căruţă, au spus repede „Salutw şi au plecat mai departe, împreună cu cei doi câini.

— Şi cum ai făcut? Cum ai găsit-o pe mama, vreau să zic? Sunt aici, în Wyoming, am luat-o razna căutând-o, de zile bune. N-am mai dormit de cum ar veni, vreo patruzeci şi opt de ore. De unde ştiai măcar că o *caut*?

y

— Nu ştiam. Eu te căutam pe tine. S-a aşezat lângă Susan: Am avut ceva noroc şi mi-am urmat o dată sau de două ori instinctul. Şi a dat o mână de ajutor şi laboratorul de criminalistică *Hawaii Five-o*[50]. A arătat spre Ryan şi Vanessa: Să nu-i calci niciodată pe bătături p-ăia doi! Sunt atât de deştepţi, că până şi rahatul lor are creier.

Susan l-a ridicat pe Eugene Junior şi l-a îmbrăţişat, în timp ce-i zâmbea lui John:

— N-ai parte de nicio clipă de plictiseală când e mami prin preajmă, asta-i sigur. Hei, ştii ce? Îţi ştiu numărul de telefon de-acasă.

— Pe bune?

---

50 Serial poliţist american care a rulat între 1968 şi 1980 pe canalul CBS, fiind cel mai longeviv serial poliţist până la apariţia lui Law & Order.

Ea i i-a spus.

— Măi să fie, păi *tu* eşti sfinxul însuşi, şi mai multe nu! John s-a întors spre copilul care se distra cu nişte pietricele în stânga lui, la oarece depărtare. Câţi ani are…?

— Eugene?

— Eugene.

— A împlinit doi ani săptămâna trecută.

— O să te duci să vorbeşti cu mama ta?

— Presupun că trebuie s-o fac. Susan l-a înşfăcat de braţ: Dacă mă vrei, atunci ar fi mai bine să fii martor la asta.

Cei doi au mers spre Marilyn, care avea expresia pierdută a unei păsări marine acoperite de petrol. Susan era pe punctul de-a vorbi, dar a greşit startul, ca atleţii care se reped înainte de fluier, şi s-a oprit. Se părea că, pentru prima oară în viaţa ei, nu avea nimic să-i spună. Marilyn a murmurat:

— Îmi pare rău pentru toate concursurile alea de frumuseţe.

Susan a scos un sunet, golindu-şi plămânii de aer şi de stres, şi a zis:

— Mami, uite ce-i! Dacă te-aud *vreodată* fie şi numai făcând o insinuare că puştiul meu are nevoie să fie tuns sau să meargă la sală, ca să-şi dezvolte nişte umeroi musculoşi, sau fie şi numai c-ar avea nevoie de un strop de Clearasil, atunci n-o să te mai invit pe la noi de Crăciun, OK?

Marilyn a oftat.

Susan şi John s-au dus la dubiţă şi s-au aşezat pe jos lângă ea, cu Eugene în poala mamei lui.

— Am făcut rost de numărul tău de la un prieten care lucrează la Asociaţia Regizorilor, a spus Susan. Eram pe punctul să te sun când a explodat tot rahatul ăsta cunoscut

sub numele de maică-mea, a încheiat ea şi a căscat cu poftă.

John a ridicat o bucată de carton şi a început să se joace cu Eugene, ascunzându-şi faţa, apoi ieşind la iveală şi făcând „Buu!”

— Joc ca o cizmă! a izbucnit Susan.

John a fornăit dispreţuitor:

— Oh, Dumnezeule mare, ce-i cu replica *asta*?

Ea a zâmbit:

— Ei bine, nu vreau să-ţi intre-n cap că mă poţi salva de mine însămi dându-mi un rol principal în vreunul dintre filmele tale. Sunt o actriţă de rahat. Pe bune.

— Ai putea lua lecţii şi…

— *Stop*! Nu *vreau* să fiu actriţă. N-am *vrut* niciodată. Pur şi simplu, s-a întâmplat. Vreau ca viaţa mea să evolueze, dar nu în direcţia asta.

— Vasăzică, încă mai vrei să evoluezi, ai? John încercase să întrebe asta cât mai nepăsător cu putinţă.

— Ei bine, mda. Tu nu?

— Ce-ai zice ca eu să încetez, dacă şi *tu* încetezi?

— Crezi că poţi?

John s-a gândit profund. Vântul părea să se înteţească, suflând dinspre Munţii Stâncoşi spre Marile Câmpii.

— Ia te uită, a spus John, suntem doi clovni care s-au dus la Cascada Niagara într-un butoi.

Susan şi-a dus mâna la gură şi a exclamat:

— Oh, Dumnezeule, *mama* s-a întors în viaţa mea!

Ivan îşi terminase convorbirea telefonică şi a venit, sfios, spre ei. A ajuns la cei doi exact când mâinile lor se atingeau.

— *Mega Force* i-a făcut praf în Nagasaki, John-o.

— Ivan, ea e Susan. Susan, Ivan.

Mâinile lui John şi ale lui Susan se atingeau uşor.

— John-o, îţi zic eu cum facem… Ce-ar fi să-i înghesui pe toţi în maşina închiriată şi să-i duc înapoi la Los Angeles?

Ochii lui Susan erau la fel de larg deschişi ca cerul de cobalt de deasupra.

— În regulă, a răspuns John.

Susan a trecut la volanul dubiţei, iar John a sărit înăuntru şi s-a aşezat pe scaunul din dreapta şoferului, cu Eugene Junior în poală. Susan a pornit maşina şi s-au îndepărtat.

Privind înapoi, el a zărit mulţimea buimăcită şi pe Ivan, care pregătea rezumatul intrigii pentru următoarele şase ore ale grupului.

Susan, extenuată sau nu, era un şofer plin de încredere. Cei trei au luat-o la goană peste continentul întins şi întunecat, nimeni din dubită neavând habar încotro se îndreptau, ci doar că fugeau cât mai departe de locul unde fuseseră.

Eugene Junior a adormit în poala lui John, iar acesta a întors capul, privind pe fereastră. Afară erau un gard de sârmă ghimpată, un indicator rutier care anunţa „OMAHA 1340” şi, de asemenea, ceea ce el a crezut că erau ochii unui animal.

S-a uitat la chipul lui Susan reflectat în parbrizul negru. John şi-a amintit cum uriaşe odată, în timpul turnării unui film, la un cameraman despre care era convins că e daltonist. În timpul unei pauze, John se dusese până la garderobă şi venise înapoi cu o bucată de plastic negru, strălucitor. I-o dăduse cameramanului, iar acesta îl întrebase: „La ce foloseşte?”, iar John îi răspunsese: „E un truc al pictorilor impresionişti. Ori de câte ori erau nesiguri care e adevărata culoare a unui lucru, se uitau la reflecţia lui într-o bucată de sticlă neagră. Credeau că singurul mod în care puteau distinge

adevărata natură a unui lucru era să-l reflecte pe o suprafaţă întunecata.

Farurile poliţiei au erupt în urma lor, dar poliţiştii urmăreau o altă maşină. Susan l-a cercetat din ochi pe John şi şi-a arcuit sprâncenele, conspirativ. El a privit drumul de un negru-palid şi şi-a adus aminte de un moment unic, din timpul cât hoinărise în pustietate. Îşi dorea să-i fi povestit lui Doris despre el – un moment unic, în Needles, California, cu luni şi luni în urmă, când mergea spre vest, într-o după-amiază târzie. O furtună puternică izbucnise doar deasupra unui petic de deşert mititel şi precis delimitat, iar dinspre pustiul de dincolo de acesta începuse să sufle o furtună de nisip. Soarele prinsese praful şi umiditatea într-un fel pe care John nu-l mai văzuse niciodată şi, deşi ştia că era exact pe dos, i se păruse că soarele iradia raze negre în jos, spre pământ, peste Autostrada 40 şi nesfârşitul râu argintat de pionieri care se scurgea dintr-o parte a continentului spre cealaltă. John a simţit atunci că el şi toţi ceilalţi oameni din Lumea Nouă făceau parte dintr-un amestec de blestem şi binecuvântare de la Dumnezeu, că ei toţi erau o rasă de străini care se aruncau veşnic în noi şi)

noi focuri, tânjind să ardă, tânjind să se înalţe din cenuşă, mereu proaspeţi şi mereu minunaţi, mereu însetaţi, mereu flămânzi, mereu crezând că orice le va fi dat în continuare îi va nimici cu milostenie pe ei, creaturile care erau în acea clipă, în timp ce se târau de-a lungul radiosului drum de plastic.

La preţul de vânzare se adaugă 2%, reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează

Uniunii Scriitorilor din România, cont nr. R044 RNCB 5101 0.000 0171 0001.

B.C.R. Unirea, Bucureşti.

Tehnoredactor

MANUELA MĂXINEANU
DTP
CORINA RONCEA
Corectori
ANCA DRĂGHICI
IULIANA POP
Apărut 2009
BUCUREŞTI – ROMÂNIA
Lucrare executată la C.N.I. „CORESI” S.A.

Douglas Coupland s-a născut în 1961, din părinţi canadieni, într-o bază NATO din Germania de Vest. Cariera şi studiile îi vor fi la fel de cosmopolite. Urmează cursurile Emily Carr Institute of Art and Design din Vancouver, Hokkaidō College of Art and Design, Istituto Europeo di Design din Milano şi Japan American Institute of Management Science din Honolulu. Debutează ca jurnalist de afaceri în 1986, dar abandonează această ocupaţie trei ani mai târziu în favoarea literaturii, artelor plastice (mai ales a sculpturii) şi a designului, fiind unul dintre cei mai apreciaţi designeri la ora actuală. Debutează fulminant în literatură în anul 1991, cu romanul *Generaţia X*: *Poveşti pentru cultura cu acceleraţie* (*Generation X*: *Tales for an Accelerated Culture*, Humanitas Fiction, 2008), carte-cult datorită căreia Coupland va fi comparat cu Kerouac şi Salinger. După *Generaţia X*, publică douăsprezece romane – *Shampoo Planet* (1992), *Life After God* (1993), *Microserfs* (1995), *Girlfriend în a Coma* (1997), *Miss Wyoming* (1999), *Toate familiile sunt psihotice* (*All Families Are Psychotic*, 2001; Humanitas Fiction, 2008), *God Hates Japan* (2001), *Hey Nostradamus*! (2003, nominalizat la Commonwealth Writers Prize for Best Book, Canada), *Eleanor Rigby* (2004), *pod* (2006, adaptat pentru un serial de televiziune), *The Gum Thief* (2007), *Generation A* (2009) – şi câteva lucrări de nonficţiune,

printre care *Polaroids from the Dead* (1996) şi *City of Glass* (2000). În colecţia „Raftul Denisei” urmează să apară romanul *Girlfriend în a Coma*.

Miss Wyoming începe cu un final fericit: fosta regina, i frumuseţii Susan Colgate şi producătorul căzut în dizgraţie John Johnson se întâlnesc la un restaurant şi se îndrăgostesc fulgerătoi Apoi Coupland derulează caseta şi aflăm cum a ajuns fiecare să şi rateze cariera in showbiz. Cultura pop a Americii anilor ’90, explorată în detaliu, se lipeşte de poveştile protagoniştilor ca lin imens abţibild pe tema alterării realităţii în societatea de consuni

„O comedie romantică, o satiră socială şi o capodoperă literară a anxietăţii”. *Esqmu*

„Sunt un uriaş admirator al lui Douglas Coupland, pe care îl consider una dintre cele mai proaspete, mai interesante voci din literatura ultimului secol”.

„Coupland are la dispoziţie un larg instrumentar pentru a-şi sensibiliza publicul: tonul alintat al lui Jack Kerouac la maturitate, ironia lui Kurt Vonnegut la tinereţe, duritatea lui John Irving”.

Saturday Night

„Banalitatea cumplită a vieţii americane e redată aici cu tandreţe şi cil umor. O lectură nemaipomenit de plăcută! „*Sunday Te* [*egraph*